

ЛОРЪН ОЛИВЪР ДЕЛИРИУМ

Част 1 от „Делириум“

Превод от английски: Маргарита Терзиева, 2012

chitanka.info

На всички, които в миналото са ме заразявали с **amor deliria nervosa** — те си знаят кои са.

На всички, които ще ме заразят в бъдеще — нямам търпение да видя как изглеждате.

И в двата случая:

Благодаря!

ПЪРВА ГЛАВА

*Най-опасната болест е тази, която ни кара да
вярваме, че сме добре.*

Книгата „Ш-ш-т“

Минали са шейсет и пет години, откакто президентът и Консорциумът обявиха любовта за болест, и четирийсет и три от откриването на лечение за нея. Всички в семейството ми вече са минали процедурата. Преди девет години по-голямата ми сестра, Рейчъл, боледува цели три години. Но я спасиха и сега, когато я питаш, твърди, че не си спомня дори симптомите на любовта. Моята процедура ще се състои след точно деветдесет и пет дни, на трети септември, рождения ми ден.

По принцип хората се страхуват от процедурата. Някои дори се съпротивляват. Но аз не се страхувам. Нямам търпение дори. Ако можех, щях да я започна още от утре, но за да могат учените наистина да те излекуват, трябва да си поне на осемнайсет, понякога и малко по-възрастен. Иначе процедурата не действа: всичко завършва с мозъчни увреждания, частични парализи, слепота или нещо по-лошо.

Мисълта, че в момента болестта трови кръвта ми и аз живея в опасност, ме потиска. Кълна се, че понякога я усещам да пъпли из вените като нещо развалено, като пресечено мляко. Това ме кара да се чувствам мръсна. Напомня ми за онези деца, които често избухват без причина, за съпротивляващите се заразени момичета, които забиват нокти в плътта си, скубят косите си и от устните им текат лиги.

Напомня ми и за мама.

След процедурата ще бъда щастлива и в безопасност. Така твърдят всички — учените, сестрите ми и леля Каръл. Щом премина през лечението, ще ме свържат с момче, избрано от оценителите за мен. След няколко години ще се оженим. Наскоро започнах да сънувам сватбата си. В съня си стоя под бял балдахин с цветя в косите и държа

за ръката едно момче, но щом се обърна към него, лицето му се размазва, все едно, че камерата губи фокус, и не мога да различа чертите му. Но ръцете му са хладни и сухи, сърцето ми бие ритмично в гърдите и в съня си знам, че то винаги ще бие така, няма да прескача, да замира или да прави салта, нито да забързва; просто „туп, туп, туп“, докато умра.

Безопасно и безболезнено.

Нещата тук невинаги са били така спокойни, както са сега. В училище учихме, че някога хората не са съзнавали колко опасна е любовта. Дълго време дори са мислели, че е нещо хубаво, търсели са я и са я очаквали с радост. Това е една от причините, която прави тази болест толкова опасна: „Тя поражда съзнанието на човека и той не може да мисли ясно, нито да взема разумни решения за собственото си добруване“. (Симптом номер дванайсет от поместения в раздела за *amor deliria nervosa* списък със симптоми в дванайсетото издание на „Наръчник по лична безопасност, здраве и щастие“ или книгата „Ш-ш-т“, както я наричаме ние.) Тогава хората приемали за болести стреса, сърдечните заболявания, тревогата, депресията, вътрешното напрежение, безсънието, биполярните разстройства, като не осъзнавали, че те всъщност са само симптоми, които в огромната си част определят заболяването *amor deliria nervosa*.

Съединените щати все още не са успели да се освободят напълно от пораженията на *делириума*. И за съжаление, няма да бъдем напълно защитени, докато не усъвършенстваме процедурата и не я направим безопасна за децата под осемнайсет. Делириумът все още се таи между нас, протяга невидимите си пипала и ги увива около вратовете ни, когато най-малко очакваме. Безброй пъти съм виждала как влачат неизлечимо болни към лабораториите за процедури и те са толкова изтомячени и обсебени от любовта, че са готови да избодат очите си или да се нанижат на бодливата тел около лабораториите, вместо да живеят без нея.

Преди няколко години едно момиче успяло да се измъкне от операционната в деня на процедурата си и да се качи на покрива на лабораторията. Скочило оттам бързо, без да извика. След това дни наред излъчваха лицето на мъртвото момиче по телевизията, за да ни напомнят колко опасен е делириумът. Очите ѝ бяха отворени, вратът ѝ бе изкривен под неестествен ъгъл, но по начина, по който бузата ѝ

лежеше на тротоара, човек можеше да си помисли, че е легнала да си подремне. За моя изненада имаше много малко кръв — само малка следа в крайчеца на устните ѝ.

Деветдесет и пет дни — и ще бъда спасена. Притеснявам се, разбира се. Страхувам се, че може да боли, но искам да приключа с това колкото може по-бързо. Трудно е да се чака. Трудно е да съм спокойна, защото знам, че не съм излекувана, че делириумът може да ме нападне всеки момент, въпреки че засега не съм се сблъсквала с него.

Затова се страхувам. Казват, че в старо време любовта е докарвала хората до лудост. Това е страшно. Книгата „Ш-ш-т“ също дава примери за мъже и жени, умрели, защото изгубили любовта си, или защото не са могли да я открият, и това ме ужасява най-много.

Ето защо любовта е най-страшната от всички болести: убива те и в двата случая: когато я имаш и когато я нямаш.

ВТОРА ГЛАВА

*Нито за миг не бива да забравяме за Болестта;
здравето на нашата нация, на нашите семейства
и умове зависи от постоянната ни бдителност.*

*Задължителни мерки за добро
здраве*

*(„Наръчник по лична безопасност, здраве и щастие“,
дванайсето издание)*

Миризмата на портокали неизменно ми напомня за погребение. Днес, деня на оценяването ми, ме събужда точно тази миризма. Поглеждам часовника до леглото си. Шест часът.

Навън е сиво, слънцето едва докосва стените на стаята, в която спя с двете деца на братовчедка ми Марша, и сенките по тях са още плахи и бледи. Грейс, по-малката ми племенница, вече е станала, седи на леглото си напълно облечена и ме гледа. В ръката ѝ има необелен портокал и тя се опитва да забие малките си зъбки в него като в ябълка. Веднага ми се повдига и бързам да затворя отново очи, за да спра спомена за онази рокля от дебел бодлив плат, която ме накараха да облека за погребението на мама; да не слушам, за кой ли път, в главата си онзи кошер от приглушени гласове и да не виждам голямата груба ръка, която ми подава портокал след портокал, за да дъвча нещо и да си кротувам. Помня, че изядох цели четири портокала, парче по парче, а когато в скута ми остана само купчина обелки, започнах да смуча и тях, горчивият им вкус ми помагаше да държа сълзите далеч от очите си.

Отварям очи и Грейс веднага ми подава портокала.

— Не искам, Грейси. — Отмятам завивките и ставам. Стомахът ми се стяга като юмрук. — И нали знаеш, че не бива да ядеш обелките?

Тя примигва към мен с големите си очи, но не отговаря. Въздъхвам и сядам до нея.

— Гледай сега.

Взимам портокала и ѝ показвам как да го обели с нокти, пускам една по една ярко оранжевите спирали в скута ѝ и през цялото време дишам през устата. Тя ме наблюдава мълчаливо. Когато приключвам, хваща внимателно обеления портокал с две ръце и го гледа втренчено, сякаш не е плод, а стъклена топка и я е страх да не я счупи.

Прегръщам я и я подканям:

— Давай, изяж го.

Тя продължава да се взира в него. Въздъхвам, започвам да отделям парченцата едно по едно и казвам възможно най-мило:

— Знаеш ли, другите ще бъдат много щастливи, ако поне веднъж им кажеш нещо.

Тя не отговаря. Не че очаквам отговор. През всичките шест години и три месеца от живота ѝ никой не е чул и една думичка от нея, дори и леля Каръл не успява да я накара да каже дори сричка. Леля мисли, че нещо не е наред с мозъка ѝ, но изследванията не откриха нищо. „Няма е като камък“, промълви примирено онзи ден тя, докато гледаше как Грейс върти в ръцете си ярко оцветеното кубче отново и отново, сякаш е вълшебно и всеки момент може да се превърне в нещо друго.

Ставам и отивам до прозореца, отдръпвайки се от Грейс, от големите ѝ втренчени очи и тънките бързи пръсти. Жал ми е за нея, не мога да я гледам така.

Марша, майката на Грейс, почина преди няколко години. Все говореше, че не иска деца. Това е един от неприятните странични ефекти на процедурата; излекувани завинаги от *amor deliria nervosa*, някои хора намират родителските задължения за досадни. За щастие, случаите на пълно отричане — когато майките или бащите са неспособни да общуват „нормално“, „отговорно“ и „подобавашо“ с детето си, когато заплашват, че ще го удавят, ще го удушат или ще му счупят главата, са рядкост.

Оценителите определиха за нея две деца. Навремето изглеждало добър избор. На годишния преглед семейството ѝ бе получило висока оценка за стабилност. Тя и съпругът ѝ живееха в огромна къща на Уинтър Стрийт. Марша записваше всяка чута рецепта, готвеше всеки ден различни ястия, а през останалото време даваше уроци по пиано, не заради парите, а колкото да се занимава с нещо.

Но когато заподозряха съпруга на Марша за симпатизант, всичко се промени. Тя, Джени и Грейс трябваше да се върнат в дома на майката на Марша, моята леля Каръл. Хората започнаха да шушукат зад гърба им и да ги сочат с пръст по улиците. Грейси естествено не би могла да си спомня това, съмнявам се, че изобщо помни някой от родителите си.

Съпругът на Марша изчезна преди началото на съдебния процес и като че ли това беше най-доброто, което можеше да направи. Съдебните процеси се правят по-скоро заради шоуто. Симпатизантите по правило се екзекутират. Или ги заключват в Криптата с присъда от три доживотни присъди една след друга. Марша беше наясно какво го чака. Според леля Каръл именно това беше причината сърцето ѝ да спре няколко месеца след изчезването на мъжа ѝ, когато властите подведоха нея под отговорност на негово място. Един ден, след като новината гръмна във вестниците, тя излязла от дома и както си вървяла по улицата — бам! Инфаркт.

Сърцето е крехко нещо. Затова трябва да си много внимателен с него.

Надниквам през прозореца. Днес денят ще бъде горещ. В стаята е задушно и когато отворям, за да прогоня миризмата на портокал, въздухът нахлува, плътен, влажен и тежък като език. Отворям широко гърди, вдишвам чистата миризма на водорасли и мокро дърво, и се заслушвам в далечните крясъци на чайките, неуморно кръжащи някъде отвъд ниските сиви и порутени сгради. Някъде изръмжава автомобил. Звукът ме стряска и аз подскачам.

— Нервна си заради оценяването, нали?

Обръщам се. Леля Каръл стои на прага със скръстени ръце.

— Не — казвам бързо, макар че това си е чиста лъжа.

Усмивката докосва устните на леля само за миг, после изчезва.

— Не се тревожи. Всичко ще бъде наред. Иди да се изкъпеш, после ще дойда да ти помогна за косата. По пътя ще преговорим отговорите.

— Добре.

Решавам, че разговорът е приключил, но тя продължава да ме гледа. Свивам се вътрешно и забивам нокти в перваза на прозореца зад мен. Винаги съм мразела да ме гледат. Трябваше вече да съм свикнала с това. По време на изпита ще има четири оценители и всичките ще

заяпат в мен близо два часа. През това време ще съм облечена с лека найлонова рокля, полупрозрачна, като онези, които раздават по болниците, за да могат да видят тялото ми.

— Ако питаш мен, оценката ти ще е между седем и девет — свива устни леля. Това е добър резултат и ако е така, ще хвърлям шапка до небето. — Но няма да получиш повече от шест, ако не се измиеш и стегнеш.

Учебната година вече е към края си и оценяването е най-важният ми изпит. През последните четири месеца минах през какви ли не изпити — математика, физика, устен и писмен английски, социология, философия и фотография (избраната от мен специалност) — и всички резултати трябва да излязат до две седмици. Сигурна съм, че съм се справила добре и балът ми ще е достатъчно висок, за да ме приемат в университета. Винаги съм била отлична ученичка. След излизането на резултатите специалистите ще анализират всичките ми силни и слаби страни и ще определят университета и основната ми специалност.

Оценяването е последният етап от процеса. След това ще могат да ми намерят партньор. През следващите месеци ще ми изпратят списък с четири или пет одобрени момчета. Едно от тях ще стане мой съпруг, след като се дипломирам (при положение че мина всички годишни изпити. Момичетата, които не преминават, се омъжват веднага след гимназията). Задачата на оценителите е да ме свържат с момчета, които са получили подобен брой точки на този изпит. Така се опитват, доколкото е възможно, разбира се, да избегнат големите различия в интелекта, темперамента, социалния произход и годините между партньорите. Е, понякога чуваме за отделни ужасни истории, когато бедно осемнайсетгодишно момиче е дадено на богат осемдесетгодишен мъж, но това е рядкост.

Стълбите изохкват скръбно и Джени, сестрата на Грейси, цъфва на вратата. Тя е на девет години, доста висока за възрастта си, но много слаба: само лакти и колене. Гърдите ѝ са хлътнали навътре като изкорубен тиган. Ужасно е да го кажа, но трябва да си призная, че не я харесвам много. Има същия пронизващ поглед като майка си.

Тя застава на прага до леля и се втренчва в мен. Аз не съм много висока, само един и шейсет, и колкото и да е учудващо, Джени е само с няколко сантиметра по-ниска от мен. Глупаво е да се чувствам неудобно пред леля си и племенницата си, но вече усещам парещия

сърбеж да пълзи по ръцете ми. Знам, че и те се тревожат за представянето ми днес, защото за всички тях също е от огромно значение да ме свържат с добра партия. Джени и Грейс още са далече от тази процедура. Ако сключа добър брак, ще мога да помогна финансово на семейството. Освен това, един подходящ избор означава, че шушуканията зад гърбовете ни може би най-после ще престанат, че ще се свърши с онези презрителни погледи и подмятания, които вече четири години ни следват, където и да отидем, като шумолящи на вятъра листа: „Симпатизант, симпатизант, симпатизант“.

Но тази дума е далеч по-търпима от другата, която ме преследваше след смъртта на мама, гънеше се след мен като съскаща змия и оставяше отровна следа: „самоубийство“. Срамна дума, която хората произнасят шепнешком, заеквайки и кашляйки; дума, която се казва зад покрити с ръце устни или се мълви зад плътно затворени врати. Само в сънищата си съм я чувала извикана с цяло гърло.

Поемам дълбоко въздух, навеждам се и измъквам пластмасовия кош изпод леглото, за да не види леля, че треперя цялата.

— Днес ли се омъжва Лена? — обръща се Джени към Каръл. Както винаги, гласът ѝ ми напомня за монотонно жужене на пчели в топъл ден.

— Не ставай глупава — отвърща леля. Но не е ядосана. — Знаеш, че не може да се омъжи, докато не я излекуват.

Взимам хавлията от коша, ставам и я притискам до гърдите си. От тази дума — омъжване — ми пресъхва устата. Всички трябва да се омъжат веднага след като приключат с образованието си. Такива са правилата.

„Бракът е Ред и Стабилност, белег за здраво общество“. (Виж книгата „Ш-ш-т“, „Основи на обществото“, стр. 114.) Но мисълта за него кара сърцето ми да се блъска лудешки в гърдите ми, като молец под стъклен похлупак. Никога не съм докосвала момче и това е нормално — физическият контакт с неизлекуван от другия пол е забранен. Да си призная, никога дори не съм говорила с момче за повече от пет минути, ако не броим братовчедите, чичо Уилям и Андрю Маркърс, който помага на чичо в магазина му, „Стоп ен' сейв“. Андрю непрекъснато вади сополи от носа си и ги маже по консервните кутии със зеленчуци.

И ако не взема изпитите си — моля те, Господи, много те моля, нека да ги взема! — ще ме омъжат веднага след оздравителната процедура, а тя е след по-малко от три месеца. А след сватбата идва и първата брачна нощ, само от мисълта за нея ми настръхват косите.

Миризмата на портокали все още е твърде силна и стомахът ми отново се преобръща. Заравям лице в хавлията и вдишвам, надявайки се да ми размине.

Отдолу се чува тракане на чинии. Леля въздиша и поглежда часовника си.

— Тръгваме след по-малко от час — казва тя. — Хайде, размърдай се.

ТРЕТА ГЛАВА

*Боже, помогни краката ни да стъпят
здро̀во на земята
и очите ни да виждат пътя.
Помогни на падналите ангели, които искаха
да полетят,
но слънцето изпепели крилете им
и паднаха в морето те.
Боже, помогни краката ми да стъпят
здро̀во на земята
и очите ми да виждат пътя,
За да не падна като тях.*

43 псалм от „Новия
псалтир“

Леля настоява да ме придружи до лабораториите, които, като всички държавни служби, са струпани около складовете на пристанището: дълга редица от яркобели сгради, блеснали като зъби в мляскащата уста на океана. Когато бях малка, току-що дошла да живея при нея, тя трябваше да ме води до училище всеки ден. С мама и сестра ми сме живели близо до границата и в началото, когато дойдох тук, тези криви и неосветени вмирисани на зеле и развалена риба улици ме плашеха. Все молах леля да ме държи за ръка, но тя никога не го правеше, аз стисках юмруци и следвах хипнотичния звук от триенето на кадифените й панталони, очаквайки с ужас момента, когато девическото училище „Света Ана“ ще се появи над гребена на последния хълм — висока сграда от тъмен камък с напукани от времето стени, като лицата на старите рибари около доковете.

Невероятно е как се променят нещата. Толкова много се страхувах от портландските улици, че не смеех да се отделям от леля.

Сега ги познавам като петте си пръста, мога да следвам завоите и извивките им със затворени очи и в момента най-много от всичко искам да съм сама. Ароматът на океана се усеща ясно, въпреки че самият той не се вижда от непрекъснатите завои на улицата, и това ме успокоява. Соленият му дъх прави въздуха тежък и плътен.

— Не забравяй — повтаря леля за стотен път, — те искат да разберат що за личност си, но колкото по-общо отговори даваш, толкова повече се увеличават шансовете ти.

Леля винаги говори за брака с взети директно от книгата „Ш-ш-т“ думи като „дълг“, „отговорност“ и „постоянство“.

— Разбрах.

Един автобус профучава по улицата покрай нас. Върхът на сградата на „Света Ана“ вече наднича зад хълма и аз проточвам врат, представяйки си Кара Макнамара или Хилъри Пейкър да гледат през прашасалите прозорци, да се кикотят и да сочат към мен. Всички знаят, че оценяването ми е днес. През годината са предложени само четири момичета и датите се знаят предварително от всички.

Леля настоя да си сложа грим и сега усещам кожата си хлъзгава и мазна. Когато у дома се погледнах в огледалото, реших, че приличам на риба, особено с тази вдигната коса, захваната с метални фиби и шноли: риба с цяла дузина забити в главата ѝ куки.

Не обичам да се гримирам, изобщо не се интересувам от мода и не си слагам червило. Първата ми приятелка, Хана, мисли, че нещо ми хлопа на тази тема, но това е разбираемо. Тя е невероятно красива, винаги изглежда, сякаш току-що е излязла от фризьорския салон, дори и когато завърти русата си коса като гнездо на върха на главата си. Аз не съм грозна, но не съм и красива. Всичко е някак си по средата. Очите ми не са зелени, нито кафяви, а нещо по средата. Не съм слаба, но не съм и дебела. Единственото нещо, което със сигурност може да се каже за мен, е, че съм ниска.

— Ако те питат, не дай си боже, за братовчедите ти, трябва да кажеш, че не ги познаваш добре...

— Тъхъ.

Слушам я само наполовина. Времето е прекалено топло за юни и потта вече се стича по гърба и под мишниците ми, въпреки че тази сутрин изпръсках целия дезодорант по себе си. Вдясно от нас е Каско Бей, ограден от остров Пийкс и остров Грейт Даймънд, където са

наблюдателните кули. Зад тях е откритият океан, а зад него — всички рушащи се държави и градове, загиващи от болестта.

— Лена? Слушаш ли ме изобщо?

Каръл ме хваща за ръката и ме завърта към себе си.

— Синьо — повтарям като папагал. — Синьото е любимият ми цвят. Или зеленият.

Черният е прекалено мрачен, червеният ще ги накара да застанат нащрек, розовият е незрял, оранжевият — странен.

— А какво обичаш да правиш през свободното си време?

Внимателно измъквам ръката си от нейната.

— Този въпрос вече го минахме.

— Много е важно, Лена. Това е може би най-важният ден в живота ти.

Въздъхвам. Вратите към държавните лаборатории се люлеят лекичко пред мен на механизираните си панти. Вече се е оформила двойна опашка: едната е от момичета, а пред другия вход, на петнайсет метра встрани, е тази на момчетата. Присвивам очи на слънцето и се опитвам да открия познати, но океанът ме заслепява, пред очите ми започват да плуват черни петна и всичко се замъглява.

— Лена? — подканва ме леля.

Поемам дълбоко въздух и започвам да сипя сладки приказки, репетирани милион пъти:

— Харесва ми да работя в училищния вестник. Интересувам се от фотография, защото харесвам как камерата улавя и съхранява един-единичък миг от времето. Обичам да се разхождам из града с приятелки, ходя на концертите в Диъринг Оук Парк. Обичам бягането и две години бях втори капитан на отбора по бягане на дълги разстояния. Победител съм в тази дисциплина за училището. Често гледам по-малките деца в семейството, защото много обичам деца.

— Защо гримасничиш?

— Защото обичам деца — повтарям аз и лепвам върху устните си една сладка усмивка.

Истината е, че като изключим Грейси, не ги обичам много. Те са глупави и шумни, непрекъснато ти пипат нещата, лигавят се и се подмокрят. Но аз знам, че един ден трябва да имам свои деца.

— Така е по-добре — отбелязва леля. — Продължавай.

Завършвам с: „Любимите ми предмети са математика и история“, и тя кима доволно.

— Лена! — вика някой.

Обръщам се и виждам Хана да излиза от колата на родителите си, русите къдрици подскачат около лицето ѝ, деколтето на туниката ѝ се е смъкнало от едното рамо. Всички момичета и момчета от опашката се обръщат да я огледат. Хана винаги привлича погледите върху себе си.

— Лена, чакай! — вика тя отново и продължава да размахва ръка. Колата зад нея маневрира бавно: напред-назад, напред-назад, докато обърне посоката на тясната улица.

Колата на Хана е лъскава и черна като пантера. Возила съм се в нея само няколко пъти, но винаги съм се чувствала като принцеса. Почти никой в града не ползва кола, дори и тези, които имат, не ги карат. Бензинът е с купони и е изключително скъп. Повечето хора от средната класа си държат колите пред къщите като студени и ненужни статуи с чисто нови гуми.

— Здравей, Каръл — казва задъхано Хана и ни настига.

От наполовина отворената ѝ чанта се подава списание и тя спира, за да го извади. Оказва се, че е новият брой на едно от държавните издания — „Дом и семейство“. Вдигам вежди, а тя ми отговаря с гримаса.

— Мама ми го натика в чантата. Каза да го чета, докато чакам да ми дойде редът. Според нея, това щяло да направи добро впечатление — обяснява тя, после слага пръсти на гърлото си и имитира повръщане.

— Хана — прошепва ядосано леля. Тревогата в гласа ѝ кара сърцето ми да се свие. Каръл никога не избухва, дори и за миг, но сега явно се тревожи. Върти глава във всички посоки, очаквайки да види криещи се из слънчевата улица регулатори или оценители.

— Спокойно. Не ни шпионират — казва Хана, обръща се с гръб към леля и добавя само с устни: „Не още“. После се ухилва.

Двете опашки пред нас стават все по-дълги, стигат чак до улицата и не намаляват дори и след като остъклените врати на лабораториите се отварят, няколко медицински сестри се явяват с бележници в ръка и започват да викат хората един по един. Леля докосва лакътя ми, бърза като птичка.

— Иди на опашката — казва тя. Гласът ѝ отново си е нормален. Ще ми се да мога да взема част от спокойствието ѝ. — И... Лена?

— Да? — изведнъж ми става зле. Лабораториите ми изглеждат много далечни и толкова бели, че ме заболяват очите, тротоарът пред мен трепти от горещината. Думите „най-важният ден в живота ти“ се въртят непрестанно в главата ми. Слънцето ми прилича на гигантско огнено кълбо.

— Успех! — казва леля и ми дава една от нейните милисекундни усмивки.

— Благодаря. — Иска ми се да каже още нещо, нещо от рода на „Сигурна съм, че ще се представиш добре“, или „Искам да се успокоиш“, но тя просто си стои там и примигва, лицето ѝ е като камък, непроницаемо, както винаги.

— Не се безпокойте, госпожо Тидъл — смигва ми Хана. — Давам ви дума, че няма да позволя да се провали напълно.

Изведнъж цялото напрежение ме напуска. Хана е толкова спокойна, толкова безгрижна и нормална!

Тръгваме заедно към лабораториите. Хана е почти метър и осемдесет и когато вървя до нея, трябва да подтичвам, за да не изостана, и в крайна сметка започвам да се чувствам като пате, което плува с всички сили, за да не изостане от майка си. Но днес това не ме дразни. Радвам се, че Хана е с мен. Иначе вече щях да се треса от нерви.

— Боже мой! — въздъхва тя, когато се отдалечаваме достатъчно от Каръл. — Леля ти май взима всичко прекалено на сериозно.

— То си е сериозно.

Заставаме най-отзад и аз забелязвам няколко познати лица: едно от момичетата съм виждала в училище; с няколко от момчетата съм играла мач зад мъжкото училище „Спенсър“. Едно от тях гледа към мен и когато забелязва, че и аз го гледам, вдига вежди. Бързо свеждам поглед, лицето ми пламва и коремът ми се свива от смущение. „Ще те чифтосат след по-малко от три седмици, трябва да свикваш“, казвам си наум, но думите като че ли не означават нищо, изглеждат ми глупави, като в старата детска игра на развален телефон. Когато играехме, винаги завършвах с безумни изречения като „Искам банан за моторницата“ или „Дай мократа обувка на пъпчивата си тортичка“.

— Знам, повярвай ми. Чела съм книгата „Ш-ш-т“, като всички.
— Тя вдига слънчевите очила на челото си, примигва с дългите си мигли към мен и казва с меден гласец: — „Денят на оценяването е съществуваща практика, която ви подготвя за новия период в живота ви, изпълнен с щастие, стабилност и партньорство.“

После сваля очилата на носа си и извърта устни в гримаса.

— Не вярваш ли в това? — снижавам глас до шепот аз.

Напоследък Хана се държи странно. Винаги е била по-различна от другите — по-пряма, по-независима, по-безстрашна. Това е първата причина, поради която исках да бъдем приятелки. Аз винаги съм била срамежлива, все се страхувам, да не би да кажа или направя нещо не както трябва. Хана е точно обратният случай.

Но напоследък стана още по-опърничава. Престана да се интересува от училище и няколко пъти я викаха при директора, защото започна да отговаря на учителите. Понякога спира по средата на разговора, просто затваря уста, все едно, че е застанала пред някаква бариера. Друг път я хващам да гледа към океана, сякаш крои планове да избяга оттук с плуване.

И докато се вирам в ясните ѝ сини очи и тънката и стегната като опъната струна на лък уста, изведнъж ме хваща страх. Сещам се за мама, виждам я как увисва за секунда във въздуха, преди да падне като камък в океана; замислям се за лицето на момичето, което скочи от покрива на лабораторията преди няколко години, и за залепената ѝ за тротоара буза. Но веднага прогонвам страховете. Хана не е болна. Няма как да е. Иначе щях да знам.

— Ако наистина искаха да сме щастливи, щяха да ни оставят сами да изберем — изсумтява тя.

— Хана — прекъсвам я рязко. Критикуването на системата е най-лошото престъпление. — Вземи си думите назад!

Тя вдига ръце.

— Добре, добре. Взимам ги.

— Знаеш много добре, че онова *не е* живот. Нали знаеш как е било едно време? Хаос, бунтове, войни през цялото време. Хората са били нещастни.

— Казах, че си взимам думите назад.

Тя ми се усмихва, но аз все още съм бясна и отмествам поглед.

— Освен това — продължавам разпалено, — те ни дават право на избор.

Обикновено оценителите правят списък с четири или пет имена на подходящи партньори и ти имаш право да избираш между тях. Така всички са доволни. През цялото време, откакто браковете се контролират чрез процедурата, в Мейн е имало не повече от десетина развода и по-малко от хиляда в цялата страна, като в почти всички случаи или съпругът, или съпругата са се оказвали симпатизанти и държавата е одобрявала развода, защото законът е такъв.

— *Ограничен избор* — поправя ме тя. — Можем да избираме измежду хора, които са били избрани за нас.

— Всеки избор е ограничен — парирам я аз. — Такъв е животът.

Тя отваря уста, но вместо да отговори, започва да се смее. Хваща ме за ръката и я стиска, две бързи и две дълги стискания. Това е стар наш ритуал, измислихме си го още във втори клас. Това е начин да кажеш на другата: „Аз съм тук. Не се тревожи“, когато някоя от нас е изплашена или разстроена.

— Добре де. Стига си се пенила. Аз обичам оценяването, ясно? Да живее Денят на оценяването.

— Така е по-добре — измърморвам, но все още съм ядосана и се тревожа.

Опашката се придвижва бавно напред. Минаваме желязната порта със сложната корона от бодлива тел в горния ѝ край и стъпваме на дългата алея, която води към различните лабораторни комплекси. Насочваме се към сграда 6-С. Момчетата отиват в 6-Б и двете опашки се разделят.

Скоро приближаваме към входа дотолкова, че усещаме полъха от климатика всеки път, когато стъклената врата се отваря и затваря с тих звук. Усещането е невероятно, сякаш за секунда са те покрили от глава до пети с ледена кора, сякаш си сладолед. Обръщам се с гръб и вдигам вързаната си на опашка коса, за да се разхладя. У дома нямаме климатик, само едни високи и скапани вентилатори, които бръмчат цяла нощ. Каръл не ни позволява да ги използваме често, особено през деня: гълтат прекалено много електричество, а ние и без това нямаме достатъчно, както казва тя.

Най-после между нас и вратата остават няколко души. Една медицинска сестра излиза с купчина формуляри и шепа химикалки и

започва да ги раздава на децата от опашката.

— Моля, попълнете информацията и не пропускайте нищо — казва тя, — включително и здравния статус, вашия и на семейството си.

Сърцето ми моментално се качва в гърлото. Идеално подредените кутийки на страницата — фамилия, първо име, бащино име, настоящ адрес — всичко се слива в едно. Добре, че Хана е пред мен и не вижда. Придържайки клип борда с едната си ръка, с другата започва да попълва формуляра бързо и уверено.

— Следващият.

Вратите отново се плъзват встрани, появява се втора сестра и прави знак на Хана да влезе. В хладното помещение зад нея виждам ярко бяла чакалня и зелен килим.

— Успех! — прошепвам в ухото ѝ.

Тя се обръща и ми хвърля бърза усмивка. Но аз виждам, че най-после и нея са я хванали нервите. Между веждите ѝ има тънка бръчка и усилено хапе горната си устна.

Хана тръгва към входа, но изведнъж се обръща и се връща бързо при мен с изопнато, някак непознато лице, хваща ме за раменете и залепя устни до ухото ми. Толкова ме стряска, че изпускам моя формуляр.

— Знаеш ли, човек не може да е щастлив, ако понякога не е нещастен — прошепва тя и гласът ѝ е някак дрезгав, сякаш е плакала.

— Какво?

Ноктите ѝ се забиват в кожата ми. В този момент ме плаши.

— Човек не може да е щастлив, ако някога не е бил нещастен, знаеш го, нали?

Преди да ѝ отговоря, тя ме пуска и лицето ѝ отново става ясно и красиво, както винаги. Навежда се, взима формуляра ми от пода, подава ми го и ми се усмихва. После се обръща и се скрива зад стъклената врата, която се затваря след нея и става гладка като водна повърхност. И аз имам чувството, че нещо е потънало в нея без следа.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дяволът се промъкна в Райската градина.

*Той донесе със себе си болестта — **amor deliria nervosa** — под формата на семе. То порасна в прекрасно ябълково дърво, което даде червени като кръв ябълки.*

„Генезис: Пълна история на света и на познатата ни Вселена“, Стивън Хорас, Университет в Харвард.

След малко сестрата ме въвежда в чакалнята, но Хана вече я няма — изчезнала е по един от стерилните бели коридори и оттам зад някоя от десетките бели и напълно еднакви врати. Въпреки че вратите са много, в помещението чакат поне десет момичета. Едно от тях седи на стол, приведено над формуляра си, пише, задрасква отговорите и пише отново. Друго пита притеснено една сестра за разликата между „хронично болестно състояние“ и „предболестно състояние“. Изглежда така, сякаш всеки момент ще припадне — на челото ѝ пулсира една вена, гласът ѝ се извисява истерично — и аз се питам дали ще впише във формуляра „склонност към истерия“.

Знам, че не е смешно, но едва се въздържам. Слагам ръце на лицето си и изпръхтявам в тях. Когато съм нервна, винаги се смея и не минава нито един тест в училище, без да си имам разпавии с даскалите заради това кикотене. Може би трябва да го запиша във формуляра.

Една сестра поема клипборда с бланката от ръцете ми и го преглежда, за да провери дали не съм забравила да отговоря на някой от въпросите.

— Лена Халоей? — пита с ясен стегнат глас, присъщ като че ли на всички медицински сестри, като задължителна част от трудовата им характеристика.

— Ъ-хъ — отвърщам, но бързо се поправам. Леля каза, че оценителите ще очакват от нас добро възпитание и спазване на етикета. — Да, това съм аз.

Врълхита ме странно чувство, когато чувам истинското си име, Халоуей, усещам тъпа болка в основата на стомаха си. През последните десет години живеях с фамилията на леля ми — Тидъл. Името е тъпо, но поне не ме свързва с мама и татко. Освен това, Тидъл са истинско семейство. Халоуей са спомен от миналото. Но при официални случаи трябва да използвам рождената си фамилия.

— Последвай ме.

Сестрата сочи един от коридорите и аз тръгвам след потракващите ѝ по балатума токчета. Стените са ослепително бели. Пеперудите в корема ми пърхат ли, пърхат, постепенно се издигат до главата ми, завива ми се свят и аз се опитвам да се успокоя, като си представям океана отвън, накъсаното му дълбоко дишане и чайките в небето, които приличат на хартиени въртележки.

„Скоро ще свърши — казвам си, — всичко ще приключи, ще си отидеш вкъщи и повече няма да мислиш за това.“

Този коридор сякаш няма край. Някъде пред нас се отваря врата и миг по-късно, докато завиваме, едно момиче минава покрай нас. Лицето ѝ е зачервено, очевидно плаче. Сигурно оценяването не е минало добре. Мимоходом я разпознавам, тя беше една от първите, които сестрите пуснаха вътре.

Колкото и да се мъча да не мисля, ми става мъчно за нея. Обикновено оценяването продължава от половин час до два часа, но по всеобщо мнение, колкото повече те бавят, толкова по-добре за теб. Макар че невинаги излиза така. Преди две години Марси Дейви се бави всичко на всичко четирийсет и пет минути и събра всичките десет точки. А на следващата година Гори Уинд постави рекорд за най-дълго оценяване — три часа и половина — и получи само три точки. Явно е, че в оценяването има някаква система, но има и голям процент случайност. Понякога изглежда, че целият процес е измислен така, че да те плаши и обърква.

Изведнъж си представям как тичам по тези стерилно чисти коридори и ритам по всички врати. Но веднага усещам вина. Това е възможно най-лошият момент да проявявам съмнения в оценяването. Ругая Хана наум. Тя е виновна, защото ми наговори онези неща отвън.

„Човек не може да е щастлив, ако някога не е бил нещастен.“
„Ограничен избор.“ „Трябва да избираме между хора, които са били избрани за нас.“

Аз пък се *радвам*, че някой ще го направи вместо нас. Радвам се, че не се налага да избирам... но още повече се радвам, че не трябва да карам някой друг да ме избира. Естествено за Хана щеше да е по-добре, ако още живеехме в старото време. С нейната златиста като ореол коса, ясносините очи, перфектните прави зъби и този смях, който кара всички в радиус от два километра да се обърнат към нея и също да се засмеят, това е напълно обяснимо. Дори и фактът, че е малко непохватна, ѝ отива; на човек му се приисква да протегне ръка и да ѝ помогне, да ѝ носи учебниците например. Ако аз се спъна или разлея кафе по блузата си, хората отклоняват поглед. При такива случаи просто чувам мислите им: „Каква мърла!“ Когато съм сред непознати, всичко в главата ми става на каша, като започнал да се топи по улицата сняг, за разлика от Хана, която винаги знае какво да каже. Докато по света има такива като нея, нито едно нормално момче не би ме избрало: все едно да получи стара бисквита, при положение че си е мечтало за голяма купа сладолед, покрит със сметана, череши и шоколадови пръчици. Така че с радост ще приема моя списък с „одобрени партньори“. Това поне ми гарантира, че ще се събера с някого. Няма значение дали ме намира за хубава (макар че понякога ми се иска някой да си го помисли, поне за секунда). Няма значение, дори да съм едноока.

— Тук, моля. — Сестрата най-после спира пред една врата, напълно идентична с останалите. — Можете да оставите дрехите и вещите си в съблекалнята. Облечете роклята, която сме оставили за вас, с отвора към гърба. Може да не бързате, пийнете малко вода или медитирайте.

Веднага си представям стотици момичета, насядали на пода с кръстосани крака и ръце на коленете да припяват „оммм“, и се налага да потисна нов пристъп на смях.

— Моля да имате предвид, че колкото повече време отделите за подготовка, толкова по-малко време оставяте на оценителите да ви опознаят.

Тя ми се усмихва стегнато. Всичко в нея е някак стегнато: кожата, погледът, бялата престилка. Гледа ме право в очите, но имам

чувството, че всъщност не ме вижда, в съзнанието си вече чатка с токчетата обратно към чакалнята, готова да отведе друго момиче по друг бял коридор и да ѝ каже същите неща. Чувствам се много самотна сред тези дебели, недокосвани от слънце, вятър и топлина стени, които поглъщат всички звуци, свършени и неестествени.

— Когато сте готова, влезте през синята врата. Оценителите ще ви чакат там.

Тя излиза и аз отивам в съблекалнята, която е малка и толкова ярко осветена, колкото и коридорът. Изглежда като онези съблекални в лекарските кабинети. В ъгъла има някакво огромно медицинско съоръжение, излъчващо периодично звуци, плотът е покрит със салфетъчна хартия, носи се остра миризма на антисептик. Събличам се и потръпвам, кожата ми настръхва от хладния въздух, космите на ръцете ми щръкват. Супер. Сега оценителите ще решат, че съм косматото чудовище.

Сгъвам дрехите, включително и сутиена, на малка спретната купчинка и нахлузвам роклята. Тя е от супер тънък найлон и докато я увивам около тялото и я връзвам на кръста, се убеждавам, че през него се вижда всичко, дори и бикините ми.

„Скоро. Скоро всичко ще свърши“

Поемам дълбоко въздух и влизам през синята врата.

В лабораторията е още по-светло, заслепява ме, така че първото, което оценителите виждат, е нещо мигащо, сложило ръце пред очите си и отстъпващо назад. Аз пък виждам четири сенки да плуват в езеро от ярка светлина. Постепенно очите ми привикват и сенките се превръщат в четирима оценители, седнали зад ниска и дълга маса. Стаята е огромна и абсолютно празна, като изключим оценителите и стоманената хирургическа маса, избутана в един от ъглите. Светлината на две редици луминесцентни лампи бие право в мен, мощна и ярка, въпреки че таванът е много висок, най-малко девет метра. Изпитвам неистово желание да кръстосам ръце пред гърдите и лицето си, да се скрия някак си. Устата ми пресъхва и умът ми се нажежава, става бял и ярък като светлините над мен. Изведнъж забравям за какво съм тук, какво трябва да правя или да кажа.

За щастие, един от оценителите, жена, заговаря.

— Формулярът във вас ли е?

Гласът ѝ звучи приятелски, но от това юмрукът, стиснал вътрешностите ми, не се отпуска.

„Господи — мисля си аз, — ей сега ще се напишкам. Точно тук, пред тях“. Опитвам се да си представя какво би казала Хана, след като всичко това свърши и ние тръгнем под следобедното слънце по тротоара в натежания от сол и слънце ден. Сигурно ще измърмори нещо от рода на: „Беше си чиста загуба на време. И четиримата се бяха наредили на онази маса като жаби на дънер“.

— Ъ... да.

Пристъпвам напред. Въздухът сякаш се сгъстява и ми пречи да се движа. Спирам на две крачки от масата и подавам клипборда с формуляра. Оценителите са трима мъже и една жена, но аз някак си не мога да задържа поглед върху лицата им. Оглеждам ги набързо и отново се отдръпвам. В главата ми остава впечатлението за някакви носове, тъмни очи и чифт очила.

Клипбордът с формуляра преминава от ръка на ръка по редицата. Притискам ръце към бедрата си и се опитвам да изглеждам спокойна.

Над мен на около шест метра от пода има наблюдателна зала с витражни прозорци по цялата стена. Зад редиците с бели седалки, предвидени вероятно за студенти, лекари, интернисти и млади научни работници, се вижда малка червена врата. Не вярвам залата да се използва само за наблюдение на работата в лабораторията по време на процедурите, сигурно там се провеждат упражнения и консилиуми, свързани с лечението на други опасни болести.

И в този момент зацепвам, че сигурно процедурите по лечението на делириума също се извършват тук, в помещението, където се намирам в момента. Ето за какво служи хирургическата маса в ъгъла. Юмрукът в стомаха ми се свива отново. Въпреки че често си мисля какво е да си напълно излекуван, незнайно защо, никога не съм си представяла самата процедура: твърдата метална маса, мигащите лампи над мен, тръбичките, жичките и болката.

— Лена Халоуей?

— Да, аз съм.

— Добре. Разкажете нещо за себе си, Лена — казва оценителят с очилата, навежда се напред, разтваря ръце и се усмихва. Зъбите му са големи и квадратни, напомнят ми на фаянсови плочки в баня. Отразената в очилата му светлина не ми позволява да видя очите му.

Защо не свали тъпите очила? — Разкажете ни какво обичате да правите. Какви интереси имате, какво правите през свободното си време, кои са любимите ви занимания?

Подхващам подготвяната с месеци реч, говоря за фотографията, за бягането, за приятелите, но не успявам да се съсредоточа. Виждам, че оценителите кимат, по лицата им играят усмивки, докато отбелязват нещо в бележниците си, затова решавам, че се справям добре, но изобщо не чувам думите, които излизат от устата ми, фиксирала съм се в металната хирургическа масичка и непрекъснато поглеждам към нея. С крайчеца на окото си наблюдавам как металът блести и примигва на светлината като острие на нож.

И неочаквано се замислям за мама. Така и не успяха да я излекуват, въпреки че ѝ приложиха три отделни процедури. Болестта я победи, влезе в нея, превърна очите ѝ в празни дупки, отне цвета от бузите ѝ, после завладя краката ѝ, поведе я сантиметър по сантиметър към ръба на една скала и я хвърли в пропастта.

Или поне така ми казаха. Тогава бях на шест години, спомням си само горещите ѝ пръсти по лицето си в онази нощ и последните думи, които ми прошепна: „Обичам те. Не го забравяй. Те не могат да ни отнемат това“.

Бързо затварям очи и смазана от спомена, се отдръпвам назад, докато учените пишат усилено в бележниците си. Три пъти са я връзвали за металната маса; три пъти тълпа наблюдатели са следили процедурата от залата горе и са си водили бележки за видяното, докато иглите и лазерите са дупчели кожата ѝ. По принцип на хирургическата маса пациентите са под упойка и не усещат нищо, но веднъж леля се изпусна, че при третата процедура учените са отказали да дадат на мама упойка, защото решили, че може да попречи на мозъка ѝ да реагира на лечението.

— Искате ли чаша вода? — сочи оценител номер едно, жената, към бутилката и чашата на масата пред нея. Явно е забелязала смущението ми, но не мисля, че това ще се отрази на крайния резултат. Приключих с личното си изявление и по погледите на оценителите — доволни, дори горди от мен, сякаш съм двегодишно хлапе, успяло да подреди кубчетата в правилния ред — съдя, че съм се справила добре.

Наливам си вода и отпивам няколко глътки, благодарна за паузата. Усещам стичащата се под мишниците, по тила и гърба ми пот

и започвам да се моля да не забележат. Опитвам се да гледам директно в очите им, но проклетата масичка привлича погледа ми и ми се хили нагло от ъгъла.

— Добре, Лена. Сега ще ти зададем няколко въпроса. Искаме да бъдеш честна с нас. Не забравяй, че целта ни е да разберем що за човек си.

„Човек в противовес на какво?“ Въпросът влиза в съзнанието ми, преди да мога да го спра. „На животно ли?“

Поемам дълбоко дъх, кимам разбиращо и се усмихвам.

— Разбира се.

— Кой са любимите ти книги?

— „Любов, война и независимост“ на Кристофър Мали — отвърщам автоматично. — „Граница“ на Филипа Харолд.

Опитите ми да държа спомените заключени се оказват напразни. Те се раздвижват и тръгват като поток от болезнени образи. Те искаха от мама да се подложи на четвърта процедура. Вечерта, преди да се хвърли от онази скала, дойдоха да я отведат в лабораторията. Но тя избяга в нощта. Събуди ме с думите: „Обичам те. Не го забравяй. Те не могат да ни отнемат това“. Думите ѝ останаха в мен дълго след изчезването ѝ, чувах вятърът да ги повтаря до безкрай, а листата на дърветата да ги нашепват в сивия вечерен здрач. — И „Ромео и Жулиета“ на Шекспир.

Оценителите кимат и записват нещо в бележниците си. „Ромео и Жулиета“ е заложена в програмата за първи гимназиален клас.

— И защо точно тази пиеса? — пита оценител номер три.

Защото е плашеща. Това трябва да отговоря. Това е приказка предупреждение за опасностите, които крие в себе си старият свят, онзи, в който хората са живели, преди да измислят лечението. Но гърлото ми неочаквано се подува и не оставя място за думите. Те не могат да преминат; полепват по него като бодли по дрехите ни, докато правим сутрешния си джогинг в парка. Изведнъж успокояващата вечна песен на океана преминава в рев и аз си представям как сините, тежки като камък води поглъщат мама и се затварят над нея. И вместо да кажа нещо смислено, изтърсвам:

— Красива е.

Главите на четиримата моментално се изправят, оценителите вперват погледи в мен, като марионетки, управлявани с една връв.

— Красива ли? — бърчи нос оценител номер едно.

Въздухът звънва от напрежение. Разбирам, че съм оплескала нещата.

Оценителят с очилата се навежда напред.

— Интересно определение. Много, много интересно. — Този път зъбите му ми напомнят на тези на озъбено куче. — Може би намирате страданието за красиво? Може би насилието ви харесва?

— Не, в никакъв случай! — казвам бързо аз и се опитвам с всички сили да насоча съзнанието си в правилната посока, но ревът на океана заглушава мислите ми, бучи и треци все по-силно. И изведнъж ми се струва, че сред адския грохот чувам съвсем слаб вик, този на мама, който преодолява времето от десет години и достига до мен. — Искам да кажа... че има нещо много тъжно в тази...

Запъвам се, търся трескаво точните думи с чувството, че започвам да се давя в бялата светлина и оглушителния рев. Саможертва. Да, това е думата. Искам да кажа, че има нещо много тъжно и красиво в тази саможертва, но думите не идват.

— Нека да продължим — казва оценител номер едно, жената. Тя беше изключително мила, когато ми предложи вода, но сега е свалила маската на доброжелателност. Сега е самата деловитост. — Да минем на нещо по-простичко. Например, кой е любимият ти цвят?

Една част от мен — рационалната, онази, която се подчинява на логиката — крещи: „Синият! Кажи синият!“ Но другата, тъмната и скритата, се носи на вълните на океана и заглушава другата.

— Сивият — заявявам неочаквано и за себе си.

— Сивият? — почти вика оценител номер едно.

Сърцето ми потъва някъде дълбоко в мен. Издъних се, знам го и в главата си виждам как оценката ми пада стремително надолу. Но вече е късно, нищо не мога да поправам. Ревът в ушите ми се засилва до крясък, имам чувството, че някакъв кон препуска из главата ми и ми отнема възможността да мисля. Скалъпвам набързо някакво извинение.

— Не точно сивият. Има един момент, преди да изгрее слънцето, когато цялото небе избледнява, сякаш изгубва цвета си... Не е точно сиво, а нещо подобно, нещо като бяло... и аз... обичам този цвят, защото ме изпълва с очакване, че ще се случи нещо добро.

Но те вече не ме слушат. Източват вратове и ме гледат втренчено, смутено, объркано, сякаш се мъчат да открият познати думи в чужд език.

И в този момент най-неочаквано залата се изпълва с писъци и вой и аз разбирам, че той е истински, че не съм си го представяла през цялото това време. *Наистина* крещят хора и *наистина* се чува буботещ, думкащ звук, сякаш хиляди крака се движат заедно. Сякаш някой бяга панически. Но под тези звуци долавям и още един: безсловесно ръмжене, което със сигурност не идва от човешко същество. Объркването обаче не ми позволява да свържа всичко в едно.

Оценител номер едно става от стола и извисява глас:

— Какво, по дяволите...

В същото време Очилата я прекъсват:

— Седни, Хелън. Аз ще проверя какво не е наред.

Но в този миг синята врата се отваря и цяло стадо крави — истински, живи, мучащи и изплашени крави — нахлува в лабораторията.

„Наистина е паническо бягство“, минава ми през ума и за част от секундата се чувствам горда, че съм успяла да определя звука.

Но изведнъж осъзнавам, че стоя на пътя на стадо от много тежки и много страшни животни, и ако не се скатая до две секунди, ще ме повалят и стъпчат.

Моментално се хвърлям към ъгъла и се прикривам зад хирургическата маса. Тук съм напълно защитена от паникьосаните животни, затова си позволявам да подам глава само колкото да виждам какво става. Оценителите се качват на масата, а петнистите рогати същества преграждат пътя им от двете страни. Оценител номер едно пищи с цяло гърло, а Очилата не спира да повтаря: „Спокойно! Спокойно!“, въпреки че е сграбчил Оценител номер едно с две ръце, сякаш е спасителна лодка в открито море.

Виждам, че на главите на някои крави има перуки, които се кандилкат палячовски насам-натам, други са облечени наполовина в найлонови рокли като тази, която нося аз. В първия момент решавам, че сънувам. Може би целият ден е един сън, скоро ще се събудя и ще откроя, че съм си у дома, в леглото, и сега сме сутринта преди оценяването. Но в същия момент виждам надписите с боя по

туловищата на кравите: „Никакво лечение. Смърт!“ Думите са написани с наклонен почерк, с мастило, точно над внимателно изписаните номера на животните в кланицата.

Потръпвам от неочакван студ, когато осъзнавам какво се случва. На всеки две години Невалидните, хората, които живеят в Пустошта — така наричаме онази забранена земя между законните градове, — слизат в Портланд и организират някакъв вид протест. Помня, че една година дойдоха през нощта и изрисуваха черепи с червена боя на всяка от къщите на учените. Друг път успяха да проникнат в централното управление на полицията, което координира всички патрулни и охранителни системи в Портланд, и качиха всичките им мебели на покрива, включително и кафе машината им. Беше голям смях. Всъщност беше доста изненадващо, защото е логично Централата да бъде най-охраняваното място в града, нали? Хората от Пустошта не смятат, че любовта е болест, затова са против лечението. Намират го за жестоко, поне според лозунгите им е така.

Сега вече разбирам: кравите са облечени като нас, оценяваните. В смисъл че ние сме като стадо животни.

Постепенно кравите се успокояват. Вече не налитат към нас, започват да обикалят из лабораторията, но хаосът е пълен. Оценител номер едно е вдигнала клипборда над главата си и налага с него животните, които се тълпят около масата, блъскат се, мучат и посягат с език към пръснатите из нея документи — бележките на оценителите, както разбирам, когато една от кравите грабва лист от плота и започва да преживя. Веднага започвам да се моля кравите да изядат всички бележки и оценителите да забравят за отговорите ми.

Наполовина скрита зад масичката — на безопасно разстояние от тежките им копита, — си връщам способността да мисля и вече мога да призная, че цялата работа е голям майтап.

И тогава го чувам.

Въпреки мученето, виковете и копитата, чувам смеха над главата си — нисък, кратък и мелодичен, няколко хармонични ноти на пианото.

Идва отгоре, от залата. Пред стъклото е застанало едно момче и наблюдава хаоса в лабораторията.

И се смее.

Вдигам очи и погледът му засича моя. Издишвам шумно. Изведнъж всичко замръзва на място, сякаш гледам през обектива на стар фотоапарат и за част от секундата — времето между отварянето и затварянето на капачето на обектива — целият свят спира движението си.

Косата на момчето е златисто кестенява, като цвета на огрени от слънцето есенни листа, очите му светят с мека кехлибарена светлина. Щом го виждам, веднага разбирам, че е от организаторите на този цирк. Повече от ясно е, че идва от Пустошта, че е Невалиден. Изтръпвам от страх. Отварям уста, искам да извикам нещо — и аз не знам какво, — но в същата секунда той ми кима с глава и думите засядат в гърлото ми. После прави нещо недопустимо.

Намизва ми.

Най-после алармата се включва. Воят ѝ е толкова силен, че покривам с ръце ушите си. Свеждам глава да проверя дали оценителите продължават да ме гледат, но те са заети да скачат по масата и да се бият с кравите. Когато вдигам отново поглед, момчето вече го няма.

ПЕТА ГЛАВА

Стъпи на ръб и ще счупим майчиния си гръб.

Стъпи на камък и ще останеш тъп.

Стъпи на пръчка и ще вземеш Невалиден.

Гледай в краката си, иначе ще стъпиш на мъртвец.

Популярна детска
песничка, обикновено за
скачане на въже.

Тази нощ пак сънувам.

Стоя на ръба на голяма бяла скала от пясък. Основата под краката ми е нестабилна, започва бавно да се свлича настрани и надолу, надолу, надолу, на хиляда стъпки под мен, към океана, водата се блъска в скалата, вълнува се и се пени толкова силно, че ми изглежда като огромна тенджера с клокочеща яхния, покрита с бяла шапка от пяна. Аз треперя от ужас, от страх, че всеки момент ще падна, но по някаква причина не мога нито да отстъпя от ръба, нито да помръдна, въпреки че усещам пясъкът под мен да се срутва и милиони молекули да се прегрупират под напора на вятъра. Още миг и ще съм долу.

И точно преди да разбера, че под мен вече няма нищо, освен въздух, че всеки момент ще чуя вятърът да свисти в ушите ми, докато падам, водната повърхност под мен се разтваря за миг и аз виждам лицето на мама — бяло, подуто, със сини петна. Очите ѝ са отворени, устните ѝ също, сякаш крещи към мен, ръцете ѝ са разперени от двете ѝ страни, като че ли иска да ме прегърне, люлеят се на течението като откачени от тялото.

И тогава се събуждам. Винаги се събуждам на това място.

Възглавницата ми е мокра и нещо дращи в гърлото ми. Сигурно съм плакала насън. Виждам Грейси — свила се е до мен и притиска буза в чаршафите. Движи безмълвно уста в непрекъснат поток от безгласни думи. Не знам как, но винаги усеща, когато сънувам този сън, става и ляга до мен.

Отмятам падналите по лицето ѝ кичури и махам мокрите от потта чаршафи от раменете ѝ. Ще ми е мъчно за Грейси, когато се омъжа. Общите ни тайни ни сближиха, свързаха ни здраво. Тя е единствената, която знае за Студа: за чувството, което понякога ме обхваща, когато лежа в леглото, онова тъмно празно чувство, което стяга гърдите ми и не ми дава да дишам, което спира сърцето ми, сякаш са изсипали върху мен натрошен лед. В такива нощи — въпреки че е грешно и незаконно — си мисля за онези страшни и странни думи, които често излизаха от устата на мама: „Обичам те!“, опитвам ги с устни, припомням си мелодията им.

Аз също пазя нейните тайни. Само аз знам, че Грейси не е тъпа, нито бавна. При нея всичко си е наред, но единствената, която някога я е чувала да говори, съм аз. Една нощ тя заспа до мен в леглото. Нещо ме събуди. Беше много рано, нощните сенки още пълзяха по стените. Тя плачеше тихичко на възглавницата и повтаряше една-едничка дума отново и отново, докато притискаше чаршафа до устата си толкова силно, че едва я чувах: „Мамо, мамо, мамо“. И хапеше чаршафа, сякаш се опитваше да я спре, сякаш думата я задушаваше в съня ѝ. Прегърнах я и я залюлях като бебе. Минаха цели часове, докато се умори да я произнася и заспи отново. Напрежението постепенно я напусна, но лицето ѝ остана подпухнало и горещо от сълзите.

Ето защо Грейси не говори. Причината е, че всички други думи са изтласкани от съзнанието, останала е само тази и не спира да ехти из тъмните ъгълчета на паметта ѝ, макар че може да не помни значението ѝ. „Мама“.

Аз знам значението на тази дума. Помня.

Сядам в леглото и се заглеждам в светлите петна по стените, заслушвам се в крясъците на чайките отвън, после отпивам вода от чашата на масичката до леглото. Днес е втори юни. До процедурата остават деветдесет и четири дни.

Надявам се с цялото си сърце да усъвършенстват скоро процедурата, заради Грейс, и да започнат да я прилагат по-рано.

Успокоявам се с мисълта, че един ден и тя ще бъде излекувана. Ще я спасят и от цялата болка на миналото в нея ще остане само приятен вкус, като пюрето, което бебетата лапат лъжичка след лъжичка.

Един ден всички ние ще бъдем спасени.

Слизам в кухнята да закуся — с чувството, че някой е пръснал пясък в очите ми — и откривам, че вече има официална версия за вчерашните събития. Каръл е включила телевизора и приготвя закуската. Равният глас на говорителката по новините ме унася отново. „Вчера един камион с крави, предвидени за кланица, беше объркан с друг камион с фармацевтични стоки за лабораторния комплекс, и създаде комичен и безпрецедентен хаос в държавните лаборатории, както можете да видите от нашия репортаж“. На екрана се появяват пищащи медицински сестри, които налагат обезумелите крави с клипбордовете си.

В поднесената информация няма никаква логика, но щом не се споменават Невалидните, всички са доволни. Ние не бива да знаем за тях. Предполага се, че те не съществуват, защото всички жители на Пустошта са унищожени още преди петдесет години, по време на масирано въздушно нападение.

Преди петдесет години правителството затворило границите на Съединените щати и сега те се пазят от двайсет и четири часови военни патрули. Никой не може да влезе. Никой не може да излезе. Всяко легитимно и одобрено общество в рамките на държавата ни трябва да е оградено от външния свят — такъв е законът — и пътуването между различните общества става само след писмено съгласие на общинската управа, взето най-малко шест месеца предварително. Това се прави заради собствената ни сигурност. Сигурност, неприкосновеност, общност — това е мотото лозунг на нашата страна.

Като цяло, новото управление има голям успех. След затварянето на границите вече няма войни, няма и престъпления, освен случайни инциденти и дребни кражби. Няма омраза сред хората, не и сред излекуваните. Естествено, понякога чуваме за отделни случаи на отхвърляне и бунт, но лечението, като всяка здравна процедура, крие известни, макар и минимални, рискове.

Единственото обвинение към държавната администрация и към системата като цяло е, че до този момент правителството не успява да се справи с Невалидните, не успява да ги прогони напълно от нашето общество. Но ние по правило не говорим за това. Преструваме се, че Пустошта и хората, които живеят там, не съществуват. Рядко можеш да чуеш нещо за тях, освен когато заподозрян симпатизант изчезне внезапно или когато двама болни младежи изчезнат заедно, преди да са подложени на процедурата.

Хубавото на вчерашния инцидент е, че оценяването е обявено за невалидно. Всички ще получим нови дати, което означава, че имам втори шанс. Заклевам се, че този път няма да се проваля. Припомням си вчерашното си представяне и се чувствам пълна идиотка. Докато седя на масата за закуска и гледам колко чисто, ясно и нормално е всичко около мен — нащърбените чаши с кафе, писукането на микровълновата печка (един от малкото електрически уреди, освен осветлението, които Каръл ни разрешава да ползваме), — вчерашният ден ми изглежда като дълъг шантав сън. Истинско чудо е, че Невалидните са уцелили точния момент, когато бях на прага да проваля най-важния изпит в живота си, за да пуснат онези крави. Просто не знам какво ми стана. Спомням си момента, когато Очилата ми показваше зъбите си, и се чувам да произнасям „сиво“. „Глупачка!“, потръпвам вътрешно, докато преглъщам.

Изведнъж разбирам, че Джени говори на мен.

— Какво? — примигвам към нея, за да я фокусирам, и се заглеждам в пръстите ѝ, които режат препечената филийка на еднакви квадратчета.

— Питам какво ти става. — Пръстите продължават да се движат напред-назад, напред-назад. Ножът потраква в ръбовете на чинията. — Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще повърнеш.

— Джени! — смърря я Каръл. Тя е до мивката, мие съдовете. — Не говори така, чичо ти закусва.

— Нищо ми няма — отвърщам, откъсвам парче от филийката си, топвам го в купичката с разтопено масло в средата на масата и се насилвам да го глътна. Последното нещо, което ми трябва сега, е един семеен разпит. — Просто съм малко уморена.

Каръл се обръща и се вглежда в мен. Лицето ѝ прилича на кукленско. Когато говори, дори когато се ядосва, радва или е объркана,

то остава странно неподвижно.

— Не можа ли да спиш?

— Спах — отвърщам бързо. — Но имах лош сън.

В края на масата чичо Уилям вдига глава от вестника си и казва:

— Божичко! Ти ми припомни! Аз също сънувах тази нощ.

Каръл вдига вежди, дори и Джени изглежда любопитна. Необичайно е, защото излекуваните хора сънуват извънредно рядко. Веднъж Каръл ми каза, че и тя сънува, много, много рядко, и сънищата ѝ били пълни с мръсни чинии, натрупани на високи кули, стигащи чак до небето. Понякога тя се изкачвала по тях, стъпвала на всеки ръб, изгубвала се в облаците и продължавала нагоре, опитвала се да стигне до върха на колоната. Но краят не идвал, колоната растяла нагоре до безкрай. Доколкото знам, сестра ми Рейчъл никога не сънува.

Уилям се усмихва.

— Заиждах прозореца в банята. Помниш ли, Каръл, онзи ден ти казах, че мазилката се е изронила? Както и да е, измазах я, но всеки път, когато свърших, тя изчезваше, топеше се, сякаш беше от сняг, вятърът нахлуваше през процепа и аз започвах отново. И това продължи... стори ми се, часове наред.

— Колко странно — казва леля, усмихва се и слага на масата чиния с пържени яйца.

Чичо ги обича съвсем сурови. Виждам как жълтъците им се тресат и се гърчат като танцьори на хула, облени в мазнина, и ми се повдига.

— Ето защо се чувствам уморен тази сутрин — казва Уилям. — Работих цяла нощ.

Всички се засмиват, с изключение на мен. Пъхам още един залък в уста и се питам наум дали и аз ще сънувам, когато ме излекуват.

Надявам се, че не.

Като започнем от шести клас, тази година е първата, в която с Хана нямаме общи часове и можем да се виждаме чак след училище. Днес се срещаме в съблекалнята, докато се преобличаме за поредния крос. Държавните състезания по бягане завършиха преди две седмици, но ние продължаваме да тренираме при всеки удобен случай, дори и през ваканциите. (На първото регионално състезание излязох от

Портланд за пръв път и макар пътуването да беше само петдесет километра по сивия общински път, едва дишах от вълнение, пеперудите в гърлото ми пърхаха с криле като полудели.)

Започнах с бягането на шест години, след самоубийството на мама. Първият път, когато пробягах цяла миля, беше в деня на погребението. Казаха ми да стоя горе с братовчедките, докато леля подреди къщата за церемонията и сготви цялата онази храна. Марша и Рейчъл трябваше да се погрижат за мен, но докато ме обличаха, се скараха за нещо, забравиха ме и аз тръгнах надолу с вдигнат до половината цип на роклята да помоля леля за помощ. Госпожа Ейснер, която по онова време беше съседка на леля, беше в кухнята. Докато се приближавах, я чух да казва:

— Това е ужасно, разбира се. Но така или иначе, за нея нямаше надежда. Май стана по-добре за нея. И за Лена също. Кой би искал такава майка?

Думите очевидно не бяха предназначени за моите уши. Госпожа Ейснер се стресна, когато ме видя, устните ѝ издадоха лек ахкащ звук, после се затвориха бързо, като коркова тапа, набутана обратно в бутилката. Леля не каза нищо, просто стоеше и ме гледаше, и в тази секунда ми се стори, че светът и бъдещето ми се разпадат. Разбрах, че всичко това — кухнята, чистият до блясък линолеум на пода, светлините отгоре и огромната зелена купчина тресящо се желе, е всичко, което ще ми остане от мама след нейната смърт.

Изведнъж реших, че не е правилно да остана в къщата, че няма да изтърпя гледката на пълната с храна кухня, която, както осъзнах в онзи момент, вече щеше да бъде и моя кухня. Не можех повече да гледам онова зелено желе. Мама мразеше желе. Сърбежът плъзна по тялото ми, най-малко хиляда комара хукнаха из вените ми и започнаха да ме хапят отвътре така, че ми идеше да се разпищя, да заподскачам из стаята, да се завъргалям по пода.

И аз побягнах.

Появявам се в съблекалнята и заварвам Хана, стъпила с единия крак на пейката, да връзва маратонките си. Имам си една малко срамна тайна: обичам да бягам с Хана, но главната причина е, че това е единственото нещо, което мога да правя по-добре от нея. Но никога не бих го признала на глас, дори и след милион години.

Преди да успея да оставя чантата си, тя ме сграбчва за ръката и доближава глава до моята.

— Можеш ли да повярваш? — шушне в ухото ми и се усмихва, очите ѝ блестят във всевъзможни цветове — синьо, зелено, златисто — святкат, както винаги, когато е развълнувана. — Бас държа, че онова вчера е дело на Невалидните. Всички мислят така.

Двете сме съвсем сами в съблекалнята — всички спортни отбори вече приключиха сезона, — но аз инстинктивно въртя глава, оглеждам помещението и изсъсквам:

— По-тихо!

Тя се отдръпва леко, мята косата си върху едното рамо и казва:

— Споко. Проверих навсякъде. Дори и в тоалетните. Сами сме.

Отварям шкафчето, което си е мое през всичките десет години в „Света Ана“, и оглеждам съдържанието му. На дъното има празни обвивки от дъвка, скъсани листове от тетрадка, кламери и върху всичко това се мъдри малка купчина — спортният ми екип, два чифта маратонки, няколко броя използвани наполовина дезодоранти, лак за коса и парфюм. След по-малко от две седмици ще се дипломирам и повече никога няма да видя вътрешността на това шкафче. Това ме натъжава за момент. Знам, че е отврат, но винаги съм обичала миризмата на гимнастически салон, онази смес от дезинфектант, дезодорант и футболни топки, зад която се долавя неизтребимата миризма на пот. Тя ме успокоява. Странна работа е животът: искаш нещо и чакаш ли, чакаш, имаш чувството, че минава цяла вечност. Но после то се случва, всичко отминава, а на теб ти се ще да се върнеш в момента, преди нещата да са се променили.

— Кои всички? По новините казаха, че е станала грешка при транспортирането или нещо такова — наежвам се аз. Имам нужда да повторя официалната версия, макар да знам не по-зле от Хана, че това са пълни глупости.

Тя възсяда скамейката и се вторачва в мен. Не ѝ пука, въпреки че знае отлично колко мразя хората да ме гледат, докато се преобличам.

— Не ставай смешна. Това по новините не е истина. Кой би объркал крава с кашон с медикаменти? Дори и идиот би забелязал разликата.

Вдигам рамене. Естествено, че е права. Но тя продължава да ме гледа и аз бързам да навлека тениската. За разлика от Хана и другите

момичета в училище, аз се смуцавам от тялото си. Никой друг не си мисли, че определени места по него са сбъркани, но аз имам чувството, че съм като скицирана набързо картина от художник аматьор: на пръв поглед всичко е добре, но ако се вгледаш по-внимателно, ще видиш всички грешки и поправки.

Хана протяга крак и започва да рисува по пода, упорито отказвайки да смени темата. В сравнение с останалите, тя е просто запленена от Пустошта и онова, което може би се крие там.

— Ако се замислиш, ще видиш, че планът им е бил страхотен и като организация, и като изпълнение. Участвали са най-малко четири или пет души, а може и повече, при тази безупречна координация.

Спомням си момчето, което видях в наблюдателната зала, лъскавата му коса с цвят на есенни листа, жеста, с който отметна глава назад, когато се засмя, толкова силно, че видях тъмната арка на небцето му през отворената уста. Още не съм казала на никого за него и решавам, че трябва да споделя с Хана.

Тя продължава:

— Някой трябва да им е дал кодовете за охранителната система. Сигурно симпатизант...

Една врата отвън се отваря шумно, двете с Хана подскачаме и се вглеждаме една в друга с разширени от ужас очи. Нечии стъпки преминават бързо по линолеума. Хана излиза първа от шока и след няколко секунди подхваща най-спокойно безобидна тема: цветът на роклите за дипломирането, които тази година са оранжеви. В този момент госпожа Йохансон, спортният директор, се появява между шкафчетата, въртейки връвчицата на свирката около пръста си.

— Добре поне, че не са кафяви, като в училище „Филстоун“ — казвам аз, най-после включила за какво ми говори. Сърцето ми бие в гърдите като барабан. Докато говоря, си мисля за онова момче. И за госпожа Йохансон. Трескаво се питам дали ни е чула да произнасяме думата „симпатизант“, или не. Тя не казва нищо, само кима и продължава между редиците, така че надали.

С годините съм станала много добра в изкуството да говоря едно, докато мисля съвсем друго, да се правя, че слушам, когато умът ми витае някъде другаде, да се преструвам на спокойна и щастлива, а вътрешно да беснея. Това е едно от онези умения, които развиваш, когато поотраснеш. Тогава научаваш, че хората са подслушвани

непрекъснато. Първия път, когато използвах мобилния телефон на чичо и леля, се учудих, че през цялото време, докато разговарях с Хана, звукът се разпадаше на случайни интервали. После леля ми обясни, че това е от подслушвателните устройства, които се включват към съответни разговори на случаен принцип, записват ги, после записите се прослушват за ключови думи като „любов“, „невалидни“ и „симпатизант“. Никой не е набелязан предварително; ще повторя, за да ме разберете правилно — всичко е случайно. Но така е още по-лошо. Всеки път имам чувството, че един ярък лъч се насочва към мен през няколко секунди, осветява мислите ми и ги чете, върти се като маяк и ме дебне като святкащо око на диво животно.

Понякога имам чувството, че има две Лени една върху друга: тази отгоре кима, когато трябва, и казва онова, което се очаква от нея, и другата, скритата по-дълбоко, която е неспокойна, която сънува и мечтае, и която казва, че сивото е любимият ѝ цвят. През повечето време двете се движат в синхрон и аз не забелязвам разликата, но понякога ми се струва, че крия в кожата си две съвсем различни личности и те всеки момент ще ме разкъсат на две. Веднъж признах това пред Рейчъл. Тя само се усмихна и ми каза, че след процедурата нещата щели да се оправят. След нея всичко щяло да си дойде на мястото, проблемите щели да се изгладят, денят щял да минава лесно, като песен.

— Готова ли си? — питам и затварям шкафчето.

Госпожа Йохансон шумоли от банята и си подсвирква тихичко. След секунда чуваме пускане на водата в тоалетната. След още малко водата потича в мивката.

— Днес е мой ред да избирам маршрут — казва Хана и преди да отворя уста за протест, скача от скамейката и ме шляпа по рамото. — След мен, мързеливке. Вече си изостанала.

И хуква навън със смях. Трябва да спринтирам, за да я настигна.

Сутринта валя и времето застудя. Водата в локвите замръзна, оставяйки сивкав и хлъзгав слой по улиците на Портланд. Но сега небето над нас е ясносиньо, заливът е спокоен, блести като гигантски сребърен колан, пристягащ океана от двете му страни.

Не питам Хана къде отиваме, няма нужда, и не се изненадвам, че ме насочва към старото пристанище, по алеята, която върви успоредно на Търговската улица и стига до лабораториите. Избираме по-малки и не толкова натоварени с пешеходци улици, но въпреки това не успяваме да избегнем тълпите. Часът е три и половина. Училищата вече са свършили занятия и тротоарите са пълни с ученици, които се прибират у дома. Покрай нас минават два автобуса, следвани от няколко коли. Смята се, че ако срещнеш кола, е на късмет. Хората протягат ръце, за да докоснат лъскавите им тела, и чистите прозорци скоро стават на петна от пръстите им.

С Хана бягаме една до друга и си разменяме последните клюки. Повече не обелваме дума за проваленото оценяване, нито за слуховете, че е дело на Невалидните. Наоколо има прекалено много хора. Тя ми говори за изпита си по етика, а аз ѝ разказвам за скандала между Кора Дервиш и Мина Уилкинсън. Говорим и за Уилоу Маркс, която не се е вясвала в училище от миналата сряда. Носят се слухове, че регулаторите са я засекли в Диъринг Оук Парк след полицейския час... с момче.

За Уилоу от години се носят подобни слухове. Тя е от онези момичета, които хората непрекъснато обсъждат. Косата ѝ е дълга и Уилоу непрекъснато оцветява кичурите си в различни цветове. Спомням си, че веднъж, през първата година в гимназията, когато бяхме на посещение в някакъв музей, минахме покрай група момчета от „Спенсър“ и тя каза: „Ще ми се да целуна някой от тях право в устата“. Каза го толкова силно, че учителите я чуха. В десети клас я хванаха да се разхожда с момче, но ѝ се размина само с предупреждение, защото не показваше признаци на делириум. Хората често правят грешки, това е заложено биологически, резултат от същия хормонален и химически дисбаланс, който понякога води до протиеестествени връзки, когато момчетата са привлечени от момчета, а момичета от момичета. Тези импулси също се лекуват с процедурата.

Но този път нещата с Уилоу са сериозни и Хана пуска бомбата точно когато стигаме до центъра: господин и госпожа Маркс са се съгласили да преместят датата на процедурата на Уилоу с цели шест месеца. Тя ще пропусне дипломирането си, защото ще се подложи на лечение.

— Шест месеца по-рано? — повтарям смаяно. Тичаме вече двайсет минути, затова не съм сигурна дали причината за сърцебиенето ми е физическото усилие, или новината за Уилоу. Каквато и да е причината, аз се задъхвам повече от обикновено и гърдите ми тежат, имам чувството, че някой е седнал върху тях. — Не е ли опасно?

Хана сочи с глава надясно, към една пряка, и казва:

— Правили са го и преди.

— Да, но *не е успешно*. Забравили за страничните ефекти? За психическите проблеми? За слепотата?

Има куп причини, поради които учените не позволяват процедурата да се прилага на деца под осемнайсет, но най-важната е, че тя просто не е ефективна при по-младите. Освен това, не са малко случаите, когато води до лудост. Според специалистите, мозъкът и нервните връзки в мозъка на децата под осемнайсет са все още нестабилни, не са се оформили напълно. Затова колкото по-възрастен си, процедурата действа по-добре, но хората се вкарват в програмата възможно най-скоро след осемнайсетия им рожден ден.

— Явно са решили, че рискът си заслужава — казва Хана. — Иначе знаеш каква е алтернативата: *amor deliria nervosa*. Най-страшната от страшните болести.

Това е ключовата фраза във всяка статия, есе и памфлет, свързани с делириума; Хана ги повтаря с равен тон и това още повече затяга възела в корема ми. Покрай всичките шантави събития, които се случиха вчера, бях забравила какво ми каза тя преди оценяването. Но сега си го спомням, спомням си и колко странно изглеждаше, колко тъмни и неразгадаеми бяха очите ѝ.

— Хайде. — Усещам стягане в гърдите и левият ми крак започва да се схваща. Единственият начин да го преодолея, е да тичам повече и по-силно. — Хайде, давай на пълна скорост.

— Хайде!

Лицето на Хана разцъфва в усмивка и ние набираме скорост. Болката в гърдите ми се изостря и набъбва, разлива се по цялото ми тяло, нахлува изведнъж във всички мои клетки. Всеки път, когато петата на схванатия ми крак докосва тротоара, потръпвам. Винаги става така. След три-четири километра целият стрес, цялата тревога, озлобление и страх се трансформират в малки болезнени точки, едва

успявам да дишам, не мога да си представя, че ще продължа напред, не мисля нищо друго, освен „не мога, не мога, не мога...“

И после, пак така изведнъж, всичко изчезва. От болката не остава и помен, от схващането също, примката около гърдите ми се отпуска и аз започвам да дишам по-леко. Едновременно с това щастието изпълва цялото ми същество: твърдата основа под краката ми, простотата на движенията, ритъмът на краката, които ме движат напред във времето и пространството, пълната свобода и волност, всичко това ме изпълва с радост и покой. Хвърлям поглед към Хана и от израза на лицето ѝ разбирам, че се чувства по същия начин. Прехвърлила е границата. Тя усеща погледа ми, извърта глава и русата ѝ опашка прави красива арка във въздуха. Вдига палец и ми се усмихва.

Странно нещо е животът. Никога не съм чувствала Хана толкова близка, колкото докато бягаме една до друга. Въпреки че не говорим, имам чувството, че сме свързани с невидима връв, тя съгласува движенията на ръцете и краката ни, води ни в един общ ритъм. Напоследък все по-често си мисля, че това ще се промени след процедурата. Хана ще си остане в Уест Енд, ще се сприятели със съседите си, с по-богати и по-важни хора от мен. А аз ще се преместя в някакъв скапан апартамент в Къмбърланд и няма да страдам за нея, нито ще си спомням какво е да тичаме една до друга. Вече ме предупредиха, че след процедурата може вече да не искам да бягам. Това е друг страничен ефект от лечението: хората често променят навиците си, губят интерес към нещата, които преди са им доставяли удоволствие.

„Излекуваните, неспособни на силни чувства и желания, се освобождават от минали и бъдещи страдания“ („Наръчник по лична безопасност, здраве и щастие“, глава „След процедурата“, стр. 132).

Продължаваме напред. Животът се разстила край нас като дълга панделка от цветове и звуци. Минаваме покрай „Свети Винсът“, най-голямото мъжко училище в Портланд. Десетина момчета играят баскетбол в двора му, мързеливо дриблират с топката, подвикват си един на друг. Думите им се сливат в неразбираема смесица от крясъци, викове и изблици на смях, типична за всички момчешки групи, доколкото съм ги чувала зад някой ъгъл, от другата страна на улицата или долу, на плажа. Сякаш си имат собствен език. За стотен път си

казвам колко е добре, че политиката на сегрегация ни държи разделени през повечето време.

Докато си мисля всичко това и бягам напред, изведнъж усещам, че момчетата млъкват и погледите им се насочват към нас. За не повече от секунда настъпва пълна тишина. Толкова се смущавам, че навеждам глава. Кожата ми пламва, цялата се обливам в пот, сякаш някой ме е метнал в гореща фурна. Но в следващия миг очите им пробягват през мен и се спират на Хана. Русата ѝ коса се вее и блести на слънцето като златна монета.

Болката се завръща, краката ми натежават като олово, но аз стисвам зъби и продължавам да бягам, завивам по Търговската улица и оставям „Свети Винсът“ зад нас. Хана също дава газ, бори се да не изостане. Обръщам се и казвам задъхано:

— Хайде да се състезаваме!

Хана включва на скорост, размахва ръце и се изравнява с мен, аха да ме изпревари, но аз напрегам мускули, навеждам глава и се устремавам напред, леви десни, колкото мога по-бързо, опитвам се да напълня с въздух гърдите си, които са се свили като грахово зърно, и в същото време да потисна болката в мускулите. Постепенно ми притъмнява пред очите и не след дълго не виждам нищо, освен една телена ограда, изникнала внезапно пред нас и блокирала пътя ни. Стигам до нея, хващам се с ръце и я разтърсвам здравата. Обръщам се и се провиквам:

— Спечелих!

Хана е вече до мен, обляга се на оградата, диша с отворена уста и се бори за въздух. Споглеждаме се и започваме да се смеем, да хълцаме, кашляме и дишаме шумно, на големи глътки, докато обикаляме в кръг и се опитваме да дойдем на себе си.

Хана най-после наваксва с въздуха и казва през смях:

— Оставих те да победиш.

Това си е стара наша шега. Никоя не се признава за победена.

Подритвам с върха на обувката си едно камъче към нея и извивам устни:

— Да бе, оставила си ме.

Косата ми е излязла от ластика, свалям го и я вдигам, за да усетя вятъра по потния си врат. Потта влиза в очите ми и щипе.

— Виж къде сме — побутва ме Хана.

Вдигам глава и проследявам погледа ѝ.

В телената ограда има малък вход, откъдето започва тесен път. Затворен е с ниска метална порта. Хана я прескача и ми прави жест да я последвам. Всъщност не бях обърнала внимание къде сме стигнали. Пътят води до паркинг, където има цяла гора от големи ремаркета на „Дъмпстърс“, а около паркинга се виждат складови помещения. Зад тях започва познатата верига от бели квадратни сгради, наредени като гигантски зъби. Това трябва да е един от страничните входи към лабораторния комплекс. Забелязвам, че над телената ограда има навита бодлива тел и на всеки десет метра по протежението ѝ има знак с надпис: „Частна собственост. Влизането забранено. Входът е само за служители“.

— Мисля, че не бива да... — започвам аз, но Хана ме прекъсва:

— Хайде, стига. Отпусни се най-после.

Хвърлям бърз поглед към паркинга и пътя пред нас. Няма никого. Малката кабинка за охраната зад портата също е празна. Навеждам се и поглеждам вътре. Виждам наполовина изяден сандвич на парче амбалажна хартия и купчина книги, натрупани безразборно върху малкото бюро до старомодно радио, откъдето долита тиха, накъсана от статични звуци музика. Не виждам никакви камери, въпреки че не може да няма. Всички държавни сгради са оборудвани с камери.

След миг колебание прескачам оградата и съм до Хана. Нейните очи светят от възмущение и вече съм сигурна, че нарочно избра тази посока, искала е да дойдем тук.

— Сигурно и Невалидните са минали оттук — шепне тя, останала без дъх, сякаш през целия път сме говорили именно за тях и за вчерашните събития тук. — Ти как мислиш?

— Не изглежда трудно.

Опитвам се да говоря безпристрастно, но всичко това — празният път и огромният, огрян от слънцето паркинг, сините ремаркета, кръстосващите небето над нас електрически кабели и блестящите бели сгради на лабораториите в далечината — ме кара да потръпна вътрешно. Всичко е абсолютно тихо, всичко е неподвижно, замръзнало в сън, притихнало като в мига, преди небето да се продъни от чудовищна гръмотевична буря. Не искам да хленча пред Хана, но

бих дала всичко да се махна оттук и да се върна отново на старото пристанище при познатите улици и магазини.

Наоколо няма жива душа, но аз не мога да се освободя от мисълта, че ни наблюдават. Чувството е много по-изнервящо от онова, което предизвикват в теб погледите на другите в училище, на улицата, дори и у дома. То те кара да внимаваш какво казваш и какво правиш, и рано или късно свикваш с него.

— Да — кима Хана и рита една купчина прах пред себе си, във въздуха се вдига мръсносив облак, после бавно се връща на земята. — Охраната е смешна за един толкова важен комплекс.

— Наистина е смешна, като имаме предвид, че това си е една зоологическа градина — кикотят се аз.

— Хей, това е обида — долита един глас някъде зад нас и двете с Хана подскачаме ужасени.

Моментално се обръщам.

Светът около мен замръзва.

Зад нас стои момче със скръстени ръце и наклонена на една страна глава. Кожата му е с цвят на карамел, а косата е златистокестенява, като на есенните листа, малко преди да се отронят от клоните на дърветата.

Това е той. Момчето от наблюдателната зала. Невалидният.

Само дето очевидно не е Невалиден. Облечен е в униформа на охранител — синя блуза с къси ръкави и дънки. На яката си има бадж с името.

— Мръднах за две минути да си наляя вода — показва ни пластмасовата бутилка с вода в ръката си той. — Връщам се и какво намирам? Нарушители.

Хваща ме такъв срам, че не мога да помръдна, нито да отговоря. Хана решава, че съм се изплашила, и поема нещата в свои ръце.

— Не сме нарушители. Не сме направили нищо. Просто бягахме... тренирахме... и се изгубихме.

Момчето отново скръства ръце пред себе си и се залюлява на пети.

— Не видяхте ли табелите отвън? Дето пише „Влизането забранено“? И „Частна собственост“?

Хана свежда поглед. Този път и тя се смущава. Усещам я. Въпреки че е сто пъти по-уверена от мен, и тя не е свикнала да стои на

открито и да говори с момче, особено с охранител. Няма как да не ѝ е минало през ума, че има основателна причина да ни арестува.

— Сигурно сме ги пропуснали — смотолевя тя.

— О, да — вдига вежди той. Ясно е, че не ни вярва, но не изглежда ядосан. — Те наистина са незабележими. И са само няколко дузини. Всеки може да ги пропусне.

Поглежда встрани и присвива устни, сякаш се опитва да спре усмивката си. Не прилича на охранителите, които съм виждала досега — не е от онези, които пазят границата и обикалят из града — дебели, бавни и стари. Този е различен и ако вчера ме питаха за него, можех да се закълна, че е дошъл от Пустошта, нямаше никакви съмнения.

Явно съм сгрешила. Той извърта глава и аз виждам знака, който не бих могла да сбъркам никога — този на излекуваните, на миналите през процедурата — триъгълен белег точно зад лявото ухо, три малки точки, през които специалистите вкарват тривърхата игла с лекарство за обездвижване на пациента, за да могат да проведат процедурата. Хората показват белега си като почетен медал; едва ли ще видиш излекуван с дълга коса, дори и жените, които не искат да се подстрижат, имат грижата да прибират косата си назад и нагоре.

Сърцето ми се отпуска. Не е незаконно да говориш с излекуван. Тук правилата за сегрегация не са задължителни.

Питам се дали ме е познал. Ако е така, с нищо не го показва. Не мога да се сдържа да не кажа нещо по този повод.

— Ти... Видях те... — започвам, но не довършвам изречението.

Какво да му кажа? „Видях те вчера. Ти ми намигна“

Хана ме поглежда смаяно.

— Вие познавате ли се?

Хана знае много добре, че никога не съм разговаряла с момче, като изключим „Извинете“, и „Съжалявам“, ако, без да искам, настъпя някого на улицата. Не е разрешено момичетата да контактуват с неизлекувани момчета извън семействата им. Но дори и да сме минали през процедурата, няма причина да го правим, освен ако мъжът не е учител, лекар или нещо такова.

Той се обръща към мен и ме поглежда. Изразът на лицето му е делови, като на охранител, но залагам главата си, че в очите му проблясват искри, сякаш му е забавно и приятно.

— Не — казва твърдо той. — Никога не сме се виждали. Иначе щях да си спомня.

И онова нещо в очите му отново проблясва. Той какво, подиграва ли ми се?

— Аз съм Хана — казва Хана. — А това е Лена.

И ме сръчкава с лакът. Съзнавам, че сигурно приличам на риба с тая отворена уста и втренчен поглед, но съм прекалено ядосана, за да говоря. Той лъже. Сигурна съм, че вчера видях именно него, мога да се закълна.

— Аз съм Алекс. Приятно ми е да се запознаем — казва той. Докато подава ръка на Хана, продължава да ме гледа. После я протяга към мен и казва замислено: — Лена... Никога не съм чувал това име.

Аз се вцепенявам. Не знам какво да правя. Ако поема ръката му, сигурно ще припадна от срам, ще се почувствам, сякаш съм облечена в дрехи с два номера по-големи от моя. Никога не съм се докосвала до непознат. Но той продължава да стои там с протегнатата към мен ръка, така че накрая вдигам моята и послушно я слагам в неговата. Докосването ме разтърсва като електрически ток, отдръпвам я бързо и измънкавам:

— Съкратено е от Магдалена — казвам.

— Магдалена. — Той накланя глава назад и присвива очи към мен. — Хубаво име.

Начинът, по който изговаря цялото ми име, ми харесва. В неговата уста се лее като музика, не трака като тенекиена кутия, както звучи, когато го произнасят даскалите. Кехлибарените му очи излъчват топлина и когато поглеждам в тях, виждам мама да полива палачинките с мед. Свеждам поглед, засрамена и ядосана, сякаш той е виновен за неканения спомен, сякаш е протегнал ръка и го е извадил от дъното на паметта ми.

Чувствам се глупаво и това ме ядосва още повече, затова нападам:

— Аз те познавам. Видях те вчера в онази лаборатория. Беше в наблюдателната зала и гледаше... видя всичко.

Куражът ми се изпарява в последната минута и нямам сили да кажа „Гледаше мен“.

Усещам, че Хана ме гледа изненадано, но я игнорирам. Сигурно е ядосана, че не съм й казала.

Лицето на Алекс остава спокойно. Не примигва, не губи усмивката нито за миг.

— Случай на объркана идентификация, предполагам. Охранителите нямат право да влизат в лабораториите по време на оценяване. Особено тези, които са на почасова работа.

За секунда оставаме загледани един в друг.

Вече съм сигурна, че ме лъже, и като гледам нахалната му, леко мързелива усмивка, ми се иска да го фрасна веднъж. Свивам ръце в юмруци, поемам дълбоко въздух и си налагам да бъда спокойна. По принцип не съм агресивна, затова не мога да си обясня защо се наежих така.

Хана разпръсква напрежението:

— Значи това било всичко? Някакъв си тъп знак „Влизането забранено“ и охранител на непълен работен ден?

Алекс задържа погледа си още няколко секунди върху мен. После се обръща към нея и я поглежда, сякаш я вижда за пръв път.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто си мислех, че лабораториите са охранявани по-добре. Вижда ми се лесно човек да проникне тук.

Алекс вдига вежди.

— А ти това ли искаше да направиш?

Хана замръзва, аз също.

Ако ни докладва като потенциални симпатизанти, нарушители или каквото и да било, ни чакат месеци наред проучвания и разпити. Ще трябва да кажем „сбогом“ на надеждите за висок резултат на оценяването. Страхът сковава мислите ми. Бързо си представям Андрю Маркър да вади с пръст сопот от носа си и се отпускам.

Алекс явно подушва страха ни, защото вдига ръце и казва:

— Спокойно. Всъщност не ми изглеждате като терористи.

Сигурно сме истинска карикатура с широките шорти, потните тениски и маратонките в неоновозелено. Поне аз съм карикатура. Хана, както винаги, е като излязла от модно списание за спортни облекла. Ядосвам се на себе си, а с яда идва и руменината, бузите ми пламват в червено. Нищо чудно, че регулаторите са решили да отделят момчетата от момичетата. Иначе щеше да е истински кошмар, през цялото време щяхме да се ядосваме, да се срамуваме и тревожим.

— Оттук се отива само в товарителницата — посочва Алекс към складовете и паркинга. — Истинската охрана започва след това, близо до постройките. Там има двацет и четири часова охрана, камери, електрически огради, всичко е както си трябва.

Хана не търси погледа ми, но когато заговаря, усещам възбудата в гласа ѝ:

— Товарителницата ли? Където пристигат различните доставки?

Започвам да се моля наум: „Моля те, не казвай нищо. Моля те, не казвай нищо. Не споменавай за Невалидните!“

— Точно така.

Хана танцува на пети, мести се от крак на крак. Опитвам се да пресрещна погледа ѝ и да я предупредя, но тя ме избягва нарочно.

— Значи оттук влизат камионите? С медикаментите и... другите неща?

— Да.

И отново ми се струва, че очите на Алекс проблясват, въпреки че всичко друго по лицето му изразява пълно безразличие. Но аз се съмнявам, не му вярвам за нищо. Отново си задавам въпроса защо лъже, че вчера не е бил в лабораторията. Може би се пази, защото му е забранено да влиза там, както ни каза? Или защото се смееше, вместо да помага на оценителите?

А може би наистина не ме е познал. Очите ни се срещнаха за не повече от две секунди, сигурно не ме е огледал добре, просто е мърнал едно с нищо незабележимо лице и веднага го е забравил. Едно не красиво, но не и грозно лице. Едно от многото, които виждаш по улицата. Неговото обаче в никакъв случай не може да се нарече невзрачно.

Това, че стоя на открито и говоря с непознато момче, нищо, че е излекуван, ми се струва напълно откачено, и въпреки че ми се вие свят от вълнение, зрението ми се изостря и виждам всичко с най-малките подробности. Забелязвам завитите крайчета на косата му около белега, сякаш го поставят в рамка; забелязвам големите, загорели от слънцето ръце, белите зъби и абсолютната симетрия на лицето му. Дънките му са силно избелели и смъкнати ниско под талията. Връзките на обувките са с най-странния цвят на индигово синьо, сякаш ги е оцветил с мастило.

На колко години може да е? Изглежда колкото мен или малко по-голям, на деветнайсет. Чудя се, просто така, от любопитство, дали си е получил списъка с момичета. Разбира се, че го е получил, няма начин да не е.

Продължавам да го оглеждам с периферното си зрение, но той се обръща внезапно и ме поглежда право в очите. Навеждам моите, ужасена, че може някак си да прочете мислите ми.

— Интересно ми е да разгледам наоколо — настъпва директно Хана.

Използвам момента, докато Алекс гледа встрани, и я оципвам. Тя отскача от мен и ме поглежда гузно. Добре поне, че не започна да го разпитва за вчера, иначе щеше да ни вкара в затвора или най-малкото да ни докара на главата дълги и мъчителни разпити.

Алекс подхвърля бутилката с вода във въздуха и я хваща с една ръка.

— Повярвайте ми, няма нищо за гледане. Освен ако не сте фенки на индустриалните отпадъци. Тук има много от тях — казва той, после кима с глава надясно. — Но ей там е най-красивият изглед към залива на Портланд. Той е нашата гордост.

— Наистина ли? — бърчи чело Хана, моментално забравила за детективската си мисия.

Алекс кима, подхвърля отново бутилката и я хваща, докато се премията във въздуха, слънчевата светлина минава през водата и се пречупва като през скъпоценен камък.

— Виж, *това* мога да ви покажа. Елате.

В момента единственото ми желание е да избягам оттук, но Хана отвръща:

— Разбира се.

Тръгвам след нея, проклинайки наум любопитството и интереса ѝ към всичко, свързано с Невалидните, и се заричам повече никога да не ѝ давам тя да избира маршрута.

Хана тръгва до Алекс, а аз събирам трохите от разговора им: чувам го да казва, че учи в един от градските колежи, но пропускам да разбера каква специалност е; Хана се хвали, че съвсем скоро ще ни връчат дипломите от гимназията. Той споделя, че е на деветнайсет, а тя го информира, че след няколко месеца и двете ще навършим

осемнайсет. Слава богу, и двамата не казват нищо за проваленото оценяване вчера.

Главният път се пресича от друг, по-малък, който върви успоредно на фор Стрийт и се изкачва рязко нагоре към Ийст Енд. Минаваме край редица дълги метални халета и други складови помещения. Слънцето е още високо и пече безмилостно. Умирам от жажда, но когато Алекс се обръща и ми предлага бутилката, отвърщам бързо и пискливо: „Не!“ Мисълта да сложа устните си там, където допреди секунди са били неговите, отново ме хвърля в горещия ад.

Когато най-после се изкачваме на върха — и тримата задъхвани от усилието, — заливът се разкрива вдясно от нас като гигантска карта в искрящо синьо и зелено. Хана ахва тихичко. И наистина, гледката е много красива, направо съвършена. Над нас плуват десетки малки бели облачета и ми напомнят на пухени възглавници; чайките правят мързеливи арки над водата, различни други птици се проектират на синия фон на небето, стрелкат се нагоре-надолу и изчезват.

Хана прави няколко крачки напред.

— Невероятно е! Невероятна красота! Толкова време живея тук, но още не мога да свикна с това. — Тя се обръща към мен. — Най-много обичам океана по това време на деня. В ранния слънчев следобед. Прилича на картичка, нали, Лена?

Кимам безмълвно. Оставям се на гледката, на немигащото око на слънцето високо над мен и на пръстите на вятъра, които галят нежно ръцете и краката ми, карат ме да се чувствам хладна и вкусна. Чувствам се толкова спокойна, толкова свободна, че почти забравям за Алекс. Той стои на няколко крачки зад нас и откакто сме стигнали до върха, не е проговорил.

Ето защо за малко не изписквам, когато се навежда напред и казва в ухото ми една-единствена дума: „Сиво“.

— Какво? — завъртам се към него с примряло сърце.

Хана се е обърнала с гръб към водата и приказва ли, приказва: как ѝ се иска да има фотоапарат, за да заснеме океана, и как човек никога не носи онова, от което има нужда в момента. Алекс е съвсем близо до мен — толкова близо, че мога да преброя миглите му, черни и дълги, сякаш изрисувани с четка върху портрет на известен художник. Сега очите му буквално се къпят в светлина, горят, сякаш някой е запалил огън в тях.

— Какво каза? — повтарям въпроса прегракнало, но тихо.

Той се навежда към мен с още един сантиметър. Огънят в очите му подпалва цялото ми същество. Никога досега не съм била толкова близо до момче. Искане ми се да припадна и в същото време да избягам от него. Но не мога да направя нищо, не мога да помръдна.

— Казах, че предпочитам океана, когато е сив. Или не точно сив, нещо бледо, между цветовете. Това ме изпълва с очакване за нещо добро.

Той си спомня. *Бил* е там. Земята под краката ми започва да се срина, както в съня за мама. Не виждам нищо друго, освен очите му, танцуващите светлини и сенки в тях.

— Ти ме излъга — успявам да изрека. — Защо го направи?

Той не отговаря. Отдръпва се няколко сантиметра и продължава, сякаш на себе си:

— Разбира се, при залез е още по-красив. Към осем и половина небето сякаш е обхванато от пожар, особено при Черния залив. Трябва да видиш това. — Спира за момент. Гласът му е спокоен и равен, но аз имам чувството, че се опитва да ми каже нещо важно. — Тази вечер ще бъде направо фантастично.

Мозъкът ми бавно асимилира казаното, анализира всяка негова дума и начина, по който набляга на някои от тях. Изведнъж ми просветва. Той ми определя среща.

— Да не би да искаш... — започвам аз, но в същия момент Хана дотичва до мен и грабва ръката ми.

— Боже — казва тя и се превива от смях, — минава пет часът! Трябва да се връщаме.

И ме повлича надолу, преди да мога да отговоря или да възразя. И когато успявам да хвърля един поглед назад, за да видя дали Алекс ни гледа, дали ще ми даде скрит знак, той вече е изчезнал.

ШЕСТА ГЛАВА

*Мамо, мамо, помогни ми!
Лутам се сама в гората и не виждам път.
Срещнах върколак, гладен и жесток.
Той показа си зъбите и се хвърли върху мен.*

*Мамо, мамо, помогни ми!
Лутам се сама в гората и не виждам път.
Хвана ме вампир, стар, разложен труп.
Той показа си зъбите и впи ги в мен.*

*Мамо, мамо, прегърни ме!
Че ми е студено, уморена съм до смърт.
Срещнах Невалиден и в капана паднах.
Той ми се усмихна и ми взе сърцето.*

„Едно дете се връща
у дома“ от сборник
„Детски песнички и
народни приказки“,
редактор Кори Левингстън

Цялата вечер съм като зашеметена. Докато слагам масата за вечеря, по грешка наливам вино в чашата на Грейси, а портокаловия сок сипвам в чашата на чичо, после започвам да стържа сирене и обелвам толкова жестоко кокалчетата си на рендето, че накрая леля ме гони от кухнята с думите, че не желае да подправя равиолите си с парченца кожа. Не спирам да мисля за последните думи на Алекс, за онези променящи се сенки в очите му, за странния израз на лицето му,

докато казваше: „Към осем и половина небето сякаш е обхванато от пожар, особено при Черния залив“.

Възможно ли е да е имал предвид нещо специално? Да ме кани на среща?

От тази мисъл ми се завива свят.

Ухото ми още гори от дъха му, когато ми прошепна тихо онази дума: „Сиво“. Той е бил там. Видял ме е. *Помни ме*. Въпросите са толкова много и се въртят с такава бързина, че сякаш вечната портландска мъгла се е преместила от мястото си над океана в моята глава и аз не мога да мисля логично.

В края на краищата леля забелязва, че нещо не е наред. Преди вечеря, както обикновено, отивам при Джени да ѝ помогна с домашните и да преговорим таблицата за умножение. Сядаме на пода в хола, точно до така наречената „трапезария“ (една ниша, която едва побира маса и шест стола), аз слагам тетрадката ѝ на коленете си и започвам да повтарям цифрите с нея, но мислите ми летят на автопилот, пътуват на хиляди километри оттук. Всъщност не са на хиляди, а точно на пет километра и четиристотин метра, при заблатения край на Черния залив. Знам разстоянието съвсем точно, защото е удобно трасе за крос от дома до там и обратно. Неволно пресмятам за колко време бих могла да го преодолеея с колело, после мислено си удрям шамар. Как може да ми идват такива идиотски идеи?

— Седем по осем?

Джени свива устни и изстрелва:

— Петдесет и шест.

— Шест по девет?

— Петдесет и две.

От друга страна, няма закон, който забранява да говорим с излекувани. Излекуваните са безопасни. Те може да бъдат наши ментори или надзорници. Въпреки че Алекс е само една година по-голям от мен, ние сме разделени напълно и безусловно от процедурата. Все едно, че ми е дядо.

— Седем по единайсет?

— Седемдесет и седем.

— Лена. — Леля е излязла от кухнята, минала е през трапезарията и сега стои зад Джени. Примигвам бързо и се опитвам да

се съсредоточа. Тя ме гледа загрижено, чертите на лицето ѝ са изопнати.

— Тревожи ли те нещо?

— Не — отговарям и забивам поглед в пода.

Много мразя, когато Каръл ме гледа така, сякаш вижда всички лоши парченца в душата ми. Чувствам се виновна, че мисля за момче. Нищо, че е от излекуваните. Ако знаеше, леля щеше да каже: „Ох, Лена! Внимавай! Не забравяй какво стана с майка ти — и ще добави: — Сякаш ти е предала болестта с кръвта си“.

— Защо? — питам невинно и продължавам да държа очи върху излинения килим. Каръл взима тетрадката на Джени от коленете ми и казва силно с ясения си висок глас:

— Шест по девет е петдесет и четири. — После затваря рязко тетрадката. — Не петдесет и две, Лена. Предполагам, че знаеш таблицата за умножение?

Джени ми се плези.

Бузите ми пламват, когато осъзнавам грешката си.

— Съжалявам, аз... се разсеях.

Настъпва тишина. Погледът на Каръл пробива кожата на врата ми. Направо ме изгаря. Ако продължи да ме гледа още малко, ще закрещя, ще се разплача или ще си призная всичко.

Най-после тя въздиша.

— Все още мислиш за оценяването, нали?

Изпускам събрания се в гърдите ми въздух и веднага усещам, че ми олеква.

— Да, мисля, че е затова.

Вдигам поглед към нея и тя ме дарява с една от беглите си усмивки.

— Разбирам, че си разстроена, защото ще трябва да минеш още веднъж през всичко това. Но погледни го от другата страна — този път ще си още по-добре подготвена.

Кимам веднага, опитвайки се да изразя ентусиазъм, но вътрешно усещам как чувството за вина започва да ме човърка. Цял ден не съм се сещала за оценяването.

— Сигурно си права.

— Хайде, време е за вечеря.

Тя докосва челото ми с пръст. Кожата ѝ е хладна и ми действа успокояващо, и макар докосването да е мимолетно, като бърз полъх на вятъра, се оказва достатъчно да задейства на пълна скорост онова гадно чувство за вина. Не мога да си простя, *че съм допуснала дори и за миг възможността* да отида до Черния залив. Това е най-тъпото и погрешно нещо, което бих могла да направя. Ставам и тръгвам към масата, лека, щастлива и чиста, като чувството, което те обзема, когато се надигнеш след дълга болест.

Но на вечеря любопитството, а с него и терзанията се завръщат. Едва успявам да следя разговора. Мисля само едно: „Да отида ли? Или да не отида? Да отида ли?“. В един момент чичо започва да разказва нещо за свой клиент, виждам, че другите се смеят, и аз също се засмивам, но малко по-дълго и по-високо. Всички се обръщат към мен, дори и Грейси, която смръщва нос и навежда глава на една страна, сякаш надушва нещо непознато.

— Добре ли си, Лена? — пита чичо, намества очилата си и се опитва да ме фокусира. — Изглеждаш малко отнесена.

— Нищо ми няма — измърморвам и набождам една равиола на вилицата си. Обикновено омитам половината кутия самичка, особено след тренировка (и все още ми остава място за десерта), но тази вечер едва успявам да преглътна няколко. — Просто съм леко притеснена.

— Остави я — намесва се леля. — Разстроена е заради оценяването. Не се получи както си го е представяла.

Тя вдига очи към чичо и двамата си разменят бързи погледи. Става ми интересно. Голяма рядкост е двамата да се споглеждат така, без думи, многозначително. През повечето време разговорите им се свеждат до обичайните неща — чичо разказва какво се е случило в работата, леля го информира за съседите. После: „Какво има за вечеря?“, „Покривът тече“, дрън, дрън, дрън. Сега обаче ми се струва, че всеки момент ще споменат Пустошта или Невалидните. Но чичо само поклаща глава.

— Непрекъснато се случват такива обърквания — казва после и загребва от равиолите. — Онзи ден поръчах на Андрю да ми донесе три каси с портокалов сок. Идва той, но е записал грешен код и какво се оказва? Че ми носи три каси с бебешко пюре. Казах му така: „Андрю...“.

Отново напускам мислено разговора, благодарна на чичо за голямата му уста и щастлива, че леля застана на моя страна. Хубавото на това да си стеснителен е, че никой не те закача, когато искаш да те оставят на мира. Навеждам се и хвърлям поглед към часовника в кухнята. Вече е седем и половина, а още не сме приключили с вечерята. След това трябва да помогна със съдовете, което ще ми отнеме цяла вечност; миялната машина харчи прекалено много ток, затова ги мием на ръка.

Отвън слънцето изглежда опасно със златни и розови панделки, прилича на бонбон, от онези, които ги продават в центъра — бляскав, многоцветен и смачкан. Тази вечер ще има прекрасен залез. Желанието ми да отида до залива нараства толкова, че трябва да се хвана за седалката, за да не скоча и да хукна презглава навън.

В края на краищата решавам да оставя всичко на късмета, на съдбата или както там се нарича, вместо да подскачам на стола и да чупя пръсти от притеснение. Ако приключим с вечерята и почистването така, че да остане време да изтичам до Черния залив, ще отида. Ако не, ще си остана вкъщи. Щом си казвам това, веднага се успокоявам, дори успявам да преглътна още няколко хапки от равиолите, преди Джени (о, чудо на чудесата) да омете всичко от чинията си във внезапен прилив на енергия и леля да ми даде знак, че мога да почистя масата.

Ставам и събирам чиниите на всички. Вече приближава осем. Дори и да успея да ги измия за петнайсет минути, а това е почти невъзможно, пак ще ми е трудно да стигна до плажа до осем и половина. Да не говорим, че няма начин да се върна вкъщи до девет — вечерния час за всички неизлекувани.

А ако ме хванат на улицата след девет... Всъщност не знам какво би станало. Никога не съм нарушавала вечерния час.

И тъкмо когато решавам, че няма как да отида до Черния залив и да се върна, леля прави немислимото. Щом посягам да взема чинията ѝ, тя ме спира.

— Остави чиниите тази вечер, Лена. Аз ще ги измия.

И слага ръка на рамото ми. Както и преди, докосването ѝ е бързо и хладно, като вятър.

Преди да помисля какво означава всичко това, изтърсвам:

— Всъщност трябва да изтичам до Хана за малко.

— Сега? — в погледа на леля пламва тревога... или подозрение?
— Вече приближава осем.

— Знам. Ние... тя... тя трябва да ми даде един учебник. Току-що си спомних.

Сега подозрението — защото това е подозрение — се настанява открито в очите ѝ, кара веждите ѝ да се сключат, свива устните ѝ.

— Вие нямате общи дисциплини. И твоите изпити приключиха. Толкова ли е важно?

— Не е за училище — извъртам очи в опит да имитирам непукизма на Хана, въпреки че ръцете ми се изпотяват и сърцето ми подскача като лудо. — Това е учебник с указания. За оценяването. Тя ми го предложи. Трябва да почета още малко, защото вчера за малко не блокирах.

Леля отново хвърля многозначителен поглед към чичо.

— Полицейският час е в девет — казва тя. — Ако те засекат навън след този час...

Нервите ми изневеряват.

— Знам — подвиквам ядосано. — Слушам за това, откакто съм се родила.

Веднага ми става неудобно и свеждам поглед, за да избегна нейния. До този момент никога не съм си позволявала да ѝ отговарям. Винаги съм се стремяла да бъда послушна и добра. Винаги съм се опитвала да бъда колкото може *по-незабележима*, добро момиче, което помага в кухнята и гледа по-малките деца, пише си редовно домашните, слуша и си мълчи. Задължена съм на Каръл, че след смъртта на мама ни прие с Рейчъл в дома си. Ако не беше тя, сигурно щях да израсна в сиропиталище, щях да си остана без образование, никой нямаше да ме забелязва, щяха да ме пратят да работя в кланиците, да чистя овча или кравешка тор, ако не и нещо по-лошо. И ако имах достатъчно късмет, може би щяха да ме вземат някъде като чистачка.

Защото нямаше да се намери семейство, което да осинови дете с минало, белязано от болестта.

Ще ми се да мога някак да прочета мислите на леля в този момент! Нямам представа какво ѝ се върти в главата, но съм сигурна, че ме анализира, опитва се да разгадае изражението ми. Започвам да си мисля: „Не правя нищо лошо. Всичко е съвсем безобидно. Всичко е

наред“, и избързвам потните си длани в дънките, убедена, че оставям мокри следи.

— Побързай — казва накрая тя и преди да си е затворила устата, аз изхвърчам от кухнята, тичам нагоре и сменям сандалите с маратонки. После обратно надолу и през вратата. Леля още не е започнала с чиниите, казва нещо, докато профучавам покрай нея, но аз вече отварям външната врата и не разбирам какво. Старият стенен часовник в хола започва да бие точно когато вратата се затваря след мен. Осем часът.

Отключвам колелото, възсядам го и завъртам педалите по алеята към портата. Те скърцат и пъшкат, заплашват да се откачат. Преди да стане мое, колелото е било на братовчедка ми Марша и сигурно е на повече от петнайсет години, а фактът, че го оставих цяла година на двора, без да се погрижа за него, определено не е в негова полза.

Поемам към Черния залив. За мой късмет, той е надолу по хълма и колелото се справя добре. По това време на денонощието улиците са почти празни. Излекуваните вече са си у дома, вечерят, чистят домовете си или се подготвят за поредната нощ без сънища. Неизлекуваните също са вкъщи или са на път за дома, поглеждайки нервно към неумолимо напредващите към девет стрелки.

Краката още ме болят от сутрешната тренировка. Ако успея да стигна навреме до Черния залив и Алекс е там, ще види истинска развалина, мокра от пот и умираща от болки. Но аз продължавам напред. Прогонвам всички колебания и въпроси и насочвам цялото си внимание към краката, въртя педалите, доколкото ми позволяват схванатите мускули, летя надолу по празните улици, използвайки всяка възможност да скъся пътя, с поглед към припадащото към блестящата златиста линия на хоризонта слънце, чиито лъчи потъват един след друг в яркото електриково зелено небе, сякаш е вода.

Досега само два или три пъти съм била навън по това време. Усещането е странно — плашещо и възбуждащо едновременно. Така се чувствах сутринта, докато разговарях с Алекс — сякаш въртящото се око на камерата, което ме наблюдава непрекъснато, се затваря за част от секундата, сякаш ръката, която ме направлява цял живот, неочаквано ме пуска и ме оставя да тръгна, накъдето си искам. Прозорците на къщите припламват един по един, светлината идва предимно от свещи и фенери; тази част на града е бедна и всичко е на

порцион, особено газта и електричеството. Когато завивам към Пибъл, слънцето се изгубва зад редицата от четири и пететажни високи, тесни и сиви сгради, притиснати една в друга, сякаш зимата чука на вратите им и те се опитват да запазят натрупаната през лятото топлина. Нямах никакво време да помисля какво ще кажа на Алекс, когато го видя. Щом си представям, че стоя пред него, стомахът ми се стяга на възел и сърцето ми започва да бие като барабан. Спирам за минута да си поема въздух, после продължавам напред, малко по-бавно. До залива има най-малко километър, но вече различавам очертанията му вдясно от мен. Слънцето потъва бавно в тъмната маса от дървета на хоризонта. Остават още десет, най-много петнайсет минути до пълния мрак.

Изведнъж една друга мисъл ме спира, удря ме като юмрук и ми отнема дъха: той няма да е там. Ще закъснея и той ще си е тръгнал. Или ще се окаже, че е просто шега, че ме е излъгал.

Слагам ръка на корема си, притискам я, за да задържа надигащите се нагоре равиоли, и отново вдигам скоростта.

Толкова се увличам в карането — ляв педал, десен педал, ляв, десен, — докато се боря с равиолите, че не чувам приближаването на регулаторите.

Тъкмо се готвя да премина през един отдавна ръждясал светофар на „Бакстър“, когато се удрям в стена от ярки подскачащи светлини: към очите ми се насочват десетки фенери и заслепена от тях, заковавам на място, вдигам ръка към лицето си и за малко не падам надолу с главата, което би било истинска трагедия, защото в бързината да изляза по-бързо от къщи, забравих да си сложа каска.

— Спри! — вика един от регулаторите — шефът на патрула, предполагам. — Проверка на документите.

Всяка нощ из улиците на града патрулират групи от регулатори — доброволци и наети от държавата, — издирват неизлекувани, които нарушават вечерния час, следят за незаконни действия из улиците и домовете (надничат през прозорците, ако завесите не са спуснати). Незаконно е например двама неизлекувани да се докосват или разхождат след залез-слънце, дори и излекуваните понякога извършват действия, които може да са „свидетелство за поява на делириум след процедурата“, ако се прегръщат и целуват прекалено много. Това се случва много рядко, но все пак се случва.

Регулаторите докладват директно на правителството и работят в съгласие с учените от лабораториите. Те изпратиха майка ми там за трета процедура; една нощ, веднага след второто неуспешно лечение, преминаващ патрул я засякъл през прозореца да плаче над снимка. Забравила да спусне завесите и гледала снимката на баща ми. След няколко дни я върнаха в лабораториите.

Обикновено да избягаш от регулаторите, не е никакъв проблем. Те се чуват буквално от километри. Всеки от тях носи уоки-токи за връзка с другите патрули и трябва да си глух, за да не чуеш периодичния звук от статичното прасцене на радиостанциите като бръмчене на гигантско ято стършели. Но в този момент вниманието ми беше заето с друго. Изругавам се наум заради глупостта и вадя портфейла от задния джоб. Добре, че се сетих да взема *това*. Законът в Портланд не разрешава да излизаш без идентификационна карта. Никой не иска да прекара нощта в затвора, докато властите установяват самоличността му.

— Магдалена Елла Халоуей — казвам ясно, опитвайки се да демонстрирам увереност, докато подавам картата си на регулатора. Едва различавам чертите му зад насочения право в лицето ми силен лъч на фенера, който ме кара да присвивам очи. Виждам само, че е висок, слаб и кокалест.

— Магдалена Елла Халоуей — повтаря той. Обръща картата с дългите си тънки пръсти и поглежда идентификационния код, задължителен за всеки американски гражданин. Първите три цифри от кода показват щата, следващите три са за града, след тях има три цифри за фамилната ти група и последните четири са личната ти идентификация. — Какво правиш навън по това време, Магдалена? Вечерният час започва след по-малко от четирийсет минути.

След по-малко от четирийсет минути? Това означава, че вече е към осем и половина. Пристъпвам от крак на крак, опитвайки се да скрия нетърпението си. По-голямата част от регулаторите, особено доброволците, през деня работят като ниско платени работници: мият прозорци, охраняват държавни обекти или отчитат потреблението на газ по къщите.

Поемам дълбоко въздух и казвам възможно най-невинно:

— Прейдох на вечеря.

Няма защо да се впускам в сложни лъжи. Само ще си навлека неприятности.

Насочил фенерчето в мен и стиснал картата ми в другата ръка, шефът на групата продължава да ме изучава с поглед. За миг ми се струва, че се колебае, че ей сега ще ме пусне да си ходя, но той подава картата на един от хората си:

— Прекарай я през ОС. Искам да се убедя, че е валидна.

Сърцето ми замира. ОС е Охранителната система, компютърна програма, където са вписани всички персонални кодове на хората от цялата страна. За да потвърдят моя, ще минат двацет, а може и трийсет минути, в зависимост от броя на проверяваните в момента граждани. Не мисля, че наистина вярва, че съм с чужда карта, просто е решил да ми губи времето, докато някой ме проверява.

Но после, като по чудо, един глас някъде от задните редове на групата се обажда:

— Валидна е, Джери. Аз я познавам. Идвала е в магазина ми. Живее на „Къмбърланд“ 172.

Джери се обръща и навежда фенерчето. Бързо примигвам няколко пъти да премахна светещите точки пред очите си. Някои от лицата ми се виждат смътно познати — една жена, която работи в химическото чистене наблизо и прекарва дните си подпряна на вратата, докато дъвче дъвка и от време на време плюе пред себе си; пътният полицаи от кръстовището близо до магистралата „Франклин“, едно от няколкото кръстовища в Портланд с достатъчно автомобили, за да оправдае службата му; едно от момчетата, което се грижи за боклука ни. Най-отзад е Дев Хард, собственикът на магазин „Куикмарк“, надолу по нашата улица.

Обикновено чичо носи всички продукти — консерви, спагети и месо — от своя магазин „Стоп ен’сейв“ на Мунджой Хил, но понякога се случва да свършим тоалетната хартия или млякото и аз тичам в „Куикмарк“. Господин Хард е ужасно слаб и с малки черни очички, като на плъх.

Винаги ми се е искало да се измъкна по-бързо от магазина му, но тази вечер ми идва да го разцелувам. Не съм си представяла, че знае името ми. Никога не ми е казал повече от: „Това ли е всичко за днес?“, никога не е правил нещо друго, освен да маркира продуктите и да ме

гледа изпод тежките си клепачи. Отбелязвам си наум следващия път, като отида в магазина му, да му благодаря.

Джери се колебае за част от секундата, но аз забелязвам, че останалите от групата започват да се изнервят, да пристъпват от крак на крак, нетърпеливи да продължат обиколката и да открият истински нарушител.

Вероятно и Джери го усеща, защото кима рязко с глава към мен и нарежда:

— Дайте й картата.

С облекчението идва и желанието да се изкискам и трябва да впрегна цялата си воля, за да остана сериозна, докато поемам картата си и я връщам в задния джоб. Ръцете ми треперят. Странно е как самото присъствие на регулаторите те кара да се разтрепериш. Дори и когато са относително учтиви, няма как да не си спомниш всички гадни истории, които си чувал за тях — нападенията, побоищата, арестите.

— Внимавай, Магдалена — казва Джери. — Трябва да си вкъщи преди вечерния час.

Насочва отново фенера към очите ми и аз вдигам ръка, за да ги предпазя.

— Нали не искаш да си имаш неприятности?

Казва го доброжелателно, но аз усещам скритата зад думите му злоба, потискания гняв, готов всеки миг да изскочи на повърхността. Веднага си казвам, че съм параноичка. Каквото и да правят регулаторите, те работят за собствената ни защита, за собственото ни добро.

Преди да тръгнат по маршрута си, за няколко секунди се прегрупират около мен и аз се оказвам в капана на множество рамене, памучни якета, непознат парфюм и миризма на пот. Радиоапаратите отново започват да писукат и пращят, докато регулаторите се изтеглят. Долавям отделни казани и приети думи: „Маркет стрийт, момиче и момче, вероятно заразени, непозволена музика на «Свети Лоурънс», някой като че ли танцува“. Тръгвам и аз, но в противоположната посока и за известно време поемам ударите от сблъсъка с техните рамене, гърди и лакти, докато най-после групата се изтегля и ме оставя като изплюта на улицата, заслушана в отдалечаващите се стъпки. Чакам, докато и последният шум от радиопредавателите и от обувките

им отшуми, после се качвам на колелото, обхваната отново от въодушевление, от чувство за радост и свобода. Не мога да повярвам колко лесно се оказа да изляза от дома. Нямах представа, че мога без проблеми да баламосам леля, всъщност не знаех, че мога изобщо да лъжа, и като се сетя как се разминах на косъм от перспективата регулаторите да ме въртят на шиш с часове, ми се ще да подскоча и да пробия въздуха с юмрук. Тази вечер целият свят е на моя страна. И съм само на няколко минути от Черния залив. Когато си представям, че се спускам по затревения хълм и виждам Алекс сред ореола от последните залязващи слънчеви лъчи, сърцето ми отново загубва нормалния ритъм и в главата ми зазвучава онази едничка дума, която ми прошепна в ухото: сиво.

Тръгвам по „Бакстър“ и изминавам последния километър до залива. Преди да се спусна надолу, спирам за миг. Сградите са останали някъде зад мен, отстъпили са място на схлупени, безредно пръснати от двете страни на изровения полуразрушен път колиби. Една тясна алея, очертана от къса редица бурени, води към залива. Оттук водната повърхност прилича на огромно огледало с розови и златисти отблясъци. Докато приближавам, вписаното като златна арка в линията на хоризонта слънце изпраща на океана последните си прощални поздрави светлина и разбива тъмнината на водната повърхност, осветява я в бяло за част от секундата, после потъва в нея, като взима със себе си розовото, червеното и лилавото. Всички цветове напускат небето изведнъж и остава само тъмнината.

Алекс беше прав. Наистина е прекрасно — най-красивият залез, който съм виждала някога.

За известно време губя способност да се движа и да правя каквото и да било. Стоя там, дишам с пълни гърди и гледам. Но след малко страхът пропълзява в мен. Закъснях. Регулаторите сигурно са се объркали за времето. Сигурно минава осем и половина. Дори и да ме чака някъде из дългата ивица на залива, няма как да го открия и да се върна у дома преди вечерния час.

Очите ми започват да парят, светът пред мен плува във вода, сливайки цветове и форми в едно. В първия момент решавам, че плача, и толкова се стряскам, че забравям всичко друго, забравям разочарованието и притесненията, забравям Алекс, който сигурно ме чака някъде на брега, забравям и косата му, уловила последните

слънчеви лъчи и блестяща като разтопена мед. Дори не мога да си спомня кога плаках за последен път. Сигурно са минали години. Избърсвам очите си с ръка и отново мога да виждам. Просто пот, казвам си и въздишам блажено; потя се и потта влиза в очите ми. Но оловната топка в стомаха си остава.

Стоя още няколко минути, възседнала колелото, и стискам силно дръжките, докато се успокоя. Част от мен иска да каже „майната му“ и да полети надолу по хълма, към водата, с протегнати напред крака и вятър в косите ми — майната му на вечерния час, майната им и на регулаторите, на всички. Но не мога; не бих могла; никога не съм го можела. Нямам избор. Трябва да се прибера.

Обръщам колелото и поемам с нежелание по обратния път. Адреналинът и вълнението се утаяват в краката ми, те натежават, като че са от желязо, и се задъхвам, преди да съм изминала и километър. Този път внимавам за регулатори и полицаи.

Из целия път си повтарям, че сигурно е за добро. Трябва да съм луда, щом се излагам на такъв риск само за да се срещна с някакво си момче на плажа. Така или иначе, всичко се изясни: той работи в лабораториите и в деня на оценяването сигурно се е вмъкнал в онази зала по съвсем невинен повод — да използва тоалетната или да напълни шишето с вода.

Най-вероятно съм си въобразила всичко — посланието, срещата. И сега той си седи в апартамента и си пише домашните. Вече е забравил за двете момичета, които срещна днес в лабораториите. Просто е любезен, затова размени няколко думи с нас.

„Така е по-добре“. Но колкото и да си го повтарям, странната празнина в гърдите не ме напуска. И на всичкото отгоре не мога да се отърся от остроото чувство, че съм забравила нещо, пропуснала съм го или съм го изгубила завинаги.

СЕДМА ГЛАВА

От всички системи в организма — нервни, познавателни, сензорни — сърдечната система е най-чувствителна и уязвима. Ролята на обществото е да предпази тази система от инфекция и разпад, иначе ще бъде заплашено бъдещето на човечеството. Сърцето трябва да бъде защитавано, както защитавали летните плодове от инсекти, гниене и всякакви болести чрез механизмите на модерното земеделие.

„Основната роля на
обществото“, От книгата „Ш-ш-т“

Аз съм кръстена на Мария Магдалена, онази, която са искали да убият заради любовта. „Заразена с *deliria* в онова незряло общество, тя се влюбила в мъж, който не я искал и не могъл да я предпази“, „Плач Йеремиев“, Мария 13:1.

Научихме всичко това в часовете по библейски науки. Първо минахме книгата на Йоан, после на Матей, Йеремия, Петър, Юда и между тях на много други.

Казват, че последната любов на Мария Магдалена била най-голямата. Влюбила се в мъж на име Йосиф, стар ерген, който я намерил на улицата, съсипана и полудяла от *делириума*. Има известни спорове във връзка с личността на Йосиф — бил ли е той праведен, или не, поддал ли се е на болестта, или не, — но при всички случаи се е погрижил за нея. Опитал се е да я излекува и да ѝ даде покой.

Но вече било твърде късно. Тя била съсипана от миналото си, от любовта, от злото, което сторила на другите и другите сторили на нея. Не се хранела, плачела по цял ден, притискала се в Йосиф и го умолявала да не я напуска, но не могла да намери утеха при него.

Една сутрин се събудила и видяла, че Йосиф си е отишъл, без да си вземе сбогом. Това я прекършило напълно, тя се проснала на земята

и замолила Бог да я освободи от мъките.

Бог чул молитвите ѝ и в безкрайното си милосърдие снел от нея проклятието на любовта, с което бил наказал всички хора заради първородния грях на Адам и Ева. В известен смисъл Мария Магдалена е първата излекувана на земята.

„И така, след дълги години на мъки и болки, тя била умиротворена чрез Божията благодат и останала праведна до края на дните си“ („Плач Йеремиев“, Мария 13:1).

Винаги ми се е струвало странно, че мама ме е кръстила Магдалена. Та тя не е вярвала в лечението. Това е бил целият ѝ проблем. А цялата книга на Йеремия разказва за опасността от *делириума*. Много съм мислила за това и накрая реших, че въпреки всичко, мама е осъзнавала грешката си, разбирала е, че лечението и процедурата са за добро. Дори съм сигурна, че от самото начало е знаела какво прави и какви ще са последствията. И името Магдалена е като последен дар за мен. То е послание.

Сигурно е искала да ми каже: „Прости ми“. И е искала да каже още: „Един ден дори и тази болка ще отшуми“.

Разбирате ли сега? Каквото и да казват другите, каквото и да е направила, аз знам, че не е била толкова лоша.

Следващите седмици съм много заета. Едва успявам да смогна с всичко. Лятото идва изведнъж, жегата започва още от юни, но не и цветът — отначало зеленото е все още бледо и нерешително, сутрин студът хапе, но през последната учебна седмица нахално синьото небе и пурпурните летни бури, индиговите нощи и алените цветя, ярки като кървави петна — всички цветове крещат. Всеки ден оставаме след часовете за някакво мероприятие, церемония или парти по случай дипломирането. Хана е поканена на всичките. Мен също ме канят на повечето и това ме изненадва.

Харлоу Дейвис, която живее до Хана в Уест Инд и чийто баща работи за правителството, ме кани у тях на прощален купон на класа. Не съм вярвала, че знае името ми дори. Когато говори с Хана, очите ѝ винаги ме подминават, сякаш не си заслужава да спира погледа си на мен. И аз отивам. Все съм се питала как ли изглежда домът ѝ и той се оказва толкова красив, колкото съм си представяла. Семейството ѝ има

кола и електрически уреди, които очевидно използва всеки ден: миялни машини, сушилни и огромни полилеи с десетки лампички. Харлоу е поканила по-голямата част от класа — ние сме шейсет и седем, а на купона има минимум петдесет души, — което ме кара да се чувствам не чак толкова специална, но въпреки това е забавно. Седим в задния двор, а прислужницата тича напред-назад, носи камари с пълни чинии с колсло, картофена салата и сос барбекю, а баща ѝ върти шиша на огромен опушен грил с ребърца и хамбургери. Ям до пръсване, после се плъосвам на одеялото до Хана. Оставаме там почти до вечерния час. Звездите започват да надничат иззад тъмносиньото перде на небето, комарите се вдигат сякаш като под команда и всички хукваме с писъци и смях към къщата, като пляскаме с ръце, за да ги отпъдим. Мисля, че това е един от най-хубавите дни в живота ми.

Дори момичетата, които не харесвам много, като Шели Пиърсън — тя ме мрази още от шести клас, когато спечелих викторината по биология и я оставих на второ място — сега ми се струват симпатични. Предполагам, че е, защото всички разбираме, че краят е близо. След дипломирането с по-голямата част от тях вече никога няма да се видим, но дори и да се срещнем, нещата ще бъдат различни. Ние ще сме различни. Ще бъдем възрастни, излекувани, надлежно регистрирани, женени и поставени на точното място, свършено полирани и изгладени мраморни късове, поели по свършено оформени пътеки.

Тереза Грас навърши осемнайсет преди две седмици и беше излекувана съвсем наскоро, също и Морган Дел. Те отсъстваха няколко дни и се върнаха малко преди дипломирането. Промяната е невероятна. Сега изглеждат спокойни, зрели и някак отчуждени, сякаш са покрити с тънък леден слой. Само преди две седмици прякорът на Тереза беше Тереза Мърлата, всички ѝ се смееха, че е размъкната, вечно си дъвче краищата на косата и изобщо около нея е пълна бъркотия, но сега върви спретната и изправена, гледа право пред себе си и когато се усмихва, устните ѝ едва се извиват. Всички ѝ правят път да мине необезпокоявано по коридора. Същото стана и с Морган. Наред с болестта сякаш са изрязали вътрешното напрежение и смущението. Краката на Морган дори престанаха да треперят. Винаги когато трябваше да отговори в час, така се разтреперваше, че всички очаквахме чинът ѝ да се преобърне. Но след процедурата треперенето

спря. Просто така, като с магическа пръчка. Те не са първите излекувани в класа — Елинон Рана и Ани Хан минаха през процедурата още през есента, а други пет или шест момичета се излекуваха по време на семестъра — но при Тереза и Морган промяната е по-очевидна.

Моето обратно броене продължава. Осемдесет и един дни, осемдесет, седемдесет и девет.

Уилоу Маркс вече не идва на училище. Слуховете са противоречиви — едни казват, че е преминала през процедурата и всичко е наред, други, че е преминала и нещата са се объркали, мозъкът ѝ се е изпържил и учените обмислят да я затворят в Криптата; но има и други версии: че е в болница за психично болни, че е избягала в Пустошта. Едно обаче е извън всякакво съмнение: цялото семейство Маркс е под постоянно наблюдение. Регулаторите обвиняват господин и госпожа Маркс — и всички останали роднини, — че не са я възпитали добре. Само няколко дни след като я хванаха в Диъринг Оукс Парк, чух леля и чичо да си шепнат, че родителите на Уилоу са уволнени от работа. След една седмица разбрахме, че се е наложило да се преместят да живеят при някакви далечни роднини, защото хората започнали да хвърлят камъни по прозорците им и на цялата странична стена на къщата им се появил надпис: Симпатизанти. Това са пълни глупости, защото точно родителите ѝ настояха да ѝ направят процедурата по-рано, въпреки риска, но както казва леля, хората правят такива неща, когато са изплашени. Всички треперят от ужас, че в Портланд може да избухне епидемия от делириум, и всеки иска да предотврати трагедията.

Мъчно ми е за семейство Маркс, но какво да се прави. Нещата стоят така. То е като с регулаторите: може да не ти харесват всичките тези патрули и проверки на документите, но като знаеш, че е за твое добро, просто няма начин да не им сътрудничиш. Колкото и жестоко да звучи, забравям бързо за семейството на Уилоу. Прекалено съм заета с попълване на различни документи във връзка със завършването, с почистване на шкафчета и чинове, с взимането на последни изпити и със сбогуването с класа, за да мисля за тях.

С Хана нямаме никакво време за крос и когато все пак успеем да си откраднем мъничко, по мълчаливо съгласие бягаме по старите изпитани маршрути. За моя изненада тя не споменава повече за онзи

следобед в лабораториите. Знам, че умът ѝ има склонност да скача от обект на обект, а в момента новата тема е пробивът в северния край на границата, за който хората говорят, че вероятно е дело на Невалидните. Колкото до мен, и през ум не ми минава да ходя до лабораториите. Мисля за всичко, само не и за Алекс, което не е много трудно, като се има предвид, че още не мога да преживея онова безумие, дето ме накара цяла вечер да въртя педалите из улиците на Портланд и да лъжа леля и регулаторите само за да се видя с него. На следващия ден изглеждаше, че съм сънувала или съм била в състояние на самозаблуда. Явно съм изгубила временно способността си да мисля разумно: мозъкът ми е бил размекнат от горещината.

Денят на дипломирането идва. Хана трябва да седне три редици пред мен, както го изисква редът на церемонията. Докато си пробива път към мястото си, хваща ръката ми — две дълги стискания, две къси, — после сяда и навежда глава назад, за да мога да видя, че е написала на върха на шапката си „Слава богу!“. Избухвам в смях, а тя се обръща назад и ме поглежда уж строго. Имам чувството, че никога не съм била по-близка с момичетата от класа. Всички сме като пияни и всички се потим под палещното слънце, което ни се усмивва широко отгоре, ведем си пред лицето с раздадените брошури с програмата на тържеството и се опитваме да не се прозяваме и да въртим очи, докато директорът, господин Макинтош, говори за нашето „израстване“ и „влизване в обществото на възрастните“, побутваме се с лакти и дърпаме деколтетата си надолу, за да дадем възможност на въздуха да влезе в спарените ни вратове.

Членовете на семействата ни седят на бели пластмасови сгъваеми столове под светлобежов брезент, обкичен със знамената на училището, на града, на щата и на САЩ. Аплодират учтиво всеки, който излиза отпред да си получи дипломата. Когато идва моят ред, оглеждам аудиторията, търся леля и сестра ми, но съм толкова нервна, да не би да се спъна и да падна на сцената, че когато поемам дипломата от ръцете на господин Макинтош, не виждам нищо друго, освен цветове — зелено, синьо, мозайка от розови и кафяви лица — и не различавам друг звук, освен този от аплодисментите. Чувам единствено гласа на Хана, ясен и звънлив като камбана: „Алилуя, Халена!“. Това си е нашата специална песничка, пеем я преди всички тестове и родителски срещи. Халена е комбинация от имената ни.

После се нареждаме; за да ни снимат с дипломите. Училището е наело професионален фотограф и е осигурило фон в царско синьо, пред който позираме една по една. Но сме прекалено възбудени, за да се отнесем с нужната сериозност. Непрекъснато се кикотим за нещо и мърдаме и в резултат на снимките се виждат не дипломантки, а шапките на главите ни.

Идва и моят ред, в последната секунда Хана влиза в кадър и слага ръка на рамото ми. Фотографът се обърква, без да иска, натиска копчето на апарата и ни увековечава. Щрак. Ето ни двете: аз съм полуобърната към Хана, изненадана, с леко отворена уста, готова да се засмея. Тя стърчи с цяла глава над мен, също е с отворена уста и притворени очи. В този ден наистина има нещо специално, нещо вълшебно, като в приказките. Сякаш Хана е вляла в мен частица от своята красота, защото, въпреки че лицето ми е червено като домати и косата ми е залепнала за челото, на тази снимка изглеждам хубава. Дори повече от хубава. Красива.

Училищният оркестър не спира да свири и доста добре между другото, музиката се носи над игрището и птиците се вият сякаш в ритъм нагоре към небето. И в този момент става нещо — огромното напрежение пада от гърдите ми и преди да разбера какво правя, всички се спускаме една към друга в голяма прегръдка, подскачаме и крещим: „Успяхме! Успяхме! Успяхме!“. И никой, нито родителите, нито учителите ни, прави опит да ни раздели. Когато най-после се пускаме, се оглеждам и виждам, че те са ни наобиколили, гледат ни с мъдро търпение и скръстени пред гърдите си ръце. Улавям погледа на леля и сърцето ми се разтуптява, разбирам, че и тя, като останалите, ни подарява този момент — последния ни момент заедно, — преди нещата да се променят завинаги.

А нещата със сигурност ще се променят — променят се дори и в този миг. Класът се разпада на групи, групите на отделни момичета. Виждам, че Тереза Грас и Морган Дел вече тръгват през поляната към изхода, оглеждам се и забелязвам, че Елинор Рана и Ани Хан също ги няма, нито едно от другите излекувани момичета не се вижда наоколо. Сигурно вече са си тръгнали. Нещо започва да тупти в гърлото ми, става ми тежко, макар да съм наясно как стоят нещата. Всичко свършва, хората продължават напред и не се обръщат. Така и *трябва* да бъде.

Зървам Рейчъл в тълпата, тичам към нея, внезапно закопняла за близостта ѝ, и очаквам да се наведе и да разроши косата ми, както правеше, когато бях малка. И да каже: „Браво, Луни“. Така ме наричаше някога.

— Рейчъл — Задъхвам се без причина и думите излизат с мъка от устата ми. Толкова се радвам да я видя, че едва сдържам сълзите. Естествено, знам, че не бива да го правя. — Ти си тук!

— Разбира се, че съм тук — усмихва ми се тя. — Ти си единствената ми сестра.

Рейчъл ми подава букет от маргарити, увит в кафеникава амбалажна хартия, и казва.

— Поздравления, Лена!

Заравям лице в букета и вдишвам, опитвайки се да удавя в него порива си да я прегърна. За миг оставаме на място и се взираме една в друга, после тя протяга ръка към мен. Чакам да ме прегърне, както правеше преди, или най-малкото да ми стисне лекичко ръката. Но тя само отмахва един залепнал за челото ми кичур.

— Сигурно е неприятно — казва все още усмихната. — Цялата си в пот.

Знам, че е глупаво и детинско да се чувствам разочарована, но е точно така.

— Всичко е от тази рокля — казвам и осъзнавам, че да, сигурно проблемът е в нея. Роклята ме задушавя, стяга ме, затруднява дишането ми.

— Ела — казва Рейчъл. — Леля Каръл иска да те поздрави.

Леля Каръл е застанала в периферията на игрището наред с чичо, Грейс и Джени, и говори с госпожа Спрингър, учителката ми по история. Тръгвам до Рейчъл. Тя е само няколко сантиметра по-висока от мен и двете крачим в синхрон, но на един метър разстояние една от друга. Тя мълчи. Обзалагам се, че вече се пита кога ще изглежда прилично да си тръгне и да се върне към обичайния си живот.

Позволявам си да погледна назад, не мога да се въздържа. Виждам, че момичетата се разпръскват в своите оранжеви като пламъци рокли. Всичко се връща към обичайния си ход, гласовете се сливат в един общ неразбираем брътвеж, като постоянния бял шум на океана, който звучи паралелно с ритъма на портландските улици, толкова неотменен, че почти не го забелязваш. Всичко изглежда някак

остро, ясно, като очертано с туш — замръзналите усмивки на родителите, светкавиците на фотоапаратите, отворените устни и блестящите бели зъби, тъмните лъскави коси, яркото синьо небе и златистата слънчева светлина: всичко се къпе в тази светлина, всичко е толкова ясно и съвършено, че няма начин да не е спомен или сън.

ОСМА ГЛАВА

*В е водород, с атомно тегло едно;
И гори той с ярка светлина,
Свети като слънце.*

*Х е хелий, атомното му тегло е две.
Благороден газ е той, призрачен и нежен,
се издига над света.*

*Л за литий, атомното му тегло е три.
Запали го и ще видиш погребална клада —
смъртоносен сън за мен.*

Б е за берилий, с атомно тегло четворка...

От „Молитви за
елементите“ („Молитва и
наука“, книгата „Ш-ш-т“)

Всеки понеделник, сряда и събота през лятото се налага да работя при чичо в „Стоп ен'сейв“. Подреждам стоките по рафтовете, работя на касата и понякога му помагам със счетоводните книги в малкия офис зад зърнените храни. За всеобща радост в края на юни Андрю Маркърс мина през процедурата и беше назначен на постоянно място в друг магазин.

На Четвърти юли сутринта отивам до дома на Хана. Всяка година на Четвърти юли с нея ходим на Ийст Енд да гледаме празничните фойерверки. Там има жива музика и сергии с какво ли не, където продават месо на шиш, варена царевица и сервиран в малка хартиена лодка ябълков пай, който плува в сладолед. Четвърти юли — Денят на независимостта, денят, когато сме затворили националните си граници

завинаги — е един от любимите ми празници. Обичам музиката, която се лее из улиците на града, обичам издигащия се на гъсти облаци дим от скарите и барбекютата, през който хората изглеждат някак мътни и неясни. Но най-много обичам временното изместване на вечерния час: вместо в девет, на всички неизлекувани е разрешено да останат навън до единайсет часа. През последните години с Хана си измислихме нещо като игра — оставаме до последния възможен момент и всеки път намаляваме времето за прибиране. Миналата година се върнах у дома точно в десет и петдесет и осем с разтуптяно сърце и разтреперана от умора — трябваше да тичам като стрела, за да стигна навреме. Но когато си легнах, не можех да спра да се хилия. Имах чувството, че съм успяла да се измъкна от страшно чудовище.

Набирам личния четирицифрен код на Хана — даде ми го в осми клас като „знак на висше доверие“ и каза, че ще ме одере жива „от глава до пети“, ако го кажа на друг — и влизам през входната врата. По правило не чукам. Родителите ѝ никога не са вкъщи, а Хана не отваря, колкото и да чукаш. Аз съм единствената, която идва при нея. Това е странно, защото тя е популярна в училище — хората я заглеждат, искат да са като нея. Но макар да се държи приятелски с всички, Хана не допуска никого до себе си, освен мен.

Понякога се чудя дали във втори клас, когато ни разпределяха по чинове, ѝ се е искало госпожа Яблонски да сложи до нея друго дете. Тогава станавме приятелки. Фамилията на Хана е Тейт и ние бяхме една след друга по азбучен ред (тогава вече ме пишеха с фамилията на леля — Тидъл). Питам се дали не се е надявала да я сложат на един чин с Ребека Тролоуни или Кати Скарп, дори с Мелиса Портофино. Понякога ми минава през ума, че тя заслужава по-добра приятелка, някоя *по-специална*. Веднъж ми каза, че ме обича, защото съм истинска — наистина съм чувствала нещата. Но ако питате мен, точно тук е големият проблем: не ги ли чувствам прекалено силно?

— Ехо? — провиквам се още от вратата.

Антрето е тъмно и студено, както винаги. Кожата на ръцете ми настръхва. Милион пъти съм идвала у Хана, но въпреки това климатикът, който бръмчи тихичко някъде зад стените, продължава да ме удивлява. Спирам за миг и вдишвам свежата чиста миризма на лак за мебели, препарат за чистене и току-що откъснати цветя. От стаята на Хана се чува музика. Опитвам се да позная песента, но не успявам

да различа думите, басовете сякаш пулсират между дъските на пода и заглушават всичко друго.

Достигам до горната площадка на стълбището и спирам. Стаята на Хана е затворена. Със сигурност не познавам тази песен. Музиката гърми от колоните, Хана я е пуснала толкова високо, че трябва да си напомня, че къщата е защитена от четирите си страни с горички и ливади и няма съседи, които биха извикали регулаторите. Това, което чувам, не прилича на нищо познато, музиката е креслива, пронизителна и агресивна: дори не мога да определя дали певецът е мъж, или жена. По гърба ми пробягват тръпки, както ставаше, когато се прокрадвах в кухнята и се опитвах да открадна от скритите в килера курабийки като малка. Миг преди дъските в кухнята да изскърцат под обувките на мама, усещах същите тръпки по гърба си. Обръщах се и я поглеждах виновно, цялата покрита с трохи.

Отърсвам се от спомена и отварям вратата. Хана седи пред компютъра с вдигнати на бюрото крака и поклаща глава и ханш в ритъма на музиката. Щом ме вижда, се навежда бързо и натиска някакво копче на клавиатурата. Музиката спира моментално. Странно, но последвалата тишина е не по-малко силна от нея.

Тя мята коса върху едното си рамо и избутва стола от бюрото. Нещо пробягва в погледа ѝ, но изразът на лицето ѝ се сменя толкова бързо, че не успявам да определя какво е то.

— Здравсти — изчуруликва тя някак прекалено бодро. — Не те чух да влизаш.

— Съмнявам се, че щеше да ме чуеш, дори и да бях разбила вратата. — Отивам до леглото и се просвам на него. Леглото на Хана е с великански размери и събира три възглавници. Все едно, че си в рая. — Какво беше това?

— За какво говориш? — вдига колене до гърдите си тя и завърта стола на триста и шейсет градуса. Подпирам се на лакът и се вглеждам в нея. Хана се прави на идиот само когато крие нещо.

— Говоря за тази музика. — Тя продължава да ме гледа тъпо. — Песента, която гърмеше, когато влязох. За малко не ми спуска тъпанчетата.

— О, *тази* ли? — Хана отмята един кичур от лицето си и това ми говори много. Ето още един показател. Когато блъфтира на покер,

винаги си играе с косата. — Ами, някаква нова група, която открих в интернет.

— Къде? В БОМФ ли? — питам аз. Хана е маниак на тема музика и още от седми клас сърфираше с часове из БОМФ — Библиотека за одобрени музика и филми.

Тя избягва погледа ми.

— Не точно.

— Какво искаш да кажеш с това „не точно“?

Интернет, както всичко друго в Съединените щати, се контролира и наблюдава за наше добро. Всички уебсайтове, цялото съдържание се изчита от държавните органи, включително и Списъкът с одобрено забавление, който се ъпдейтва два пъти годишно. Дигиталните книги отиват в БОК — Библиотека с одобрени книги, и срещу незначителна сума можеш да си свалиш всяка от тях на твоя компютър. Ако имаш такъв. Защото аз нямам.

Хана въздъхва, очите ѝ все още бягат от моите. После явно взима някакво решение и най-после ме поглежда.

— Можеш ли да пазиш тайна?

Изправям се и сядам на ръба на леглото. Не ми харесва как ме гледа. Не вярвам на погледа ѝ.

— За какво става дума, Хана?

— Можеш ли да пазиш тайна? — повтаря въпроса си тя.

Припомням си деня на оценяването, когато двете стояхме пред входа за лабораториите под жестокото пролетно слънце. Тя се наведе към ухото ми и ми прошепна онова за щастието и нещастieto. Изведнъж ме хваща страх за нея. И от нея. Кимам несигурно и отвърщам:

— Естествено.

— Добре. — Тя свежда поглед, известно време си играе с ръба на шортите, после поема дълбоко въздух и започва:

— Миналата седмица се запознах с едно момче...

— Какво?

Едва не падам от леглото.

— Спокойно — вдига ръка тя. — Той е излекуван. Работи за градската управа. Всъщност е цензор.

Сърцето ми успокоява ритъма си и аз отново се облягам на възглавниците.

— Добре. И какво?

— И... — Имам чувството, че трябва да й тегля думите с ченгел.

— Чакаше пред лекарския кабинет с мен. За терапията.

През есента Хана си изкълчи глезена и все още трябва да ходи на терапия веднъж седмично.

— И се заговорихме.

Тя замлъква. Все още не разбирам накъде води всичко това и какво отношение има към музиката, която слушаше, затова мълча и чакам да продължи.

Най-после тя заговаря наново.

— Разказах му за дипломирането си, за това, че искам да отида в университета в Южен Мейн, той пък за работата си... нали разбираш, какво прави всеки ден. Кодира достъпа до определени онлайн манипулации, така че хората да не могат да пишат каквото си искат, да поместват разни лични неща или да подават невярна информация, „подстрекаваща към бунт“ — уточнява тя, извърта очи и прави знак с пръсти, което значи, че цитира. — Такива работи. Той е нещо като охрана на интернет пространството.

— Добре — повтарям отново. Искам да й кажа да мине на въпроса — знам всичко за ограниченията в интернет, свързани с безопасността, всички го знаят — но ме е страх, че това може да й затвори устата.

Тя поема дълбоко въздух.

— Но той не отговаря само за кодовете. Следи за разни нередности. Предимно за хакери, които успяват да разбият всички защитни блокади и да публикуват разни неща. Правителството ги нарича „скитници“. Техните уебсайтове остават в пространството за час, ден, а понякога и два дни, докато ги разкрият, и са пълни със забранени неща — мнения, съобщения, видеоклипове и музика.

— И ти си открила такъв уебсайт? — Изведнъж усещам, че ми прилошава. „Незаконно“, „разпит“, „разследване“: думите започват да мигат в ума ми като неоновии знаци. Хана.

Тя изглежда не забелязва състоянието ми. Лицето ѝ изведнъж се оживява, тя се изпълва с енергия, изправя се на колене, навежда се напред и започва развълнувано:

— Не само един, а десетки. Има тонове от тях, ако знаеш как да ги търсиш. Ако знаеш къде да гледаш. Просто не е за вярване. Всички

тези хора... сигурно са от цялата страна... се промъкват през пукнатините в системата. Трябва да прочетеш какво пишат за... за лечението. Невалидните не са единствените, които не вярват в него. Има много хора из всички щати, които не мислят... — поглеждам я толкова ужасено, че тя свежда поглед и сменя темата. — Трябва да чуеш музиката, фантастична, удивителна музика, каквато не съм чувала досега. Завърта ти се главата от нея. Кара те да подскачаш, да чупиш, да плачеш...

Стаята на Хана е голяма, почти два пъти по-голяма от моята, но изведнъж усещам, че стените ме притискат от всички страни. Ако климатикът все още работи, аз не го усещам. Въздухът се нажежава, става тежък като влажен дъх. Ставам и отивам до прозореца. Най-после тя млъква. Опитвам се да отворя едното крило, но то не помръдва. Опитвам отново, напъвам с всички сили.

— Лена — обажда се тихо Хана.

— Не може да се отвори.

Мисля само за едно: имам нужда от въздух. Освен тази мисъл, всичко друго е смесица от статично напрежение, флуоресцентна светлина, бели престилки, стоманени маси, хирургически ножове. И още — Уилоу Маркс пищи, докато я влачат към лабораториите, надписите с черна боя по къщата й пулсират пред очите ми.

— Лена — повтаря по-силно Хана. — Стига.

— Не може да се отвори. Дървото сигурно се е надуло от горещината. Не знам дали някога ще се отвори.

Напъвам и най-после успявам. Чува се изщракване, резето, което държи подвижната част към рамката, пада и се изтърколюва в средата на стаята. С Хана забиваме поглед в него. Нахлулият в стаята въздух не ме освежава. Навън е още по-топло.

— Съжалявам — казвам тихо. Не мога да вдигна очи към нея. — Не исках... не знаех, че е заключен. У нас не заключваме прозорците.

— Не се безпокой. Не ми пука за прозореца.

Веднъж, когато беше малка, Грейс излезе от кошчето си, пропълзя през прозореца и почти се качи на покрива. Вдигнала прозореца и се изкатерила нагоре.

— Лена — хваща ме за рамото Хана. Не знам какво става с мен, може би вдигам температура, на всеки пет секунди жегата се сменя със

сибирски студ, пръстите ѝ са ледени и аз се отдръпвам бързо. — Знам, че си ми ядосана.

— Не съм ти ядосана. Тревожа се за теб.

Но това е половината от истината. Наистина съм ядосана, направо съм бясна. През цялото време съм била сляпа. Като някакъв идиот роних сълзи за последното лято със своята приятелка, тревожих се за оценяването, за изпитите, за списъка с подходящите момчета, за такива нормални неща, и тя през цялото време кимаше, усмихваше се и припяваше „Тхъ, да, и аз също“ и „Всичко ще бъде наред“, а в същото време зад гърба ми се е превръщала в непознат човек със свои тайни, странни навици и мнение за неща, за които дори не трябва да мислим. Сега разбирам защо се изплаших толкова, когато прошепна пред лабораториите онова нещо в ухото ми с широко отворени, пламнали от вълнение очи. Усетила съм, че в онзи момент тя — най-добрата ми приятелка, единствената приятелка — изчезва и на нейно място се появява непознато момиче.

Точно това е ставало през последните седмици. Хана се е превръщала в непознат за мен човек.

Обръщам рязко лице към прозореца.

Мъката ме пронизва като острие на нож, бързо и дълбоко. Предполагам, че е писано да се случи така. Винаги съм го знаела. Всеки, на когото вярваш, на когото си мислиш, че можеш да разчиташ, в крайна сметка те разочарова. Оставени сами на мислите си, хората започват да лъжат, да крият тайни, променят се и изчезват, някои се скриват зад друго лице, други зад гъстата утринна мъгла или скачат от някоя скала. Ето защо процедурата е толкова важна. Ето защо се нуждаем от нея.

— Лена, не мисли, че ще ме арестуват само защото разглеждам такива сайтове, че слушам музика или нещо подобно.

— Защо не? Хората ги арестуват и за по-малко.

Тя също го знае. Знае го, но не я е грижа.

— Добре, стига сме говорили за това.

Гласът ѝ потрепва и това ме стряска. Никога не съм я виждала толкова нерешителна.

— Не е редно дори да говорим за това. Някой би могъл...

— Някой би могъл да чуе — завършва тя думите ми вместо мен.

— Божичко, Лена! Писна ми от всичко това. На теб не ти ли писна? До

гуша ми дойде непрекъснато да се страхувам, да поглеждам зад себе си, да внимавам какво казвам, какво мисля и правя. Не мога... не мога да дишам свободно, не мога да спя, не мога нищо да правя. Имам чувството, че се блъскам в стени. Вървя си и — бам! — стена. Искam нещо и бам! — друга стена.

Тя прокарва ръка по косата си и изведнъж вече не ми изглежда толкова красива и уверена. Сега е бледа и нещастна, изразът на лицето ѝ ми напомня за някого, но в момента не мога да определя на кого.

— Това е за наша защита — казвам с надеждата да прозвучи убедително. Никога не съм била добра в споровете. — Всичко ще стане по-лесно, когато...

Тя скача отново.

— Когато ни излекуват ли? — Засмива се късо, насечено, без радост, но поне не застава директно срещу мен. — Да, така казват всички.

Изведнъж се сещам. Тя ми напомня за животните, които видяхме, когато ни водиха до кланиците от училище. Всички крави там подаваха глави от оборите и гледаха безмълвно, докато минавахме покрай тях, със същия поглед. В него се четеше страх, примирение и още нещо. Отчаяние. Наистина ме е страх от Хана, направо съм ужасена.

Тя заговаря отново и този път звучи малко по-спокойно.

— Може и да е така. Да стане по-добре, когато ни излекуват. Но дотогава... Не разбираш ли, че това е последният ни шанс, Лена? Последният ни шанс да направим *нещо*. Последната възможност да изберем.

Със сигурност няма предвид избора ни след оценяването, но аз кимам, не искам да се караме пак.

— Какво мислиш да правиш?

Тя се заглежда през прозореца, започва да хапе устната си и аз разбирам, че се колебае дали да ми се довери.

— Довечера има парти...

— *Какво?*

Бъззз! Страхът отново плъзва из вените ми.

Хана отново се оживява.

— Намерих информацията в един от уебсайтовете. Ще има нещо като концерт. Две групи ще свирят до границата със Страудуотър. В

една от фермите.

— Шегуваш се, нали? Нали не мислиш... да отидеш наистина? Изобщо нямаш такова намерение, нали?

— Безопасно е, уверявам те. В уебсайтовете... наистина е страхотно, Лена, сигурна съм, че ще ме разбереш, ако погледнеш само веднъж. Безопасно е. Те са скрити. Линковете са вписани в обикновени сайтове, одобрени от правителството, но... не знам как, но се разбира, че не пасват. Сякаш са привнесени.

От всичкото се спирам само на една-едничка дума.

— Безопасно ли? Откъде си сигурна, че е безопасно? Онзи, дето си се запознала... цензорът, нали работата му е да следи точно такива глупаци, които поместват мислите си...

— Не са глупаци. Всъщност са доста умни...

— Да не споменавам за регулаторите и патрулите, за младежките организации и вечерния час, за сегрегацията и всичко останало, което превръща тази идея в една от най-лошите...

— Добре — вдига ръце Хана, после ги пуска и пляска по бедрата си. Звукът е толкова силен, че подскачам. — Добре. Значи идеята е скапана. Значи е опасно. Но знаеш ли какво? *Не ми пука.*

В стаята се възцарява мъртвешка тишина. Гледаме се една друга и въздухът между нас се изпълва с напрежение, като електрическа бобина, готова да избухне.

— Ами аз? — казвам накрая с треперещ глас.

— Ако искаш, ела с мен. В десет и половина, във ферма „Буен поток“, Страудуотър. Музика. Танци. Изобщо забавление, ако ме разбираш. Нещата, на които трябва да се насладим, преди да ни отрежат половината мозък.

Игнорирам последната част от коментара ѝ.

— Нямам намерение да идвам, Хана. В случай че си забравила, за тази вечер имахме други планове. Мечтаем за тази вечер от петнайсет години.

— Ох, да, така е, но нещата се променят.

Тя ми обръща гръб, но аз имам чувството, че забива юмрук в корема ми.

— Ясно. — Гърлото ми се свива. Този път разбирам, че нещата са стигнали твърде далеч. Всеки момент ще се разплача. Връщам се при леглото и започвам да прибирам нещата си. Естествено, чантата

ми се е обърнала, разпиляла се е по него и одеялото ѝ е покрито с малки късчета опаковка от дъвка, дребни монети и химикалки. Набутвам ги обратно в чантата, докато се боря със сълзите.

— Прави каквото искаш. Довечера и въобще. Повече не ме интересува.

На нея изглежда също ѝ става кофти, защото гласът ѝ омеква.

— Сериозно, Лена. Защо не дойдеш с мен. Няма да се забъркваме в проблеми. Обещавам.

— Не можеш да ми го обещаеш — казвам и поемам дълбоко дъх, за да спра треперенето на гласа си. — Няма как да знаеш какво ще се случи.

— А ти престани да се страхуваш толкова.

Това прелива чашата. Обръщам се към нея, разтреперана от гняв, нещо дълбоко, тъмно и диво се надига в мен.

— Естествено, че се страхувам. С пълно право. И ако ти не си изплашена, то е, защото си имаш своя съвършен малък свят, съвършено малко семейство и така нататък. За теб всичко е съвършено, съвършено, съвършено. Не виждаш. Не знаеш какво става извън него.

— Съвършено? Така ли си мислиш? Мислиш, че животът ми е съвършен? — Гласът ѝ е тих, но изпълнен с гняв. Инстинктивно ми се иска да се отдръпна от нея, но си налагам да остана.

— Да.

Тя отново се засмива, звукът е рязък, като кучешки лай.

— Значи това си мислиш? Мислиш, че това е достатъчно?

Тя се завърта с разтворени ръце, сякаш показва стаята, къщата, всичко. Въпросът ѝ ме стряска.

— Какво друго има в онази ферма?

— *Всичко*, Лена. — Тя поклаща глава и казва меко: — Виж, няма да ти се извинявам. Знам, че си имаш причини да се страхуваш. Онова, което стана с майка ти, беше ужасно...

— Не намесвай мама — стискам юмруци аз. Тялото ми се изпъва като струна.

— Но не можеш да я *виниш* за всичко. Тя умря преди *повече от десет години*.

Яростта ме поглъща като гъста мъгла. Умът ми буксува като гуми на кола върху лед и се блъска в отделни думи: „страх“, „вина“, „Не забравяй!“, „Мамо, обичам те“.

Хана е истинска змия — чакала е толкова време да ми го каже, чакала е да ми влезе под кожата и да ме ухапе в момента, когато ще ме заболи най-силно.

— Майната ти! — успявам да измисля в яда си.

Тя протяга двете си ръце към мен.

— Чакай, Лена, исках да кажа само, че трябва да оставиш това да си отиде. Ти *не приличаш* на нея. И няма да свършиш като нея. Просто го нямаш в себе си.

— Майната ти!

Тя се опитва да ме омилистави, но съзнанието ми се затваря и думите сами излизат от устата ми, текат като водопад, падат една върху друга и ми се иска поне една от тях да е юмрук, за да го запрата в лицето ѝ. Бам, бам, бам!

— Ти не знаеш нищо за нея. Не познаваш и мен. Не знаеш *нищичко*.

— Лена — протяга тя ръка към мен.

— Не ме докосвай!

Отдръпвам се назад, грабвам чантата си и хуквам към вратата, но се удрям в ръба на бюрото. Пред очите ми причернява, едва успявам да намеря стълбата в коридора. Хуквам по нея, препъвам се, едва не падам и откривам опипом входната врата. Струва ми се, че Хана ме вика, но бученето в ушите ми заглушава всичко друго. Навън слънцето сипе своята брилянтна бяла светлина. Желязото на портата е хладно под пръстите ми. Спирам и вдишвам миризмата на океан и на изгорели газове. Чува се вой на автомобил. Пронизителен писък — „бибииип!“

Съзнанието ми се прояснява изведнъж, оглеждам се, виждам, че съм по средата на улицата, и успявам да притичам към тротоара точно преди една полицейска кола да ме премаже. Минава на сантиметри от мен с включени сирени и надут клаксон и ме покрива с прах. Гърлото ми се свива толкова силно, че ми се повдига, струва ми се, че всеки момент ще повърна, и когато накрая оставям сълзите да потекат, усещам истинско облекчение. Сякаш от раменете ми пада тежък товар, който съм носила с години. Разплаквам се и вече не мога да спра, през целия път до дома трия очите си през няколко секунди, за да виждам къде стъпвам. Успокоявам се с мисълта, че след два месеца всичко това няма да означава нищо за мен. Ще отmine като сън и аз ще се събудя нова и свободна, като птица с разперени криле.

Но Хана не разбира това, никога не го е разбирала. За някои от нас това е повече от лечение. Някои от нас, късметлиите, ще имат шанса да се преродят: нови, свежи, щастливи. Здрави, цели и съвършени. Като безформено парче желязо, което излиза от наковалнята като блестящо, лъскаво острие.

Това е всичко, което искам и винаги съм искала. Това е смисълът на лечението.

ДЕВЕТА ГЛАВА

*Боже,
Пази сърцата ни цели,
както пазиш планетите в техните орбити
сред хаоса на Космоса,
както гравитацията на Твоята воля държи
звездите на небето
както пази морето да не стане на прах и
прахът на вода,
както държи всяка планета далече от
друга
и Слънцето да не избухне.
О, Боже, пази сърцата ни цели.
Пази ги да не излязат от своята орбита,
помогни им да останат на пътя.*

Псалм 21 („Молитва
и наука“, книгата „Ш-ш-
т“).

Вечерта си лягам, но думите на Хана не спират да се въртят из главата ми. „Ти няма да свършиш като нея. Просто го нямаш в себе си.“ Каза го само за да ме успокои. И това наистина трябва да ми действа успокояващо, но по някаква причина няма ефект. Незнайно защо, ме натъжава, предизвиква силна болка дълбоко в гърдите ми, сякаш там се е заклещило нещо голямо, студено и остро.

Хана не разбира. Не разбира и още нещо: мислите за болестта, тревогата, свързана с тях, и въпроса, дали не съм наследила нейното предразположение към *делириума* — това е всичко, което имам от мама. Болестта е всичко, което ми остана от нея. Тя е връзката ми с нея.

Извън това, нямам нищо.

Не че нямам спомени, имам, и то много, като се има предвид колко малка бях, когато умря. Помня, че когато валеше сняг, ме изпращаше навън и аз пълнех тенджерата с шепите си. После капехме върху снега кленов сироп и гледахме как се втвърдява и се превръща в кехлибарени златни зрънца, които се съединяват в нежна захарна дантела. Помня колко много обичаше да пее и да си играе с мен във водата на Ийст Енд. Тогава не знаех колко необичайно е това. Другите майки учат децата си да плуват. Другите майки не подскачат с децата си във водата, те ги мажат с крем, за да не изгорят на слънцето, и правят всичко, което трябва да прави една майка според раздела за родители в книгата „Ш-ш-т“.

Но не пеят.

Помня още, че когато бях болна, ми носеше препечени филийки с масло в леглото и целуваше удареното, когато паднех. Веднъж паднах от колелото, тя ме изправи на крака, прегърна ме и ме залюля. Една жена се спря й каза:

— Не ви ли е срам?

Аз не разбрах кое е срамното и се разплаках още по-силно. След този случай тя ме прегръщаше само когато никой не можеше да ни види. На улицата смръщваше вежди и казваше:

— Нищо ти няма, Лена. Стани.

Правехме си и танцови забави. Мама ги наричаше „чорапени партита“, защото навивахме килима в хола, обувахме си най-дебелите чорапи и се пързалихме по паркета. Дори и Рейчъл се присъединяваше към нас, въпреки че не спираше да повтаря колко била голяма за такива бебешки игри. Мама спускаше завесите, слагаше възглавници на предната и задната врата и пускаше музика. Смеехме се толкова много, че ме заболяваше коремът.

По-късно разбрах, че е пускала завесите, за да ни крие от минаващи патрули, а възглавниците са служели за заглушители, да не би съседите да чуят, че пускаме музика и се смеем прекалено силно, и да се обадят в полицията, защото и двете неща са предупредителни знаци за делириум. Разбрах и защо криеше военната значка на татко — сребърен меч, наследен от неговия баща, който тя носеше на сребърна верижка около врата — под якичката на ризата си, винаги когато излизахме от дома. Не е искала някой да я види и да заподозре, че е

болна. Разбрах всичко и осъзнах, че най-щастливите моменти от детството ми са били лъжа. Погрешни, опасни и незаконни. И чудати. Мама беше чудата и вероятно аз съм наследила тази чудатост от нея.

И за пръв път се замислям истински какво трябва да е чувствала и мислела през нощта, когато е отишла до онази скала и е скочила оттам, размахвайки ръце и крака във въздуха. Дали се е страхувала? Дали е мислила за мен и за Рейчъл? Дали е съжалявала, че ни изоставя?

Замислям се и за баща си. Него не го помня, имам само далечен неясен спомен за две големи и топли ръце и широко светло лице, надвесено над моето, но образът може да е резултат по-скоро на снимката в спалнята на мама, където сме снимани двамата. Там съм само на няколко месеца и той ме държи на ръце, гледа в камерата и се усмихва. Защото няма начин да си спомням *наистина*. Била съм на по-малко от годинка, когато е починал. От рак.

Горещината е непоносима, гъста и лепкава, сякаш тече на талази по стените. Джени спи по гръб в леглото си, с прострени встрани ръце и крака и диша с отворена уста. Дори и Грейс заспива веднага, устните ѝ не спират да мърдат беззвучно, заровени във възглавницата. Стаята мирише на влажна кожа и топло мляко.

Ставам от леглото, вече облечена в черните дънки и черна тениска. Нямахте защо да си правя труда да обличам пижама. Знаех, че няма да мога да заспя. Още вечерта взех решение. Седяхме на масата с Каръл, чичо Уилям, Джени и Грейс. Всички дъвчехме и гълтахме мълчаливо, гледайки се безизразно един друг, въздухът тежеше, затрудняваше дишането ми, гърдите ми бяха като балон между ръцете на някого, който стиска с всички сили. В този момент осъзнах. Хана каза, че не го нося в себе си, но тя греши.

Сърцето ми бие толкова силно, че го чувам, сигурна съм, че и другите могат да го чуят, че леля ще стане от леглото, ще ме хване на стъпалата и ще ме обвини, че искам да се измъкна навън. Кое то всъщност се мъча да направя. Нямах представа, че сърцето може да тупти толкова силно. Това ми напомня за разказа на Едгар Алън По, който четохме в един от часовете по обществени науки. Там се разказва за един човек, който убил друг, после се предал в полицията, защото чувал сърцето на убития да бие под дъските на пода. Това трябваше да е разказ за чувството на вина и опасността от гражданско

неподчинение, но когато го прочетох, ми се стори неубедителен и мелодраматичен. Сега го разбирам по-добре. Сигурно авторът му често се е измъквал от къщи като млад.

Отварям внимателно вратата на стаята и задържам дъх, молейки се наум пантите да не скърцат. В същия момент Джени простенва и сърцето ми замира. Но тя се обръща, слага ръка на възглавницата и отново се укротява. Издишам бавно. Просто мърда в съня си.

В коридора цари пълен мрак. Стаята на чичо и леля също е тъмна. Единственият шум идва от шепота на дърветата отвън и пъшкането на стените — обичайните артритни въздишки, които можеш да чуеш във всяка стара къща. Най-после събирам смелост, излизам в коридора и затварям вратата след себе си. Тръгвам толкова бавно, че като че ли оставам на едно място. Ръцете ми опипват гънките и вълничките на тапетите, за да намерят стълбата. Хващам се за перилото ѝ и тръгвам надолу на пръсти. Имам чувството, че къщата е срещу мен, че крещи безмълвно и прави всичко, за да ме разкрият. При всяка стъпка се чува скърцане, стържение или стенание. Дъските потръпват под краката ми и аз започвам да се пазаря наум с къщата: „Заклевам се никога да не затръшвам вратите, ако стигна до външната, без да събудя леля Каръл. И никога повече да не те наричам «стар лайнарник», дори да не си го помислям, да не ругая мазето, когато се наводнява, и никога, ама никога да не ритам по стената, когато се ядосам на Джени...”

Къщата като че ли ме чува, защото като по чудо стигам без проблеми до вратата. Спирам за секунда и се ослушвам за стъпки, шепот, какъвто и да е шум, но освен сърцето ми, което продължава да крещи от страх, всичко е тихо. Дори и къщата е затаила дъх, защото отварям входната врата почти беззвучно. Преди да изляза, се обръщам и се уверявам, че стаите са тъмни, както и преди.

Затварям зад себе си и спирам разколебана на първото стъпало. Зарята спря преди около час — чух последните фойерверки като картечен откос, докато си оправях леглото. Улиците вече са притихнали и абсолютно празни. Часът е малко след единайсет. Сигурно има излекувани, които все още се разхождат по Ийст Енд, но повечето вече са си у дома. Улицата е тъмна. Преди една година спряха уличното осветление навсякъде, с изключение на най-богатите

квартали на Портланд. Сега лампите ме гледат като слепи очи. Слава богу, че днес луната е пълна и ясна.

Ослушвам се за полицейски патрули и регулатори — почти ми се иска да ги срещна, защото тогава ще трябва да се върна обратно у дома, в леглото, на безопасно място. Вече усещам паниката да пълзи из вените ми, но наоколо всичко е спокойно и тихо, като замръзнало. В ума ми нещо крещи, настоява да се върна, да изкача отново стъпалата, но едно упорито зрънце в мен ме кара да продължа напред.

Стигам до портата и отключвам веригата на колелото.

Миналия път установих, че трака и скърца, особено в началото, затова го хващам и го бутам известно време надолу по пътя, докато гумите му стъпят здраво на тротоара. Никога в живота си не съм излизала толкова късно от дома. *Никога* не съм нарушавала вечерния час. Аз съм едно съвсем обикновено момиче, едно невзрачно петдесет и два килограмово момиче, нищо специално, но знам, че мога да го направя и дори да се съберат всичките патрули на света, няма да ме спрат. Удивително е колко спокойствие ми носи тази мисъл, как прогонва страха, като малка свецица в нощта, която придава форма на света около теб и прогонва мрака.

Стигам до края на моята улица, скачам на колелото и усещам как ресорите потреперват под мен. Завъртам педалите, като внимавам да не карам прекалено бързо, за да не пропусна да чуя регулаторите. Вятърът ми действа добре. За мой късмет, Страудуотър и фермата „Буен поток“ са точно в противоположната посока на Ийст Енд, където беше тържеството за Четвърти юли. Веднъж да стигна до нивите, които опасват Портланд като колан, всичко ще бъде наред. Патрулите рядко обикалят из фермите и кланиците. Но преди това трябва да мина през Уест Енд, където живеят богатите хора като Хана, после през Либитаун и накрая да премина моста на река Фор. Тази вечер Господ е с мен, всяка улица, по която минавам, е безлюдна.

До Страудуотър има най-малко половин час, дори и да карам като луда. Постепенно преминавам от центъра на Портланд към периферията и къщите стават по-малки, по-нарядко, със зле поддържани и бурениясали дворове. Все още не съм в провинцията, но знаците се забелязват: през ръждясалите огради се виждат някакви насаждения, в тъмното се чува тъжното бухане на бухал, през небето неочаквано преминава черен облак от прилепи. Почти пред всяка

порта има кола — точно като пред богатите къщи в Уест Енд, — но тези очевидно са извадени от моргите. Качени са на трупчета и са покрити с ръжда. Минавам покрай една, през чийто открит покрив расте дърво, сякаш колата е паднала от небето и се е нанизала на него, и друга една, с отворен капак, без мотор. Когато се изравнявам с нея, една котка изскача оттам, измяуква и очите ѝ проблясват в нощта.

Минавам моста, къщите изчезват напълно и се зареждат нива след нива, ферма след ферма, с имена като „Медоулейн“, „Шийпсбей“ и „Уилоу Крийк“, все хубави, успокояващи имена, напомнящи за места, където пекат кифлички и бият масло. Но повечето от фермите са собственост на големи корпорации, които гледат стада животни, а работниците са от домове за сираци.

Винаги съм обичала тези места, но в тъмното широките ливади изглеждат малко страшни и веднага ми минава през ума, че ако сега ме срещне патрул, няма къде да се скрия, няма малки улички, по които мога да свърна. Зад нивите се виждат тъмните силуети на обори и силози, някои от тях са съвсем нови, други едва се крепят, потънали в земята, като ухапали нещо зъби. Долавям сладникавия дъх на гнило и на тор.

„Буен поток“ е точно до югозападната граница, фермата е изоставена отдавна, след пожар, унищожил къщата и силозите. Пет минути преди да стигна дотам, вече различавам ритъма на басовете под гърлената песен на щурците, но в първия момент не съм сигурна дали не си измислям, дали не чувам сърцето си, което отново започва да препуска нагоре-надолу из гърдите ми. След още няколко метра вече съм сигурна. Преди още да стигна до тесния пращен път към оборите, поне онези, които все още се държат на основите си, чувам как откъслечни ноти се издигат нагоре в нощния въздух, стават на кристали и се изсипват на земята, както дъжд, обърнал се внезапно на сняг.

Страхът отново стяга гърдите ми. В главата ми кънти една-единствена дума: забранено, забранено, забранено. Каръл ще ме убие, ако разбере. Ще ме убие, ще ме прати в Криптата или в лабораториите да ме излекуват преди срока, като Уилоу Маркс.

Стигам до отбивката за фермата, където е поставена огромна метална табела с надпис „Общинска собственост. Не влизай!“, скачам от колелото и го прибутвам към гората до пътя. Оттук до старата

плевня в дъното на имота има най-малко петстотин метра, но не искам да влизам по-навътре с колелото. Оставям го, без да го заключвам. Не ми се мисли какво би станало, ако ни надушат, но ако се наложи да бягаме, предпочитам да не се бавя с ключалката в тъмното. Така имам по-голям шанс да им се изплъзна.

Заобикалям знака „Не влизай“. Напоследък съм станала истински рецидивист в неспазването на подобни знаци, казвам си и си припомням как прескочихме портала на лабораториите с Хана. За пръв път от много време се сещам за онзи следобед и лицето на Алекс изниква пред мен, виждам го да се смее с отметната глава пред прозореца на наблюдателната зала.

Прогонвам бързо образа му и се съсредоточавам в пътя, в ярката луна и дивите цветя от двете му страни. Това ми помага да потисна желанието да повърна. Не знам какво ме накара да изляза тази вечер, може би искам да докажа пред Хана, че греша за мен. Но има нещо далеч по-обезпокоително. Трябва да призная поне пред себе си, че скарването с нея беше само претекст. Всъщност просто изгарях от любопитство.

Но вече не ми е любопитно. Вече ме е страх. Как можах да постъпя така глупаво!

Къщата и плевнята се намират в малка долчинка между два хълма. Сградите са точно по средата и отдалече изглеждат като кацнали на нечий устни. Склонът ми пречи да видя добре къщата, но когато приближавам върха, музиката става по-ясна. Не прилича на нищо от онова, което съм слушала досега, на нито едно от разрешените парчета. Музиката, която можеш да сваляш от БОМФ, е лека, хармонична и с ясна структура, като онази, която свирят групите в Диъринг Оукс Парк на държавните летни концерти.

Чувам, че някой пее, гласът е красив, плътен и мек, като топъл мед, подскача толкова бързо по музикалната стълбица, че ми се завива свят само като го слушам. Музикалният съпровод е странен, разтърсващ и див, но не прилича на онзи вой, който чух да се носи от компютъра на Хана тази сутрин, въпреки че забелязвам някои прилики в мелодията и ритъма. Онази музика беше електрическа, направо стържеше, излизаше под напрежение от високоговорителите. Тази се издига и заглъхва непрестанно, звучи накъсано и някак тъжно. Напомня ми за океана по време на силна буря, когато вълните се

издигат и разбиват в брега, а пръските му мокрят кея и скалите, напомня ми за грандиозната му мощ, която ти спира дъха.

На мен също ми спира дъхът, когато изкачвам последните метри до билото и полуразрушената плевня и къщата изникват пред мен в мига, когато гръмват финалните акорди. Забравям да дишам и замръзвам на място, очарована от красивата гледка. За миг ми се струва, че наистина стоя пред океана, океан от танцуващи хора на струяща от плевнята светлина. Лъчите излизат от нея и подскачат като сенки около пламъците на голям огън.

Плевнята е като изкормена: разцепена и почерняла от някогашния пожар, отворила пазви за природните стихии. Само единият ъгъл е все още цял, виждат се части от три стени, малко парче от покрив и строшен елеватор, с който някога са вдигали сеното на втория етаж. Там са застанали момчетата от групата и свирят. Зад тях между развалините се виждат млади фиданки. По-старите, овъглени от пожара дървета сочат към небето като призрачни пръсти.

На стотина метра зад плевнята е тъмната ивица, откъдето започват нерегулираните земи. Пустошта. Оттук граничната ограда не се вижда, но аз си я представям, дори улавям електрическото напрежение във въздуха. Досега съм била само два пъти до границата. Веднъж с мама, преди много години, когато ме доведе да чуя свистенето на електричеството — токът беше толкова силен, че въздухът сякаш съскаше заедно с него, може да те изпържи дори и на десет метра разстояние. Тогава си обещах никога, по никакъв повод да не докосвам тази ограда. Тогава мама ми разказа, че когато лечението станало задължително, някои хора се опитали да избягат през границата. Но щом докоснали оградата, започвали да цвърчат като бекон. Изрази се точно така: като бекон. След това с Хана сме бягали дотам два пъти, но винаги съм внимавала да оставя поне десет метра между себе си и оградата.

Някой е оборудвал плевнята с високоговорители, ток и две огромни лампи, лицата на хората на сцената са неестествено бели, сюрреалистични, всичко останало е тъмно и неясно. Песента свършва и тълпата надава вик, океан от викове. „Сигурно са откраднали ток от съседна ферма — мисля си. Мисля си и друго: — Това е глупаво. Няма как да открия Хана сред толкова много народ.“ Започва нова песен, също толкова дива и прекрасна, музиката сякаш протяга ръка през

мрака, достига до сърцето ми и раздвижва невидима струна. Тръгвам надолу по склона към плевнята. Странно е, че не аз взимам решението. Краката ми сами тръгват натам, сякаш следват невидима следа и си вървят надолу, надолу, надолу.

За момент забравям, че трябва да търся Хана. Имам чувството, че сънувам. Това, което се случва, е чист абсурд, но като във всеки сън не ми се вижда неестествено. Пред мен всичко е неясно, сякаш обвито в мъгла, и изведнъж ме обзема странен копнеж да отида по-близо до музиката, да я чуя по-добре, да я следвам.

— Лена! Божичко, Лена!

Гласът ме изважда от омаята и чак сега забелязвам, че съм в средата на море от хора.

Не, не просто хора. Момчета. И момичета. Неизлекувани. Без белези по врата — поне онези, които са достатъчно близо до мен, за да ги огледам. Момчета и момичета, които разговарят, смеят се, пият от една чаша. Краката ми се подкосяват, всеки момент ще припадна.

Хана си пробива с лакти път към мен и преди да отворя уста, се хвърля върху мен, като на дипломирането, и ме прегръща. Толкова се стряскам, че отстъпвам назад и за малко не падам.

— Ти си тук! — Тя се отдръпва и се вглежда в очите ми, но продължава да ме държи за раменете. — Ти наистина си тук!

Свършва и тази песен. Певецата — слабичко момиче с дълга черна коса — обявява почивка.

Мислите бавно се връщат в съзнанието ми и първата е: „Тя е по-дребна от мен, а не се притеснява да пее пред петстотин души!“

Но следващата е: „Петстотин души! Петстотин души! Какво правя тук сред петстотин души?“

— Не мога да остана — казвам бързо и в същия миг си отдъхвам вътрешно. Каквото е трябвало да докажа с идването си, вече съм го доказала. Сега е време да се връщам. Да се махна от тази тълпа, от този поток от гласове и жива стена от рамене и гърди, която напират към мен. Преди малко бях толкова завладяна от музиката, че не поглеждах встрани, но сега усещам цветовете, парфюмите и ръцете, които се движат около нас, и това ме побърква.

Хана разделя устни, може би иска да възрази, но ни прекъсват. Едно момче с мръсно руса, паднала върху очите коса се оказва до нас с

две големи пластмасови чаши. Подава едната на Хана, тя я поема, благодари и отново се обръща към мен.

— Лена, това е приятелят ми Дрю, за когото ти говорих.

За миг ми се струва, че през погледа ѝ преминава лека сянка на вина, но усмивката отново огрява лицето ѝ, широка и щастлива, както винаги, сякаш сме в двора на училището и обсъждаме резултатите си от теста по биология.

Отварям уста, но думите не идват, което е добре, предвид сирената в главата ми, която вие на пожар. Може да изглежда глупаво, но докато идвах насам, нито веднъж не ми мина през ума, че купонът ще е смесен. Нито за миг.

Да нарушиш вечерния час, е лошо; да слушаш забранена музика, е още по-лошо. Но нарушаването на закона за сегрегацията е едно от най-сериозните престъпления. Нали за това подложиха Уилоу Маркс на по-ранна процедура и надраскаха стените на къщата ѝ с обиди? Нали за това изритаха Челси от училище, уволниха родителите ѝ без обяснения и накараха семейството ѝ да напусне дома, след като се чу, че се разхождала след вечерния час с момче от „Спенсър“. И всичко това без никакви доказателства, поне в случая с Челси Бронсън. Всичко беше само слух.

Дрю ми маха със свободната си ръка.

— Здравей, Лена.

Отварям уста, но веднага я затварям. Все още нямам глас. За миг настъпва неловко мълчание. После той протяга чашата към мен. Неочакван и безсрамен жест.

— Искаш ли уиски?

— Уиски ли? — изписквам неволно. Досега съм опитвала алкохол само няколко пъти. На Коледа, когато леля ми сипва четвърт чаша вино, и веднъж у Хана, когато свихме една бутилка ликьор от къпини от барчето на родителите ѝ и пихме, докато таванът над главите ни не започна да се върти. Хана много се смя, но на мен не ми беше смешно, не харесах сладникавия вкус в устата си и начина, по който мислите ми се разбягваха, като мъгла на слънце. Чувствах се извън контрол — ето какво не харесах.

Дрю свива рамене.

— Има само уиски. Водката винаги свършва първа при такива случаи.

„Такива случаи“ означава, че подобни „случаи“ са се случвали неведнъж.

— Не — бутам чашата към него. — Вземи си я.

Той ме поглежда озадачено, явно объркан.

— Няма проблем. Аз ще си взема друга.

После се усмихва неразбиращо към Хана и изчезва в тълпата. Усмивката му е готина, особено начинът, по който изкривява устни към лявото си ухо, но докато мисля за това, страхът отново се настанява в главата ми, започва да ме мъмри, да ме обвинява.

Контрол. Всичко опира до контрола.

— Трябва да тръгвам — успявам да кажа и се поздравявам наум. Това си е истински прогрес.

— Да тръгваш ли? — мръщи чело Хана. — Изминала си целия път дотук...

— Дойдох с колело.

— Добре. Изминала си с колело целия път дотук само за да си тръгнеш?

Тя протяга ръка към мен, но аз бързо скръствам моите пред себе си, за да избегна допира. Това изглежда я обижда и аз потръпвам леко, правя се, че ми е студено, за да ѝ покажа, че не искам да я обидя, докато се питам защо ми е толкова трудно да говоря с нея. Та това е най-добрата ми приятелка, познавам я от втори клас. Това е момичето, което разделя бисквитата си с мен на обяд и удари с юмрук Лилиан Доусън в лицето, понеже Лилиан каза, че семейството ми е заразено.

— Чувствам се уморена — измърморвам. — Не трябва да съм тук.

Иска ми се да кажа: „И ти не трябва да си тук“, но се спирам.

— Чу ли групата? Страхотни са, нали?

Хана говори много вежливо, сякаш не е Хана, и аз усещам остра болка зад ребрата. Опитва се да бъде любезна. Държи се с мен като с непозната. И като мен усеща неудобство.

— Не... не успях.

Незнайно защо, не искам тя да разбере, че съм ги чула и също мисля, че са страхотни, дори нещо повече. Струва ми се прекалено лично, неудобно някак, човек трябва да се срамува от такива работи, и въпреки че дойдох чак дотук, наруших вечерния час и всичко само да я

видя и да ѝ се извиня, онова, което усетих по-рано у тях, отново е тук: аз вече не познавам Хана и тя също не ме познава.

Свикнала съм да се прикривам, да мисля едно, а да правя друго, да тая в себе си постоянната борба между „трябва“ и „искам“, но светът на Хана не е двойствен, тя живее в друг, мисли, каквото не трябва да се мисли, познава неща и хора, които не трябва да се познават.

Възможно ли е през цялото време, докато съм живяла моя живот, учила съм за изпити и съм правела дълги кросове с Хана, този друг свят да е съществувал някъде под моя или над него, да е дебнел, готов да се измъкне иззад сенките и уличките веднага след като слънцето се скрие? Незаконни събирания, забранена музика, докосване без страх от заразата, без страх за себе си?

Свят без страх. Това е невъзможно.

И въпреки че стоя сред най-многолюдната тълпа, която някога съм виждала, изведнъж се усещам ужасно самотна.

— Остани — казва тихо Хана. И въпреки че е молба, усещам колебание в гласа ѝ, сякаш поставя въпросителна на края. — Скоро ще започнат да свирят отново и ще ги чуеш.

Поклащам глава. Толкова съжалявам, че дойдох. Че видях. Предпочитам да не знам нищо за това. Искам да дойде утре, да отида с колелото до Хана, да я взема и да я заведа на плажа, да се излегнем на пясъка и да се оплакваме цял ден колко скучно е това лято, както правим винаги. Да повярвам, че нищо не се е променило.

— Не, ще тръгвам — отвърщам и ми се ще някак да спра треперенето на гласа си. — Но няма проблем. Ти остани.

Казвам го и веднага се сещам, че тя не ми е предлагала да тръгне с мен. Просто стои и ме гледа с тъга и малко съжаление.

— Ако искаш, ще тръгна с теб — сеща се да каже тя, но аз усещам, че го казва само за да се почувствам по-добре.

— Не, не, всичко е наред.

Бузите ми пламват, правя стъпка назад, отчаяно искам да се махна оттук. Но се блъскам в някого — момче, което се обръща и ми се усмихва. Веднага отскачам от него.

— Лена, чакай — отново ме дърпа Хана. В едната си ръка държи чаша с уиски и аз мушвам бързо моята чаша в свивката на лакътя ѝ.

Това я обърква, тя се мръщи, гледа ту едната, ту другата чаша и се опитва да балансира с тях. Използвам момента и се отскубвам от нея.

— Всичко е наред, Хана. Ще говорим утре — казвам и се шмугвам в тясното пространство между двама души — единственото предимство на ниските и слабите хора. Хана се изгубва от погледа ми, тълпата я поглъща.

Продължавам напред, по-далеч и по-далеч от плевнята, вървя с наведена глава и с надеждата нощният въздух да разхлади пламналото ми лице.

Пред погледа ми преминават различни хора и отново ми се струва, че сънувам. Момче. Момиче. Момче. Момиче. Смят се, побутват се, докосват косите си. Никога, никога през целия си живот не съм се чувствала толкова не на място. Чува се пронизителният писък на микрофон и групата започва отново да свири, но този път музиката няма никакъв ефект върху мен. Дори не спирам. Продължавам да крача към хълма, представям си успокояващата тишина на звездния небосвод, на познатите портландски улици, обичайния звук от стъпките на патрулите, които крачат безмълвно в синхрон, пращането на радиостанциите им — нормални звуци, постоянни, познати, мои.

Най-после тълпата се разрежда. Вятърът успява да си пробие път между хората, щипе горещата ми кожа, разхлажда бузите ми. Започвам да дишам по-леко и малко преди да се измъкна на чисто, си позволявам да погледна през рамо. Плевнята — отворена към небето плевня и окъпана в бяла електрическа светлина — ми напомня на длан, в която гори огън.

— Лена!

Колкото и да е странно, веднага познавам гласа, въпреки че съм го чувала само веднъж в живота си, и то за десет минути, както познавам смеха на някой, който се навежда към теб и ти казва интересна тайна по средата на скучен час.

Застивам на място. Кръвта във вените ми спира да тече, дъхът ми също засяда в гърлото. Дори и музиката прекъсва за миг, чува се единствено тих монотонен ритъм, като далечен барабан. Решавам, че чувам сърцето си, но веднага разбирам, че е невъзможно, защото то също е спряло. Очите ми не виждат нищо друго, освен Алекс, който си пробива път през тълпата към мен.

— Чакай, Лена!

Вълна на ужас ме залива и за част от секундата решавам, че е тук като част от патрул, да следи какво става, но после виждам, че е облечен като другите — с дънки, с онези странни маратонки с индигово сини връзки и избеляла тениска.

— Какво правиш тук? — питам смаяно, когато най-после си пробива път до мен.

— И аз се радвам да те видя — хили се той и спира на няколко крачки разстояние от мен, за което му благодаря наум.

В сумрака цветът на очите му не се вижда и това е добре, последното нещо, което ми трябва сега, е още едно вълнение, не ми е нужно да преживявам същите чувства, каквито ме разтърсиха, когато миналия път се наведе към мен и ми прошепна в ухото „сиво“. И въздухът между устата му и ухото ми се изпълни с напрежение, с чувство за вина и особено вълнение, от което ми примаяля.

— Не, сериозно — казвам и се опитвам да изглеждам възмутена.

Усмивката на Алекс избледнява, но не изчезва напълно. Издува бузи, издишва шумно и казва:

— Дойдох да послушам музика. Като другите.

— Не може да идваш! — избухвам аз. Търся точните думи, въпреки че не знам какво точно искам да кажа. — Това е...

— Забранено? — поглежда ме той, после свива рамене. Един непослушен кичур пада над лявото му око. Той се обръща към хората, светлината от сцената го докосва и онова невероятно златистокафяво грейва като ореол над главата му.

— Няма нищо лошо хората да се съберат и да послушат музика — казва тихо той и трябва да се наведе към него, за да го чуя. — Никой не наранява никого.

„Откъде си толкова сигурен?“, искам да попитам, но тъжната нотка в гласа му ме възпира. Той прокаква ръка по косата си и аз виждам малкия белег зад лявото му ухо с три свършено симетрични върха. Сигурно просто съжалява за нещата, които е изгубил след лечението, казвам си. Музиката действа различно на хората, вероятно и с процедурата е така, надали всички се чувстват по еднакъв начин и въпреки че би трябвало да ги излекува и от тъгата, може при някои да има различни резултати. Ето защо леля и чичо понякога все още сънуват. Ето защо и братовчедка ми Марша от време на време изпада в истеричен плач без видима причина.

— Ами ти? — обръща се той отново към мен и се усмихва. Долавям закачливата нотка в гласа му, странна като онова негово намигане. — Твоето извинение какво е?

— Не съм искала да идвам — отговарям бързо. — Трябваше...

Запъвам се и не довършвам. Всъщност не знам защо трябваше да дойда на всяка цена.

— Трябваше да дам нещо на един човек — казвам накрая.

Той вдига вежди. Ясно е, че не ми вярва. Втурвам се да обяснявам:

— На Хана. Моята приятелка. Запознахте се онзи ден.

— Спомням си — кима той. Не съм виждала друг човек да стои толкова дълго усмихнат. Сякаш усмивката е гравирана на устните му. — Между другото, още не си ми се извинила.

— За какво? — Тълпата се е събрала около сцената и ние се оказваме сами. От време на време някой преминава залитайки край нас с бутилка в ръка, но никой не ни обръща внимание.

— Защото ме остави да те чакам. — Едното ъгълче на устните му се вдига по-нагоре и отново ме връхлита онова чувство, че той иска да сподели някаква тайна с мен, че се опитва да ми каже нещо. — Не дойде онзи ден на срещата ни при Черния залив.

Изведнъж адреналинът ми се качва. Той ме е чакам. Искал е да ме види! В същото време тревогата също нараства. Той иска нещо от мен. Не знам точно какво, но го усещам и това ме плаши.

— Е? — скръства ръце пред себе си той и се залюлява на пети, все още усмихнат. — Ще чуя ли извинение, или не?

Нахаканото му държание ме ядосва, така както ме ядоса и онзи ден в задния двор на лабораториите. Толкова различно от начина, по който се чувствам аз — като че ли всеки момент ще получа инфаркт или ще се стопя и ще се превърна в локва, — че ми се струва нечестно.

— Не се извинявам на лъжци — казвам, изненадана от смелостта си.

Той трепва.

— Какво искаш да кажеш?

— Хайде, стига! — извъртам очи. С всяка секунда се чувствам все по-уверена в себе си. Започвам да изброявам лъжите му, свивайки един след друг пръсти. — Излъга, че не си ме видял на оценяването.

Че не ме познаваш. Излъга, че не си бил в наблюдателната зала в деня на оценяването.

— Добре, добре — вдига той ръце. — Извинявай. Но аз не съм единственият, който трябва да се извини.

Взира се в мен за миг, после въздъхва и продължава:

— Казах ти, че не ни е разрешено да се мотаем из лабораториите по време на оценяването. За да пазим средата чиста или нещо подобно, не го запомних. Но имах нужда от едно кафе, а машината на втория етаж на комплекс В е най-готината, пуска истинско мляко и всички екстри. И... аз използвах идентификационния си код, за да вляза. Това е. После трябваше да излъжа, защото, ако се разбере, може да изгубя работата си. И още, да знаеш, че работя в тъпите лаборатории само за да плащам за образованието си...

Гласът му секва и изведнъж губи самоувереността си. Изглежда разтревожен и изплашен, сигурно се страхува да не го издам.

— А защо беше в наблюдателната зала? — продължавам да го нападам. — Защо ме гледаше?

— Както ти казах, отивах на втория етаж. — Обяснява той и се взира в очите ми, сякаш преценява каква ще бъде реакцията ми. — Влязох и чух онзи тропот. Онази ужасна врява. И още нещо, стори ми се, че някой пици.

Затварям за секунда очи и си припомням ослепително бялата светлина. Когато ги отварям, виждам, че Алекс продължава да ме гледа.

— Нямах представа какво става. Помислих си... де да знам... глупаво е, но реших, че някой атакува лабораториите. И изведнъж видях онези крави, имах чувството, че са стотици... — Той вдига рамене. — Изплаших се. Зърнах едно стълбище вляво от мен и свърнах по него. Мислех, че кравите няма да могат да изкачат стъпалата.

На лицето му отново се появява усмивка, но този път за малко и за бързо.

— Така се оказах в залата.

Съвсем обикновено, логично обяснение. Отпускам се, вече не съм толкова изплашена. Но нещо продължава да ме човърка отвътре, чувствам се някак особено, някак разочарована. Една част от мен упорства и продължава да се съмнява в думите му. Спомням си как ме гледаше от онази зала, с отметната назад глава, как се смееше и как ми

намигна. Явно се забавляваше, беше доволен и по нищо не личеше, че се страхува.

Един свят без страх...

— И нямаш представа как... е станало всичко?

Не вярвам на собствената си смелост. Стискам юмруци с надеждата, че няма да забележи внезапното спадане на гласа ми.

— Онова объркване на доставките ли имаш предвид? — пита той с равен тон, без да трепне, нито да примигне, което разбива и последните ми колебания. Като всеки излекуван, той не подложи на съмнение официалната версия. — Тогава не бях аз на смяна. Колегата Сам, който отговаряше за доставките, беше уволнен. Ние сме длъжни да проверяваме товарите, а той сигурно си го е спестил.

Той навежда глава на една страна, вдига ръце и пита:

— Доволна ли си сега?

— Да — отвръщам, но все още съм напрегната и нещо стяга гърдите ми.

Само преди половин час няхах търпение да се измъкна от дома, а сега единственото ми желание е да отворя очи и да открия, че съм си в леглото. Да отмахна завивките, да седна и да осъзная, че всичко — и купонът, и Алекс — е било сън.

— Е? — кима към плевнята той. Групата свири някакво бързо и много шумно парче. Нямам представа защо преди малко тази музика ми въздейства така. Сега ми се струва само като дразнещ шум. — Мислиш ли, че ще можем да се приближим, без да ни стъпчат?

Пропускам през ушите си факта, че говори в множествено число, което прави думите му удивително привлекателни, особено когато ги произнася със своя малко присмехулен мелодичен глас.

— Всъщност аз тъкмо си тръгвах. — Усещам, че му се ядосвам, без да знам защо. Вероятно, защото се оказа не такъв, какъвто си го представях, макар да е логично да се радвам, че е нормален, излекуван и безопасен.

— Да си тръгнеш? — повтаря невярващо той. — Не можеш да си тръгнеш сега.

Винаги съм внимавала да не се поддавам на гнева и раздразнението. Не мога да си позволя този лукс в дома на Каръл. Дължа ѝ прекалено много и като изключим няколкото скандали, които предизвиках като дете, гледам да си мълча, защото мразя начина, по

който ме гледа после дни наред: някак отстрани, сякаш ме мери и претегля. Знам, че си мисли: „Точно като майка си“. Но сега забравям за това и се предавам на чувството. Днес ми дойде до гуша от хора, които се държат, като че ли този свят, този друг свят е нормалният, а аз съм лудата. Не е честно. Сякаш всички правила са се променили внезапно и никой не е счел за нужно да ме уведоми.

— Мога и още как.

Обръщам се и тръгвам нагоре, сигурна, че ще ме остави на мира. За моя изненада, той не го прави.

— Чакай! — забързва след мен.

— Какви ги вършиш? — обръщам се към него аз и отново се изненадвам от уверения си глас, въпреки че сърцето ми ще изскочи от гърдите. Може би това е тайната на разговорите с момчетата. Може би трябва да си ядосана през цялото време.

— Какви ги върша според теб?

И двамата гълтаме думите, задъхани от изкачването на хълма, но той все пак намира сили да се усмихне.

— Просто искам да поговоря с теб.

— Не, ти ме преследваш — спирам се и скръствам ръце пред себе си, което ми дава усещането, че слагам преграда в пространството между нас. — Ти отново ме преследваш.

Това върши работа. Той прави крачка назад, а аз се усмихвам вътрешно, като виждам изненадата му.

— Отново ли? — повтаря той и аз съм на седмото небе, че за пръв път не аз съм тази, която търси думи и не знае какво да каже.

Сега словата се леят като поток от устата ми.

— Да, защото ми се вижда странно, че съм живяла толкова години, без да те видя нито веднъж, а сега изведнъж ти си навсякъде.

Не съм планирала да му кажа това — всъщност не съм се замисляла, че е странно, но щом го казвам, разбирам, че е истина.

Решавам, че това ще го ядоса, но за моя почуда Алекс отмята глава и се засмива дълго и високо, а лунната светлина превръща извивките на скулите и носа му в сребърни реки. Реакцията му ме стъписва дотолкова, че не успявам да реагирам, само стоя срещу него и го гледам. Най-после той ме поглежда. Все още не мога да видя очите му — луната огрява всяка издатина по лицето му в ярка сребриста светлина, всичко останало тъне в мрак, — но около мен изведнъж

става горещо и светло и аз усещам същото, както онзи ден в лабораториите.

— Може би просто не си обръщала внимание — казва тихо той и отново поклаща пети.

Несъзнателно отстъпвам крачка назад. Близостта му ме плаши; въпреки че между нас има сантиметри, кожата ми пламва, сякаш неволно се е докоснала до неговата.

— Какво... какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че грешиш. — Той ме поглежда право в очите и аз трябва да се боря със себе си, за да остана външно спокойна, но не успявам да спра потрепването на лявото око. За моя радост това не се вижда в тъмното. — Виждали сме се много пъти.

— Щях да си спомня, ако е така.

— Не съм казвал, че сме се запознавали. — Алекс не се опитва да скъси разстоянието между нас и аз му благодаря наум за това. Той захвапва тъгълчето на горната си устна и това го прави някак по-млад. — Искам да те попитам нещо. Защо вече не минаваш покрай Губернатора?

Зяпвам от учудване.

— Откъде знаеш за Губернатора?

— Аз уча в ПУ — казва той. ПУ? Да, разбира се, това е Портландският университет. Сега си спомням, че онзи следобед, когато ни заведе да видим гледката на океана зад лабораторния комплекс, докато разговаряше с Хана, до мен достигнаха думи от техния разговор. Тогава той каза, че е студент. — Миналия семестър лекциите ни бяха в Гринд, на Мошомънт Скуеър. И те виждах всеки ден.

Отварям уста, после я затварям. Не мога да намеря думи. Винаги е така. В най-важните моменти умът ми блокира тотално. Естествено, че знам къде е Гринд; преди време с Хана минавахме оттам два, може би три пъти в седмицата, гледахме как студентите влизат и излизат от сградата, как се носят из двора като снежинки и грабнали чашите с топли напитки, издухват парата от тях. Сградата гледа към малък площад, павиран с камъни, наречен Монюмънт. Той е на половината път на един от шестте маршрута, които използваме за тренировките си.

В центъра на площада има ерозирана от снега и дъжда статуя на мъж, чиято основа е покрита с графити, фигурата му е изваяна в момент на движение, мъжът придържа шапката си с едната си ръка,

все едно, че върви в ужасна буря или срещу вятъра. Другата му ръка е свита в юмрук и протегната напред. Очевидно е, че някога е държал нещо в нея — вероятно факла, — но в един момент част от статуята е била счупена или открадната. И сега Губернаторът крачи напред с протегната ръка, между свитите му пръсти има кръгла дупка — идеално място за криене на бележки и други тайни. С Хана обичахме да поглеждаме от време на време в нея за интересни неща. Но никога не намерихме нещо повече от изплюти дъвки и дребни монети.

Не си спомням кога с Хана започнахме да наричаме статуята Губернатора, нито защо. Дъждът и вятърът отдавна са изтрили надписа на табелата в основата ѝ. Никой друг не я нарича така. Всички казват просто „статуята на площад Мошомънт“. Алекс сигурно го е чул от нас някой път, когато сме минавали покрай него.

Той продължава да ме гледа, чака и аз осъзнавам, че не съм отговорила на въпроса му.

— Променихме маршрутите — отвърщам отнесено. Не съм минавала покрай Губернатора от май или април. — Стана ни безинтересно.

Но не мога да се спра и питам с изтъняло гласче:

— Значи ме помниш?

Той се засмива.

— Трудно е човек да не те запомни. Ти обикаляше около статуята, подскачаше, правеше какви ли не стойки.

Кръвта плъзва по врата и лицето ми. Сигурно отново съм станала червена като рак, добре, че се преместихме по-далеч от светлия кръг около сцената. Бях забравила напълно, че винаги когато минавахме край статуята, се опитвах да подскоча високо и да си кажа „здрости“ с Губернатора, малък ритуал като подготовка за обратния спринт до училище. Понякога с Хана дори викахме в един глас „Халена!“. Сигурно сме изглеждали като пълни откачалки.

— Аз не... — облизвам пресъхналите си устни и търся някакво обяснение, което поне отчасти да звучи логично. — Когато човек бяга, понякога прави откачени неща. Сигурно е от ендорфините... Не знам дали ще ме разбереш, но бягането действа като наркотик. Обърква ти мозъка.

— Харесваше ми. Ти изглеждаше... — Той се запъва за миг, изражението му се променя, не мога да уловя промяната заради

тъмнината, но в този момент ми се струва толкова нещастен и някак примирен, че дъхът ми секва. Сякаш е статуя или друг човек. Решавам, че няма да довърши изречението, но след малко го чувам. — Изглеждаше щастлива.

Притихваме и двамата. Но в следващия миг Алекс отново си е Алекс, усмихнат и нахакан.

— Веднъж ти оставих бележка там. В юмрука на Губернатора.

„Веднъж ти оставих бележка“. Това е невъзможно, това е абсолютна лудост и аз се чувам да повтарям думите му като въпрос:

— Оставил си ми бележка?

— Беше нещо глупаво. Само едно „здрасти“, усмихнато лице и името ми. Но ти спря да идваш. — Той вдига рамене. — Сигурно още си стои там. Бележката, имам предвид. Но е станала на хартиено топче от дъждовете.

Оставил ми е бележка. Оставил е бележка *за мен*.

Това — фактът, че изобщо ме е забелязал, че е мислил за мен, макар и за секунди — ме замайва, разтреперва краката ми и изпотява дланите ми.

Но страхът помита всичко. Ето как се започва. Въпреки че е излекуван, въпреки че е безопасен, аз не съм в безопасност. Всичко започва точно така: „Първа фаза: разсеяност, трудности със съсредоточаването, пресъхнала уста; потене, мокри длани; замайване и дезориентация.“ Усещам мощен прилив на смесени чувства, прилошава ми, но едновременно с това усещам облекчение, каквото изпитваш, когато разбереш, че всъщност всички знаят тайната ти. Значи леля Каръл е била права през цялото време, учителите ми са били прави, братовчедките ми също. Значи аз *наистина* съм като мама. И онова нещо, болестта, е била в мен, чакала е удобен момент да отрови вътрешностите ми.

— Трябва да тръгвам — измънкам и тръгвам отново нагоре, почти тичам, но той тръгва след мен.

— Хей, не бързай толкова. — Настига ме почти на върха, хваща ръката ми и ме спира. Пръстите му ме изгарят и аз отскачам бързо. — Чакай малко, Лена!

Знам, че не бива да спирам, но го правя. Заради начина, по който произнася името ми: като музика.

— Няма за какво да се тревожиш. Не бива да се страхуваш, чуваш ли? — Гласът му отново се пречупва. — Аз не флиртувам с теб.

Срамът ме залива от глава до пети. „Флиртувам“. Каква противна дума! Наистина ли си мисли, че аз си мисля, че флиртува с мен?

— Аз не... не си мисля такова нещо, не бих помислила такова нещо за теб...

Думите се блъскат една в друга и аз разбирам, че няма толкова тъмна тъмнина, че да скрие червенината по лицето ми.

— Да не би *ти* да флиртуваш с мен? — поглежда ме косо той.

— Какво? Не! — шашвам се аз. Мислите ми се завъртат шеметно. Та аз дори не знам какво значи да флиртуваш с някого. Просто съм чела думата в учебниците. Възможно ли е да флиртуваш, без да знаеш, че го правиш? А той флиртува ли? Божичко! Лявото ми око започва да подскача като бясно.

— Споко — вдига той ръце, сякаш ми казва: „Не се сърди“. — Просто се пошегувах.

Обръща се леко наляво, но не отмества поглед от мен. Луната съживява трите върха на белега му: съвършен бял триъгълник, навяващ мисли за ред и законност.

— Аз съм безопасен, забрави ли?

Казва го тихо, с равен тон и аз му вярвам. Но въпреки това сърцето ми не спира да бие неистово, главата ми се върти все по-бързо, докато не добивам усещането, че литвам нагоре. Така ми става винаги когато застана на върха на хълма, погледна надолу към улица „Конгрес“ и видя целия Портланд под себе си като килим в трептящото зелено и сиво от къщите и дворовете, толкова красиви и непознати от онази височина. Чувството ме обзема малко преди да разперя ръце и да се втурна надолу с развени на вятъра коси, без да напъвам мускули, оставяйки се на гравитацията, бездиханна, развълнувана, в очакване да стигна долу.

Изведнъж ми се струва, че е станало много тихо. Групата е спряла да свири, тълпата също е притихнала. Чува се единствено шепотът на вятъра по тревата. Стоим на петдесет крачки от върха на хълма, плевнята и събралите се хора се намират от другата му страна и не се виждат оттук. За миг си представям, че сме единствените хора в тъмнината, единствените будни хора в целия свят.

После нежните звуци на музиката се издигат отново във въздуха, толкова тихи в началото, че ги обърквам с вятъра. Тази мелодия е съвсем различна от досегашните — нежна и крехка, сякаш всяка нота е от стъкло или изплетена от коприна, рееща се на вятъра в нощта. И красотата на музиката отново ме пленява, нечуваните досега звуци ме изпълват едновременно с желание да се смея и да заплача.

— Това е любимата ми песен. — Един облак закрива луната и сенките заиграват върху лицето на Алекс. Той стои неподвижно, загледан в мен, и аз си пожелавам да мога да чуя мислите му. — Танцувала ли си някога?

— Не — отвърщам засрамено.

— Няма нищо — засмива се той. — Няма да кажа на никого.

В главата ми изниква образът на мама: мекотата на ръцете ѝ, докато се върти с мен по дългия полиран под на хола, сякаш ме пързала по лед; трепетът в гласа ѝ, докато пее заедно с радиото и се смее.

— Мама танцуваше — изплъзва се от устата ми и аз веднага съжалявам за това.

Но Алекс не ме разпитва, нито ми се смее. Продължава да ме гледа настойчиво. После протяга ръце в тъмнината.

— Искаш ли да опитаме?

Едва отличавам гласа му от този на вятъра, толкова е тих, че прилича на шепот.

— Какво да искам?

Сърцето ми бие като чук по тъпанчетата на ушите ми и въпреки че между ръцете му и мен има няколко сантиметра, усещам, че ни свързва някаква странна енергия, кожата ми пламва, все едно, че сме ръка в ръка, буза до буза.

— Да танцуваме — казва той и пръстите му преминават последните сантиметри, намират моите и ме придърпват към себе си в минутата, когато песента достига до най-високата си нота, и аз смесвам двете впечатления — от допира му и от красивия порив на музиката.

Ние танцуваме.

Повечето неща, дори и най-великите, започват от нещо малко. Земересението, разрушило един град започва с едва осезаемо потръпване на земята, с едно движение, леко като дъх. Музиката започва с вибрация. Наводнението, заляло Портланд преди дваайсет години след пороен, близо двумесечен дъжд, когато потънали хиляди къщи, а водата повлякла по улиците гуми, торби с боклуци и стари обувки, понесла ги като трофеи и оставила след себе си тънък слой от зеленикава плесен, воня на гнило и канал, останали месеци наред, започнало от една малка, тръгнала от пристанището вадичка, не по-широка от пръста ми.

Бог е създал цялата Вселена от един атом, по-малък от мисъл.

Животът на Грейс се разпадна напълно от една-единствена дума: „симпатизант“. Моят живот се превърна в хаос от друга дума: „самоубийство“.

Грешка: тогава животът ми се обърка за *първи път*.

Вторият път пак е заради дума. Дума, която излезе от гърлото ми и затанцува по устните, преди да успея да я спра.

Тя беше отговор на въпроса: „Искаш ли да се видим утре?“.

И думата беше: „Да“.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Симптоми на amor deliria nervosa:

ПЪРВА ФАЗА

*Разсеяност, трудности със съсредоточаването;
пресъхнала уста; потене, мокри длани;
пристъпи на замайване и дезориентация;
намалени способности за възприемане на
действителността;
препускащи мисли; затруднено логично мислене.*

ВТОРА ФАЗА

*Периоди на еуфория; истеричен смях и прилив на
енергия;
периоди на отчаяние; летаргия; загуба на апетит;
бърза загуба на телло или напълняване;
фиксация; загуба на интерес към всичко останало;
невъзможност за логично мислене;
изкривяване на действителността;
промяна на модела за спане и будуване;
безсъние или вехна отпадналост;
маниакални мисли и действия;
параноя; чувство за несигурност.*

ТРЕТА ФАЗА (КРИТИЧНА)

*Дихателни проблеми;
болки в гърдите, стомаха или гърлото;
трудно преглъщане; отказ от храна;
пълен разпад на рационалното мислене;
нестабилно поведение;
бурни мисли и фантазии;
халюцинации и самозаблуда.*

ЧЕТВЪРТА ФАЗА (ФАТАЛНА)

*Емоционална и психическа парализа (частична или
пълна); смърт.*

Ако подозирате, че вие или някой от вашите познати е заразен с делириум, обадете се на безплатната ни телефонна линия 3, а спешни случаи 1–800 Предотврати, или за да получите незабавна помощ и лечение.

От този момент не разбирах как може Хана да лъже толкова много и с такава лекота. Но както с всичко останало, колкото повече лъжеш, толкова по-лесно става.

И когато на следващия ден се връщам вкъщи от работа и Каръл ме пита имам ли нещо против да вечеряме кренвирши за четвърта поредна вечер (резултат от голяма пратка кренвирши в „Стоп ен’ Сейв“; веднъж пекохме кифлички всяка вечер в продължение на цели две седмици), казвам, че всъщност София Хенерсън от „Света Ана“ ме е поканила на вечеря с още няколко момичета. Дори не се замислям, докато го казвам. Лъжата сама си идва. И въпреки че усещам потта по дланите, знам, че лицето ми не сменя цвета си, защото Каръл ми хвърля една от мимолетните си усмивки и казва, че това е хубаво.

В шест и половина се качвам на колелото и поемам към плажа Ийст Енд, където е срещата ни с Алекс.

В Портланд има много плажове. Ийст Енд е един от по-малко популярните и точно затова беше любимият на мама. Тук течението е по-силно, отколкото на плажа Уилард или Сънсет Парк. Не знам защо. И не ме интересува. Винаги съм била добър плувец. Първия път, когато мама измъкна ръката си изпод кръста ми, усетих страх и тръпка едновременно. Но веднага започнах да махам с ръце и крака и не след дълго вече плувах сама до шамандурите.

Има и друга причина хората да избягват този плаж, въпреки че е съвсем близо от Ийст Пром, един от най-оживените паркове в града. Тясната плажна ивица не е от пясък, а от ситен чакъл и единият му край опира в оградата на лабораториите, където са складовете и контейнерите със смет. Наистина, това не е най-приятната гледка на света. И когато плуваш навътре в океана, пред очите ти изниква Турският мост и началото на нерегулираните земи между Портланд и Ярмут. Хората не обичат да се приближават толкова до Пустошта. Това ги изнервя.

Мен също ме изнервя, но една малка част от мен, една съвсем мъничка частица я харесва. Известно време след смъртта на мама си фантазирах, че всъщност не е мъртва, че татко също е жив и двамата са избягали в Пустошта, за да бъдат заедно. Той е отишъл там пет години преди нея да подготви всичко, да построи малка къща и мебели от дърво. И в един момент ще дойдат да ме вземат и мен. Дори си представях детската си стая, всичко до най-малката подробност: тъмночервен килим, малко юрганче в червено и зелено и червен стол.

Но след втория път спрях с фантазиите, защото осъзнах, че това е погрешно и забранено. Ако мама и татко наистина са избягали в Пустошта, това автоматично ги прави симпатизанти. При това положение е по-добре да са мъртви. А и бързо разбрах, че фантазиите ми за Пустошта са точно това — детски измислици. Невалидните нямат нищо, няма откъде да си купят червено-зелени юргани и столове, нито с какво. Веднъж Рейчъл каза, че сигурно живеят като животни — гладуват, живеят в мръсотия и отчаяние. Каза също, че именно затова правителството не си прави труда да мисли за тях, дори не признава съществуването им. Всичките Невалидни щели скоро да измрат до един от глад, от студ или от болестта. Тя щяла да ги обърне един срещу друг, щели да се избият взаимно, да си издерат очите.

Рейчъл казва, че това вече се случва, че Пустошта може вече да е празна, тъмна и мъртва и из нея да се разхождат само диви животни.

Вероятно е права, вероятно Невалидните наистина живеят като животни, но за другото мисля, че греши. Те са живи, там са и не ни дават да забравим за тях. Затова организират своите демонстрации. Затова пуснаха кравите в лабораториите.

Докато стигна до плажа, нервността ми отминава. Слънцето вече потъва зад мен, но все още осветява водната повърхност и тя блести като сребро. Засенчвам очи срещу ярките ѝ искри и съзирам дългата черна сянка на Алекс на брега. Връщам лентата към миналата вечер, усещам на кръста си пръстите на ръката му, допрени толкова леко, че само се досещам, че са там, другата му ръка държи моята, суха и успокояваща, като стоплено от слънцето дърво. Двамата танцувахме на онази музика, както правят булката и младоженецът в деня на сватбата, когато двойката е законно регистрирана и преминала през всички формалности, но беше някак по-хубаво, по-естествено.

Алекс е с гръб към мен, гледа към океана и това ме радва. Не искам да ме види как се препъвам надолу по неустойчивите, проядени от сол стъпала от паркинга до плажа. Спирам, събувам маратонките и продължавам боса. Усещам топлината на едрия пясък по петите си.

Един старец излиза от водата с въдица в ръка. Оглежда ме подозрително, после се обръща към Алекс, отново поглежда към мен и смръщва чело. Понечвам да му кажа, че Алекс е излекуван, но човекът измърморва нещо на себе си и отминава. Не ми се вярва да си направи труда да се обади на регулаторите, затова си замълчавам. Не че ще си имаме никакви сериозни неприятности, ако ни хванат. Точно това имаше предвид Алекс, когато каза: „Аз съм безопасен“, но хич не ми се иска да отговарям на хиляди въпроси, да чакам отново да проверяват идентификационната ми карта и така нататък. Освен това, ако регулаторите си домъкнат задниците чак дотук по сигнал за „съмнително поведение“ и открият, че един излекуван просто се е съжалил над седемнайсетгодишна никоя си, определено ще се ядосат и сигурно ще си го изкарат на някого.

Съжалил се е. Избутвам бързо думата от ума си и се изненадвам колко мъчително е да я произнеса дори и наум. Цял ден се опитвам да не мисля за Алекс, да не търся причината за милото му отношение към мен, но не мога. За една глупава секунда дори си представих, че след оценяването включват и неговото име в списъка с възможните партньори. Но веднага прогоних и тази мисъл. Той вече си е получил списъка, сигурно са му го изпратили още преди процедурата, веднага след оценяването му. Но не е женен, защото още учи. Край на историята. Обаче скоро и това ще стане, веднага след като завърши.

И без да искам, веднага започнах да се питам как ли изглежда определеното за него момиче. Реших, че е някоя като Хана, със светлоруса коса и дразнеща способност да изглежда грациозна и красива дори когато е вързана на опашка и бяга из града, сякаш е учила хореография.

На плажа има още четирима души: на триста метра от Алекс виждам една майка с дете. Майката седи на сгъваем стол от избелял плат и се взира невиждащо в хоризонта. Детето е най-много на три години, цапурка на брега, пада, пищи (от болка? От удоволствие?), пак се изправя и всичко се повтаря. Зад тях се разхождат мъж и жена, без да се докосват. Сигурно са съпрузи. И двамата са скръстили ръце пред

себе си, гледат право напред, не разговарят, не се усмихват, но изглеждат спокойни, сякаш са заобиколени от невидим защитен балон.

Приближавам Алекс. В същия момент той се обръща и ми се усмихва. Слънцето докосва косата му за миг и я превръща в бял ореол. После се отдръпва и тя бавно възвръща златистокафявия си цвят.

— Здравсти — казва той. — Радвам се, че дойде.

Отново ме хваща срам, чувствам се неловко с тези обувки в ръка. Горещата вълна тръгва към бузите ми и аз бързам да наведа глава, пускам обувките и ги обръщам с крак.

— Нали ти казах, че ще дойда?

Трепвам, когато се чувам, и се изругавам наум. Не исках думите ми да прозвучат толкова грубо. Сякаш в мозъка ми има филтър, но вместо да пропуска подходящите думи, той ги изкривява и всичко, което излиза от устата ми, е глупаво и различно от това, което си мисля.

Слава богу, Алекс го приема със смях.

— Просто исках да кажа, че миналия път те чаках напразно. — Той кима към пясъка. — Искаш ли да седнем?

— Да — казвам облекчено.

Щом сядаме, напрежението ме напуска, сега се чувствам много по-добре. Така има по-малка вероятност да се изтърся на земята или да направя нещо глупаво. Вдигам колене и опирам брадичка на тях. Алекс оставя благоразумно две-три крачки разстояние между нас.

Няколко минути седим в мълчание. В началото търся трескаво какво да кажа. Струва ми се, че всяка секунда мълчание се разтяга до безкрай, започвам да се страхувам да не си помисли, че съм онемяла. Но след малко той изважда наполовина скрила се в пясъка мидена черупка, хвърля я към водата и аз разбирам, че се чувства удобно с мен. Това ме успокоява. Дори започвам да се наслаждавам на тишината.

Понякога обичам просто да наблюдавам нещата, да си седя тихо и да оставя животът да тече край мен. И понякога времето спира за част от секундата, честна дума, всичко замира и светът замръзва във вечния си устрем. Само за част от секундата. Ако човек открие начин да се вмъкне в тази секунда, ще живее вечно.

— Отливът започва — казва Алекс и хвърля още една мида. Тя прави висока дъга и пада почти на границата между океана и плажа.

— Да.

Солените води оставят след себе си мръсна диря от зелени водорасли, клечки и пълзящи малки охлювчета, из въздуха се разнася остра миризма на сол и риба. Една чайка се разхожда по пясъка и краката ѝ оставят малки деликатни следи.

— Когато бях малка, мама често ме водеше тук. Обичахме да следваме отлива, докъдето можем. Нямах представа какви чудесии остават по пясъка — охлюви във форма на подкова, гигантски миди и актинии. Можеш да ги видиш само по време на отлива. Тя ме учеше да плувам на този плаж. — Не знам откъде се взе този поток от думи, но не мога да се спра. — Сестра ми оставаше на брега и строеше пясъчни замъци, а ние се преструвахме, че са истински градове, все едно, че сме преплували целия океан и сме стигнали на другия край на света, до заразените места. Но в нашата игра те изобщо не бяха заразени, нито разрушени и страшни. Бяха красиви, спокойни, построени от стъкло и светлина.

Алекс мълчи и рисува с пръст различни форми по пясъка. Но аз знам, че ме слуша. Думите продължават да се сипят от устата ми.

— Помня, че мама ме носеше на хълбок и подскачахме във водата. Един ден ме пусна сама. Не съвсем сама, на ръцете си имах от онези малки надуваеми неща, но аз се изплаших толкова много, че започнах да крещя. Бях само на три или четири години, но го помня съвсем ясно. Нямах представа колко се зарадвах, когато тя ме настигна и ме хвана отново. И в същото време бях леко разочарована. Сякаш съм изпуснала големия си шанс.

— И какво стана? — поглежда ме Алекс. — Вече не идвате тук, така ли? Майка ти изгуби желание да плува?

Отмествам поглед към хоризонта. Днес заливът е сравнително тих. Морето е гладко, водите — цветна феерия във всички нюанси на синьото и лилавото — се отдръпват бавно от брега с тих съскащ звук. И този път необятната му шир не ме плаши.

— Тя умря — казвам, изненадана от факта, че ми е толкова трудно да го произнеса. Алекс мълчи до мен и аз казвам на един дъх: — Самоуби се. Когато бях на шест.

— Съжалявам — прошепва той толкова тихо, че едва го чувам.

— Баща ми е починал, когато съм била на девет месеца. Не си го спомням изобщо. Според мен... според мен това нещо я пречупи.

Говоря за мама. Тя не беше излекувана. Процедурите не ѝ действаха. Не знам защо. Опитвах се да я спасят три пъти, но нищо не се получи.

Спирам и поемам шумно въздух. Не смея да погледна към Алекс. Той седи до мен тихо и неподвижно, като статуя, като сянка на мъртъв камък. Въпреки това, не мога да си затворя устата. С почуда осъзнавам, че никога и на никого досега не съм разказвала за мама. Просто не ми се е налагало. В училище, у дома и сред приятелите ми всички до един вече знаеха за семейството ми и срамната тайна. Може би затова винаги долавям искрица съжаление в ъгълчетата на очите им. Където и да вляза, разговорите замират и настъпва тишина, а изплашените им лица излъчват странно чувство за вина. Дори и Хана знаеше всичко за мен и мама още преди да ни сложат на един чин във втори клас. Спомням си, защото веднъж ме намери в една от кабинките на тоалетната да плача, натъпкала тоалетна хартия в устата си, за да не ме чуват. Ритна вратата с крак, влезе и каза: „Това е заради майка ти, нали?“ Това бяха първите ѝ думи към мен.

— Не знаех, че нещо не е наред. Не знаех, че е болна. Бях много малка и не разбирах. — Очите ми са заковани върху тънката, права като въже линия на хоризонта. Водата се отдръпва навътре и аз отново си мисля същото, което си представях като дете: че няма да се върне, че целият океан ще изчезне завинаги, ще се изтегли от лицето на земята като устни, които оголват зъбите и разкриват бялата хладна твърдина под тях. — Ако знаех, можех да...

В последния миг гласът ми изневерява и не успявам да довърша, не мога да кажа и дума повече. „Можех да я спра.“ Това е нещо, което никога не съм казвала преди, дори не съм си позволявала да го мисля. Но мисълта е там, не помръдва от съзнанието ми, неумолима и вечна като скала: „Можех да я спася. Трябваше да я спася“.

Отново потъваме в мълчание. Докато съм разказвала, майката и детето са събрали багажа си и са си тръгнали; сега целият плаж е само за нас. Потокът от думи вече се е излял. Не мога да повярвам колко много неща споделих с един почти непознат човек, при това момче. Изведнъж усещам такъв срам, че се превивам сякаш от болка. Искам да кажа нещо разтоварващо, нещо за отлива или за времето, но както винаги, когато имам нужда, умът ми се изпразва от всякакви мисли. Не смея да погледна към Алекс. Когато най-сетне събирам смелост и хвърлям крадешком един поглед, виждам, че той се е загледал във

водата. Лицето му е непроницаемо, само едно мускулче подскача нагоре-надолу в основата на челюстта му. Сърцето ми пада в петите. От това се страхувах най-много — той се срамува от мен, отвратен е от историята на семейството ми, от болестта, която тече във вените ми. Всеки момент ще стане и ще ми каже, че е по-добре да не говори повече с мен. Колко странно! Почти не го познавам, между нас има огромна пропаст, но въпреки това тази перспектива ме натъжава.

На ръба съм да скоча и да избягам, за да не се налага да кимам и да се правя, че го разбирам, когато се обърне към мен с дежурното: „Виж, Лена, съжалявам, но...“ и ме погледне по онзи до болка познат начин. (Миналата година на хълма се появи едно бясно куче, лаеше и хапеше всички, от устата му излизаше пяна. Беше гладко, краставо, пълно с бълхи и без един крак, но въпреки това се наложи да дойдат две ченгета и да го застрелят. Събра се тълпа, аз също бях там. Тогава за пръв път в живота си разбрах онзи поглед, с който хората винаги ме гледат, онова извиване на устните при произнасяне на името Халоеуей. Жал, да, но и отвращение, и страх да не се заразят. По същия начин гледаха и онова куче, докато обикаляше, лаеше и плюеше пяна; и всички си отдъхнаха, когато третият куршум най-после го свали и то замлъкна.)

Тъкмо когато решавам, че повече не мога да издържа, Алекс протяга ръка и докосва съвсем лекичко лакътя ми с пръст.

— Хайде да се състезаваме.

Става, изтупва пясъка от панталоните си и ми подава ръка. Усмивката отново танцува на устните му. В същата секунда усещам безкрайна благодарност към него. Той не се срамува от мен. Не ме обвинява заради семейството ми. Не ме мисли за заразна или мръсна. Докато ми помага да се изправя, ми се струва, че за миг стиска ръката ми, съвсем лекичко и бързо, това ме плаши и ме изпълва с радост, защото ми напомня за тайния ни знак с Хана.

— Само ако си готов за пълно поражение — отвърщам.

Той вдига вежди.

— Въобразяваш си, че можеш да ме победиш?

— Не си въобразявам, знам го.

— Брей, брей! — Той килва глава на една страна и примижва. — Хайде да видим кой ще стигне пръв до шамандурата.

Поглеждам несигурно към океана. Отливът все още е в началото и шамандурите се поклащат най-малко на два метра от брега.

— Искаш да се състезаваме във водата?

— Изплаши ли се? — хили се той.

— Не съм, просто...

— Добре тогава — казва той и докосва рамото ми с два пръста.

— Какво ще кажеш да приключваме с пазарлъците и да започваме? Сарт!

И преди последната му дума да отшуми, набира скорост. Отнема ми две секунди, докато се осъзная и хукна след него, крещейки:

— Не е честно. Не бях готова.

Втурваме се напред със смях, тичаме из плитчините и мокрим дрехите си, джапаме из малките, появили се след отлива падини. Черупките скърцат и се чупят под краката ми. Един от пръстите ми се заплита във възел от червени и лилави водорасли и за малко не забивам нос в мокрия пясък. Подпирам се с ръка и възстановявам равновесието си, но в същото време едва не попадам под прицела на Алекс, който загребва от мокрия пясък и го хвърля към мен. Пискам и се отдръпвам, но част от него ме уцелва по бузата и потича надолу към врата ми.

— Играеш нечестно! — едва успявам да кажа, останала без дъх от бягането и смеха.

— Няма как да играеш нечестно, когато няма правила — провиква се през рамо той.

— Няма правила, така ли?

Нагазваме по-дълбоко, загребвам с шепи вода и я хвърлям към него. Пръските оставят тъмни следи по гърба и раменете му. Той се обръща и плиска с длан вода към мен. Извъртам се да се предпазя и плюосвам във водата, намокрям шортите и долната част на тениската си и простенвам от внезапния студ. Той продължава напред, гледа право в мен, очите му сияят, смехът му се носи надалеч и аз си представям как преминава отвъд Големия диамантен остров до хоризонта и достига до другия край на света. Набирам се и хуквам след него. Шамандурите се поклащат на пет-шест метра пред нас. В началото водата е до коленете ми, после до бедрата, до кръста, докато и двамата се спускаме в нещо средно между бягане и плуване, движейки бясно ръце и крака. Не мога да дишам, нито да мисля от

смеха и фонтана от вода, която ме залива, цялото ми внимание е насочено към червените шамандури, искам да спечеля, да го победя. Толкова искам, че когато стигаме на около метър от тях и той все още е пред мен, а обувките ми натежават като олово от водата и мокрите дрехи също ме дърпат надолу, сякаш джобовете ми са пълни с камъни, скачам напред, без да се замислям, и натискам главата му във водата. Докато се борим, усещам кракът ми да се допира до бедрото му и отскачам от него като ужилена. Протягам ръка към най-близката шамандура и я удрям с длан. Пластмасовата топка отскача надалеч. Вече сме на повече от половин километър от брега, но отливът продължава да ме тегли навътре, едва се държа на място, водата блъска в гърдите ми. Алекс изплува от водата, тръсва глава и водата в косата му пръска навсякъде.

— Победих — казвам задъхано и вдигам победоносно ръка.

— Да, ама нечестно — казва той, когато достига до шамандурите и се отпуска на въжетата, извива гръб и накланя глава така, че лицето му да гледа към небето. Тениската му е съвсем мокра, водата се стича по клепките му и оттам по бузите.

— Няма правила, значи всичко е честно — напомням му аз.

— Оставих те да победиш — ухилва се той.

— Да, бе! — плискам към него шепа вода и той вдига ръце в знак, че се предава. — Победих те и толкова.

— Не съм тренирал скоро — отвърща той и аз отново виждам онази увереност и дразнещо безгрижие, онова накланяне на главата и леката усмивка. Но днес това не ме ядосва. Дори ми харесва, разбирам, че просто се закача, разбирам още, че ако стоя по-дълго около него, всички притеснения, страхове и несигурност ще изчезнат.

— Както и да е — извъртам очи, слагам ръка на въжето до него и се отпускам на течението, което люлее лекичко гърдите ми. Наслаждавам се на усещането да съм във водата с дрехите, със залепнала по мен тениска и вода в обувките. Скоро отливът ще се смени с прилив и водата ще се върне. Предстои ни бавно и изтощително плуване до брега.

Но това изобщо не ме притеснява. Не ми пука за нищо, дори не се замислям как ще обясня на Каръл защо се прибирам мокра до кости, с полепнали по гръба водорасли и миришещи на океан коси, не ми пука колко време остава до вечерния час и защо Алекс е толкова добър

с мен. Отдавам се изцяло на бълбукащото като ручей чувство на пълно щастие. Водата зад шамандурите е тъмносилава, вълните се къдрят над повърхността и образуват бели зайчета. Правителството забранява да плуваме отвъд шамандурите. Зад тях са островите и наблюдателните постове, а зад тях е океанът, откъдето можеш да отидеш до нерегулираните земи. Казват ни, че там царуват болести и страх, но в този миг си представям, че се мушвам под вълнетата и отплувам натам.

Наляво от нас се вижда ослепително белият силует на лабораториите, а зад тях, на известно разстояние, е старото пристанище. Оттук дървените му кейове изглеждат като гигантски дървени стоножки. Надясно е Турският мост и дълга редица от охранителни постове, простряла се по цялата му дължина чак до границата. Алекс проследява погледа ми.

— Красиво е, нали?

Мостът е нашарен със сиво-зелени петна от водата и водораслите; докато го гледам, имам чувството, че се клати лекичко на вятъра. Бърча нос.

— Изглежда прогнил. Сестра ми казва, че един ден ще падне в океана и ще потъне.

Алекс се засмива.

— Не говорех за моста. Имах предвид отвъд него. — Спира за част от секундата и се вглежда в мен. — Говорех за Пустошта.

След Турския мост, очертана от далечния край на Черния залив, е северната граница. Докато си говорим, светлините в караулките на охраната светват една след друга, заблестяват срещу тъмносиньото небе и аз разбирам, че става късно. Трябва да се прибирам. Вече усещам, че водата сменя посоката си, надига се лека-полека, но никак не ми се тръгва. Сочната зелена трева зад моста се люлее на вятъра като море, като непрекъснато променяща се картина, наситеното зелено се спуска на талази към залива и разделя Портланд от Ярмут. Оттук се вижда само една малка част от Пустошта — празно място без светлини, без лодки и сгради: непроницаемо и тъмно, и страшно. Но аз знам, че то се разширява назад, продължава с километри чак до вътрешността на страната и я пресича, протяга пипалата си към цивилизования свят като чудовище.

Дали от надбягването, дали от победата, или от факта, че Алекс не се отдръпна от мен, когато му разказах за мама, но радостта и

доброто настроение не ме напускат, нито усещането, че мога да му кажа всичко и мога да го попитам за всичко.

— Искаш ли да ти кажа една тайна? — питам неочаквано и продължавам, без да чакам отговор; не мисля, че е необходимо, и това ме кара да се чувствам малко безотговорна. — Много съм си мислила за това. За Пустошта и за... Невалидните. За това как изглеждат и дали наистина съществуват.

С периферното си зрение забелязвам, че трепва за миг, но продължавам:

— Преди си мислех... Представях си, че мама не е умряла, разбираш ли? Просто е избягала там. Не че за мен щеше да е по-добре. Просто не исках да приема, че си е отишла завинаги. Предпочитах да мисля, че е някъде там и пее...

Запъвам се, поклащам глава, удивена, че говоря с Алекс без никакво неудобство. Удивена и щастлива.

— Ами ти? — обръщам се към него.

— Какво аз? — поглежда ме някак особено той. Сякаш съм го засегнала с нещо, но това е невъзможно, не виждам с какво.

— Ти мислил ли си за Пустошта, когато си бил малък? Имам предвид така, за забавление. Наужким.

Алекс присвива очи, отмества поглед и присвива устни.

— Разбира се. Много пъти. — Удря силно по шамандурата и отмества поглед от мен. — Представял съм си, че тези работи ги няма. Няма стени, нито очи, които те следят. Свобода и пространство, можеш да отидеш, където си поискаш. И все още мисля за това.

Взирам се в него. Вече никой не използва такива думи като „свобода“ и „пространство“. Те са безвъзвратно остарели.

— Все още мислиш? Въпреки това? — питам, протягам несъзнателно ръка и докосвам, само веднъж, белега с трите върха на врата му.

Той се свива като опарен и аз прибирам засрамено ръката си.

— Виж, Лена... — започва той с променен глас, сякаш името ми е нещо, което му докарва лош вкус в устата.

Знам, че не бива да го докосвам. Пристъпих разрешените граници и сега той ще ми напомни за тях, ще ми каже, че още не съм излекувана. Ако започне да ми чете лекции, направо ще умра от

унижение и за да прикрия смущението си, започвам да дърдоря като латерна:

— Обикновено излекуваните не мислят за такива неща. Каръл, леля ми, тя винаги казва, че това е чиста загуба на време, казва, че там няма нищо, освен диви животни, храсталаци и бълхи, че всички приказки за Невалидни са детска залъгалка. Според нея да вярваш, че те съществуват, е като да вярваш, че има вампири и върколаци. Спомняш ли си как говореха, че в Пустошта имало вампири?

Алекс се усмихва, но усмивката му прилича повече на гърч.

— Лена, трябва да ти кажа нещо.

Сега гласът му е малко по-укрепнал, но нещо в него ме плаши и аз не искам той да продължи.

И започвам отново, просто не мога да се спра:

— Боли ли? Процедурата, имам предвид? Сестра ми казва, че не било толкова зле, защото ти давали цял куп обезболяващи, но братовчедка ми Марша казваше, че е по-лошо от всичко, по-лошо и от раждане, въпреки че с второто си дете се мъчи цели петнайсет часа...

— Спирам, изчервявам се и се скастриям наум, че докарах разговора до тук. Ще ми се да се върна на предишната вечер, на онова парти, когато не можех да измъкна и една дума от себе си. Имам чувството, че го заливам с помя.

— Но мен не ме е страх — почти изкрещявам, когато виждам, че той отново се кани да заговори. Отчаяно се боря да задържа ситуацията в това положение. — Процедурата ми е съвсем скоро. След шейсет дни. Тъпо е, че броя дните, нали? Но нямам търпение.

— Лена! — Алекс повишава глас, звучи някак строго. Това най-после ми затваря устата. Обувките ми пропадат в пясъка на дъното и в този момент осъзнавам, че водата е стигнала до врата ми. Приливът идва бързо. — Изслушай ме. Аз не съм този... този, за когото ме мислиш.

Трябва да се боря, за да остана на място. Течението ме подема изведнъж и започва да ме дърпа навътре. Винаги е така. При отлива водата се оттегля бавно, а при прилива идва изведнъж.

— Какво искаш да кажеш?

Очите му — златисти, кехлибарени, непрестанно променящи се животински очи — обхождат лицето ми и без да знам защо, отново ме хваща страх.

— Аз не съм излекуван — казва той.

Затварям очи и си представям, че не съм го чула добре, че съм объркала гласа му с шума на вълните. Но когато ги отварям, го виждам пред себе си, гледа ме виновно и някак... тъжно, може би, и аз разбирам, че съм чула правилно.

— Не съм минавал през процедурата — прошепва той.

— Искаш да кажеш, че не ти е подействала? — питам едва чуто. Мускулите ми изведнъж се стягат и чак сега забелязвам колко студено е станало. — Направили са ти процедурата, но е била неуспешна. Като при мама.

— Не, Лена, аз... — Той отмества поглед и довършва едва чуто: — не знам как да ти обясня.

Цялото ми тяло, от пръстите на краката до космите на главата, изведнъж замръзва, сякаш го хвърлят в огромен фризер. През съзнанието ми преминават несвързани образи, като безразборно взети кадри от филм: Алекс в наблюдателната зала с коса, която напомня корона от есенни листа; Алекс се обръща и показва тривърхия белег под лявото си ухо; Алекс се навежда към мен и прошепва: „Аз съм безопасен. Няма да ти направя нищо лошо“. Думите отново напират в мен, но този път не усещам как излизат, не усещам почти нищо.

— Не се е получило и ти си излъгал, за да можеш да си завършиш образованието, да си намериш работа, да получиш списък с момичета и всичко. Но всъщност не си... все още си... може да си...

Не мога да произнеса тази дума: болен. Неизлекуван. Заразен. Изведнъж ми се повдига.

— Не — почти извиква той и ме стряска. Правя крачка назад, маратонките ми се хлъзгат по неравното, покрито с водорасли дъно и за малко не потъвам, но когато Алекс понечва да ме задържи, бързам да избягам от ръцете му. Погледът му се втвърдява, сякаш е взел някакво решение.

— Казвам ти, че никога не съм бил подлаган на лечение. Никога не са ме оценявали. Нямам списък с момичета.

— Това е невъзможно — едва намирам въздух аз. Думите излизат като шепот. Небето над мен се завърта. Синьото, розовото и червеното се смесват по странен начин и ми се струва, че някои части от него започват да кървят. — Невъзможно! Ти имаш белега!

— Белег — поправя ме той малко по-тихо. — Просто белег. Не онзи.

Обръща се така, че да мога да видя белега добре.

— Три малки точки във формата на обърнат триъгълник. Лесно е да се имитира. Със скалпел, с остър нож, с какво ли не.

Отново затварям очи. Вълните се блъскат в мен и движението им нагоре-надолу, нагоре-надолу, ме кара да мисля, че наистина ще повърна точно тук, във водата. Преглъщам, за да разсея усещането, и се опитвам да потисна желанието да изкарам всичко от себе си. Отварям очи и питам прегракнало:

— Как...?

— Опитай се да ме разбереш, Лена. Аз... ти се *доверявам* напълно. Ти вярваш ли ми? — Той се вира в мен толкова настойчиво, че погледът му прогаря очите ми и аз ги отмествам. — Не съм искал... да те лъжа.

— Как? — повтарям по-силно въпроса си аз.

Умът ми зацепва на думата „лъжа“, направо се впримчва в нея. „Няма начин да избегнеш оценяването, освен ако не излъжеш. Няма начин да прескочиш процедурата, ако не излъжеш. Трябва да си излъгал.“

Алекс мълчи известно време и аз решавам, че се е изплашил, че няма да ми каже нищо повече. Почти ми се иска да е така. Искане ми се времето да се върне назад, до момента, когато произнесе името ми със странен глас, до онзи миг на триумф от победата в състезанието. До онова завладяващо чувство на щастие и усещане за свобода. Може да се състезавала обратно до брега. Да се срещнем и утре и да опитаме да изкрънкаме няколко пресни рака от рибарите на кея.

Но той заговаря:

— Аз не съм оттук. Не съм роден в Портланд. Не и в града.

Говори с онзи тон, който хората имат, когато ти казват нещо, което ще разбие сърцето ти. Мило, дори нежно, сякаш това ще смекчи удара от жестоките думи. „Съжалявам, Лена, но майка ти създаваше големи проблеми“. Сякаш това ще прикрие жестокостта, която прозира под тях.

— Откъде си?

Всъщност няма защо да питам. Вече знам. Истината изниква неканена пред мен, разбива ме на хиляди парченца и те се пръскат по

водата. Но една част от мен продължава да се надява — докато Алекс не го потвърди, може и да не е така.

Очите му не изпускат моите, той кима с глава назад, към границата, отвъд моста, към онази постоянно движеща се маса от клони, листа, лиани и треви.

— От там — казва той или може би само ми се струва, че го казва. Устните му се движат едва. Но значението е ясно.

Той идва от Пустошта.

— Невалиден — отронва се от устните ми. Думата стърже по гърлото ми. — Ти си Невалиден.

Давам му последен шанс да отрече. Но той не го прави. Само потръпва леко и казва:

— Винаги съм мразел тази дума.

В същия момент осъзнавам нещо: неслучайно Каръл продължава да ме подкача, че все още вярвам в Невалидните, неслучайно и досега, докато върти изкусно куките за плетене в ръцете си, без да вдига поглед от тях — тик, тик, тик, — а те почукват една в друга и металът проблясва в ръцете ѝ, поклаща глава и казва: „Предполагам, че вярваш във вампири и върколаци“.

Вампири, върколаци и Невалидни: все същества, които могат да скочат върху теб и да те разкъсат на парчета. Страшни същества.

Страхът ме замайва, събира се на топка в основата на стомаха и в слабините ми и за миг ми се струва, че ще се напишкам. Фарът на Малкия диамантен остров примигва, светлият триъгълник във водата сочи като огромен обвиняващ пръст: и изведнъж се ужасявам, че лъчът му ще попадне върху мен, ще светне в очите ми и скоро ще чуя бръмченето на държавните хеликоптери, гласовете на регулаторите ще гръмнат в мегафоните: „Незаконни действия! Незаконни действия!“. Брегът изглежда невъзможно, отчайващо далече. Не мога да повярвам, че нещата стигнаха дотук. Ръцете ми са невероятно тежки и безполезни, изведнъж си спомням за мама, виждам якето ѝ да се пълни бавно с вода.

Поемам дълбоко въздух и се опитвам да спра вихрушката от мисли, да се съсредоточа. Не вярвам някой да подозира, че Алекс е Невалиден. Аз самата не се съмнявах, докато не ми каза. Той изглежда напълно нормален, белегът му е на правилното място. Не вярвам също някой да ни е чул, докато говорим.

Една вълна плисва в гърба ми и аз залитам напред. Алекс ме хваща за ръката, за да ме задържи, но аз се отдръпвам рязко само миг преди върху нас да се стовари нова вълна. Глътвам малко вода, солта влиза в очите ми и ме кара да ги затворя.

— Не смей! — заеквам от страх и яд. — Не смей да ме докосваш.

— Лена, не исках да те засегна с нещо. Заклевам ти се. Не съм те излъгал нарочно.

— Защо го правиш? — Не мога да мисля ясно. Не мога да дишам дори. — Какво искаш от мен?

— Искam... — Той тръсва глава. Изглежда наистина объркан... и наранен, сякаш аз съм тази, която е направила нещо нередно. За миг усещам прилив на симпатия. И той като че ли я зърва в очите ми, улавя тази част от секундата, когато свалям защитите, защото изразът на лицето му се смекчава и очите му се проясняват. Не съм забелязала да се движи, но някак си е успял да скъси разстоянието между нас. Слага топлите си ръце на раменете ми. Пръстите му парят толкова силно, че ми се иска да извикам.

— Аз те харесвам, Лена — казва тихо той. — Това е истината. Харесвам те.

Казва го съвсем тихо, но думите му ме хипнотизират, звучат като песен. Представям си страшни хищници, които слизат от дърветата, огромни котки със светещи кехлибарени очи, като неговите.

Отдръпвам се назад, по-далече от него, с натежали дрехи и обувки, пълни с вода, сърцето ми бие така, че гърдите ме заболяват и дъхът ми излиза с труд от тях. Оттласквам се от дъното и тръгвам напред, като си помагам с ръце, тичам и плувам едновременно, а приливът ме повдига и ме дърпа назад. Имам чувството, че пълзя, че при всяка крачка, при всеки мах изминавам не повече от няколко сантиметра, сякаш се движа сред море от меласа. Алекс ме вика, но страхът ме възпира да се обърна назад и да видя дали ме следва. Всичко е като в кошмарен сън, в който нещо те преследва и ти не смееш да се обърнеш и да видиш какво е то. Чуваш само дъха му, все по-близо, все по-близо. Виждаш сянката му над себе си, но си като парализиран. Знаеш, че всеки миг ледените му пръсти ще се затворят около врата ти.

„Няма да успея — мисля си ужасена. — Няма да стигна до брега“. Нещо се оплита около глезените ми и веднага си представям,

че водата около мен е пълна със зловещи същества, медузи, акули и отровни змиорки, и макар да знам, че представата се дължи на паниката, чувствам, че всеки момент ще падна и ще се предам. Брегът е все така далече, а краката и ръцете ми тежат като камъни.

Вятърът отнася гласа на Алекс назад и той звучи все по-слабо. Най-после събирам смелост да погледна през рамо и го виждам да се люлее на въжетата при шамандурите. Оказва се, че съм извървяла повече път, отколкото си мислех и той не е тръгнал след мен. Възелът в гърдите ми се отпуска. Следващата вълна е толкова силна, че подкосява коленете ми и те опират в мекия пясък на дъното. Докато се опитвам да се изправа, водата ме удря в кръста и ме подхвърля към брега. Цапам във водата през останалия път, изтощена, трепереща и благодарна.

Просвам се на пясъка с изтръпнали крака, кашлям и дишам с отворена уста, загледана в стичащата се от маратонките ми вода. От цветовете по небето — оранжево, червено и розово — разбирам, че залезът е близо и че сигурно приближава осем. Една част от мен иска да остане да лежи тук, да разпери ръце и да заспи, да прекара тук цялата нощ. Имам чувството, че от солената вода съм натежала двойно. Кожата ми пари и пясъкът е навсякъде — в сутиена и бикините ми, под ноктите и между пръстите на краката. Онова, което се уви около глезените ми във водата, е оставило следи — една дълга кървава линия се вие като змия около пресеца ми.

Поглеждам към океана и за миг изтръпвам — Алекс го няма. Но после го виждам — едно тъмно петно пори вълните към брега. Ръцете му се движат грациозно и много бързо. Ставам, грабвам обувките и скачам на колелото. Краката ми са толкова уморени, че минават минути, докато успея да намеря баланса. Отначало криволича ту наляво, ту надясно по пътя като дете, което току-що се е научило да ходи.

Стигам до нас, без да погледна нито веднъж назад. Улиците са празни и тихи, след няколко минути денят ще изчезне, ще дойде нощта, а с нея и вечерният час, който ще бди над нас като гигантска топла прегръдка.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Погледнете го от този ъгъл: когато навън е студено и зъбите ви тракат, се увивате в зимно палто и шал, слагате и ръкавици, за да се предпазите от студа. Границите са като шапки, шалове и зимни палта за цялата ни страна. Те държат най-страшната болест далеч от нас, за да сме здрави и щастливи.

След установяването на границите Президентът и Консорциумът трябвало да се погрижат само за още нещо, за да можем всички да живеем спокойно и щастливо. Голямото хигиенизиране^[1] (понякога наричано „бомбардировката“) продължило по-малко от месец, но след това всички видове били прочистени от болестта. Правителството използвало малко старомоден метод, но приключило с тази зараза веднъж завинаги, както майка ви почиства с едно движение на гъбата кухненските плотове. Било лесно като детска игра...

*Откъс от „История за деца“ на
д-р Ричард. Първа глава.*

Ще ви издам една тайна за семейството си: няколко месеца преди датата за процедурата сестра ми се зарази от deliria. Влюби се в едно момче на име Томас, който също не беше излекуван. Двамата се шляеха по цял ден из поляните с диви цветя и закрили очи от слънцето, шепнеха обещания и клетви един на друг, които никой от тях не изпълни. Тя не спираше да плаче и веднъж ми сподели, че Томас обичал да целува сълзите ѝ. И досега, щом се сетя за това — тогава бях на осем години, — усещам солен вкус в устата си.

Болестта навлизаше все по-дълбоко в нея, разяждаше вътрешностите ѝ като животно. Тя спря да се храни. Понякога

успяхме да я накараме да хапне нещо, но след минути тичаше в тоалетната и повръщаше всичко. Започнах да се страхувам за живота ѝ.

Естествено, Томас разби сърцето ѝ и това не беше изненада за никого. В книгата „Ш-ш-т“ се казва: „*amor deliria nervosa* предизвиква промени в предната част на мозъчната кора, в резултат се явяват фантазии и заблуди, които водят до психически поражения“ (Виж „Ефекти“, стр. 36). След това сестра ми престана да става от леглото, по цял ден се взираше в преминаващите по стените на стаята ѝ сенки, а ребрата ѝ се издигаха под тънката бледа кожа като плуващо по водата дърво.

Но дори и тогава тя отказваше процедурата и спокойствието, което би ѝ донесла. В определения ден се наложи да я държат четирима учени и да ѝ бият няколко инжекции с успокоителни, преди да се предаде, да спре да драска с дългите си остри нокти, които не бе рязала от седмици, да пищи, проклина и зове Томас. Гледах как идват за нея, как я влачат към лабораториите и седях в един ъгъл разтреперана от ужас, докато тя плюеше, хапеше и риташе, и мислех за мама и татко.

От този ден започнах да броя месеците до моята процедура, въпреки че бях на светлинни години от нея.

В края на краищата сестра ми беше *излекувана*. Върна се у дома мила и спокойна, с добре подрязани чисти нокти и сплетена на дълга и дебела плитка коса. След няколко месеца я запознах с един компютърен специалист, горе-долу на нейните години, и три-четири седмици след дипломирането ѝ двамата се ожениха, минаха под балдахина с леко докосващи се ръце и вперени пред себе си погледи, сякаш гледаха в бъдещето си, непомрачено от тревоги, недоволство или несъгласие, в бъдеще, изпълнено с еднакви като низ от мехурчета дни.

Томас също беше излекуван. Ожениха го за Ела, която някога беше най-добрата приятелка на сестра ми, и сега всички са щастливи. Преди няколко месеца Рейчъл ми каза, че двете семейства ходят заедно на пикник и на квартални забави, защото живеят близо едно до друго. Четиримата се събират, разговарят тихо и любезно и нищо от миналото не нарушава спокойствието на днешното им приятелство.

Ето това е силата на лечението. Никой вече не си спомня за онези безумни, наситени със страст дни по полянките, когато Томас

целуваше сълзите на Рейчъл и измисляше думи, за да ѝ се врече, и когато тя разкъсваше кожата на собствените си ръце само при мисълта, че ще живее без него. Сигурна съм, че сега се срамува от това, ако изобщо си го спомня. Сега не я виждам толкова често, не повече от веднъж на няколко месеца, когато се сети да наmine. След процедурата ми се струва, че съм изгубила част от нея. Но въпросът не е там. Важното е, че сега тя е защитена. Спасена.

Ще ви кажа и още една тайна и тя е за ваше добро. Може би си мислите, че миналото има да ви каже нещо важно, може би си мислите, че трябва да се вслушате в шепота му, да спрете, да се върнете назад, да се наведете и да чуete гласа му в дишането на земята, да доловите думите от вече мъртви времена. Може би си въобразявате, че част от този глас идва някъде дълбоко от собствената ви душа и вие трябва да разберете нещо.

Аз знам истината: знам я от Студените нощи. Знам, че миналото ще ви дърпа назад и надолу, ще ви кара да се вслушвате в шепота на вятъра, в звука от триенето на клоните на дърветата, ще ви изкушава да дешифрирате кода, да съберете и подредите счупените парченца. Но това е безнадеждно. Миналото е просто бreme. И ще ви тежи като камък на шията.

Да го знаете от мен: ако чуete миналото да ви говори, ако усетите да ви тегли назад и да шари с пръсти по гърба ви, най-доброто, което можете да направите, е да избягате.

След признанието на Алекс започвам всеки ден да проверявам за симптомите на болестта. Докато зареждам стоките в магазина на чичо, поспирам тук-там, вдигам ръка и я подпирам на бузата, после протягам пръст, достигам врата и меря пулса си, за да се уверя, че е нормален. Сутрин поемам няколко пъти дълбоко въздух и се ослушвам за хрипове или свистене в гърдите. Мия си ръцете през пет минути. Знам, че делириумът не е грип, не можеш да го пипнеш от едно кихане, но знам също, че е заразен, и когато на другия ден след срещата с Алекс се събудих с натежали гърди, лека като перце глава и болки в гърлото, които останаха през целия ден, първата ми мисъл беше, че съм се заразила.

След няколко дни се почувствах по-добре, но остана един странен синдром. Сетивата ми са като притъпени. Всичко изглежда някак избеляло, като лошо цветно копие. Налага се да пресолявам

храната си, за да мога да усетя вкуса ѝ, и всеки път, когато леля заговори, ми се струва, че копчето за звука ѝ е намалено докрай. Но прочитам отново всички симптоми на делириума и не намирам съвпадения, затова в крайна сметка решавам, че съм здрава.

Въпреки това взимам предпазни мерки, твърдо решена да не се подвеждам, да докажа пред себе си, че не съм като мама, че станалото с Алекс беше грешка, недоразумение, ужасна случайност. Не мога да спра да мисля колко близо бях до опасността. И всеки път потръпвам от ужас, като си представя какво можеше да стане, ако някой разбере, че той не е излекуван. Че двамата сме стояли във водата, треперейки от студ, разговаряли сме, смели сме се и сме се докосвали. Направо ми се повдига. Непрекъснато си повтарям, че процедурата ми е след по-малко от два месеца. Седем седмици, през които трябва да си държа главата наведена, после всичко ще е наред.

И аз правя точно това: прибирам се два часа преди вечерния час. Прекарвам по собствено желание допълнителни часове в магазина на чичо и изобщо не питам за повишение на надницата си от осем долара на час. Хана не ми се обажда. Аз също не ѝ звъня. Помагам на леля да приготви вечерята, после почиствам масата и мия съдовете без подканване. Даскалите задължиха Грейси да ходи всеки ден в училище и през лятото — тя е само в първи клас, но те казват на леля, че ще е по-добре да я оставят да повтаря — и аз всяка нощ я взимам в скута си, разтварям тетрадките, шепна ѝ в ухото и я моля да говори, да се съсредоточи, да слуша, и най-после я придумвам да напише поне половината от заданията. Минава седмица и леля вече не ме следи като ченге, не ме пита къде отивам и кога ще се върна, и от раменете ми пада още един товар. Никак не ми беше лесно да отговоря на въпроса ѝ защо, по дяволите, аз и София Хенерсън решихме ей така, без предварителна подготовка, да плуваме — при това с дрехите — в океана точно след вечеря, още по-трудно ми беше да обясня защо се прибирам пребледняла и трепереща като лист. Тя не повярва на нито една моя дума. Но след време се успокои и престана да ме гледа, сякаш съм затворено в клетка диво животно, което може да е хванало бяс.

Дните минават, времето тече, секундите цъкат като наредено домино. С всеки ден жегата става все по-непоносима. Пълзи из улиците, разлага боклуците и целият град замирисва на потни подмишници. Стените се потят, тролите кашлят и потръпват, хората

се събират ежедневно пред общината и подлагат лице на прохладата всеки път, когато механичните врати се отварят, за да влязат или излязат регулаторите и политиците.

Налага се да се откажа от кроса. Последния път, когато тръгвам да бягам, откривам, че краката сами ме водят към площада със статуята на Губернатора. Слънцето е нажежено до бяло, всички сгради се открояват като големи сиви зъби на фона на синьото небе. Докато стигна дотам, оставам без дъх, изморявам се и ми се завива свят. Хващам се за ръката на Губернатора и обикалям основата му. Металът пари пръстите ми, светът около мен се завърта, светлината играе пред очите ми. Осъзнавам, че трябва да се прибера, да се скрия от слънцето, но мозъкът ми се размеква от жегата, аз оставам там и бъркам в дупката на юмрука на Губернатора. Всъщност не знам какво търся. Алекс вече ми каза, че бележката, която е оставил за мен преди месеци, се е превърнала на засъхнала каша. Пръстите ми залепват от размекнати парчета дъвка, но аз продължавам да ровя. И изведнъж я напипвам, гладка и хладна между пръстите ми: бележка.

Сърцето ми замира, докато я отварям, не вярвам, че е от него. Но когато я прочитам, пръстите ми започват да треперят:

„Лена,

Много съжалявам. Моля те да ти простиш. .

Алекс“

Не знам как съм стигнала до дома. Леля ме открива в коридора да лежа почти в несвяст и да мълвя неразбираеми думи. Налага се да ме сложи във вана с лед, за да свали температурата. Когато най-последно идвам на себе си, не откривам никъде бележката. Сигурно съм я изпуснала по пътя. Тази възможност ми носи облекчение, но и разочарование. Същата вечер по телевизията казват, че през деня температурата е достигнала 40 градуса — най-горещият ден през това лято.

Леля ми забранява да тичам навън, докато не разхлади. Нямам сили да се боря с нея, не вярвам на себе си, не съм сигурна дали краката няма пак да ме отведат до Губернатора, до плажа на Ийст Енд или до лабораториите.

Определят ми нова дата за оценяване и аз прекарвам вечерите пред огледалото, репетирайки отговорите си. Каръл отново настоява да ме придружи. Този път не откривам Хана на опашката. Не виждам никакви познати. Дори и четиримата оценители са други: четири плуващи пред мен овала в различни нюанси на кафявото и розовото, двуизмерни, като рисунки. Този път не ме е страх. Не чувствам нищо.

Отговарям на всички въпроси, както трябва. Когато ме молят да кажа кой е любимият ми цвят, за миг в съзнанието ми проблясва сребристосив оттенък на небето и ми се струва, че чувам някой да прошепва в ухото ми онази дума — сиво.

Но аз произнасям високо: „синьо“, и всички се усмихват.

Казвам също:

— Искам да уча психология и социално управление.

И още:

— Обичам да слушам музика, но не прекалено високо.

И след това:

— Дефиницията за щастие е сигурност.

Усмивки, усмивки, усмивки, стаята се изпълва със зъби.

Свършвам и докато излизам, забелязвам с ъгълчето на окото си някакво движение горе. Бързо поглеждам към залата за наблюдение, естествено, но тя е празна.

Два дни по-късно получаваме резултатите — отговорила съм успешно на всички въпроси — и общият ми резултат е Осем. Леля ме прегръща, това се случва за пръв път от години. Чичо ме потупва непохватно по рамото и на вечеря ми дава най-голямото парче от пилето. Дори и Джени е впечатлена, а Грейси започва да удря главата си в крака ми, веднъж, два, три пъти, докато не се отдръпвам и не ѝ се скарвам. Знам, че е разстроена, защото ще я напусна, но животът е такъв и колкото по-бързо го осъзнае, толкова по-добре за нея.

После получавам „одобрените партньори“, списък с четири имена и данни за тях — общ успех, интереси, препоръчана професионална ориентация — напечатани прегледно на бяла хартия с печата на Портланд най-отгоре. За моя радост, Андрю Маркър не е сред имената. Познавам само един от тях — Крис Макдоналд. Той има яркочервена коса и зъбите стърчат от устата му като на заек. Познавам го, защото веднъж, когато си играех с Грейс в задния двор, той се провикна: „Ето ги малоумната и сирачето“. Без да се замисля, грабнах

един камък от земята и го метнах по него. Ударих го по слепоочието. За миг очите му се кръстосаха, той вдигна ръка към удареното място и когато я свали, пръстите му бяха целите в кръв. Дни наред не смеех да изляза навън, страхувах се, че ще ме арестуват и ще ме вкарат в Криптата. Бащата на Крис е техник, има си фирма, освен това участва в доброволните отряди на регулаторите, и аз бях сигурна, че ще ме накаже заради сина си.

Крис Макдоналд, Финис Джонстън, Едуард Унг. Брайън Скарф. Взирам се в имената им толкова дълго, че буквите заиграват по листа и се нареждат в глупави думи, прилични на бебешко бърборене: В боклука. Много добре. Няма да се разлее. Избери Крис. Острие.

В средата на юли пресмятам, че до процедурата ми остават само седем седмици, и решавам, че е време да подредя имената по собствената си преценка: Финис Джонстън (1); Крис Макдоналд (2), Брайън Скарф (3); Едуард Унг (4). Момчетата също ще дадат оценка на имената в техните списъци, а оценителите ще обобщят данните и ще направят най-добрия избор

Два дни по-късно получавам официално съобщение: ще прекарам остатъка от живота си с Брайън Скарф, чието хоби е да „гледа новините“ и „виртуален бейзбол“. Той планира да работи в „електрификацията“ и очаква един ден да заработва по 45 000 долара. Заплата, с която ще може да отгледа „две или три деца“. Двамата ще се сгодим през есента, преди учебната година в колежа да започне. Когато завърша, ще се оженим.

Цяла нощ спя, без да сънувам. На сутринта се събуждам свежа, но много объркана.

[1] Хигиенизиране:

1. Прилагане на санитарни мерки за почистване и защита на човешкото здраве.
2. Прокарване на канализация и система за извозване на боклука.

↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Преди откриването на лечението, болестта развила такава вирулентност и се разпространила толкова много, че било цяло събитие човек да достигне зрелост, без да се зарази от **amor deliria nervosa** (вижте статистиката в глава „Ерата преди затварянето на границите“)... Много историци смятат, че обществото по онова време проявява същите симптоми, каквито предизвиква болестта. В него царят хаос и нестабилност... почти половината от браковете завършват катастрофално... Инцидентите след употреба на наркотици се увеличили неимоверно, както и смъртните случаи след употреба на алкохол.

Хората усещали толкова голяма нужда от защита и облекчение от болестта, че започнали опити с билки и други препоръчвани от народната медицина съставки, които само по себе си били смъртоносни, пиели опасни за здравето смеси от различни медикаменти, синтезирани в силно пристрастяващи и често водещи до фатален изход субстанции.(виж „Народната медицина през годините“)

Откриването на Процедурата за лечение на делириум обикновено се приписва на Кормак Т. Холмс, невролог, член на първоначалния Консорциум на Новите учени и един от първите пророци на Новата религия, който учи, че Светата Троица са Бог, Науката и Редът. Няколко години след смъртта му Холмс е канонизиран, тялото му е балсамирано и изложено в монумента „Вси светии“ във Вашингтон (виж снимките на страница 210–211).

От глава „Преди затварянето на границите“ на книгата „Кратка история на Съединените щати“, Е. Д. Томпсън.

Една заддушна вечер в края на юли се връщам у дома след работа в „Стоп ен’ Сейв“ и чувам някой да ме вика. Обръщам се и виждам Хана да тича надолу по хълма.

— И какво сега? — казва задъхано, когато се приближава. — Ще ме подминеш ли?

Бойкота в гласа ѝ ме изненадва.

— Не те видях — отвърщам, което си е самата истина.

Днес съм много уморена. Правихме ревизия на магазина, свалихме и качвахме по рафтовете памперси, консерви, тоалетна хартия и какво ли не, броихме всичко по няколко пъти. Ръцете ме болят и като затворя очи, виждам баркодове. Толкова съм изтощена, че не ми пука за лекетата по фирмената тениска, най-малко десет размера по-голяма от моя.

Хана поглежда встрани и захапва горната си устна. Не съм говорила с нея от онази вечер на купона и сега се чудя какво да кажа, търся нещо обикновено, ежедневно. Просто е невероятно, че само преди няколко седмици е била най-добрата ми приятелка, че сме били неразделни, споделяли сме си всичко и че след това съм се прибирала вкъщи с подутото от смях гърло. Сега ми се струва, че между нас има стъклена преграда, невидима, но непробиваема.

Най-после измислям и казвам:

— Получих списъка си.

Но в същото време Хана също заговаря:

— Защо не ми отговори?

И двете се сепваме и започваме отново в един глас.

Аз казвам:

— Ти си ми звъняла?

А Хана:

— Знаеш ли вече резултата?

— Първо ти — казвам аз.

Хана е притеснена.

Поглежда към небето, после към малкото момиченце на другия тротоар в бански костюм, поне два размера по-голям от нейния, после към двамата мъже, които прибират боклука с камион в долния край на улицата навсякъде, но не и в мен.

— Оставих ти три съобщения.

— Не съм получила нито едно — отвърщам с разтуптяно сърце. Седмици наред се измъчвах, че след онзи купон тя вече не иска да ме чуе. Много страдах, но накрая си казах, че така е по-добре. Хана се е променила, вероятно няма какво повече да си кажем.

Тя впила поглед в мен, опитва се да прецени дали казвам истината.

— Каръл не ти ли каза, че съм те търсила?

— Не, кълна ти се. — И ми става толкова леко, че се засмивам с глас. В същия момент разбирам колко много ми е липсвала. Дори и когато ми се сърди, аз знам, че тя е единствената, която е избрала да бъде с мен не заради роднински връзки, задължения и други неща, които според книгата „Ш-ш-т“ са изключително важни, за разлика от всички останали — Каръл, братовчедките ми, другите момичета от „Света Ана“, дори и Рейчъл, — които разговарят с мен само защото така трябва. — Нямах представа.

Но Хана не се усмихва. Свива вежди и казва:

— Нищо, не е кой знае какво.

— Слушай, Хана...

Но тя ме прекъсва:

— Казах ти, не е кой знае какво.

Скръства ръце и свива рамене. Не знам дали ми вярва, или не, но е ясно, че нещата наистина са се променили. И това не е щастлива среща за подновяване на приятелството ни.

— Значи ти изпратиха списъка?

Сега тонът ѝ е подчертано любезен, дори официален, и аз възприемам същия.

— Да. Брайън Скарф. И аз приех. А ти?

Тя кима. Едно мускулче в ъгъла на горната ѝ устна потрепва почти незабележимо.

— Фред Харгроув.

— Харгроув? Като кмета?

— Да. Това е синът му — кима тя и отново отмества поглед.

— Уау! Поздравления! — казвам искрено изненадана. Сигурно ги е разбила на оценяването. Всъщност в това няма нищо изненадващо.

— Да. Какъв късмет, нали?

Гласът ѝ е лишен от всякакви емоции, не долавям и сарказъм. Но тя наистина е късметлийка, независимо дали го съзнава, или не.

Това е самата истина и аз я приемам: въпреки че стоим на един тротоар, двете сме на стотици километри една от друга.

„Започвате с различен старт и ще завършите на различни места“, гласи една стара поговорка и Каръл обича да я повтаря. Чак сега разбирам колко истина има в нея.

Може би това е причината леля да не ми каже, че Хана ме е търсила. Звъняла е три пъти, няма как да е забравила, Каръл е много точна в тези работи. Може би се опитва да ми помогне да стигна побързо до неизбежния край, да доведе нещата до логичния им завършек, когато аз и Хана няма да бъдем вече приятелки. Знае, че след процедурата общото ни минало ще изчезне, защото спомените няма да са толкова силни и тогава между нас няма да остане нищо. Вероятно се опитва да ме предпази по свой си начин.

Няма смисъл да се карам с Каръл. Тя няма да отрече нищо. Ще ме погледне спокойно и ще изрецитира някоя от мъдрите мисли в книгата „Ш-ш-т“: „Чувствата не са вечни. Времето не чака никого, човекът трябва да върви в крак с него“.

— Вкъщи ли си отиваш? — пита Хана. Все още ме гледа, сякаш съм непозната.

— Да — кимам и соча към тениската си. — Мислех, че ще се добера до нас, преди да съм ослепила някого с това.

На лицето ѝ най-после се появява усмивка.

— Ще те изпратя — решава тя за моя изненада.

Известно време вървим мълчешком. Не бе далеч от дома и започвам да се страхувам, че ще изминем цялото разстояние в мълчание. Никога не съм виждала Хана толкова тиха и това ме изнервя.

— Къде си ходила? — питам, колкото да кажа нещо. Хана потръпва до мен, сякаш съм я събудила от дълбок сън.

— Бях на Ийст Енд — казва тихо. — Работя за тена си.

Допира ръка до моята и аз забелязвам, че е поне седем степени по-загоряла от моята, която е бяла като сняг, може би с малко повече лунички, отколкото през зимата.

— Я се виж — усмихва се тя и този път усмивката ѝ е истинска.

— Нямам много време за плажа — смънкам и се изчервявам.

За радост, Хана не забелязва смущението ми или поне не го показва.

— Знам. Търсих те.

— Наистина ли? — поглеждам я крадешком.

Тя извърта очи и аз тайничко се радвам, че си възвръща нормалното поведение.

— Не че съм те търсила специално. Но бях там няколко пъти и не те видях.

— Напоследък работя много — казвам, но не добавям: „за да не ходя на плажа“.

— Тренираш ли?

— Не. Много е горещо.

— Аз също. Мисля да си дам почивка до есента.

Изминаваме няколко крачки в мълчание. После Хана присвива очи и накланя глава.

— Какво друго?

Въпросът ѝ ме хваща неподготвена.

— Какво имаш предвид с това?

— Имам предвид, каквото казвам. Какво друго? Хайде, Лена, Това е последното ни лято, забрави ли? Последното ни свободно лято, без задължения, отговорности и други глупости. Какво правиш по въпроса? Къде ходиш?

— Аз... никъде. Нищо не правя.

Точно това е целта на занятието — да се пазя от всякакви неприятности, да правя колкото може по-малко — но отговорът ми ме натъжава. Лятото минава бързо, дните изтичат, преди да съм имала възможност да им се насладя. Август вече приближава. Още най-много пет седмици, после вятърът отново ще донесе дъжд, а златото ще поръби листата на дърветата.

— Ами ти? Доволна ли си от лятото си?

— Нищо особено — вдига тя рамене. — Вече ти казах — ходя често на плаж. Понякога гледам детето на семейство Фарел.

— Нима? — вдигам невярващо вежди.

Хана не обича малки деца. Винаги е казвала, че са много лигави и лепкави, като дъвчащ бонбон, стоял дълго в нечия ръка.

Тя прави гримаса.

— Да, за съжаление. Нашите решиха, че трябва да набера малко „опит в семейния живот“ или нещо подобно. Знаеш ли, учат ме как да се оправям със семейния бюджет? Трябва да разпределя шейсет долара за сметките за цяла седмица, това щяло да ме научи на отговорност, или беше на нещо друго, не помня.

— Защо ти е това? Ти никога не си имала бюджет?

Не искам да звуча хапливо, но ето че и тук разликата между нас е очебийна.

Отново се умълчаваме. Хана присвива очи срещу слънцето и поглежда встрани. Може би се дължи на факта, че лятото отминава толкова бързо, и това ме потиска, но спомените нахлуват бързо, размесват се в съзнанието ми като тесте карти: Хана отваря вратата на тоалетната в онзи първи ден на втори клас, скръства ръце и пита: „Това е заради майка ти, нали?“; Хана и аз будуваме до среднощ в един от малкото случаи, когато ни позволиха да спим заедно, кискаме се и си представяме всевъзможни варианти за предложени от оценителите партньори: президента на САЩ, звездите от любимите ни сериали; аз и Хана бягаме една до друга, пръстите на краката ни докосват тротоара в пълен синхрон, сърцата ни бият ведно; аз и Хана сърфираме на плажа, после по пътя към дома си купуваме три топки сладолед и спорим дали е ванилов, или шоколадов.

Бяхме неразделни повече от десет години, но всичко ще свърши с един разрез на скалпела, с един пуснат в мозъка лазерен лъч и блясъка на хирургическия нож. И целият ни живот, всичко, което е било важно досега, ще отлети като балон. След две години, не, след два месеца с Хана ще се разминаваме по улиците само с леко кимане — различни хора, различни светове, две звезди, разделени от километри тъмно пространство.

Нещо не е наред с тази сегрегация. Трябва още от началото да ни защитават от хората, които накрая ще ни изоставят, от онези, които ще изчезнат от живота ни или ще ни забравят.

Може би Хана също усеща това, защото неочаквано казва:

— Помниш ли плановете ни за това лято? Всички неща, които си казахме, че ще направим?

— Да влезем в плувния басейн на „Спенсър“...

— И да плуваме по долно бельо — довършва Хана.

— Да прескочим оградата на фермата Черихил...

- ...и да ядем кленов сироп направо от кацата.
- Да пробягаме цялото разстояние от хълма до старото летище.
- Да отидем с велосипедите до Сисайд Пойнт.
- Да намерим въжената люлка, за която ни разказа Сара Милър.

Онази зад реката.

— Да се вмъкнем в киносалона и да изгледаме четири филма един след друг.

— Да довършим най-послед голямата мелба в „Мая“. — Усмивката ми сега е двайсет и четири каратова, на Хана също. Започвам да рецитирам: — „Гигантска мелба за гигантски апетит, тринайсет топки, облени в сметана, и течен карамел...“

Хана продължава с патос:

— „И всички топинги, които може да пожелае малкото ви чудовище“.

И двете се засмиваме. Чели сме този надпис стотици пъти. Атакуваме Голямата мелба още от четвърти клас. Тогава я опитахме за пръв път. Хана настоя да празнуваме рождения ѝ ден сами, заведе ме в „Мая“, а после спях у тях. Цяла нощ се бихме кой да влезе пръв в тоалетната, а успяхме да изядем само седем от тринайсетте топки.

Стигаме до моята улица. Няколко деца играят футбол на платното. Или нещо като футбол. Ритат една консервна кутия, вдигат врява и тичат със загорели на слънцето и блеснали от пот рамене. Виждам Джени между тях, едно момиче се опитва да я избута с лакът от пътя си. Тя се обръща и го блъска на земята. Момичето се разплаква. Никой от съседните къщи не се показва, въпреки че гласчето му достига до кресчендо, заприличва ми на сирена. През един от прозорците се развява завеса или кърпа. Но иначе улицата остава тиха, неподвижна.

Отчаяно искам да задържа доброто чувство, да оправя нещата между нас, дори да е само за месец.

— Виж, Хана... — Имам чувството, че трябва да издърпам всяка дума с ченгел, защото в гърлото ми е заседнала огромна буца; нервна съм почти колкото в деня преди оценяването. — Тази вечер в парка ще дават „Глупавият детектив“. Първа и втора серия. С Майкъл Уайн. Можем да идем, ако искаш.

Като малки обожаваше „Глупавият детектив“. Детективът е пълен глупак и този, който разрешава случаите, всъщност е кучето му.

Главната роля се изпълнява от различни актьори, но любимият ни беше Майкъл Уайн. Като малки мечтаехме той да влезе в списъка с одобрените момчета.

— Тази вечер ли? — Усмивката на Хана угасва и стомахът ми се свива на топка. „Каква глупачка съм — си казвам веднага. — Няма да иска.“

— Няма нищо, ако не можеш. Просто се сетих — добавям бързо и извърщам поглед, за да не види разочарованието ми.

— Не... имам предвид... искам да дойда, но...

Тя преглъща мъчително. Става ми гадно. И двете се потим от притеснение.

— Но съм канена на купон... — тя спира и бързо се коригира. — На едно събиране. Трябва да отида с Анжелика Марстън.

Изведнъж усещам странна празнина в гърдите си. Удивително е какво могат да причиняват думите, как разкъсват вътрешностите ти на парчета. „Дума дупка не прави“ — каква глупост!

— Откога започна да излизаш с Анжелика Марстън?

И въпреки че отчаяно искам да скрия обидата, съзнавам, че хленча като малката сестричка, която зарязват у дома. Стискам устни и обръщам глава, ядосана на себе си.

— Тя не е толкова лоша — казва тихо Хана. Усещам зад думите ѝ съжаление. Към мен. Каква отврат! Предпочитам да си крещим, да се караме като онзи ден у дома ѝ, ще бъде хиляди пъти по-добре от този вежлив тон, от това танцуване около чувствата на другия. — Не е и тъпа. Просто е малко срамежлива.

Анжелика Марстън е от зайците в „Света Ана“. Хана често се присмиваше на униформата ѝ — винаги безупречна, без нито едно петънце, със закопчани догоре копчета, грижливо обърната якичка и пола до средата на коленете. Казваше, че Анжелика си вири носа, защото баща ѝ бил голям учен и работел в лабораториите. Наистина ходи като кон с капаци, бавно и вдървено, сякаш се бои да не настъпи нещо миризливо.

— Но ти я мразеше — викам аз. Думите излизат от устата ми, без да съм им разрешила.

— Не съм я мразила — казва Хана с тон, сякаш обяснява задача по алгебра на двегодишно хлапе. — Просто не я познавах. Мислех си, че е кучка, заради дрехите и онази походка. Но сега знам, че всичко

идва от родителите ѝ. Те са супер строги, непрекъснато я следят, не я оставят на мира. Тя не е такава. Тя е... различна.

Последната дума остава да вибрира във въздуха: „различна“. Представям си Хана и Анжелика хванати за ръце да се промъкват из улиците след вечерния час, едва сдържайки смеха си: Анжелика е безстрашна, красива и забавна, също като Хана. Прогонвам бързо този образ. Едно от децата на улицата рита консервната кутия. Силно. Тя влиза във вратата, маркирана с две кофи за боклук. Половината от хлапетата започват да подскачат с вдигнати юмруци; другите, включително и Джени, спорят разгорещено, настояват, че е било засада. За пръв път ми минава през ума, че Хана сигурно намира улицата ми грозна — всички тези притиснати една до друга къщи с липсващи прозорци и провиснали като изтърбушени матраци кепенци са толкова различни от чистите тихи улици на Уест Енд, от лъскавите коли отпред, от красивите порти и зелените живи плетове.

— Ако искаш, ела с нас — предлага тя.

И изведнъж омразата ме залива. Омраза към собствения ми живот, към тесните, наблъскани със стари вещи пространства, към Анжелика Марстън с нейната пестелива усмивка и богати родители; към Хана за глупостта, упорството и безгрижието ѝ, и най-вече, защото ме изостави, преди да съм готова за това; и през всичките пластове от омраза намира още нещо. Нажеженото до бяло острие на тъгата си пробива път от дълбините на душата ми и намира към очите. Не мога да разбера защо, нито да я определя ясно, но някак си разбирам, че тази тъга е главната причина за гнева ми.

— Благодаря за поканата — изсъсквам, без да крия сарказма си. — Звучи върховно, но там ще има и момчета, нали?

Хана или не забелязва настроението ми — в което се съмнявам, — или се прави, че не чува.

— Ами нали в това е смисълът — отвърща безизразно. — И в музиката, разбира се.

— Музика ли — не успявам да скрия любопитството си. — Като онази, която свириха миналия път ли?

Лицето ѝ просветва.

— Да... искам да кажа, не. Сега ще свири друга група. Но казват, че е страхотна, по-добра от първата. — Тя спира за миг, после повтаря тихо: — Ако искаш, ела с нас.

Давам си малко време да потуша бурята в душата си. След онова парти в „Буен поток“ седмици наред музиката ме следваше навсякъде, чувах я във вятъра, в песента на океана и в скърцането на стените у дома. Понякога се будех през нощта цялата обляна в пот и с разтуптяно сърце от мелодията в ушите си. Но щом се разбуждах напълно и се опитвах да си спомня съзнателно песента или звука, откривах, че не мога.

Хана ме гледа с надежда, чака отговор. За момент ми става кофти за нея. Искам да я разсмея както преди, да я видя как подскача, удря въздуха с юмрук и ме дарява с една от своите ослепителни усмивки. Но после се сещам, че сега тя си има Анжелика, и нещо стяга гърлото ми. Усещам злобно удовлетворение, че отказът ми ще я разочарова.

— Мисля, че ще го пропусна. Но благодаря за поканата.

Хана вдига рамене, опитва се да ми покаже, че не я интересува чак толкова.

— Все пак, ако решиш друго... — опива се да се усмихне тя, но не успява да задържи усмивката по устните си за повече от секунда, — ние ще бъдем в Тангълуайд Лейн. В Диъринг Хайландс. Знаеш къде да ме намериш.

Диъринг Хайландс. Разбира се! Кварталът се намира на един от изоставените острови недалеч от брега. Преди десет години правителството откри там симпатизанти и ако слуховете са верни, в една от големите къщи имаше и група Невалидни. Стана огромен скандал, започнаха арести и разпити. Накрая четирийсет и двама души бяха екзекутирани, а други сто — хвърлени в Криптата. Оттогава Диъринг Хайландс се превърна в призрачен град: забравен, избягван, презиран.

— Добре. И ти знаеш къде да ме намериш — соча вяло надолу по улицата.

— Да.

Хана навежда поглед и пристъпва от единия крак на другия. Няма какво повече да си кажем и аз нямам търпение да си тръгна. Имам ужасно предчувствие, че я виждам за последен път, преди да бъдем излекувани. Страхът ме заковава на място, ще ми се да върна времето и да си оттегля всички язвителни забележки, всички укори от началото на разговора ни досега, да ѝ кажа, че ми липсва и искам пак да сме приятелки.

Но докато събера смелост и отворя уста, тя ми маха набързо и казва:

— Добре тогава. Ще се видим.

Моментът отминава, а с него и възможността да ѝ го кажа.

— Добре. До скоро.

Тя тръгва надолу и аз я изпращам с поглед. Искам да запомня походката ѝ — да запомня всяко нейно движение, каквото е сега, — но докато я гледам как ту влиза, ту излиза от ярките слънчеви петна между къщите, силуетът ѝ мислено се слива с друг, с една скрита в сенките фигура, готова да скочи от скалата, и аз губя представа кого всъщност виждам. Краищата на света пред мен внезапно се размазват, остра болка свива гърлото ми, обръщам се и тръгвам бързо към къщи.

— Лена! — чувам да ме вика малко преди да отворя портата.

Обръщам се като пружина с надеждата, че тя ще бъде тази, която ще каже първа: „Липсваш ми. Ела!“

Дори и от това разстояние — около петнайсет метра — виждам, че се колебае. После вдига ръка и казва:

— Няма значение.

Обръща се и тръгва с твърда крачка, върви право напред, завива зад ъгъла и изчезва.

Какво очаквах аз?

Няма връщане назад. Това е всичко.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

В годините преди да усъвършенстват процедурата, тя била назначавана само след съдебна присъда. Рисковете при прилагането ѝ били големи. Един на всеки сто пациенти изгубвал напълно мозъчните си функции.

Въпреки това хората обграждали болниците, искали да бъдат подложени на лечението. Стояли с дни пред входа на лабораториите с надеждата да се вмъкнат вътре между две процедури.

Тези години са известни като „Годините на чудесата“, заради огромния брой излекувани и спасени от страшната болест.

И въпреки че имало хора, които умирали на операционните маси, всички разбирали, че те умират за добра кауза, и никой не съжалявал за тях...

„Годините на чудесата: начало на повсеместното лечение“, от „Кратка история на Съединените щати“, Е. Д. Томпсън.

У дома е по-топло от обикновено. Щом влизам, ме лъхва гореща и влажна вълна, която ме задушавя. Къщата мирише на печено месо и подправки, примесени с обичайните летни миризми на пот и плесен, и от всичко това ми се завива свят. През последните няколко седмици вечеряме все на верандата: салата с макарони, студени меса и сандвичи от магазина на чичо.

Щом влизам, Каръл подава глава от кухнята. Лицето ѝ е зачервено, по него се стичат едри капки пот. По светлосинята ѝ блуза се виждат тъмни вадички от потеклия солени секрет.

— Бягай горе да се преоблечеш. Рейчъл и Дейвид ще дойдат всеки момент.

Напълно съм изключила, че сестра ми и мъжът ѝ ще идват за вечеря. Обикновено виждам Рейчъл четири, най-много пет пъти в годината. Когато бях малка, особено в началото, след като се изнесе от дома на Каръл, броях дните до следващата ни среща. Още не разбирах какво точно означава процедурата и как се отразява върху нея... върху мен... върху нас. Знаех, че е спасена от Томас и от болестта, но само толкова. Мислех, че всичко останало ще си бъде същото. Мислех си, че когато дойде да ме види, нещата ще си бъдат постарому, ще свалим чорапите и ще си направим дискотека, или тя ще ме вземе на колене и ще започне да сплита косата ми на дълга плитка, докато ми разказва една от своите измислени приказки за непознати места и вещици, които се превръщат в зверове.

Но на първото ѝ посещение тя само прокара ръка по косата ми и изпляска с ръце, когато Каръл ме накара да кажа наизуст таблицата за умножение.

— Вече е голяма — каза ми леля, когато я попитах защо Рейчъл не иска да си играе вече с мен. — Един ден ще разбереш сама.

Постепенно престанах да обръщам внимание на бележките по хладилника, които се появяват в кухнята на всеки два или три месеца: „Вечеря с Р“.

Вечерта тема номер едно на масата е Брайън Скарф. Съпругът на Рейчъл, Дейвид, работи с приятел на братовчедката на Брайън, затова се надува, сякаш е специалист по въпроса. Другата тема, разбира се, е колежът в Портланд, където ще започна през есента. За пръв път ще бъда в един клас с хора от другия пол, но Рейчъл твърди, че няма за какво да се безпокоя.

— Дори няма да ги забелязваш — обяснява ми тя. — Ще си заета изцяло с ученето.

— Има охранители — добавя леля. — И всички ученици са проверени.

Което означава: „Всички са излекувани“. Сецам се за Алекс и едва не казвам: „Не всички“.

Вечерята се проточва след времето за вечерния час. Когато леля става да ми помогне с чиниите, вече приближава единайсет, но Рейчъл и съпругът ѝ не показват с нищо, че се готвят да стават. Това е другото, което чакам с нетърпение. След трийсет и шест дни вече няма да се тревожа за часа.

След вечеря чичо и Дейвид излизат на терасата. Дейвид е донесъл две цигари, от евтините, но все пак си е нещо, и мирисът на сладникавия и ароматен дим с лек дъх на бензин влиза през прозореца заедно с гласовете им и изпълва къщата със синкава мъгла. Рейчъл и леля остават в трапезарията и пият рядко турско кафе с цвета на помия. Отгоре се чува звук на тичащи боси крака. Джени ще тормози Грейс, докато се умори, после ще си легне, сърдита и недоволна, и ще остави надеждата за следващия ден да я приспи.

Измивам чиниите — този път са много повече от обикновено, защото Каръл настоя да направим супа (горещ пасиран морков, който всички изгълтахме мълчешком, потънали в пот), печено месо, обилно намазано с чесън и гарнирано с повехнали аспержи, вероятно извадени от дъното на кашона със зеленчуци, и стари бисквити.

Преядох и топлината на водата върху ръцете и лактите наред с познатия ритъм на разговора, тропането на боси крака отгоре и тежкия синкав дим ме приспиват. Каръл най-после се сеца да попита за децата на Рейчъл и тя изброява списъка с техните постижения, сякаш ги е заучила специално за случая: макар и трудно — Сара вече чете; Андрю казал първата си дума само на тринайсет месеца.

— Проверка, проверка! Това е внезапна проверка. Изпълнявай нарежданията. Не се съпротивлявай...

Гласът гръмва точно под прозореца ни и аз подскачам. Рейчъл и Каръл спират моментално разговора и се вслушват във врявата от улицата. Не чувам нито чичо, нито Дейвид. Дори Джени и Грейс спират да топуркат горе.

Отвън долитат накъсани остри звуци; стотици и стотици стъпки от маршируващи в пълен синхрон крака; и онзи отвратителен глас, усилен многократно от мегафона:

— Внимание! Внезапна проверка! Моля, подгответе идентификационните си карти...

„Нощна проверка. Хана е на онова парти“. Стаята започва да се върти пред очите ми и аз се хващам за плота.

— Изглежда рано за проверка — чувам спокойния глас на Каръл от трапезарията. — Доколкото си спомням, последната беше преди два месеца.

— На осемнайсети февруари — обажда се Рейчъл. — Спомням си ясно. С Дейвид и децата трябваше да излезем навън. Тогава имаше

някакъв проблем със софтуерната програма за наблюдение. Стояхме на снега около половин час, докато проверят данните ни. После Андрю хвана пневмония и боледува две седмици.

Разказва всичко това, сякаш говори за някакво недоразумение в пералното помещение, сякаш е изгубила там чорап или носна кърпа.

— На осемнайсети февруари ли? Толкова отдавна ли беше? — вдига вежди Каръл и отпива от кафето си.

Гласовете, стъпките и шумът от радиостанциите се приближават. Групите за проверка се движат като един, от къща на къща, понякога влизат във всяка врата на улицата, друг път подминават цял квартал. Всичко е на случаен принцип. Или поне трябва да е така. Но има къщи, които винаги са на прицел.

Дори и да не си в списъка за специално наблюдение, пак може да те изкарат на снега, както са направили с Рейчъл и мъжа ѝ, докато полицията и регулаторите уточняват валидността на документите ти. А може да стане и още по-лошо — да влязат вътре, да разкъсат тапетите по стените, за да търсят знаци за подозрителна активност. В такива нощи законите за личната собственост не важат. Всъщност никакви закони не важат.

Чували сме какви ли не истории по време на такива акции: събличат бременна жена и я претърсват пред погледите на всички, затварят за две и три години хора само защото са погледнали накриво представителите на закона или са се опитали да спрат регулаторите да не влизат в определена стая.

— Това е проверка. Ако се наложи да излезете от домовете си, моля, убедете се, че всички документи са у вас, включително и тези на децата над шест месеца... При оказана съпротива, ще бъдете задържани за разпит. При забавяне, ще бъдете задържани...

Започват от края на улицата. После няколко къщи по-напред... После през две къщи... не. Къщата до нас. Чувам, че кучето на семейство Ричардсън се разлайва. И гласът на господин Ричардсън, извинява се... По-силен лай... после някой (от регулаторите) измърморва нещо, чувам тъп звук като от удар, скимтене и друг глас: „Нямаше нужда да го убиваш“. И после още един: „Защо не? Сигурно има бълхи“.

После за кратко настъпва тишина, чува се само прашенето от нечия радиостанция, някой чете номера на лична карта по телефона,

шумолене на хартия.

И после:

— Добре. Всичко е наред.

И тропотът от стъпките отново започва.

Въпреки равнодушието, Рейчъл и Каръл също се вдървяват, когато стъпките стигат до нашата врата. Каръл стиска чашата с кафето толкова здраво, че кокалчетата ѝ побеляват. Моето сърце подскача като скакалец в гърдите.

Но стъпките ни подминават. От устните на Рейчъл се изтръгва звучна въздишка на облекчение, когато чуваме регулаторите да тропат на съседната врата и някой вика:

— Отворете! Това е проверка!

Каръл оставя чашата и потракването в чинийката ме кара да подскоча.

— Глупаво, нали — опитва се да се засмее тя. — Дори и когато знаеш, че няма нищо незаконно, пак се притесняваш.

Китката започва да ме боли, поглеждам я и осъзнавам, че съм стиснала плота така, сякаш животът ми зависи от това. Още не мога да се отпусна, да се успокоя, въпреки че стъпките се чуват все по-слабо и гласът от мегафона глъхне все повече, докато заприличва на механичен звук. Представям си групите от регулатори и полицаи — не по-малко от петдесет човека — как сноват из улиците на Портланд, пъплят по улиците, обкръжават го като каскада воден поток, поглъщайки всеки, който според тях нарушава правилата или не се подчинява.

А Хана танцува някъде там, върти се в ритъма на забранената музика, косата ѝ се вее като ветрило зад нея, тя се усмихва на тълпящите се около нея момчета, докато музиката гърми от тонколониите. Изведнъж ми става зле. Не искам да мисля какво би станало с нея — с всички тях, — ако ги хванат.

Всичко, което мога да направя, е да се моля да не е отишла на онова място. Може би още се върти пред огледалото, гримира се и се облича. Хана винаги закъснява. Може да си е още у дома. Може да се е канила да излезе, но проверката е започнала и тя се е отказала. Дори и тя не би посмяла да излезе навън по време на проверка. Това си е чисто самоубийство.

Но Анжелика Марстън и останалите... всички на онзи остров... всички, които искат просто да послушат музика...

Спомням си думите на Алекс през онази вечер във ферма „Буен поток“: „Дойдох да послушам музика, като всички други“.

Обръщам гръб на спомена и си казвам, че това не е мой проблем. Дори трябва да се радвам, че регулаторите ще ги разкрият. Това, което правят там, е опасно не само за тях, но и за нас, защото именно така болестта се разпространява и заразява мирните граждани.

Но другата част от мен, онази, упоритата, която каза „сиво“ на оценяването, не спира да ме тормози. „Така ли ще си стоиш?“ — нашепва ми тя. — Те искат само да послушат малко музика. Истинска музика, не като онези безлични песнички, които звучат из концертните зали на Портланд с техните скучни ритми и елементарни мелодийки. Те не правят *нищо лошо*.

После се сещам за още нещо, казано от Алекс: „Никой не прави нищо лошо“.

Освен това съществува възможност Хана да не е закъсняла тази вечер и сега да е там, без да знае нищо за проверката. Стискам силно очи, за да прогоня тревогата и всички блестящи остриета, които виждам над главата ѝ. Ако не я вкарат в затвора, ще я отведат директно в лабораториите, ще приложат процедурата, преди да съмне, независимо от възможните рискове за здравето ѝ.

Не знам как, но въпреки препускащите в главата ми мисли и бясното въртене на стаята около мен, успявам да измия всички съдове. И да взема решение.

Трябва да отида. Да я предупредя.

Да предупредя всички.

Докато Рейчъл и Дейвид си тръгнат и всички си легнат, вече е станало полунощ. Всяка секунда е истинска агония. Надявам се с цялото си сърце, че спирането пред всяка врата ще отнеме много време на регулаторите и ще минат часове, докато стигнат до Диъринг Хайландс, Или ще се откажат, ще пропуснат онзи район. Като се има предвид, че по-голямата част от къщите там са пусти, подобна вероятност не е изключена, но от друга страна, не е сигурно, защото Диъринг Хайландс се слави като сърцето на всички бунтове и размирици.

Ставам от леглото, без да губя време да сменям анцуга и тениската, с които спя, защото и двете са черни. Слагам черни спортни обувки и въпреки че навън е хиляда градуса, взимам скиорската черна шапка от гардероба. Тази (вечер трябва да съм особено внимателна.

Тъкмо се готвя да натисна дръжката на вратата и да се изнижа, когато чувам зад себе си лек хленч, като мяучело на котка. Обръщам се мигновено. Грейс седи в леглото си и примигва.

Няколко секунди двете се гледаме безмълвно. Ако Грейси вдигне шум, стане от леглото или направи нещо, с което да събуди Джени, с мен е свършено. Опитвам се да измисля нещо, за да я успокоя, да я излъжа, когато, о, чудо на чудесата, тя ляга отново и затваря очи. И въпреки че е тъмно като в рог, мога да се закълна, че виждам по устните и тънка усмивка.

Отдъхвам си. Ето едно хубаво нещо от факта, че Грейси не иска да говори: няма да ме издаде.

Излизам на улицата безпроблемно, дори си спомням и прескачам третото стъпало отдолу нагоре, което миналия път изскърца така жестоко, че се изплаших да не събуди Каръл.

След шума и суматоката от проверката, сега улиците са съвсем тихи. Всички прозорци са тъмни, всички капаци спуснати, сякаш къщите се опитват да избягат от улицата, да се скрият от дебнещи очи. Една червена хартийка се носи на вятъра, прелита покрай мен като бягаща трева, каквато съм виждала по старите каубойски филми. Заглеждам се и разпознавам една от листовките на проверяващите, възвание, пълно с невъзможни за изговаряне думи, с които ти обясняват, че тази вечер се суспендират правата на всички граждани, иначе всичко си е като всяка друга тиха и обичайна нощ.

С изключение на носения от вятъра съвсем слаб звук от стъпки и един далечен вой, сякаш някой плаче. Но всичко останало е толкова тихо, че можеш да го сбъркаш с шума на океана и на вятъра. Почти.

Регулаторите не са тук.

Тръгвам бързо към Диъринг Хайландс. Страх ме е да се кача на колелото и решавам да отида пеша. Малките светлоотразители на гумите може да привлекат вниманието на някого. Не се замислям какво всъщност правя, не ми се мисли за последиците, ако ме хванат по това време навън. Дори не знам откъде се взе тази решителност у мен.

Никога не съм вярвала, че ще посмея да изляза от дома по време на проверка.

Предполагам, че Хана греши. Може би не се страхувам през цялото време.

Минавам покрай един черен найлонов чувал с боклук, поставен на края на тротоара, и чувам тихо скимтене. Завъртам се с цялото си тяло по посока на звука и заставам нащрек. Нищо. Скимтенето се повтаря, зловещ монотонен звук, от който ми настръхва кожата. Черният чувал в краката ми се размърдва.

Не, това не е чувал. Това е Райли, черното псе на семейство Ричардсън.

Правя две несигурни крачки към него. Достатъчен ми е един поглед, за да разбера, че умира. Козината му е покрита с нещо черно, лъскаво и лепкаво. Приближавам се и веднага разбирам, че е кръв. Ето защо в тъмното го сбърках с лъскав найлонов чувал. Едното око на Райли е към тротоара и не се вижда, другото е отворено. Някой го е ударил по главата. Кръвта шурти от носа му като река — гъста и черна.

Веднага си спомням бързия тъп удар и онзи глас — „Сигурно има бълхи“.

Райли ме гледа тъжно и обвиняващо, за миг ми се струва, че е човешко същество и се опитва да ми каже нещо, да каже: „Ти ми го причини“. Завива ми се свят, готова съм да коленича до него и да го взема на ръце или да съблека тениската си и да избърша кръвта му от муцуната. Но не мога да помръдна. Сякаш съм парализирана.

Стоя като вкаменена пред него. Изведнъж Райли потръпва силно, гърчът го разтърсва от главата до върха на опашката. После застива.

В същия миг вцепенението ми отминава. Отстъпвам назад и набутвам юмука си в устата. Всичко започва да се върти в кръг, както в деня, когато с Хана се напихме и изгубих контрол над тялото си. После идват гневът и отвращението, и викът стига до гърлото ми.

Намирам зад контейнера за боклук един смачкан мукавен кашон, взимам го и покривам с него трупа на Райли. Опитвам се да не мисля за гадните животинки, които ще нападнат тялото му до сутринта. Ставам и се изненадвам, когато усещам сълзите да мокрят лицето ми. Избърсвам го с ръка и тръгвам като пияна към Диъринг. В главата ми не спира да се върти една-единствена дума: „Съжалявам! Съжалявам! Съжалявам!“. Като мантра. Като молитва.

Най-хубавото нещо на проверяващите е, че винаги вдигат много шум. Достатъчно е да спреш някъде из сенките и да се заслушаш за стъпки, за радиостанции, за гласове. Непрекъснато сменям посоките, избирам къси странични улички, които не си струва човек да проверява, или такива, през които регулаторите вече са минали. Доказателствата, че са били там, са навсякъде: преобърнати кофи за боклук и контейнери, найлонови торбички с отпадъци, разпилени из целия тротоар, планини от хартийки: стари рецепти, тетрадки и накъсани писма; гниещи зеленчуци и какви ли не смърдящи боклуци, които не искам да идентифицирам. Червените листовки покриват улиците като прах. Обувките ми се хлъзгат върху тях, а там, където са на купчини, трябва да разперя ръце, сякаш ходя по въже, за да запазя равновесие. Минавам покрай няколко къщи с изписан голям знак „X“ и плисната черна боя по прозорците и стените, и усещам как стомахът ми се свива. Хората, които живеят в тях, са регистрирани като несъгласни или бунтари. Горещият вятър разнося по улиците откъслечни викове, плач и кучешки лай. Налагам си да не мисля за Райли.

Крия се в сенките, криволича, прибъгвам от един контейнер за боклук към друг. Потта се стича по врата ми, образува локвички под мишниците и аз знам, че не е само от горещината. Всичко изглежда някак странно, гротескно и изкривено, някои улици блестят от счупените стъкла на прозорците, във въздуха се носи миризма на изгоряло.

В мига, когато завивам към Форест Авеню, една група регулатори изниква от другия ъгъл. Веднага се скривам обратно, притискам се плътно към стената на някакъв железарски магазин и се връщам към посоката, от която дойдох. Шансът да са ме видели е малък — бях на цяла пресечка от тях и тъмнината е непрогледна — но въпреки това сърцето ми бие като лудо. Като че ли играя видеоигра или се опитвам да реша много сложно математическо уравнение. „Едно момиче се опитва да избегне срещата с четирийсет регулатори, разпределени в групи. Всяка група се състои от десет до петнайсет души, разпръснати в равнина с радиус от десет километра. Каква е

вероятността да се намери в затвора утре сутринта, ако трябва да извърви три километра до центъра?“

Преди нападението Диъринг Хайландс беше една от най-хубавите части на Портланд. Къщите бяха нови и големи — поне за Мейн, което означава, че са построени през последните сто години, — издигнати зад красиви порти и живи плетове на улици с имена като „Люлякова алея“ и „Горски път“. Все още има няколко семейства, които не могат да се разделят с къщите си — или са прекалено бедни, за да си позволят преместване, или не са получили разрешение да го направят, но останалата част е абсолютно празна. Никой не иска да живее там. Никой не иска да свързват името му с размирниците.

Странно, колко бързо се опразни Диъринг Хайландс! По тревата все още се намират детски играчки и паркирани коли, въпреки че в по-голямата си част са разглобени, с откраднати метални и пластмасови части, като трупове, оглозгани от гигантски лешояди. Цялата местност има окаения вид на изоставено куче. Бурените поглъщат бавно къщите.

При нормални обстоятелства бих откачила от страх само от вида на Хайландс. Много хора казват, че е на лошо да минаваш оттам, или най-малкото трябва да сдържиш дъха си, ако ти се наложи да отидеш, както се върви през гробище. Но тази нощ, когато най-сетне се добирам, съм готова да танцувам жига по улиците му от облекчение. Тук е тихо, спокойно и тъмно, няма и следа от регулатори, не се чуват разговори, шепот и стъпки. Очевидно, още не са стигнали дотук. А може изобщо да не дойдат.

Затичвам се напред и набирам скорост, доволна, че вече няма нужда да се крия и да пазя тишина. Диъринг Хайландс е доста голям, цял лабиринт от криви, удивително еднакви улички и къщи, които изникват от мрака като кораби и морето. Поляните отпред са подивели през годините, дърветата протягат кривите си клони към небето и хвърлят причудливи зигзагообразни сенки на огрелите от луната тротоари. Изгубвам се при „Люлякова алея“, някак си успявам да направя пълен кръг и да достигна до същото място, откъдето тръгнах, но когато завивам по „Дива гора“, виждам в далечината, зад цяла джунгла от преплетени дървета, бледа светлина. Открих ги.

До отбивката се вижда стара, килната на една страна пощенска кутия. Черният знак „X“ на една от страните ѝ все още си личи. Адресът е „Дива гора“ номер 42.

Сега разбирам защо са избрали тази къща за купона. Тя е разположена далече от главния път и е заобиколена от всички страни с дървета, подредени толкова плътно едно до друго, че ми напомнят за шепнените гори в далечния край на граничната бразда. Пътят по алеята до къщата е направо зловещ. Тръгвам, без да откъсвам поглед от идващата от къщата мъждива светлина. С всяка стъпка тя става по-ярка и разширява обхвата си. Скоро вече мога да видя, че идва от два прозореца. Стъклата им са покрити с плат, сигурно за да скрият хората вътре. Но това не помага. Виждам съвсем ясно движещите се напред-назад из къщата сенки. Музиката е много тиха, чувам я чак когато се изкачвам на верандата — слаби, глухи звуци, достигащи до мен през проядените от червеи дъски на пода. Сигурно свирят в мазето.

Бързах като луда дотук, но сега слагам потна длан на дръжката на външната врата и спирам разколебана. Изобщо не помислих как ще ги накарам да излязат. Ако започна да крещя, че има проверка, ще предизвикам паника. Всички ще хукнат с писъци из улиците, няма начин да се приберат незабелязано у дома. Все някой ще чуе; проверителите ще ни пипнат и всички ще се окажем в затвора.

Веднага се поправам наум. *Те* ще се окажат в затвора. Аз не съм като тези хора от другата страна на вратата. Не съм като тях.

Но после се сещам за треперещия Райли. Не съм и като онези, които му сториха това, и другите, които ги гледаха. Дори и семейство Ричардсън не се опитаха да му помогнат. На собственото си куче. Не си направиха труда поне да го покрият, докато умираше.

Аз никога не бих постъпила така. Ни-ко-га. Дори да съм минала през милион процедури. Той беше все още жив. Сърцето му биеше, дишаше, кръвта му течеше, а те го захвърлиха като боклук.

Те. Аз. Ние. Тях. Думите рикошират в главата ми. Избърсвам потните си длани в панталоните и отварям вратата.

Хана каза, че това парти ще е по-малко от предишното, но на мен хората ми изглеждат повече, може би защото стаите не са големи и са претъпкани. Навсякъде се стеле пелена от цигарен дим, покрива всичко и нещата изглеждат, сякаш са под вода. Вътре е ужасно горещо, поне десет градуса по-топло отвън, хората се движат бавно, с навити до над лактите ръкави на ризите и вдигнати до коленете дънки. Навсякъде, където се подава кожа, блестят капчици пот. Заставам в средата на помещението, гледам ги и си мисля: „Ех, да имах камера!“.

Ако пренебрегна гледката на докосващи се ръце и тела и още няколкостотин тона забранени и ужасни неща, мога да кажа, че е хубаво. Но е безсмислено да мисля сега за това. Само ще си загубя времето.

Едно момиче застава с гръб към мен и блокира пътя ми. Пресягам се и я хващам за ръката. Тя обръща зачервеното си от топлината лице и навежда глава, за да ме чуе.

— Тази нощ има проверка — казвам, изненадана, че гласът ми звучи твърдо и стабилно.

Музиката е тиха, но настойчива — определено идва някъде отдолу, от мазето — и не е толкова дива като миналия път. Но е също толкова странна и прекрасна. Кара ме да мисля за топли, меки неща, за мед, за слънце, за червени есенни листа, които танцуват на вятъра, въпреки че от гласовете и скърцането на дъските не се чува почти нищо.

— Какво? — Момичето слага косата си зад ухото и се навежда още повече към мен.

Отварям уста да повторя „проверка“, но вместо мен, я произнася друг: един силен металически глас нахлува в стаята и от силата му сякаш всичко започва да се тресе и трепери, глас, който се врязва в тихата топлина на музиката като студено острие на нож. В същия момент образите пред мен се завъртат, червени и бели светлини започват да танцуват по ужасените, застинали лица.

— Внимание! Това е проверка! Не се опитвайте да избягате. Не се съпротивлявайте. Това е проверка.

Няколко секунди по-късно вратата се отваря и едно ярко, светло като слънце петно превръща всичко в бяла неподвижност, а хората в каменни статуи.

После нахлуват кучетата.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Оставени на природата си, човешките същества са непредвидими, непостоянни и нещастни. Но ако успеем да наложим контрол над животинските им инстинкти, те стават отговорни, зависими и доволни.

От книгата „Ш-ш-т“

Веднъж гледах един репортаж за дресьор от портландския цирк, който неволно ударил мечката с камшика си по време на тренировка. Бях много малка, но никога няма да забравя как изглеждаше тя, като огромна кафява топка, която се мятеше из кръга с нелепата си, кипната на една страна червена хартиена шапка и разкъсваше всичко, до което устата ѝ успяваше да се добере: хартиени ленти и знамена, сгъваеми столове, балони. И дресьора. Смачка лицето му с един замах и го превърна в пържола.

Но най-страшното, онова, което никога няма да забравя, беше ревът ѝ: ужасяващ, продължителен яростен вой, който звучеше някак по човешки.

Ето какво си спомням от първия момент, когато проверяващите изпълниха къщата, нахлуха през разбитата врата и счупиха прозорците.

Ето за какво си мисля, когато музиката спира внезапно и на нейно място идват лаят на кучета, писъците и звънът на счупено стъкло, а горещите ръце на хората ме блъскат отзад и отстрани.

Един лакът се забива под брадичката ми, друг в ребрата. А аз виждам мечката.

Оказвам се най-отпред на обхванатата от паника тълпа и тя буквално ме понася към задната част на къщата. Зад мен се чува лай на побеснели кучета, регулаторите размахват палки над главите ни, хората пищят толкова силно и толкова много, че звучат като един-единствен глас. Едно момиче зад мен се спъва, залита напред и протяга

ръка към мен, но в същия момент палката на регулатора се стоварва върху главата ѝ, чува се отвратително хрущене. Пръстите ѝ инстинктивно се впиват в плата на тениската ми, но аз се отскубвам и продължавам да тичам, да се блъскам и да се промушвам напред. Нямам време да мисля за нея, нямам време да се страхувам. Нямам време за нищо, освен да се движа, да вървя, да избягам, избягам, избягам_.

Странното е, че в цялата тази олелия и объркване виждам нещата съвсем ясно, малко като на забавен каданс, все едно, че гледам филм на километри разстояние от мен. Виждам как едно от кучетата се хвърля към момчето, което тича от лявата ми страна; чувам коленете му да изтракват по пода и тялото му да се свлича почти безшумно надолу. Той издава съвсем тиха въздишка, когато зъбите на кучето се забиват в задната част на врата му и кръвта рухва. Момиче с ослепително руса коса пада под палките на регулаторите и косата ѝ се издига като дъга във въздуха. За секунда сърцето ми сякаш спира и аз решавам, че умирам. Че всичко е свършило. Регулаторите атакуват момичето с лютив спрей, то изпищява, извива глава към мен, аз виждам, че не е Хана, и сърцето ми отново започва да бие.

Кадрите продължават. Това е филм, просто един филм. Не се случва наистина, такова нещо не може да се случва наистина. Момче и момиче напират да влязат в една от страничните стаи. Може би си мислят, че оттам има изход за навън. Но вратата е прекалено тясна, за да влязат едновременно. Момчето е със синя тениска с надпис: „Морска консерватория Портланд“, а тя има дълга червена коса, блеснала като пожар. Само преди пет минути двамата са разговаряли и са се смели, били са толкова близо един до друг, че ако единият от тях се е наклонил малко повече, може да е целунал другия. Сега двамата се бият кой да влезе пръв, но тя е прекалено дребничка. Забива зъби в рамото му като куче, като звяр; той изревава, освирепял я хваща за раменете и я праща в стената, като освобождава входа. Тя пада, но веднага прави опит да се изправи; един от проверителите — огромен мъж с най-червеното лице, което някога съм виждала — се пресяга, сключва пръсти около опашката на косата ѝ и я вдига на крака. „Морската консерватория“ също не успява да избяга. Двама регулатори го настигат и докато тичам, чувам ударите на палките между писъците му.

„Животни — изниква в главата ми. — Ние сме животни.“

Хората се блъскат, използват се един друг като щитове, докато регулаторите напредват, тичат след нас, кучетата са по петите ни, палките свистят толкова близо до главата ми, че усещам вятър във врата си, когато дървото се стоварва на сантиметри от черепа ми. Мисля си за жестоки болки, за червено. Тълпата изтънява с напредването на кучетата и палките. Един по един хората около мен пискат и падат, борейки се с три, четири, дори пет кучета наведнъж. Писъци, писъци. Навсякъде се чуват писъци.

Не знам как успявам да избягам от ръцете на регулаторите и продължавам да тичам напред по тесните коридори, минавам през някакви стаи, където вилнеят кучета и виждам още фенери, още счупени прозорци и буботене на автомобилни двигатели. Явно са оградили мястото. Изведнъж зървам пред себе си отворена врата, явно в задната част на къщата, защото през нея се виждат тъмните дървета на хладната шептяща гора. Ако мога да изляза незабелязано... да остана скрита за лъحوвете на фенерчетата за известно време...

Чувам зад себе си лай на куче и забързани стъпки на регулатор, настига ме, божичко, настига ме.

— Спри! — вика рязко някой.

И изведнъж осъзнавам, че съм сама в коридора. Още петнайсет крачки... десет. Само да стигна до онази гора...

Пет крачки до коридора... и изведнъж усещам остра болка в крака. Кучето сключва челюсти около прасеца ми. Обръщам се и виждам животното, а после и регулатора с червеното лице, очите му блестят от възбуда, той се усмихва... („Господи, той се усмихва! Това му доставя удоволствие!“), вдига палката над главата си, готов да я стовари върху мен. Затварям очи, мисли за болка, голяма като океан, за червено като кръв море. Мисля за мама.

Изведнъж някой ме избутва встрани. Палката удря в пода. Регулаторът изругава:

— По дяволите!

Болката в крака спира, вече не усещам тежестта на кучето, усещам нечия ръка около кръста си и глас в ухото — близък и познат, глас, който съм чакала дълго, който съм чувала всяка нощ в съня си.

— Насам — прошепва Алекс.

Ръката му продължава да ме държи за кръста, почти ме носи напред. Сега вървим по друг коридор, този е по-тесен и абсолютно празен. Всеки път, когато стъпя на левия си крак, болката отново ме пронизва до мозъка на костите. Преследвачът е зад нас, тича и пухти ядосано. Сигурно Алекс ме е дръпнал в последния момент и палката му се е стоварила вместо върху главата ми, върху кучето му. Сигурна съм, че Алекс може да тича и по-бързо, но е до мен, не ме оставя нито за миг.

— Влез тук — казва ми и ние се вмъкваме в друга стая.

Вероятно се намираме в друга част на къщата, неизползвана за купона. Тук цари непрогледна тъмнина, но Алекс не намалява темпото, продължава да се движи бързо в мрака. Оставам ръката му да ме води — наляво, надясно, наляво, надясно. Мирише на мухъл и на още нещо... като че ли на прясна боя и на дим, сякаш някой готви на жив огън. Но това е невъзможно. Тези къщи са изоставени от години.

Преследвачът ни пъшка в тъмното след нас. Удря се в нещо и пак изругава. Секунда по-късно нещо пада на пода; чува се звън на счупено стъкло и още псувни. От звуците преценявам, че вероятно се е спънал и паднал.

— Качвай се — прошепва Алекс толкова тихо и толкова близо до мен, че се питам дали не съм си въобразила, но той ме повдига и аз осъзнавам, че ме качва на перваза на прозорец, усещам неравната странична гредка до гърба си, скачам и се приземявам в меката влажна трева отвън.

След секунда Алекс се материализира безшумно зад мен. Все още е горещо, но нощният бриз разхлажда мократа ми от пот кожа и аз съм готова да се разплача от благодарност.

Но все още не сме в безопасност, напротив. Мракът е жив, по него кръстосват десетки електрически лъчове, подскачат около дърветата вляво и вдясно от нас и на техния фон виждам бягащи фигури, фенерчетата ги осветяват като призраци и те остават за миг неподвижни в центъра на светлината. Писъците продължават, чуват се само на няколко крачки от нас, някои от тях обаче са толкова далечни и самотни, че човек може да ги сбърка с бухалите, които ловуват спокойно навътре в дърветата. Алекс ме хваща за ръка и ние хукваме отново. Раненият ми крак гори, всяка стъпка е като забиващ се в него

нож. Захапвам вътрешната част на бузите си, за да не извикам, и усещам вкуса на кръвта.

Около нас е истински хаос. Като картина от ада. Ярка светлина, падащи сенки, счупени кости, крясъци... но постепенно те заглъхват и настъпва тишина.

— Насам.

Изпълнявам командата без колебание. От тъмното пред нас като по чудо изплува малка дървена колиба. Вижда се, че е срутена наполовина, покрита с мъх и пълзящи растения, и дори от това разстояние — само няколко крачки от нея — изглежда по-скоро като струпани греди между храстите, отколкото на къща. Трябва да огледам внимателно всеки метър, за да открия входа. Влизам и едва спирам пристъпа на гадене, защото вътре вони на животинска пикня и мокро куче. Алекс идва след мен и затваря вратата. Обръщам се и го виждам да коленичи и да набутва едно мръсно одеяло в процепа между пода и долния край на вратата. Разбирам, че миризмата идва от одеялото. Не миризма, направо смрад.

— Боже! — проговарям за пръв път и покривам с ръце носа и устата си.

— Така кучетата няма да ни усетят — казва най-спокойно той.

Никога не съм срещала толкова уравновесен човек. Минава ми през ума, че историите, които съм слушала като малка, може да се окажат истина. Може би Невалидните наистина са чудовища.

Но веднага се засрамвам от мислите си. Та той току-що спаси живота ми! Спаси го от регулаторите. От хората, които трябва да ни защитават, да ни пазят от такива като тях. От Алекс.

Не, това наистина е някакво безумие! Завива ми се свят, залитам, спъвам се и се удрям в стената зад мен. Алекс ме хваща и ме задържа на крака.

— Седни — казва ми със същия спокоен и заповеднически тон.

Но в момента изпълнението на заповедите му ми действа успокояващо. Сядам на влажния и неравен под. Луната се е измъкнала през облаците и сребристата ѝ светлина се процежда през дупките на покрива и стените. Над главата на Алекс има рафт и в единия му край са струпани някакви кутии, като от боя. Иначе помещението е много тясно — само няколко крачки, — няма никакво място за мърдане.

— Сега ще прегледам крака ти. Нали нямаш нищо против? — казва все още шепнешком той.

Кимам безмълвно. Въпреки че съм седнала, все още усещам замайване.

Алекс застава на колене и взима крака ми в скута си. Когато навива крачола ми нагоре, усещам, че платът е мокър. Сигурно е кръв. Стискам зъби и долепим плътно гръб до стената, очаквам да боли, по пръстите му — хладни и силни — танцуват по кожата ми и притъпяват всяко друго усещане, както лунната светлина отслабва, когато през лицето ѝ преминава облак.

Алекс навива панталона до коляното ми и се навежда, за да огледа раната. Опирам лакът в пода. Стаята се завърта пред очите ми. Сигурно съм изгубила много кръв.

Той издишва рязко и въздухът излиза със свистене между зъбите му.

— Толкова ли е зле? — питам го, но не поглеждам натам. Не смея.

— Стой мирно — отвърща той.

Положението май наистина е лошо, но той не иска да ми каже. Това ме изпълва с нежност към него и с такава омраза към онези отвън, към ловците на хора, към примитивните същества с тежки палки и кучета с остри зъби. Оставам без въздух и отварям уста, за да си поема дъх.

Алекс се пресяга към рафта зад себе си и без да пуска крака ми, взима някаква метална кутия. Пръстите му шарят из нея и след миг капакът ѝ се отваря. В ръката му се появява малко шишенце.

— Сега ще те заболи малко — предупреждава ме той.

Течността потича и остра миризма на алкохол изгаря ноздрите ми. Кракът ми пламва и трябва да стисна зъби, за да не извикам. Алекс ми подава ръка и аз я стисвам между моите, без да съзнавам какво правя.

— Какво е това? — питам го през зъби.

— Нещо като алкохол. Предотвратява инфекции.

— Откъде знаеш, че е в кутията? — любопитствам, но той не отговаря.

Измъква ръката си от моята и чак сега усещам, че съм я стискала с всички сили. Но нямам енергия да се срамувам, нито да се страхувам,

стаята около мен започва да пулсира, пред очите ми става все по-тъмно.

— По дяволите! — мърмори той. — Ти наистина кървиш сериозно.

— Не боли толкова много — казвам тихо, въпреки че това е лъжа. Но той е толкова спокоен, толкова целенасочен, че ми се иска и аз да изглеждам смела.

Изведнъж всичко се отдалечава от мен — звукът от тичащи крака и виковете навън се чуват съвсем глухо, сякаш долитат при мен през океан от вода. Лицето на Алекс е на километри от мен. Започвам да си мисля, че сънувам или просто умирам. Но миг след това гласувам за съня, защото виждам Алекс да вдига блузата си нагоре и да я съблича.

„Какво правиш?“, едва не извиквам. Той я издърпва през главата си и започва да пори плата на дълги ивици, хвърляйки нервни погледи към вратата. След всяко „пррр“, което се чува при разпарянето на поредната ивица, спира и се ослушва.

Никога досега не съм виждала момче без горна дреха, като не броим бебетата и няколко момчета на плажа, но те бяха много далеч и не можах да видя нищо, не смеех да ги погледна, за да не си навлека неприятности.

Но сега не мога да си откъсна очите от него. Луната докосва съвсем леко лопатките на гърба му и те блестят в мрака като върхове на криле, като крилете на ангел по рисунките, които съм виждала в учебниците. Тялото му е слабо, но мускулесто. При всяко движение виждам как изпъкват раменете и гърдите му, толкова странно, невероятно различни от тези на момичетата. Докато го гледам, изведнъж ми се приискава да изляза навън и да тичам, да тичам... Мисля си за топли и потни неща. Кръвта зашумолява в ушите ми, усещам странно вълнение, сякаш хиляди малки птички пърхат с криле в гърдите ми. Нямам представа дали е, защото губя много кръв, или от нещо друго, но стаята се завърта толкова силно, че ме хваща страх да не излетя от нея, да не излетим и двамата, и да се изгубим в нощта. Преди малко той ми изглеждаше безкрайно далеч. Сега изпълва цялата стая. Толкова е близо, че не мога да дишам, не мога да помръдна, да кажа и една дума, не мога дори да мисля. Всеки път, когато пръстите му ме докоснат, времето сякаш се залюлява за миг и заплашва да се

разпадне. Нека се разпадне, да се разпадне целият свят, мисля си в този момент, и да останем само ние. *Ние*.

— Хей — докосва ме по рамото той. Допирът трае не повече от секунда, но тя е достатъчна всичките ми сетива да се насочат в онази единствена точка под неговия пръст, която започва да се затопля. Никога не съм се чувствала толкова спокойна и умиротворена. Може би умирам. Незнайно защо, тази мисъл не ме разстройва. Дори ми се струва забавно.

— Добре ли е така?

— Да — казвам и се изкисквам тихичко. — Ти си гол.

— Какво? — поглежда ме изненадано той. Дори и в тъмното виждам, че не разбира.

— Никога не съм виждала момче така. Без блуза. Не и от близо.

Алекс започва да увива ивиците плат около крака ми, пипа внимателно, но стяга превръзката.

— Кучето те е захапало здраво — казва той, — но това трябва да спре кървенето.

Фразата „да спре кървенето“ ми звучи сериозно и ме плаши. Страхът ме разбужда и ми помага да се съсредоточа. Алекс приключва с превръзката и пронизващата болка се сменя с тъпо пулсиращо напрежение.

Той внимателно поставя крака ми на пода.

— По-добре ли е така? — пита отново и аз кимам.

Той се премества и обляга гръб на стената до мен. Толкова сме близо един до друг, че лактите ни почти се докосват. Усещам излъчващата се от кожата му топлина и от нея ми става горещо. Затварям очи и се опитвам да не мисля за близостта ни, нито да си представям какво би било, ако прокарам ръка по раменете и гърдите му.

Врявата от преследването навън вече заглъхва, писъците са все по-редки, гласовете са неясни. Регулаторите отминават. Изричам наум кратка молитва за Хана, моля се да е избягала; мисълта, че може да я хванат е толкова страшна, че я прогонвам веднага от ума си.

Въпреки че наоколо утихва, двамата продължаваме да седим неподвижно един до друг. Толкова съм уморена, че мога да спя с години. Къщата на Каръл ми изглежда безнадеждно далеч, няма начин да стигна до там.

Внезапно Алекс започва да говори. Гласът му е нисък и тих, но напрегнат:

— Виж, Лена... Онова, което се случи на плажа... наистина съжалявам. Трябваше да ти кажа веднага, но не исках да те изплаша, не исках да избягаш от мен.

— Няма нужда да ми обясняваш — казвам бързо.

— Не, искам да ти обясня. Разбираш ли, не съм искал да...

— Слушай ме, Алекс — прекъсвам го аз. — Няма да кажа на никого, разбра ли? Нямам намерение да ти навличам неприятности.

Той мълчи. Усещам погледа му, но продължавам да гледам мрака пред себе си.

— Не ми пука за това — казва тихо той. Замлъква, после продължава: — Просто не искам да ме мразиш.

Стаята отново се свива и затваря около нас. Усещам погледът му да ме изгаря, но не смея да погледна към него. Страхувам се, че ще се изгубя в очите му, ще забравя всичко, което трябва да кажа. Навън гората е утихнала съвсем. Проверителите трябва да са си заминали. След малко щурците ще подхванат вечната си песен и ще огласят цялата гора.

— Защо те интересува какво мисля аз? — казвам, останала без глас.

— Вече ти казах — отвърща шепнешком той. Дъхът му гъделичка мястото зад ухото ми и кара космите на врата ми да настръхват. — Харесвам те.

— Но ти не ме познаваш — контрирам го аз.

— Искам да те опозная.

Стаята се върти все по-бързо. Притискам се още по-силно към стената, опитвам се да задържа главата си изправена. Това е невъзможно. Той има отговор за всичко. И го изстрелва прекалено бързо. Сигурно е номер. Притискам длани към влажния под, търся спокойствие от здравината на грубите дъски под тях.

— Защо аз? — Не искам да питам, но думите сами се изплъзват от устата ми. — Аз не съм... нищо...

Искам да кажа „Не съм нищо специално“, но последната дума засяда в гърлото ми. Бих се чувствала по същия начин, ако се изкача на върха на планина, където въздухът е толкова разреден, че вдишваш и вдишваш, и вдишваш, но все не можеш да го усетиш в дробовете си.

Алекс не отговаря и аз разбирам, че мълчи, защото няма отговор. Точно както и подозирах, няма никаква причина да съм аз. Избрал ме е случайно, за майтап, или защото е знаел, че съм прекалено страхлива, за да го издам.

Но той заговаря. Говори бързо и напористо, очевидно е мислил много за това, историята му е от онези, които разказваш на себе си отново и отново, докато ръбовете ѝ се изглаждат:

— Роден съм в Пустошта. Майка ми е починала веднага след раждането; баща ми също е мъртъв. Дори не е разбрал, че има син. През първата част от живота си живях там, подмятаха ме като топка от семейство на семейство. — Запъва се за момент и аз усещам болката в гласа му. — Невалидните ме гледаха заедно. Като в комуна.

Навън щурците спират за миг безкрайната си песен и на мен изведнъж ми се струва, че не се е случило нищо страшно, че в тази вечер няма нищо необикновено — просто още една мързелива и гореща нощ, която чака сутринта, за да се оттегли. Остра болка разтърсва тялото ми, но тя няма нищо общо с крака. Просто ме смайва фактът колко малко е всичко, целият ни свят, всичко, което има значение за нас — магазините, проверките, работата ни, дори самия живот. Но това не пречи на Земята да се върти както обикновено, нощта да замества деня, после отново да му отстъпва мястото си, нито сезоните да идват един по един, а планетата да се отърсва от тях, сякаш сменя кожата си, да влезе в другия, и всичко да започне отново и отново.

Алекс продължава разказа си:

— Дойдох в Портланд на десет години и се присъединих към съпротивата в града. Няма да ти разказвам как. Беше сложно. Получих идентификационен номер, приех друго фамилно име, нов домашен адрес. Ние сме много повече, отколкото си мислиш. Освен Невалидните, има несъгласни и симпатизанти, много повече, отколкото предполагат властите. Имаме хора в полицията и в общината. Дори и в лабораториите.

Кожата ми настръхва, когато чувам това.

— Искам да кажа, че не е невъзможно да влизам в Пустошта и да излизам оттам. Трудно, но не невъзможно. Влязох в града с двама непознати — симпатизанти. Казаха ми да ги наричам леля и вуйчо. — Той потрепва едва забележимо. — Нямах нищо против. Не познавам

нито един от родителите си, бях отгледан от десетки лели и чичовци. За мен нямаше никакво значение.

Сега говори съвсем тихо, сякаш забравя, че съм там. Не знам докъде ще доведе тази история, но сдържам дъха си, защото се страхувам, че ако издишам, той ще спре да говори.

— В началото мразех живота си тук. Не можеш да си представиш колко много го мразех. Завиваше ми се свят от толкова много хора и сгради, от тълпите, от правилата — правила за всичко, накъдето и да се обърнеш — правила. Правила и стени. Не бях свикнал на такъв живот. Чувствах се като в клетка. Всъщност ние сме в клетка и границите са нейните стени.

Потръпвам цялата, сякаш ударена от ток. За всичките си седемнайсет години и единайсет месеца подобни мисли не са минавали през главата ми, никога, по никакъв повод. Дотолкова съм свикнала да мисля, че границите са създадени, за да държат онези оттатък, *извън* тях, че не съм се замисляла, че държат нас *вътре*. Сега виждам през очите на Алекс и разбирам какво е преживял.

— Отначало бях много ядосан. Палех всичко: хартии, книги, училищни вещи. Това някак си ме успокояваше. — Той се засмива тихо. — Изгорих дори личната ми книга „Ш-ш-т“.

Втора вълна на шок преминава през мен. Да унищожиш или обезобразиш книгата „Ш-ш-т“, е светотатство.

— Всеки ден обикалях с часове пограничните райони. Понякога плачех. — Той се свива като червей до мен, явно се срамува. Откакто е заговорил, това е първият знак, че си дава сметка за мен, че говори на мен, и желанието да хвана ръката му и да я стисна в моята, да му дам малко от моята увереност, ме залива като река. Но аз държа дланите си залепнали за пода. — След известно време обиколките се превърнаха във всекидневни разходки. Обичах да наблюдавам птиците. Те излитаха оттук и отлитаха към Пустошта, прескачаха пространството сякаш на шега. Напред-назад, напред-назад, летяха и се рееха из пространството. Можех да ги гледам с часове. Те бяха напълно свободни. Мислех, че в Портланд никой и нищо не е свободно, но ето че грешах. Птиците са свободни.

Замлъква за момент и аз решавам, че е приключил. Вероятно е забравил за моя въпрос — „Защо аз?“ — но ми е неудобно да му го напомня, затова оставам да седя тихо до него. Представям си го как

стои неподвижен като статуя на границата и гледа птиците над главата си. Това ме успокоява.

Минава цяла вечност, преди да продължи разказа си, този път говори толкова тихо, че трябва да се примъкна по-близо до него, за да го чувам.

— Видях те за пръв път при Губернатора. Не бях ходил да гледам птиците от години. Ти ми напомни за тях. Подскачаше и викаше нещо, няколко кичура се бяха измъкнали от опашката ти и беше толкова бърза... Той поклаща глава. — Мина като мълния покрай мен и изчезна. Точно като птичка.

Не знам как се случва — не съм го искала, — но някак си се оказваме съвсем близо в мрака, лицата ни са само на няколко сантиметра едно от друго.

— Всички тук се движат като заспали. Спят с години. Ти изглеждаше толкова... будна — казва той. Гласът му отново се е превърнал в шепот. Затваря очи, после отново ги отваря. — Омръзна ми да спя.

Вътрешностите ми се надигат, започват да вибрират, сякаш под въздействието на думите му са се превърнали в реещи се из въздуха птици. Останалата част от тялото ми се носи на гребена на мощна топла вълна, през мен преминава горещ вятър, разкъсва ме на части и ме превръща във въздух.

„Това е нередно“, шепне някой вътре в мен, но не с моя глас, това е гласът на зрял човек, на леля, на Рейчъл, на учителите ми и на суровия оценител, който задаваше по-голямата част от въпросите на второто ми оценяване.

— Не! — викам на глас, въпреки че към гърлото ми се надига друга дума, напират като подземен поток към повърхността: „Да, да, да!“.

— Защо? — пита шепнешком той. Ръцете му намират лицето ми, пръстите му докосват челото, връхчетата на ушите, скулите ми. Където минат, избухва пожар и ние се превръщаме в два върха на един и същ нажежен до бяло пламък. — От какво се страхуваш?

— Трябва да ме разбереш, Алекс. Искam едно-единствено нещо: да бъда щастлива. — Едва намирам думите. Умът ми е пълен блокаж, всичко е обвито в мъгла, освен пръстите му. В момента не съществува нищо друго, освен тези танцуващи по кожата и косата ми пръсти.

Искам те да спрат. Искам да продължат вечно. — Искам да съм нормална, като останалите.

— Сигурна ли си, че да си като останалите, ще те направи щастлива? — дъхът му играе по ухото и врата ми, усещам докосването на устните му. Сигурно наистина съм умряла. Кучето ме е ухапало, палката се е стоварила върху главата ми и всичко това е просто съм. Сън, в който светът се е разпаднал. Съществува само той. И аз. Само двамата.

— Не знам друг начин. — Не усещам движението на устните си, не чувствам думите между тях, но те са там и трептят в тъмнината.

— Нека ти покажа — казва той.

И ние се целуваме. Или поне аз си мисля, че се целуваме. Виждала съм хората да го правят само два пъти — бързи докосвания със затворени устни на сватба или при тържествени случаи. Но нашата целувка не прилича на онова, което съм виждала, което съм си представяла или сънувала. Тя е като музика, като танц, не, още по-красиво. Устните му се отварят леко, аз също разтварям моите. Неговите са меки, с мекотата на онзи тих гласец, който продължава да повтаря вътре в мен „да“. Топлината достига до всяка клетка на тялото ми, разгаря огън в мен и ми дава усещането, че летя. Пръстите му се вплитат в косите ми, докосват шията и главата, танцуват по раменете и без да мисля, нито да го желая, аз прокаквам ръце по гърдите му, галя топлатата му кожа, връхчетата на лопатките на гърба му, издадени съвсем леко, като малки криле, минавам по извивката на наболата, сякаш покрита с мъх, челюст. Всичко е странно, непознато, прекрасно и ново! Сърцето ми бие толкова силно, че гърдите ме заболяват, но болката е сладка, като онази, която усещам в първия ден на есента, когато въздухът искри, листата на дърветата пламтят по краищата и вятърът носи мирис на дим — като внезапен край и начало на нещо. Под пръстите ми сърцето му бие в отговор на моето, сякаш телата ни говорят на някакъв свой език.

И изведнъж, съвсем нелепо и глупаво, ме напушва смях. Ето, това искам, ето какво съм искала винаги. Всичко останало — всяка секунда, всеки ден и всяка нощ преди целувката — е без значение.

Когато Алекс отделя устни от моите, имам чувството, че над главата ми се е спуснало покривало, успокоило е всички тревожни

мисли и въпроси, изпълвайки ме с покой и дълбока като сняг радост, останало е една-единствена дума — „да“. „Да“ на всичко.

Много те харесвам, Лена. Вярваш ли ми сега?

Да.

Мога ли да те изпратя?

Да.

Искаш ли да се видим утре?

Да, да, да.

Улиците отново са пусти. Градът е тих, сякаш го няма, но дори да е изгорял, да се е превърнал в пепел, докато сме били в колибата, не бих забелязала. Изминаваме пътя до нас като насън, истинска приказка. През цялото време се държим за ръце и два пъти спираме в най-дълбоките сенки да се целунем. И двата пъти ми се иска мракът да е толкова плътен и тежък, че да ни покрие напълно и да останем завинаги гърди в гърди, устни в устни. И двата пъти дъхът ми спира, когато той се отдръпва от мен, хваща ръката ми и ме повежда напред, сякаш мога да дишам нормално само ако устните му са върху моите.

Не знам как става, но стигаме прекалено бързо до нас, аз прошепвам „лека нощ“ и устните му докосват моите за последен път, съвсем леко, като вятър.

Промъквам се вкъщи, изкачвам на бегом стъпалата и скачам в леглото. Дълго време се въртя като пумпал, треперя и въздишам, вече тъгувам за него. Леля, даскалите и учените се оказаха прави за делириума. Усещам ясно симптомите. Гърдите ме болят, тревогата и безпокойството тровят кръвта ми и желанието да съм до Алекс е толкова силно, че пробужда вътрешностите ми като остър нож, разкъсва ме на парчета и оставя в мен една-единствена мисъл: „Това ще ме убие, това ще ме убие, това ще ме убие... Но не ми пука“.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Накрая Бог сътвори Адам и Ева, за да живеят мирно и щастливо като мъж и жена, като вечни съпрузи. Те живели спокойно дълги години в една прекрасна градина с редици от високи и прави дървета и кротки животни, които били техни домашни любимци. Помислите им били чисти и спокойни като безоблачното синьо небе, което покривало като плащ всичко над главите им. Не знаели що е болка, болест или копнеж. Не сънували. Не задавали въпроси. Всяка сутрин се събуждали като новородени. Всичко наоколо било същото като вчера, но те сякаш го виждали за пръв път и били доволни.

От „Битие“: „Пълна история на света и на познатата ни Вселена“, Стивън Хорас, Харвардски университет.

На следващата сутрин е събота. Събуждам се с мисълта за Алекс. Опитвам се да стана, но болката в левия крак ме оставя на място. Свалям пижамата и виждам, че върху превръзката от тениската му има малко петно кръв. Знам, че трябва да почистя раната, да сменя превръзката, изобщо да направя нещо, но се страхувам да я погледна. Подробностите от снощи — писъците, хаосът, кучетата и палките — се завъртат в главата ми, всичко се връща и за миг ми се струва, че ще повърна. Но световъртежът отминава и аз се замислям за Хана.

Телефонът стои в кухнята. Леля е пред мивката, мие чинии. Слизам от втория етаж. Тя ме усеща, обръща се и се стряска, когато ме вижда. Мимоходом се поглеждам в огледалото в коридора. Изглеждам ужасно — косата се е залепила за черепа, под очите имам големи торбички — и изведнъж ми се струва невероятно, че някой може да ме

намира за хубава. Но ето че се намери. Мисълта за Алекс стопля душата ми.

— Побързай — казва леля. — Ще закъснееш за работа. Тъкмо мислех да те будя.

— Трябва да се обадя на Хана.

Дърпам кабела и излизам в коридора с апарата, за да си осигуря поне малко самостоятелност.

Първо се обаждам у дома й. Телефонът звъни веднъж, два, три, четири, пет пъти. После се включва секретарят: „Това е домът на семейство Тейт. Моля, оставете съобщение, не по-дълго от две минути...“

Затварям бързо. Пръстите ми се разтреперват. Едва успявам да набера номера на мобилния й, който ме препраща директно към гласовата поща.

Съобщението е същото, каквото винаги е било: „Хей, съжалявам, но не съм наблизно. А може би не съжалявам — зависи кой се обажда“. Гласът й е весел, едва потиска напирания смях. Да го чуя такъв, съвсем нормален, след случилото се снощи, ме разтърсва. Все едно да сънуваш място, за което не си се сещал известно време. Спомням си деня, когато Хана записа съобщението. Беше след училище, в нейната стая, и тя отхвърли милион поздравя, преди да се спре на това. Накрая ми писна и започнах да я замерям с възгласници всеки път, когато решеше да опита „само още едно“.

— Хана, обади ми се — казвам възможно най-тихо. Сигурна съм, че леля надава ухо от кухнята. — Днес съм на работа. Ако искаш, ела в магазина.

Затварям с чувство на вина и тревога. Снощи, докато съм седяла на сигурно място с Алекс в онази колиба, може да са я наранили или арестували. Трябваше да я потърся, да положа повече усилия.

— Лена! — вика леля от кухнята точно когато тръгвам към втория етаж да се облека.

— Какво?

Тя излиза и прави две крачки към коридора. Гледа ме така, че започвам да се притеснявам.

— Куцаш ли? — Явно е забелязала, въпреки че през цялото време се опитвах да се скрия.

Отмествам поглед. По-лесно ми е да излъжа, когато не я гледам в очите.

— Нищо подобно.

— Не ме лъжи — срязва ме с леден тон тя. — Мислиш, че няма да разбера защо куцаш, но бъркаш.

За една мъчителна секунда си мисля, че ще ме накара да навия крачола на пижамата или ще заяви, че знае за снощния купон. Но тя казва:

— Отново си започнала да бягаш, нали? Въпреки че ти забраних.

— Беше само веднъж — отвърщам почти весело. — Мисля, че си изкълчих глезена.

Каръл поклаща отчаяно глава.

— Не знам откога спря да ме слушаш, Лена. Мислех, че точно ти... — тя спира по средата на изречението. — Е, добре. Остават още само пет седмици. После ще се справим с всичко.

— Да — отвърщам с пресилена усмивка.

Цялата сутрин се разкъсвам между тревогата си за Хана и мисълта за Алекс. На два пъти маркирам погрешни цени на касата и се налага да викам Джед, управителя на чичо, да сторнира сметката. После бутам цял ред със замразени готови спагети и губя етикетите на няколко кутии с домашно сирене. Слава богу, че чичо днес не е в магазина. Джед почти не ме поглежда, дори не разговаря с мен, ако не броим сумтенето му, и съм сигурна, че няма да забележи как изведнъж се превърнах в непохватно и некомпетентно създание.

Разбира се, знам откъде идва част от проблема. Дезориентацията, разсеяността и трудното съсредоточаване са класически симптоми на *делириума*. Но не ме интересува. Ако и пневмонията те кара да се чувстваш толкова добре, щях цяла зима да стоя на снега с боси крака и без палто. Или щях да отида в болницата и да нацелувам болните пациенти.

Казах на Алекс работното си време и решихме да се срещнем на Черния залив след края на смяната ми, в шест часа. Но минутите пълзят като охлюви, още сме едва обяд. Кълна се, никога не съм виждала времето да върви толкова бавно. Всяка секунда като че ли се нуждае от специална покана, за да се придвижи до следващата. Не спирам да убеждавам часовника да се забърза, но той сякаш нарочно не ме слуша. Виждам един клиент да пъха нос в малката ми колекция

(или нещо подобно) от френски продукти; поглеждам часовника; отново връщам поглед на клиента; после към часовника и... установявам, че стрелката на секундарника стои на същото място, хваща ме страх, че ще спре съвсем, докато онази жена рови с розовия си пръст в дясната си ноздра точно над таблата с увехнала маруля.

На обяд правя петнайсетминутна почивка, отивам отзад, сядам на бордюра и лапам няколко хапки от сандвича, въпреки че изобщо не съм гладна. Нетърпението да видя отново Алекс убива напълно апетита ми. Още един симптом на делириума.

„Така ти се пада“

В един часа Джед започва да попълва рафтовете и аз все още съм вързана на касата. Горещината е ужасна, една муха се е вмъкнала и не спира да бръмчи, обикаля стоките, но най-много се задържа при рафта над главата ми, където държим цигарите, бутилките с уиски и другите напитки. Досадното жужене, горещината и еднообразният звук от вентилатора зад гърба ми ме приспиват. Ако можех, щях да отпусна глава на тезгяха и да сънувам, сънувам, сънувам. Да сънувам, че съм в онази колиба с Алекс. Да сънувам твърдата му гръд до моята, силните ръце и нежния му глас: „Нека ти покажа“.

Звънчето над вратата се обажда и аз излизам от дрямката си.

И ето го, влиза през вратата с ръце в джобовете на размъкнати къси панталони, косата му блести около главата, сякаш наистина е направена от листа и клонки. Алекс. За малко да падна от стола.

Той ми хвърля бърза усмивка, после тръгва нехайно из магазина, избира разни ненужни неща, като свински кожички и консервирана супа от карфиол, демонстрира прекален интерес със забележки като: „Ммм, това изглежда вкусно“, и аз едва се сдържам да не избухна в смях. В един момент се налага почти да прегърне Джед, за да се разминат — пътеките между рафтовете са много тесни, а Джед не е от най-фините, — и когато двамата се заглеждат един в друг, изтръпвам цялата. Той не знае. Не знае, че вкусът на устните на това момче още е върху моите и следите от пръстите му са по раменете ми. Не знае, че за пръв път в живота си съм направила нещо по свой избор не защото някой ми е казал, че е хубаво или лошо.

Докато наблюдавам разхождащия се из помещението Алекс, стигам до извода, че сме свързани с невидима нишка, и това ме кара да се чувствам по-силна от всякога.

Най-после той идва до касата с пакетче дъвка, чипс и безалкохолна бира.

— Това ли е всичко? — питам го и внимавам да не се издам с гласа си. Кръвта залива лицето ми. Колко красиви са очите му — като злато!

— Това е всичко — кима той.

Маркирам цената с треперещи пръсти, искам да му кажа нещо повече, но се страхувам Джед да не чуе. Влиза друг клиент, по-възрастен, с вид на регулатор, затова отброявам възможно най-бавно рестото, опитвайки се да го задържа още малко.

Но няма как да броиш дълго ресто, когато сметката е точно пет долара. Връщам му и ръцете ни се докосват, докато оставям банкнотата в ръката му. Отново усещам токът да преминава през мен. Ще ми се да го хвана, да го придърпам към себе си и да го целуна.

— Приятен ден — казвам пискливо. Гърлото ми се е надуло дотолкова, че се изненадвам, когато успявам все пак да избутам думите навън.

— Надявам се да е приятен — отправя ми той една от своите фантастични малко криви усмивки и тръгва към вратата. — Днес ще ходя на Черния залив.

И излиза, изгубва се зад вратата. Опитвам се да го проследя, но слънцето ме заслепява и фигурата му се превръща в неясна трептяща сянка, раздвижва се и изчезва от погледа ми.

Не мога да го понеса. Не мога да понеса мисълта, че се отдалечава от мен и трябва да търпя още цели пет часа, преди да го видя отново. Няма да го преживея. И преди да помисля какво правя, се измъквам от мястото зад касата и свалям престилката, която нося, откакто се наложи да се справям с един теч от хладнината витрина.

— Джед, застани на касата за секунда — казвам му.

Джед примигва объркано.

— Къде отиваш?

— Да догоня онзи клиент. Върнах му по-малко пари.

— Но... — започва той. Не искам да слушам възраженията му. Представям си ясно какво ще каже. „Но ти се занимава с рестото му цели пет минути“. Добре. Нека си мисли, че съм тъпа. Ще го преживея.

Алекс стои на ъгъла на улицата, изчаква един камион да премине през кръстовището.

— Хей — викам и той се обръща.

Една жена с бебешка количка спира от другата страна на улицата, вдига ръка над очите си и се вглежда в мен. Вървя колкото може по-бързо, но болката в крака спира движението ми. Очите на жената отсреща се забиват в мен като остри игли.

— Сбъркала съм с рестото ви — викам отново, въпреки че вече съм достатъчно близо до него, за да говоря нормално. Надявам се това да накара жената да ме остави на мира. Но тя продължава да ни следи.

— Не трябваше да идваш — прошепвам, когато достигам до него. Правя се, че слагам нещо в ръката му, и продължавам: — Казах ти, че ще се срещнем след работа.

Той стиска шепи, слага я в джоба си, влиза без проблеми в ролята си и отговаря шепнешком:

— Нямах търпение.

После размахва пръст пред лицето ми, сякаш ми се кара за грешката, но гласът му е нежен и мек. И отново ме обхваща чувството, че нищо не е реално — нито слънцето, нито сградите, нито жената на другия тротоар, която продължава да ни гледа.

— Зад ъгъла има една синя врата — казвам тихо, докато се отдалечавам и вдигам ръце, сякаш се извинявам за немарливостта си. — Чакай ме там в пет. Чукни четири пъти.

После продължавам по-силно:

— Наистина съжалявам. Грешката беше неволна.

Обръщам се и тръгвам куцайки към магазина. Не мога да повярвам, че направих такова нещо. Че поех такъв риск. Но трябваше да го видя. Трябва да го целуна. Никога не съм имала толкова силна нужда от нещо. Желанието издува гърдите ми, както става в края на спринта, и цялото ми тяло крещи за почивка и за въздух, а аз имам чувството, че умирам.

— Благодаря — казвам на Джед и заемам мястото си зад касата. Той измърморва нещо неразбираемо и се връща към тефтера и химикалката, зарязани на един рафт до пътека номер три — газирани напитки, бонбони, чипс.

Човекът, когото оприличих на регулатор, е забил нос в хладилния щанд. Не знам дали търси нещо за вечеря, или просто се възползва от студения въздух. Каквато и да е причината, когато го поглеждам, картината от миналата вечер се връща в съзнанието ми, чувам

свистенето на палките около себе си и изведнъж го намразвам — заради всички тях. Представям си как го блъскам във фризера и затварям капака над главата му.

Мисълта за проверката отново ми напомня за Хана. Новината за нощните събития е във всички дневни вестници. Стотици хора са прибрани за разпит или са хвърлени директно в Криптата, макар никъде да не се споменава за нападението над онази къща в Хайландс.

Един възрастен човек оглежда продуктите във фризера. Решавам да отида у Хана довечера, ако тя не ми се обади дотогава, казвам си, че засега няма защо да се тревожа, но чувството за вина не спира да ме мъчи и кара стомахът ми да се свива.

Старецът продължава да се върти около фризера, без да ми обръща внимание. Да видим. Свалям отново престилката, търся Джед, за да се уверя, че не ме гледа, грабвам всички бутилки с ибупрофен — поне дузина — и ги натъпквам в джоба на престилката.

После отново изохквам.

— Ох, Джед! Трябва отново да ме заместиш!

Той ме поглежда с воднистите си очи, примигва недоволно.

— В момента зареждам.

— Съвършили сме ибупрофена. Не виждаш ли?

Той впила поглед в мен, всъщност, за не повече от две секунди, но те ми се струват цяла вечност. Стискам здраво ръце зад гърба си. Иначе ще види, че треперят, и ще се издам.

— Ще отида да видя дали няма да изровя нещо от склада. Застани зад касата.

Ставам и се измъквам внимателно от мястото си, за да не закача някъде шишенцата с лекарството и те да издрънчат. Старая се да го заобиколя колкото може по-отдалеч с надеждата да не види издутия джоб на престилката ми. Никой не ни е предупреждавал за този симптом на делириума. Явно болестта те превръща в свършен лъжец.

Промушвам се през купчината с кашони и празни касетки в задната част на магазина, влизам в склада и затварям вратата зад себе си. За съжаление тя не се заключва, затова примъквам до вратата касетка с ябълков сос, в случай че Джед реши да види какво става, когато търсенето на ибупрофен продължи прекалено дълго.

Миг по-късно чувам леко почукване. Чук, чук, чук, чук, чук.

Вратата се оказва по-тежка от обикновено. Впрягам цялата си сила, за да отворя.

— Казах ти да почукаш четири пъти — казвам, заслепена от нахлулото през вратата слънце.

Изведнъж думите засядат в гърлото ми и ме задушават.

— Здравсти — казва Хана. Стои с наведена глава и пристъпва от крак на крак, изглежда бледа и изплашена. — Надявах се да те намеря тук.

В първия момент не отговарям. Иде ми да извикам от радост, че я виждам цяла, невредима и в добро здраве, но в същото време се разтрепервам от тревога. Оглеждам бързо улицката зад нея. Алекс не се вижда. Може да е видял Хана и да се е изплашил.

— Какво? — свива вежди тя. — Ще ме пуснеш ли вътре, или ще ме държиш тук?

— Ох, извинявай. Влизай, влизай.

Пропускам я край себе си и хвърлям последен поглед в двете посоки на улицата, после затварям. Радвам се да видя приятелката си, но отвътре нещо ме гризе. Ако Алекс се появи, докато тя е тук... „Не, няма да дойде — решавам след миг. — Сигурно я е видял. Сигурно разбира, че не е безопасно да се появи сега“.

Не мисля, че Хана ще каже на някого, но все пак... Толкова лекции й четох, толкова обвинения хвърлих в очите й, че не бих могла да я виня, ако реши да ме клъвне.

— Тук е адски горещо — пуфти Хана и отлепва мократа от потта риза от гърба си. Облечена е в широка бяла риза и свободни дънки, пристегнати с тънък златен колан, също като цвета на косата й. Но изглежда притеснена, уморена и някак отслабнала. Завърта се из стаята, за да огледа, и аз забелязвам тънки драскотини по горната част на ръцете й. — Помниш ли колко обичах да се крия тук с теб? Аз носех списания и онова глупаво старо радио, а ти крадеше...

— Чипс и газирана вода от хладилника — довършвам вместо нея. — Помня, разбира се.

Така си прекарахме цялото лято, когато започнах за пръв път работа в магазина. Непрекъснато си измислях причини да дойда тук в ранния следобед. Хана се появяваше и почукваше пет пъти на вратата, съвсем тихичко. Пет пъти. Трябваше да се сетя.

— Получих съобщението ти тази сутрин — казва Хана и се обръща към мен. Очите ѝ изглеждат по-големи от обикновено. Може би затова останалата част от лицето ѝ изглежда някак по-дребна, някак изсмукала. — Минах отпред и не те видях на касата, затова реших, че си в склада. Сега не съм в настроение да говоря с чичо ти.

— Чичо не е на работа. — Постепенно се отпускам. — Алекс трябваше вече да е тук, ако е имал намерение да се появи. Аз съм сама с Джед.

Хана не ме слуша. Виждам, че гризе нокътя на палеца си — винаги прави така, когато е нервна, но мислех, че е зарязала лошия навик — и оглежда пода, сякаш това е най-красивият линолеум, който е виждала в живота си.

— Хана? Добре ли си?

Тя потръпва, привежда рамене и неочаквано започва да хлипа. Виждала съм Хана да плаче само два пъти и живота си — веднъж във втори клас, когато някой я удари силно в корема, докато играехме хандбал, и още веднъж, на следващата година, когато видяхме едно болно момиче да се бори с полицаите пред лабораториите и главата ѝ случайно се удари толкова силно в тротоара, че го чухме, въпреки че бяхме на триста метра от нея. Заковавам на място, не знам какво да направя. Тя не покрива лицето си, не се мъчи да скрие сълзите. Просто стои пред мен с прибрани встрани ръце и раменете ѝ подскачат толкова силно, че се страхувам да не падне.

Слагам ръка на рамото ѝ.

— Шшшшт, спокойно, Хана. Всичко ще се оправи.

Тя се отдръпва от мен и изсъсква:

— Нищо няма да се оправи!

Поема дълбоко въздух и думите се изливат.

— Ти беше права. За всичко. Миналата нощ... беше ужасно. Имаше проверка... Нападнаха онази къща. Божичко! Хората полудяха от ужас... и онези кучета.... толкова много кръв! Биеха хората с палки, разбиваха им главите с тях. Хората падаха отляво, отдясно... Ох, Лена. Беше толкова страшно, толкова страшно...

Тя слага ръце на корема си и се превива на две, сякаш ще повърне. Продължава да говори, но думите се смесват с воплите ѝ; плаче с глас, цялата се тресе. Отивам при нея и я прегръщам. В първия момент тялото ѝ се втвърдява — ние рядко сме се докосвали, защото

това не се смята за правилно, — но после се отпуска, притиска лице в рамото ми и се разридава. Малко е неудобно, защото тя е много по-висока от мен; налага се да се прегърби. Щеше да е смешно, ако не беше толкова ужасно.

— Шшшт — повтарям аз. — Шшшт, спокойно, всичко ще се оправи.

Но думите звучат нелепо дори и за мен. Виждам се да държа Грейси в прегръдките си и ѝ казвам същото, а тя скимти, забила уста във възглавницата си. „Всичко ще се оправи“. Думи, които не означават нищо, просто звуци в тъмното пространство, жалък опит да се хванеш за нещо, докато падаш в бездната.

Хана мълви нещо, но не успявам да разбера. Лицето ѝ е на рамото ми и думите излизат приглушено и неясно.

И в този миг се чука на вратата. Четири тихи, но неслучайни почуквания едно след друго.

— Какво беше това? — пита Хана с треперещ глас.

— Кое? — В първия момент решавам да се преструвам, че не съм чула нищо, и се моля наум Алекс да си тръгне.

Но отново се чува: чук, чук, чук. Пауза, чук.

— Това! Чукането — поглежда ме тя и потръпва нервно. Би трябвало да се радвам, че вече не плаче, но не искам да ме гледа така. — Мислех, че никой не използва този вход.

— Така е, но понякога... имам предвид, доставчиците... — запъвам се и трескаво търся правдива лъжа, но нищо не ми идва наум. Толкова за новите ми умения.

Алекс показва глава и вика:

— Лена?

Той забелязва Хана и замръзва, наполовина вътре, наполовина отвън.

Известно време никой не обелва и дума. Долната челюст на Хана пада. Буквално. Обръща се към мен, после към Алекс и продължава да мести глава толкова бързо, че ми се струва, че ще се откачи от врата ѝ.

Алекс също не знае какво да прави. Остава като закован за вратата. Може би се надява да остане невидим, ако не мърда.

Колкото и тъпо да звучи, от всички възможни реакции, аз избирам да изгърся:

— Закъсня.

Те заговарят едновременно.

— Ти имаш среща с него? — изписква Хана, докато Алекс ми обяснява:

— Спря ме патрул. Трябваше да показвам идентификационната си карта.

Хана първа идва на себе си. Ето защо я обичам толкова. Преди малко плачеше истерично, сега е самата деловитост.

— Влез вътре — нарежда му тя. — И затвори вратата.

Той изпълнява заповедта ѝ и застава смутено пред нас, пристъпвайки от крак на крак. В този миг изглежда толкова млад и сладък, и притеснен, че ми идва да отида при него и да го целуна пред Хана.

Но тя бързо охлажда желанието ми. Обръща се към мен, скръства ръце и ме поглежда с погледа на госпожа Макинтош, директорката на „Света Ана“. Честно, копира я едно към едно.

— Лена Ела Халоуей Тидъл — казва строго. — Чакам обяснения.

— Второто ти име Ела ли е? — пита неочаквано Алекс.

Двете с Хана го изглеждаме кръвнишки, той се свива и отстъпва крачка назад.

— Ъмм... — думите все още излизат трудно от мен. — Хана, нали помниш Алекс?

Тя продължава да стиска ръце пред гърдите и да ме гледа с присвити очи.

— О, *спомням* си го много добре. Само не мога да си спомня защо е *тук*?

— Той... искаше да... — Опитвам се да намеря логично обяснение, но както винаги, мозъкът ми зацикля в най-напечения момент. Поглеждам отчаяно към Алекс.

Той повдига рамене и двамата се вглеждаме един в друг. Все още не съм свикнала да го гледам, да бъда около него, и отново ме обзема чувството, че ще се удавя в очите му. Но този път това не води до световъртеж. Този път ме държи здраво на земята, сякаш ми казва без думи, че той е тук и всичко ще бъде наред.

— Кажи ѝ — проговаря накрая той.

Хана се обляга на рафтовете с тоалетна хартия и консервиран боб и отпуска ръце, съвсем леко, колкото да ми покаже, че не е толкова

ядосана, но погледът ѝ говори красноречиво: „По-добре ми кажи, защото...“

И аз го правя. Не знам кога точно на Джед ще му писне да стои на касата, затова карам направо. Разказвам ѝ как съм го срещнала случайно във фермата „Буен поток“; казвам ѝ как сме плували заедно до шамандурите, казвам и онова, което той ми разказа за себе си. Когато смотолевям думата „невалиден“, очите ѝ се разширяват и за миг виждам в тях истински страх, но тя го скрива умело. Завършвам с миналата вечер, как отидох да я предупредя за проверката, как кучето ме ухапа и Алекс ми спаси живота. Когато споменавам онази колиба, отново ми става неудобно. Не ѝ казвам за целувката, но тя не излиза от ума ми, мисля само за нея. Ченето на Хана отново пада, толкова е шокирана от разкритията, че май не забелязва смущението ми.

Когато свършвам, казва единствено:

— Значи си била там? Била си там снощи?

Гласът ѝ трепери, звучи като чужд, подозирам, че всеки момент ще заплаче отново. Тревожа се за нея, но в същото време усещам огромно облекчение. Не ми се сърди за Алекс. Не се ядосва, че не ѝ казах.

Кимам бавно. Тя поклаща глава и се взира в мен, сякаш ме вижда за пръв път.

— Не мога да повярвам. Не мога да повярвам, че си се промъкнала дотам по време на проверка... заради мен.

— Ами... така си беше — подсмърчам от неудобство аз. Струва ми се, че съм говорила цяла вечност, а Хана и Алекс са ме зяпали през цялото време. Бузите ми пламват.

На вратата към магазина се чука, след миг чуваме гласа на Джед:

— Лена? Вътре ли си?

Размахвам ръце към Алекс. Хана го избутва зад вратата тъкмо когато Джед започва да напъва от другата страна. Успява да отвори няколко сантиметра, преди да я блъсне в касата с ябълков сок. Но тези няколко сантиметра са достатъчни, за да видя как окото му се вторачва неодобрително в мен.

— Какво правиш там?

Хана подава глава така, че да я види, и му маха.

— Здравсти, Джед — казва весело, преминала без проблем от сълзите към доброто безгрижно настроение. — Минах да оставя нещо

на Лена. И... се хванахме за клюките. Нали знаеш как е?

— Имаме много клиенти — казва сърдито Джед.

— Идвам след секунда — отвърщам, опитвайки се да вляза в тона на Хана. Мисълта, че Алекс и Джед са разделени само от няколко сантиметрова дъсчена врата, ме изкарва извън нерви.

Джед изсумтява и затваря отново. Тримата — аз, Хана и Алекс — оставаме безмълвни за известно време. После въздъхваме едновременно. Получава се една колективна въздишка.

Алекс казва съвсем тихо:

— Донесох ти нещо за крака.

Сваля раницата от рамото си, сяда на земята и изважда от нея кислородна вода, бинт, антибиотична паста и памук. Коленичи и вдига поглед към мен.

— Може ли?

Навивам дънките и той започва да развива ивиците плат от тениската си. Не мога да повярвам, че Хана си стои спокойно, докато някакво момче, някакъв Невалиден, докосва крака ми. Знам със сигурност, че никога не си е представяла такива неща за мен, и поглеждам встрани, едновременно засрамена и горда от себе си. Когато превръзката пада от крака ми, тя поема рязко въздух и аз неволно затварям очи.

— По дяволите! — изохква тя. — Здравата те е захапало.

— Ще се оправи — казва Алекс и тихият му уверен глас стопля цялото ми същество. Отварям очи и поглеждам плахо към задната част на пресеца си. Стомахът ми се преобръща. Едно огромно парче месо виси от крака ми. Няколко квадратни сантиметра кожа липсват напълно.

— Може би ще е по-добре да отидеш в болница — казва изплашено Хана.

— И какво ще им каже? — засича я Алекс, отваря шишето с риванола и напоява едно парче памук. — Че е пострадала по време на проверката, докато е била на забранен купон?

Тя не отговаря. Всъщност съзнава, че не мога да отида на лекар. Преди да си кажа името, ще ме вкарат в лабораториите или направо долу, в Криптата.

— Не боли толкова много — измърморвам, но това е опашата лъжа. Хана ме поглежда отново с онзи странен поглед, който никога не

съм виждала преди, и аз разбирам, че може би за пръв път в живота си е впечатлена от мен.

Алекс почиства раната и започва да се бори с марлята и лепенката. Няма нужда да питам откъде са всичките материали. Предполагам, че това е едно от преимуществата да работиш в лабораториите.

Хана също коленичи.

— Не така — я чувам да казва и си отдъхвам, като разпознавам обичайния ѝ командорски тон. Толкова се радвам, че за малко не се изсмивам на глас. — Братовчедка ми е медицинска сестра, виждала съм я как го прави. Остави на мен.

Тя го избутва с лакът, Алекс капитулира:

— Слушам, шефе! — вдига ръце той и тайно ми намига.

И аз започвам да се смея. Кикотът се надига към гърлото ми и трябва да запуша уста с ръце, за да не се разпищя, да захълцам от смях и да проваля всичко. Хана и Алекс вдигат изненадано глави, споглеждат се и се хият глуповато.

Знам, че всички си мислим едно и също.

Това е лудост. Неправилно е. И опасно. Но докато стоим в прашния склад сред кашоните с макарони, консервирана супа и бебешка пудра, осъзнавам, че тримата сме станали отбор.

Ние срещу тях. Трима срещу хиляди. И въпреки че съм наясно — ситуацията е абсурдна, — се чувствам дяволски добре.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Нещастieto е робство; следователно щастieto е свобода.

Щастieto се постига след лечение.

Ето защо да си свободен, значи да се излекуваш.

„Ще боли ли?“ от книгата „Най-често задавани въпроси за Процедурата и техните отговори“, девето издание, Асоциация на американските учени, Държавно издателство на американското правителство.

След този ден намирам начин да се срещам с Алекс всеки ден, дори когато ми се налага да работя до късно в магазина. Понякога и Хана идва с нас. Най-често ходим на Черния залив, особено вечер, когато другите са се прибрали. Алекс е регистриран като излекуван, така че няма нищо незаконно да се виждаме, но ако някой разбере колко време прекарваме заедно или ни види как се смеем, как се борим във водата и се надбягваме из блатата, със сигурност ще заподозре нещо. Затова, когато се движим из града, се разделяме. Хана и аз вървим по единия тротоар, а Алекс по другия. Търсим най-безлюдните улици, по-неоживените паркове и изоставените къщи, изобщо места, където има малка вероятност да ни видят.

Често се връщаме в Диъринг Хайландс. Най-накрая разбирам как Алекс успя да намери пътя към онази колиба в нощта на проверката и защо се ориентираше толкова добре из онези тъмни коридори. Всеки месец той прекарва по няколко нощи в изоставени къщи; така си почива от шума и врявата в Портланд. Не го казва, но аз знам, че тези земи му напомнят за Пустошта.

Една къща става любимото ни място. Тя е на Брукс Стрийт номер 37 — стара колониална постройка, някога принадлежала на семейство симпатизанти. Като всички останали къщи в Диъринг Хайландс, имението е отделено от улицата с висока ограда, но е изоставено още от времето на Голямата чистка, когато правителството е опразнило областта, но Алекс ни показва как да се промъкнем през разхлабените дъски, заковани върху прозорците на целия първи етаж. Колко странно! Въпреки че мястото е било плячкосано, по-големите мебели и книгите все още са си по местата и ако не бяха следите от пожар по стените, щеше да ми се струва, че собствениците ще се приберат всеки момент.

Първия път, когато отиваме там, Хана тръгва из тъмните стаи и започва да вика:

— Ехо! Ехо!

Потръпвам от студ в гъстия мрак на хладните помещения. След ослепителното слънце отвън, те ме шокират. Алекс ме придърпва по-близо до себе си. Най-после започвам да свиквам с допира му, вече не извъртам глава, за да погледна рамото си, когато слага там ръцете си, за да ме целуне.

— Ще ми подарите ли един танц, госпожице — покланя се церемониално той.

— Я стига! — тупвам го аз по гърба. Струва ми се нередно да говорим на висок глас на толкова тихо място. Гласът на Хана пред нас звучи някак далечен и аз се питам толкова ли голяма е тази къща и колко стаи, покрити с дебел слой прах и мрак, има тук.

— Питам сериозно — настоява Алекс и разперва ръце. — Това е идеалното място за тази цел.

Стоим в средата на голяма стая, която някога трябва да е служила за хол. Тя е огромна. По-голяма е от целия първи етаж на къщата на Каръл и Уилям. Таванът е висок и от него виси гигантски полилей, металните му части примигват тъжно на оскъдната, процеждаща се през дъските на прозорците светлина. Ако застане неподвижно на едно място и се вслуша, човек може да чуе мишките по стените и пода. Но колкото и да е чудно, това не ме отвращава, нито ме плаши. Дори ми е приятно, кара ме да мисля за гора, за безкрайния кръговрат на живот, растеж, смърт и нов живот. Сякаш това, което чуваме, не са мишки, а самата къща, която се свива около нас, сантиметър по сантиметър.

— Нямаме музика — отвърщам.

Той свива рамене, намига ми и протяга ръце.

— Хората надценяват музиката.

Оставям се да ме прегърне и да ме притисне до сърцето си. Той е много по-висок от мен, главата ми едва достига до рамото му, което ми позволява да чувам ясно ударите на сърцето в гърдите му и този ритъм се оказва достатъчен за нас.

Най-красивата част от къщата е градината отзад. Огромната ливада с прораснала трева се вие между стари дървета, толкова дебели, чепати и стари, че кривите им ръце образуват над нас арка. Лъчите на слънцето пробиват през листата и образуват танцуващи светли петна по тревата. Цялата градина е тиха и хладна като библиотеката ни в училище. Алекс донася одеяло и го оставя в къщата. Когато идваме, го просваме отвън на тревата и тримата лягаме на него. Понякога стоим там с часове, говорим си и се смеем без причина. Понякога Хана или Алекс купуват храна за пикник, а аз веднъж успях да свия от магазина няколко бутилки с газирана вода и цяла кутия с шоколадови бонбони. Направо полудяхме от толкова сладко, играхме на разни игри от детството си: жмичка, гоненица и прескочикобила.

Някои от дънерите на дърветата са големи колкото контейнер за боклук и аз снимам Хана как се смее, докато се опитва да обиколи ствола с ръце. Алекс казва, че дърветата са тук от стотици години, което ни кара с Хана да замълчим. Това означава, че са били тук, *преди* да затворят границите, преди да издигнат стените и преди да прогонят болестта в Пустошта. Тази мисъл започва да драска по гърлото ми като бодил. Искане ми се да знам как е изглеждало всичко това тогава.

Но да си призная, през повечето време аз и Алекс ходим там сами, а Хана ни покрива. След толкова седмици, в които изобщо не се виждахме с нея, сега ходя у тях всеки ден, а понякога и два пъти на ден (когато се срещам с Алекс, и после, когато наистина се срещам с Хана). За моя радост, леля не любопитства. Сигурно си мисли, че сме били скарани известно време и сега наваксваме изгубеното, което до известна степен е така и ме устройва идеално. Не помня някога да съм била по-щастлива. Дори и в сънищата ми не е било толкова прекрасно, и когато казвам на Хана, че никога няма да мога да ѝ се отплатя за помощта, тя извърта устни в усмивка и отвърща:

— Ти вече ми се отплати.

Не съм сигурна какво иска да каже с това, но се радвам, че отново е до мен.

Когато сме само с Алекс, не правим кой знае какво. Просто седим и си говорим, но времето лети като хартия, подхваната от огън. В един момент е три часът следобед, а в следващия, честна дума, слънцето вече се крие зад хоризонта и вечерният час наближава.

Алекс ми разказва за себе си, за своите „чичо“ и „леля“, и какво правят всъщност, макар че все още мънка и увърта, щом стане дума за Невалидните и симпатизантите. Но аз не се сърдя. Не съм сигурна, че искам да знам. Когато започне да говори, че трябва да се съпротивляваме, гласът му става остър, усещам гневът да кипи и бушува зад думите му. Само в такива моменти и само за секунди все още се страхувам от него и думата „невалиден“ започва да пулсира в ушите ми.

Но през повечето време той ми разказва обикновени неща: за чудния пай на леля си, за чичо си, който обичал да си пийва малко повече на събиранията с приятели и започвал да разказва едни и същи стари истории по няколко пъти. И двамата били излекувани и когато го питам не са ли по-щастливи сега, той свива рамене и отвърща:

— Знаеш ли, болката също може да ти липсва.

Това ми се струва невероятно. Не му вярвам. Той ме поглежда с крайчеца на окото си и казва:

— Тогава усещаш, че наистина губиш хората, разбираш ли? Когато вече не те боли. Когато не тъгуваш.

Разказва ми много за Пустошта и за хората, които живеят там. Аз слагам глава на гърдите му, затварям очи и си ги представям: представям си онази жена, която всички наричат Лудата Кейтлин и която прави големи ветропоказатели от старо желязо и смачкани кутии от кока-кола; представям си дядо Джонс, който е към деветдесет години, но все още изкачва планините, всеки ден, търси горски ягоди и диви животни за храна; представям си огньовете на открито и заспалите хора отвън, направо под звездите, и песните, и разговорите до късно вечер, и смеховете до късно през нощта, чак докато нощното небе избледнее.

Разбрах, че той се връща понякога там и все още смята Пустошта за свой дом. Веднъж си го призна, когато съжалих, че няма да мога да отида с него в дома му, за да разгледам студиото на улица „Форсайт“,

където живее, откакто е студент — ако някой от съседите му го види да влиза в сградата с мен, с нас е свършено. Но той ме поправи бързо:

— Това не е дом.

Алекс ми споделя, че с Невалидните са намерили начин да преминават от Пустошта до Портланд и обратно, но когато го питам за подробности, мълчи.

— Един ден може би сама ще видиш — казва само и ме оставя еднакво разтревожена и развълнувана.

Питам го за моя чичо, който избяга точно преди съдебния процес, но той се мръщи и клати глава.

— Там никой не идва с истинското си име. Не мисля, че го познавам.

Обяснява ми, че в страната има хиляди такива селища. Чичо може да е отишъл навсякъде — на север, на юг или на запад. Знае се само, че не е на изток, защото там е океанът. Алекс казва, че в Щатите има толкова много нерегулирани земи, колкото и градове. Това е толкова невероятно за мен, че в началото не му вярвам и когато споделям с Хана, тя също не вярва.

Алекс е добър слушател, може да мълчи с часове, докато му разказвам как съм отраснала в къщата на Каръл, как всички мислят, че Грейс не може да говори, но аз знам, че не е така. Смее се с глас, когато описвам Джени, пронизващия ѝ поглед, лицето ѝ на стара баба и навика да ме гледа така, сякаш аз съм деветгодишната.

С него мога да говоря свободно за мама, за годините, когато живеехме заедно само трите — тя, аз и Рейчъл. Разказвам му за дискотеките по чорапи, за песните, с които ни приспиваше, макар да си спомням само няколко ноти от тях. Не се срамувам да говоря. Може би, защото той ме слуша толкова търпеливо, гледа с ясните си топли очи право в моите и никога не ме съди. Веднъж дори споделям и последните думи на мама. Когато сълзите пълнят очите ми, той започва да ме гали бавно по гърба и на мен ми минава. Топлината на ръката му ги пресушава.

И естествено, се целуваме. Целуваме се толкова много, че когато не го правим, ми е трудно, защото свиквам да дишам през неговите устни.

Постепенно се отпускам и аз започвам да изследвам и други части на тялото му. Деликатната структура на очертаващите се под

кожата му ребра, гърдите и раменете му, издялани сякаш от камък, меките косми по краката му, аромата на море, който се носи от него — прекрасен и неповторим. Но още по-странното е, че му разрешавам и той да ме гледа. Първо стигаме само до повдигане на блузата и той целува раменете ми. После го оставям да сваля блузата, да ме сложи на тревата и да ме гледа. В началото треперя цялата. Едва се сдържам да не покрия гърдите си с ръце, да се скрия някак. Изведнъж осъзнавам колко бяла изглежда кожата ми на слънцето, виждам пълзящите по мен мравки и мушици и съм убедена, че си мисли колко съм грозна и безформена.

Но той поема дълбоко въздух и прошепва:

— Прекрасна си.

Очите ми срещат неговите и аз усещам, че е искрен.

Същата вечер заставам пред огледалото в банята и за пръв път в живота си виждам нещо повече от едно невзрачно момиче. За пръв път стоя там с пусната коса, със смъкната под гърдите нощница и с блеснал поглед, и вярвам на думите му. Аз наистина съм красива.

Но не само аз. Всичко около мен е красиво. В книгата „Ш-ш-т“ се казва, че делириумът обърква възприятията и ти отнема възможността да мислиш логично, заблуждава преценката ти. Но не се казва нищо за това, че любовта превръща света в нещо много по-голямо, отколкото е. Дори и купчината старо желязо до найлоновите торби със смърдящи отпадъци ти се струва някак вълшебна, сякаш извънземно се е транспортирало на земята. На утринната светлина накацалите по покривите чайки изглеждат потопени в гъста бяла боя и блестят така ослепително на фона на бледосиньото небе, че мога да се закълна — не съм виждала нищо толкова прекрасно и толкова ярко в живота си. Дъждовните дни също са великолепни. Струва ти се, че от небето падат безценни камъни и въздухът е пълен с диаманти. Вятърът ми нашепва името на Алекс и океанът го повтаря; клоните на дърветата се поклащат в неразбираем танц. Всичко, което виждам и докосвам, ми напомня за него, може би затова всичко, което виждам и докосвам, е съвършено.

Книгата „Ш-ш-т“ не споменава и за времето, не те осведомява, че то започва да тича пред теб, хвърчи напред като откачено. Изтича през пръстите ти като вода. Всеки път, когато влизам в кухнята и поглеждам календара, отказвам да повярвам, че е изминал още един

ден. Нещо тежко се събира в стомаха ми на топка и с всеки ден тя става все по-болезнена.

Трийсет и три дни до процедурата.

Трийсет и два.

Трийсет.

И между тях като че ли изминават само няколко минути, секунди дори. Като моментални снимки: Алекс размазва шоколадов сладолед по носа ми, защото започвам да мрънкам, че ми е горещо; пръстите на Алекс в косите ми; извивката на лакътя му под главата ми; Алекс шепне: „Искам да останеш с мен“, докато на хоризонта изгрява новият ден — червен, розов, златист; с Алекс лежим и гледаме небето, търсим форми в облаците над нас: костенурка с шапка, мравка влачи парче бисквита, златна рибка гони изплашен заек.

Минути, секунди, моментални снимки: толкова нежни, красиви, крехки и безнадеждни, като самотна пеперуда, която пърха с крилца срещу ураганен вятър.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

*В научните кръгове отдавна се спори дали желанието е симптом за инфектиран с **amor deliria nervosa** организъм, или е условие за развитието на болестта. Така или иначе, всички са единни, че между желанието и любовта съществува симбиотична връзка, в смисъл че едното не може да съществува без другото. Желанието е враг на задоволството; то е болестно състояние на мозъка. Как можем да приемем за здрав човек, който изгаря от желание? Самата дума означава липса, недостатъчност, всъщност желанието е именно това — недостатъчност на мозъка, някакъв дефект, грешка. За щастие, сега тя вече може да се коригира.*

*„Условия за развитието на **amor deliria nervosa**“ от книгата „Да опознаем болестта“, четвърто издание, д-р Филип Бериман*

Август се настанява удобно в Портланд, горещият му лепкав дъх се усеща навсякъде. През деня улиците са непоносимо горещи, слънцето пече безмилостно, хората окупират парковете и плажовете, жадни за сянката на дърветата и полъха на морския бриз. Става все по-трудно да се виждаме с Алекс. Плажът на Ийст Енд — обикновено празен — сега гъмжи от народ дори и вечер, след края на работното време. Два пъти се опитваме да се срещнем там, но се оказва прекалено опасно да се приближим един към друг и да говорим, не успяваме дори да си дадем знак, само си кимаме, като непознати. Опъваме плажните кърпи на петнайсет крачки встрани от пясъка. Той слага слушалки на ушите си и слуша музика, а аз се преструвам, че чета. Всеки път, когато очите ни се срещнат, тялото ми пламва, сякаш лежим един до друг и той гали и разтрива гърба ми. И въпреки че

лицето му е неподвижно, очите му ми се усмихват. Толкова е мъчително и едновременно сладко да съм така близо до него и да не мога да го докосна, дори да го погледна открито: все едно да налапаш целия сладолед наведнъж в горещ летен ден и после да те заболи главата. Започвам да разбирам какво имаше предвид Алекс, когато каза, че на „леля му“ и „чичо му“ след процедурата им липсва болката. Болката насища нещата със смисъл, прави ги значими.

Налага се да се откажем от плажовете и се закотвяме на Брукс Стрийт 37. Градината се задъхва от горещината. Повече от седмица не е валило, слънцето наднича през дърветата както преди, но докато през юли топлите му лъчи ни галеха, сега пробиват през листата като нож и превръщат тревата в кафяв килим. Дори и пчелите са като пияни от жегата, кръжат без посока, блъскат се в повехналите цветя, падат и отново се вдигат нагоре сякаш без желание.

Един следобед с Алекс се изтягаме на одеялото в градината. Аз лежа по гръб и гледам как небето над мен се разпада на отделни сини, зелени и бели парчета. Алекс е по корем, изглежда умислен. Пали кибритени клечки, взира се в пламъка и духа малко преди да изгори пръстите му. Спомням си какво ми каза в колибата онази нощ. За мъката и гнева, че трябва да живее в Портланд, за желанието му да пали разни неща.

Установявам, че не знам почти нищо за него, миналото му е заровено дълбоко в душата му и той го държи заключено там. Научил се е да го крие много по-добре от нас. Подозирам, че в някое тъмно ъгълче в него има гореща точка на напрежение. Тя тлее като въглен и се превръща бавно в диамант, заровен под тежките пластове на благоприличие.

Но аз не питам за това, а и той не обича да говори за миналото си. Въпреки това ми се струва, че го познавам отдавна, че винаги съм го познавала, без да е нужно да ми казва нещо конкретно.

— Сигурно е хубаво в такъв ден да си в Пустошта — изтърсвам ей така, колкото да кажа нещо. Алекс ме поглежда някак особено и аз добавям бързо: — Искам да кажа, че там сигурно е по-хладно. Заради дърветата, има повече сянка.

— Така е — отвърща той, завърта се към мен и се подпира на лакът. Затварям очи и се заглеждам в светлите и тъмни петна под

клепачите си. Алекс мълчи, но аз усещам, че ме наблюдава. Най-накрая проговаря: — Можем да отидем там, ако искаш.

Решавам, че се шегува, и се засмивам. Но той мълчи. Отварям очи и виждам, че е напълно сериозен.

— Шегуваш се, нали?

Но още преди да го кажа, знам отговора и усещам как страхът се прокрадва в мен. Разбирам и защо цял ден се държи толкова странно. Тъгува за Пустошта.

— Ако искаш, можем да отидем — повтаря той, взира се в мен за миг, после се отпуска на одеялото. — Например утре. След като ти свърши смяната.

— Но как ще... — започвам аз, но той ме прекъсва.

— Остави всичко на мен. — Изведнъж очите му потъмняват, стават по-черни и по-дълбоки от тунели. — Искаш ли?

Струва ми се неправилно да говоря за това някак между другото, както си лежа, затова сядам. Преминаването през границата е едно от най-сериозните престъпления и се наказва със смърт. И макар да знам, че Алекс го прави от време на време, мисълта за огромния риск, който поема, досега ми е убягвала.

— Няма начин — казвам шепнешком. — Невъзможно е. Загражденията... охраната... пушките...

— Казах ти, остави на мен. — Той също сяда, взима лицето ми в ръцете си и се усмихва. — Всичко е възможно, Лена. — Това е една от любимите му фрази. Страхът отминава. С него се чувствам в пълна безопасност. Не вярвам, че може да се случи нещо лошо, докато сме заедно. — Ще отидем за няколко часа. Просто да знаеш как изглежда.

Избягвам погледа му.

— Не знам... — отвърщам с мъка, сякаш трябва да разкъсам някаква преграда в гърлото си.

Алекс се навежда, целува ме бързо по рамото и отново ляга.

— Не е страшно — казва и слага ръка на челото си, за да скрие очи от слънцето. — Просто си мислех, че ще ти е интересно.

— Ще ми е интересно, но...

— Лена, ако не искаш, няма да ходим. Просто предложих. Не настоявам.

Кимам мълчаливо. Краката ми лепнат от потта, но аз не обръщам внимание, вдигам ги и ги притискам до гърдите си. Последните му

думи ме успокояват, но в същото време чувствам разочарование. Съзнанието ми пази неясен спомен от времето, когато Рейчъл ме предизвика да направя задно салто от кея на Уилард Бийч. Аз застанах на ръба с треперещи ръце, прекалено уплашена, за да скоча. Най-последна видях страха ми, наведе се и прошепна: „Няма нищо, Лена Лу. Просто още не си готова“. Помня, че в онзи момент исках само едно: да се махна от ръба на кея. Но докато се връщахме към плажа, страхът се замени със срам.

И изведнъж разбирам, че искам да го направя.

— Хайде да отидем — изричам на един дъх.

Алекс пуска лицето ми и се вглежда в мен.

— Наистина ли го искаш?

Кимам, защото се страхувам да повторя думите. Страхувам се, че ако отворя уста, ще кажа нещо друго.

Той се отдръпва и се замисля. Мислех, че ще подскочи от радост, но на лицето му няма усмивка. Дъвче известно време устните си нервно, после казва бавно:

— Това означава да нарушим вечерния час.

— Това означава да нарушим *много* правила.

Той се вглежда в мен. Виждам колко е загрижен и тревогата му преминава и в мен, но като болка, скрита някъде дълбоко.

— Виж, Лена — започва Алекс, премества поглед към изгорелите и подредени прилежно една до друга кибритени клечки и започва да ги пренарежда. — Може би идеята ми не е чак толкова добра. Ако ни хванат... искам да кажа, ако те хванат...

Поема дълбоко въздух и продължава:

— Имам предвид, че ако нещо се случи с теб, никога няма да си го простя.

— Имам ти доверие — казвам, убедена на сто и петдесет процента.

Той продължава да не гледа към мен.

— Да, но... наказанието за прекосяване на границата е... — Отново въздиша. — Наказанието е...

Но не може да изрече последната дума: смърт.

— Хей — сръчквам го лекичко в ребрата. Невероятно е как един човек може толкова много да се тревожи за теб и в същото време ти също да се тревожиш, да си готов да направиш всичко, ама всичко,

само да го защитиш. — Знам правилата, Алекс. Живяла съм тук по-дълго от теб.

Най-после той се усмихва и също ме прегръща.

— Съвсем малко по-дълго.

— Но съм родена и израснала тук. А ти си преселник — забивам отново лакът в ребрата му, този път по-силно.

Алекс се засмива и се опитва да хване ръката ми. Аз също се засмивам и я крия отзад, той се хвърля и започва да ме гъделичка по корема.

— Преселник от джунглата — изписквам, когато ме грабва и притиска към одеялото.

— Градска фукла — отвръща той и ме целува. И всичко се размива: жегата, експлозията на цветовете, всичко се завърта в красива феерия.

Разбираме се да се срещнем при Черния залив на следващата вечер, в сряда, защото след това съм почивка чак до събота и ще е по-лесно да убедя Каръл да ме пусне да спя у Хана. Алекс ме запознава с плана си. Преминаването на границата не е невъзможно, но никой не иска да рискува. Предполагам, че заплахата от смъртно наказание не е кой знае какво изкушение за хората.

Нямам представа как ще минем през заредените с електричество заграждения, но Алекс ме успокоява, че само един сектор от нея е електрифициран. Зареждането с ток на ограда от стотици километри излиза много скъпо, затова само някои участъци от нея са „онлайн“, останалата част не е по-опасна от оградата, с която е отделено игрището в Диъринг Оукс Парк. Но докато хората вярват, че цялото ограждение е заредено с толкова силен ток, че може да те изпържи като яйце в тиган, всичко е наред.

— Всичко е дим в очите — маха с ръка той. Приемам, че под всичко има предвид Портланд, законите, вероятно цялата страна. Когато стане сериозен, между веждите му се оформя малка бръчица, нежна като запетайка, и тя е най-сладкото нещо, което съм виждала през целия си живот. Но бързо отклонявам поглед и се опитвам да се съсредоточа върху думите му.

— Не разбирам откъде си научил всичко това. Как сте го разбрали? Да не би да мятате хора по оградата, за да разберете къде има електричество и къде не?

Устните на Алекс се разтягат в тънка усмивка.

— Професионална тайна. Но мога да ти кажа, че се извършват наблюдения и експерименти с животни. — Вдига вежди и пита: — Яла ли си някога пържен бобър?

— Пфу!

— Или пържен скункс?

— Ти какво, опитваш се да ме накараш да повърна ли?

„Ние сме много повече, отколкото си мислиш“, това е друго любимо изявление на Алекс, повтаря го като рефрен. Симпатизантите са навсякъде, излекувани и неизлекувани, работят като регулатори, полицаи, държавни служители и учени. С тяхна помощ ще минем през наблюдателните постове, обяснява ми той. Една жена от най-активните симпатизанти е омъжена за охранител, който тази нощ е на смяна на северния край на Турския мост, точно където ще преминем ние. Тя и Алекс си имат изградена система. В нощите, когато той иска да отиде оттатък, ѝ оставя определен знак в пощенската кутия, една от онези глупави рекламни листовки, които ни раздават доставчиците и чистачите. Тази, която е предвидил за днес, ни дава възможност за безплатен очен преглед при доктор Суилд (което ми звучи прекалено елементарно, като детска игра, но Алекс твърди, че симпатизантите и несъгласните живеят сред такъв стрес, че имат нужда от такива дребни шегички) и когато тя я получи, ще знае, че трябва да налее солидна доза валиум в кафето, което приготвя за смяната на съпруга си.

— Горкият човек! — хили се Алекс. — Пие кафе с литри, но не може да се пребори със съня.

Виждам колко много го забавлява този факт, колко е горд от факта, че е тук, здрав, уверен в себе си и в своите поддръжници. Опитвам се да се усмихна, но устните ми са като замръзнали. Все още ме мъчи мисълта, че всичко, което чувам, е неправилно, трудно ми е да мисля за симпатизантите и несъгласните не като за врагове, а като за съюзници.

Прекосяването на границата без съмнение ще ме превърне в една от тях. Но и през ум не ми минава да се откажа. Нямам търпение и ако искам да съм честна със себе си, трябва да си призная, че съм в

групата на симпатизантите отдавна, още от онзи миг, когато Алекс ми определи среща на Черния залив и аз се съгласих. От момичето, което бях преди това, са останали само мъгливи спомени. То правеше всичко, което му наредят, никога не лъжеше и броеше с вълнение, а не с ужас оставащите до процедурата дни. Онова момиче се боеше от всеки и от всичко. Боеше се от себе си.

На следващия ден, когато се прибирам от работа, искам мобилния телефон на леля Каръл и правя така, че да усети вълнението ми. После изпращам следното съобщение на Хана: „Пижамено парти довечера?“ Това се превърна в наш код и аз ѝ го пиша винаги когато искам да ме покрие. За да не се тревожи Каръл, ѝ казвах, че се виждаме и с Алисън Давни от нашия клас. Семейство Давни са по-богати от семейството на Хана, но Алисън е истинска кучка. В началото Хана не искаше да използваме нейното име за прикритие, толкова я мразеше, че дори мисълта да се преструва, че излиза с нея, ѝ беше противна, но аз успях да я убедя. Каръл никога не би посмяла да се обади у семейство Давни, за да ни провери. Страхува се от тях и вероятно се срамува, защото нашето семейство е опетнено от съпруга на Марша и от самоубийството на мама, а господин Давни е един от основателите и вдъхновителите на епохата АСД — Америка Свободна от Делириум. Алисън Давни не ме поглеждаше в училище, а след като мама умря, помоли учителката да ѝ преместят чина по-далеч от мен, защото ѝ миришело на нещо умряло.

Хана ми отговаря на минутата: „Нямаш проблеми. До довечера“.

Чудя се как ли ще реагира Алисън, ако разбере, че я използвам за прикритие, за да се срещам с гаджето си. Сигурно ще побеснее и тази мисъл ме забавлява.

Малко преди осем слизам на първия етаж с малък сак, от който нарочно се подава краят на нощницата ми. Взех всичко, което бих взела, ако наистина отивам да спя у Хана. Каръл ми хвърля една от беглите си усмивки, пожелава ми приятно изкарване и за миг ме връхлита чувство за вина. Напоследък я лъжа много и с все по-голяма лекота.

Но чувството не е толкова силно, че да ме спре. Излизам и тръгвам към Уест Енд, в случай че Джени или Каръл гледат през прозореца. Стигам до Спринт Стрийт, чак тогава завивам към Диъринг Авеню и тръгвам към Брукс Стрийт 37. Пътят е дълъг и аз влизам в

Диъринг Хайландс точно когато слънцето прибира и последните си лъчи от небето. Както винаги, улиците тук са пусли. Минавам през ръждасалата желязна порта, отмествам разкованата дъска на прозореца на първия етаж и влизам.

Тъмнината ме изненадва. За миг оставам на място и примигвам, докато очите ми привикнат с нея. Въздухът е тежък и гъст, къщата мирише на мухъл, формите на вещите започват бавно да се открояват и аз тръгвам към покрития с плесенясала дамаска диван в хола. Пружините са пробили плата, половината от пълнежа е изяден, вероятно от мишки, но се вижда, че някога е бил хубав, дори елегантен.

Изваждам часовника от сака и навивам алармата за единайсет и половина. Ще бъде дълга нощ. После се качвам на дивана и слагам сака под главата си. Не е най-удобната възглавница на света, но става.

Затварям очи и оставям драскането на мишките по стените и тайнствените припуквания на старото дърво да ме приспят.

Събуждам се в мрака от кошмарен сън. Сънувах мама. Сядам, оглеждам се и в първия миг не разбирам къде се намирам. Една пружина изскърцва под мен и аз си спомням. Брукс Стрийт 37. Напипвам часовника и натискам лампичката. Часът е единайсет и двайсет. Време е да ставам, но още съм замаяна от топлината и съня, затова оставам още малко на дивана, поемайки въздух на големи глътки. Цялата съм в пот, косата ми е залепнала за главата и врата.

Сънувах обичайния сън, но този път всичко беше наопаки. Нося се по вълните на океана и наблюдавам мама на върха на онази скала на стотици метри над мен, толкова далече, че не виждам ясно чертите, само силуета ѝ срещу слънцето. Опитвам се да извикам, да я предупредя, да вдигна ръка и да ѝ кажа да се махне оттам, да се отдалечи от ръба, но колкото повече се боря, толкова по-силно ме влече водата, тегли ме навътре, притиска ме като лепило, запушва гърлото ми и думите остават там. През цялото време пясъкът се сипе около мен като сняг и аз разбирам — тя ще падне всеки миг и ще разбие главата си в стърчащите като дълги остри нокти скали.

И тя пада, лети надолу, черното петно става все по-голямо и по-черно на фона на ярката слънчева светлина. Опитвам се да извикам, но не мога. Фигурата приближава и аз виждам, че този, който ще се разбие в скалите, не е мама.

Това е Алекс.

В този момент се събудих.

Ставам и се опитвам да се отърся от замайването и чувството за предстояща опасност. Приближавам се опипом до прозореца и щом прескачам, ми олеква, въпреки че по улиците е много по-опасно. Но тук поне полъхва вятър. Вътре беше ужасно задушно.

Когато пристигам на Черния залив, Алекс вече чака, скрит в сенките на група дървета до стария паркинг. Толкова добре се е прикрил, че едва не се спъвам в него. Той ме хваща за ръката и ме дръпва да приклекна до него. На лунната светлина очите му блестят като на котка.

Той ми сочи тихомълком примигващите светлини от другата страна на залива, точно пред границата. Това са караулките на охранителите. Те примигват весело и безгрижно като редица ярко светещи фенери около лагер на хора, излезли на пикник. На двайсетина крачки зад редицата е истинската гранична линия, а зад нея е Пустошта. Никога хоризонтът не ми е изглеждал толкова странен, с толкова много танцуващи по него сенки. Радвам се, че с Алекс се договорихме да не говорим, докато не преминем от другата страна. В гърлото ми е заседнала буца, затруднява дори дишането ми, не мога да си представя, че ще мога да прокарам през него дори и една дума.

Ще се прехвърлим отгатак в края на Турския мост, през най-северната точка на залива. Ако можехме да плуваме от нашето място до онази караулка, бихме минали точно по диагонала на триъгълника, по чиито страни ще се придвижим сега. Алекс потупва три пъти ръката ми. Това е сигналът за тръгване.

Тръгвам след него по края на плажната ивица, като внимавам да не стъпвам в заблатените места. В тъмното те приличат на трева, но ако не внимаваш, може да затынеш до колене. Алекс притичва от сянка на сянка, движи се съвсем безшумно. На места изчезва напълно, сякаш се слива с мрака.

С приближаването ни граничните постове започват да се виждат по-ясно — петната се превръщат в реални постройки — едностайни кабинки от бетон и бронирано стъкло.

Потта се лее като река от мен и буцата в гърлото ми продължава да нараства, ще ме задуши. Изведнъж виждам колко глупав е планът ни. Стотици, хиляди неща могат да ни провалят. Войникът на пост

номер дваайсет и едно може още да не е изпил кафето си... или може да е пил, но не достатъчно, за да заспи. Или валиумът в него да не е достатъчен. А дори и да заспи, Алекс може да сгреша и да не намери онази част от огражденията, по която не тече ток. Или пък междувременно да са решили да пуснат ток по цялата ограда.

Страхът ме хваща за гушата с две ръце и краката ми се подкосяват. Искам да привлека вниманието на Алекс, да му кажа, че трябва да се върнем, да оставим тази работа, но той продължава напред, а ако извикам или предизвикам шум, за да се обърне, охраната също ще ни забележи. В сравнение с тези момчета, регулаторите изглеждат като хлапета, които си играят на стражари и апаша. Регулаторите и проверителите имат палки и кучета; тези тук имат пушки и сълзотворен газ.

Най-после стигаме до северния край. Алекс приляква зад едно от големите дървета и ме чака. Стигам и се снишавам до него. Това е последната възможност да му кажа, че искам да се върнем. Но не ми достига въздух да говоря и когато се опитвам да му кажа „не“ с глава, нищо не се получава. Имам чувството, че отново се връщам в съня си, че мракът ме поглъща, сграбчва ме и ме превръща в насекомо, залепнало в меда.

Надявам се Алекс сам да забележи колко съм уплашена. Той се навежда към мен и търси ухото ми. Устните му се удрят във врата ми, после докосват бузата ми и въпреки паническия страх, аз потръпвам от удоволствие. Най-после уцелва ухото ми и прошепва:

— Всичко ще бъде наред.

Страхът моментално отхлабва примката си. Щом съм с него, нищо лошо не може да ми се случи.

Тръгваме отново. Придвижваме се на етапи. Притичваме от едно дърво до друго, после спираме, а Алекс се ослушва, за да се увери, че горе няма движение, виковете или звуци от приближаващи се стъпки. Сега моментите, в които сме изложени на погледите на охранителите, стават по-дълги, защото гората се разрежда. Колкото повече се приближаваме, толкова повече пространството се оголва, дърветата и храстите изчезват напълно и ние оставаме на открито, напълно незащитни. Разстоянието между последния храст и оградата е само петнайсет метра, но на мен ми се струва, че преминавам през езеро от огън.

Пред нас останките от шосето, съществувало явно преди да откъснат Портланд от света, блестят като сребро на лунната светлина, приличат на гигантска паяжина. Място, където чудовището може да те хване в мрежите си и да те изяде. Алекс ме предупреди да не бързам, да се съсредоточа и да избира внимателно къде да прескоча телената ограда, но единственото, което виждам в момента, са тези остри метални шипове.

Споглеждаме се и изведнъж хукваме напред, отдалечаваме се от защитата на дърветата и се придвижваме бързо по напуканата повърхност на старото шосе. Алекс е пред мен, превил се е почти на две, аз също се навеждам колкото мога, но не съм сигурна, че това ми помага с нещо. Страхът ме връхлита от всички страни едновременно; никога не съм усещала подобно нещо. Не знам дали вятърът се събужда изведнъж, или всичко е от разтърсващия ме страх, но изведнъж ми става адски студено, сякаш са ме потопили в лед.

Мракът около нас оживява, изпълва се с движещи се сенки и страховити форми, готови всеки миг да се превърнат във войници с пушки. Виждам в съзнанието си тишината да се накъсва изведнъж от писъци, клаксони, изстрели, виждам кръв и ярки светлини. Светът се трансформира в серия от несвързани образи: ярък кръг от светлина около пост 21, кръгът се разширява, пълзи към нас, готов да ни погълне; излегнат на стола си войник спи с отворена уста; Алекс се обръща към мен и се усмихва... (Възможно ли е да ми се усмихва в този момент?) Танцуващи под краката ми камъни... Всичко изглежда нереално, лишено от материя, като сянка на пламък, дори и аз се чувствам нереална. Не усещам, че дишам, нито, че се движа, макар да съм сигурна, че правя и двете.

Изведнъж се оказваме пред оградата. Алекс подскача и за момент ми се струва, че застива във въздуха. Искам да изкрещя: „Спри!“. Представям си съскането и цвърченето, когато тялото му допре до телта с напрежение петдесет хиляди волта, но той се хваща за нея и оградата се полюлява лекичко, мъртва и студена, както ми е обещал. Трябва да прескоча след него, но не мога. Не веднага. Удивлението ме завладява и прогонва бавно страха. Още от бебе са ме плашили с тази ограда и никога не съм имала смелостта да пристъпя по-близо от два метра от нея. Непрекъснато ни набиват в главите да не го правим, напомнят ни всеки ден. Казват, че ще се изпържим; казват, че ако я

докоснем, сърцата ни ще се превърнат в сушени сливи и ще умрем на мига. Слагам ръка върху металната плетеница и прокарам пръсти по нея. Мъртва, студена и безопасна като онези, с които ограждат спортните площадки и училищните дворове. Чак сега разбирам колко дълбоки и сложни са лъжите им, как пълзят из града, текат по улиците му като отходни води и ги изпълват със зловонието си. Целият град е построен върху лъжи.

Алекс се катери бързо, вече е преодолял половината височина. Поглежда през рамо и ме вижда да стоя на място, напълно неподвижна, като кръгъл идиот. Прави жест с глава, сякаш ме пита: „Какво правиш?“.

Слагам ръка на оградата, но веднага я отдръпвам. Шокът ме разтърсва от глава до пети, но това няма нищо общо с електричеството. Просто изведнъж ми просветва.

Лъгали са за всичко — за оградата, за съществуването на Невалидните, за милион други неща. Казваха ни, че проверките се правят за наша защита. Че задачата на регулаторите е просто да ни пазят.

Казваха ни, че любовта е болест и че ако я пипнем, накрая ще ни убие.

За пръв път осъзнавам, че това също може да е лъжа.

Алекс балансира горе и оградата се люлее леко. Поглеждам го и той отново ми дава знак да се качвам. Опасността е голяма и трябва да действам. Хващам се за телта и тръгвам нагоре. В известно отношение на оградата е още по-лошо от пътя. Там поне имахме някакъв контрол, можехме да изтичаме обратно и да се скрием между дърветата, ако видим патрул. Слаба надежда, но все пак надежда. А тук сме обърнати с гръб към граничните постове като две гигантски движещи се мишени с огромен надпис „Застреляй ме“ на гърбовете.

Алекс стига върха преди мен, виждам как избира внимателно и методично пътя си между възлите на бодливата тел. Прехвърля се от другата страна и тръгва предпазливо надолу, прави няколко стъпки и спира, за да ме изчака. Повтарям действията му. Треперя от страх и вълнение, но успявам да премина от другата страна и да слеза надолу. Най-после краката ми достигат твърда земя. Алекс ме хваща за ръка и ме повежда към гората, по-далече от границата.

Към Пустошта.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

*Мери, извади чадъра, слънцето блести,
но от тази сива пепел, дете все вали
ще ти побелей косата, чуваш ли ме ти?
Мери, извади чадъра, слънцето блести.*

*Мери, дръж греблата здраво, плавай все
напред
и пази свещта готова, дръж я подръка,
че червеното в потока може да е само
кръв.*

*Мери, дръж греблата здраво, плавай все
напред.*

„Госпожица Мери“
(популярна детска
песничка още от времето
на бомбардировките) от
„Песнички за броене и
пляскане с ръце: История
на играта“.

Светлините от охранителните постове изчезват изведнъж, сякаш някой ги скрива зад щит. Гората се затваря около нас, листата и храстите ни притискат от всички страни, докосват лицата и раменете ми с хиляди тъмни ръце, отвсякъде се чуват звуци — истинска какофония от звуци — жужене на всякакви летящи насекоми, бухане на нощни птици, движение на диви животни под листата. Въздухът ухае толкова силно на цветя и живот, че изглежда плътен като завеса, можеш да го хванеш и повдигнеш. Цари непрогледен мрак. Не виждам

дори и Алекс пред себе си, само усещам ръката му да стиска моята и да ме тегли напред.

Сега съм по-изплашена, отколкото на оградата, и се дръпвам, заставям го да ме разбере и да спре за малко.

— Още малко по-навътре — долита гласът му от мрака пред мен и ръката му продължава да ме дърпа.

Напредваме бавно. Чувам звуци от пречупване на клонки, шум от листа и разбирам, че той разчиства пътя пред нас. Струва ми се, че пълзим, но за моя изненада, границата и всичко от другата страна се изгубва от погледа ни бързо, сякаш никога не е съществувало. Зад мен е само тъмнина. Сякаш съм под земята.

— Алекс... — заговарям аз. Гласът ми е странен, приглушен.

— Спри за малко — прекъсва ме той. — Чакай.

Пуска ме и аз неволно надавам вик. Ръцете му веднага се връщат при мен и търсят раменете ми, устните му уцелват носа ми.

— Всичко е наред — целува ме той. Говори нормално, не шепне и аз си отдъхвам. Сигурно вече сме в безопасност. — Не отивам никъде. Просто трябва да открия из багажа проклетия фенер.

— Добре.

Чувствам се глупаво заради страховете си и се опитвам да нормализирам дишането си. Сигурно Алекс съжалява, че ме е взел със себе си. Определено не съм госпожица Смелост.

Сякаш прочел мислите ми, той ме целува бързо и този път уцелва ъгълчето на устните. Вероятно и неговите очи още не са се адаптирали към тъмнината.

— Справяш се чудесно — казва той, започва да рови из храстите около нас и да си мърмори под носа. Като че ли ругае тихичко, но не чувам добре. След минутка надава лек победоносен вик и веднага след това се появява широк светъл лъч, който огрява дърветата и храстите около нас.

— Намерих го — хили се той, сочи към фенера и осветява ръждясала кутия за инструменти, наполовина заровена в земята. — Оставяме я тук за преминаващите. Готова ли си?

Кимам. Сега вече виждам къде стъпвам и се чувствам много по-добре. Клоните над нас оформят арка, която ми напомня на сводестия таван на катедралата „Свети Павел“, където ходех на неделно училище и слушах лекции за атомите, вероятностите и Божествения ред.

Листата шепнат около нас, черното и зеленото се прегрупират в постоянноменящ се модел, безброй невидими фигури танцуват от клон на клон. От време на време лъчът засича чифт широко отворени очи, които ни следят мълчаливо от листака, но щом светлината ги докосне, потъват отново в мрака. Това, което виждам, е просто невероятно. Животът намира отвсякъде, всичко расте, разширява се и тържествува. Не знам как да го обясня по-добре, но това ме кара да се чувствам мъничка и глупава, сякаш влизам без разрешение в имот, който принадлежи на възрастен и важен човек.

Алекс вече се движи по-уверено и понякога кърши по някоя препречила пътя ни клонка или я повдига, за да мога да мина, но доколкото мога да видя, не следва определен път. След петнайсет минути започвам да се тревожа, че се въртим в кръг или навлизаме все по-дълбоко в гората, без да знаем къде ще се озовем. Тъкмо решавам да го попитам откъде знае накъде да върви, когато забелязвам, че от време на време забавя ход и шари с фенерчето по стволите на наобиколилите ни като призрачни силуети дървета. Виждам, че по някои от тях има синя боя.

— Боята... — казвам на глас.

Алекс ми хвърля поглед през рамо.

— Това е нашата карта. Никой не иска да се изгуби тук.

Гората изведнъж свършва. Само преди секунда бяхме в сърцето ѝ, гъсти редици от дървета ни притискаха от всички страни, сега стъпваме на павиран път, проснат на лунната светлина като сребърна панделка.

Пътят е на дупки, напукан и пропаднал на места, налага се да заобикаляме огромни купчини с бетонни парчета. Върви покрай дълъг и нисък хълм, после се губи към върха му, където започва друга тъмна гора.

— Дай ми ръка — обръща се Алекс. Отново шепне и без да знам защо, това ми харесва.

Имам странното усещане, че съм влязла в гробище. От двете страни на пътя се простират оголени места с високи до кръста треви, които пеят и си шушнат нещо една на друга, младите тънки дървета между тях изглеждат немошни и болни в откритото пространство. Виждам и купчини със строителни материали — дълги и големи греди,

нахвърляни една върху друга, смачкани метални предмети проблясват между тревите.

— Какво е това? — питам Алекс шепнешком, но изведнъж изписквам, защото виждам и разбирам.

По средата на едно поле с шепнеща трева стои голям син камион, цял и непокътнат, сякаш някой е дошъл с него на пикник.

— Някога тук е било улица — казва Алекс, сега гласът му звучи някак напрегнато. — Разрушена е по време на бомбардировката. В страната има хиляди такива места. Бомбите са ги унищожили напълно.

Потръпвам. Ето защо имам чувството, че съм в гробище. И в известен смисъл наистина съм. Бомбардировката е продължила цяла година. Всичко се е случило много преди да се родя, когато мама е била бебе, но са ни разказвали за това. Целта на кампанията била да освободи района от Невалидните и бунтовниците, които не искали да напуснат домовете си и да заживеят в разрешените общества. Веднъж мама ми каза, че най-ранните ѝ спомени са белязани от тътена на бомбите и миризмата на изгоряло. Каза, че този мирис се носел години наред над града и всеки път, когато вятърът го донасял, улиците се пълнели с прах.

Продължаваме напред. Едва сдържам сълзите си. Това, което видях тук, няма нищо общо с другото, което учим в часовете по история. В учебника ни показват снимки на усмихнати пилоти, вдигнали палци пред щастливи хора, които празнуват, че най-после са спасени, къщите са изгорени старателно, всичко е подредено сякаш специално за снимка. В учебника по история пише, че в тези къщи не живеели истински хора, а сенки, духове и привидения. Но докато вървим хванати ръка за ръка по изровения от бомбите път, разбирам, че не е било така. Тук е имало писъци, кръв и миризма на изгоряла плът. Тук са живели хора, яли са и са спали, говорили са по телефона, пържили са яйца и са пеели под душа. Става ми мъчно за всички тях и се изпълвам с гняв към онези, които са им сторили това. Намразвам моите хора заради моите стари хора... Боже, вече не знам коя съм и къде ми е мястото!

Не, не е вярно. Алекс! Мястото ми е при Алекс.

Малко по-нагоре по хълма се натъкваме на малка спретната къща в средата на зелено поле. Незнайно как, бомбите не са я засегнали и като изключим капациите, които висят под невероятни ъгли и потракват

лекичко на вятъра, можеш да я сбъркаш с всяка една от къщите в Портланд. Само че тази изглежда много странно наред празното пространство, заобиколена от руините на съседните къщи, сякаш не принадлежи на това място, сякаш е малко агне, изгубило се в чуждо стадо.

— Някой живее ли в нея? — питам Алекс.

— Понякога хората я използват, когато вали или е много студено. Но само скитниците... Невалидните, които не се задържат на едно място. — Той отново се запъва, преди да изрече грозната дума, и свива устни, сякаш има лош вкус. — Ние не идваме тук. Хората казват, че бомбардировачите може да се върнат и да довършат работата си. Това е суеверие, разбира се, но се смята, че къщата носи лош късмет.

Той се усмихва със стегнати устни.

— Но иначе е разграбена напълно — одеяла, легла, дрехи... Аз се снабдих със съдове оттук.

Алекс ми каза, че си има свой дом в Пустошта, но когато го притиснах за подробности, замълча, каза само, че някой ден сама ще видя. Странно е, че хората могат да живеят в тази пустош и да се вълнуват от съдове, одеяла и други нормални неща.

— Сега сме натам.

Той ме издърпва от пътя и ме повлича отново към гората. Всъщност се радвам, че се връщаме сред дърветата. Над това причудливо отворено пространство с една-единствена къща, ръждясал камион и разрушени сгради витае нещо злокобно и ме потиска.

Този път тръгваме по добре утъпкана пътека. Тук-там по дърветата все още се вижда синя боя, но Алекс изглежда вече няма нужда от упътване. Вървим бързо един след друг. Дърветата тук са изсечени, храсталаците — разчистени, и ходенето е много по-лесно. Земята под краката ми е твърда, набивана с години от хиляди нозе. Сърцето ми забързва. Усещам, че сме близо.

Алекс се обръща към мен толкова рязко, че за малко не се блъскам в него. Изключва фенерчето и във внезапния мрак около нас веднага изплуват неясни сенки, приемат форма и отново се разпадат.

— Затвори очи — казва той и се усмихва.

— Защо? И така не виждам нищо.

Не мога да видя добре, но съм готова да се закълна, че извърта очи.

— Моля те, Лена!

— Добре.

Затварям очи и той хваща с две ръце моята. Води ме нанякъде около пет-шест метра и непрекъснато ме направлява: „Вдигни крак. Тук има камък“, или „Малко по-наляво“. И всеки път потръпвам притеснено. Най-последно спираме и Алекс пуска ръката ми.

— Стигнахме — казва развълнувано. — Отвори очи.

Отварям ги и онемявам. Няколко пъти отварям уста, но я затварям веднага, защото към гърлото ми се надига мощен вик.

— Е? — суети се около мен той. — Какво ще кажеш?

Най-последно започвам да пелтеча:

— Т-това, това е истинско?

— Разбира се, че е истинско — изсумтява той.

— Аз... имам предвид... удивително е.

Пристъпвам две крачки. Не знам какво точно си представях, че ще видя, но то нямаше нищо общо с това. Намираме се на дълго и широко разчистено място, макар да се вижда, че младите фиданки по краищата му се опитват да си върнат части от него и протягат тънки клони към небето, което ни покрива като светъл ореол, в чийто център е огромната ярка луна. Сред кръг от диви рози стои полуизтрит знак и колкото и да се вирам, не мога да го разчета. По-скоро се досещам, че на него пише „Село Подвижен Парк“. Поляната е пълна с каравани, но има и по-невероятни жилища: опънат между дърветата брезент със спуснати отстрани одеяла вместо стени и завеси за баня, служещи за входна врата; ръждясали камиони с покривала от ремаркета; стари микробуси с парчета плат вместо стъкла на прозорците. Поляната е осеяна с дупки, през деня вероятно в тях е горял огън, защото сега, в средата на нощта, огнищата тлеят и от тях се издигат тънки струйки дим, а наоколо се носи мирис на изгоряло дърво.

— Виждаш ли? — разперва ръце Алекс и се усмихва. — Бомбите не са унищожили всички.

— Защо не ми каза? — питам ядосано и тръгвам към центъра на поляната, като прескачам някакви подредени в кръг пънове, които може би представляват гостна на открито. — Защо?

Той свива рамене и тръгва след мен, подскачайки като щастливо кутре.

— Такова нещо човек трябва да види с очите си. — Спира за миг, разравя прахта над умиращия огън в една дупка и изсумтява. — Закъсняхме и изпуснахме купона.

Докато обикаляме из поляната, Алекс ми посочва всяка една „къща“ и казва по няколко думи за хората, които живеят в нея. През цялото време шепне, за да не събудим някого. Някои от историите съм чувала и преди, други са ми непознати. Не слушам внимателно, но съм благодарна, че чувам гласа му — тих, уверен, познат и успокояващ. Селището не е много голямо — може би около десетина километра, — но имам чувството, че светът неочаквано се е отворил пред мен, разкривайки слоеве и дълбини, за които никога не съм допускала, че съществуват.

Няма стени. Никъде няма стени. В сравнение с това, Портланд изглежда малък затвор.

Алекс спира пред един мръсен сив фургон. Прозорци липсват и на тяхно място са сложени квадрати от многоцветен плат.

— Това е мой дом — измънква смутено той и сочи към фургона. За пръв път го виждам неспокоен. Нервността му се предава и на мен. Преглъщам, за да потисна абсурдния за ситуацията внезапен пристъп на истеричен смях.

— Леле! Това е... това е...

— Отвън не е кой знае какво — казва припряно Алекс, отмества поглед и захвапва ъгълчето на устните си. После пита смутено: — Искаш ли... да влезем?

Кимам, убедена, че ако отворя уста, единственото, което ще излезе, е див смях. Била съм сама с него безброй пъти, но този път е различно. Тук няма очи, които ни дебнат, няма гласове, готови да извикат след нас, няма ръце с палки. Само километри отворено пространство. Вълнуващо и в същото време страшно. Тук всичко може да се случи и когато се навежда над мен и ме целува, имам чувството, че кадифеният мрак около нас ни обгръща. Мекото шумолене на листата, стъпките на невидими животни, ударите на сърцето в гърдите ми... всичко това ми дава усещането, че се разтварям в нощта и ставам част от нея. Алекс се отдръпва, а на мен ми трябва няколко секунди, за да започна да дишам отново.

— Ела — вика ме той, натиска с рамо вратата на фургона и тя се отваря.

Вътре е много тъмно. Виждам само неясни очертания, но когато затваря вратата зад нас, те също потъват в мрак.

— Тук нямаме електричество — обяснява Алекс, тръгва в тъмното, блъска се в разни неща и от време на време ругае тихичко.

— Имаш ли свещи? — питам го аз. Вътре мирише странно: на есенни листа. Долавям и други миризми — остър цитрусов аромат на почистващ препарат и едва доловима миризма на нафта.

— Имам нещо по-добро — отвърща той.

Чува се странен шум и отгоре ме залива вода. Изписквам лекичко и Алекс веднага се обаждат от тъмното:

— Извинявай, много извинявай. Не съм си идвал скоро. Пази се.

Нещо продължава да шуми и скърца. И изведнъж таванът над главата ми се отваря бавно и оттам надниква необятното небе. Луната е точно над отвора и изпраща към нас потоци светлина, които обличат всичко в сребърни одежди. Сега мога да видя, че това, което мислех за таван, е огромна мушамата, по-голяма версия на онази, с която хората си покриват барбекютото. Алекс се е качил на един стол, навива я и с всеки нов сантиметър небето става по-голямо, а вътре заблестява по-ярко.

Дъхът ми спира.

— Много е... красиво!

Алекс ме поглежда през рамо и лицето му светва в усмивка. Продължава да навива мушамата, спира на всеки няколко минути, слиза, премества стола по-напред и продължава.

— Един ден бурята отнесе половината от покрива. За щастие, не бях тук. — Той също блести, среброто по ръцете и раменете му сияе в нощта. Спомням си за портретите на ангелите в църквата с техните леко разтворени криле. Както и в нощта на проверката, той ми заприличва на тях. — Тогава реших да махна целия покрив.

Той свършва, скача леко от стола, обръща се към мен и се усмихва.

— Това е моят сгъваем таван — разперва щастливо ръце.

— Прекрасно е — казвам и наистина го мисля. Небето изглежда съвсем близо. Струва ми се, че ако протегна ръка, ще докосна луната.

— Сега ще запаля и свещи.

Минава край мен, отива към онази част на фургона, която сигурно служи за кухня, и започва да рови в един шкаф. Вече мога да видя големите предмети, макар че детайлите все още ми убягват. В

единия ъгъл има малка печка за дърва. В другия край стои тясно легло и когато го виждам, стомахът ми се свива. В главата ми нахлуват милион спомени: Каръл седи на леглото ми и ми разказва с равния си тон за нещата, което един съпруг очаква от съпругата си; Джени подпира ръка на хълбок и ми се присмива, че няма да знам какво да правя, когато му дойде времето; хората разказват шепнешком истории за Уилоу Маркс; Хана се пита на глас в съблекалнята какво е това секс, а аз шъткам към нея да мълчи и се оглеждам през рамо да не би някой да ни подслушва.

Алекс намира няколко свещи, пали ги една по една и ги разполага из стаята. Ъглите на фургона постепенно идват на фокус. Това, което най-много ме изумява, са книгите: в мрака неясните им форми приличаха на част от мебелировката, но сега се превръщат в купчини с книги — тук има повече, отколкото съм виждала, където и да било, като изключим библиотеката. На едната стена има три дълги рафта с книги. Дори и хладилникът, чиято врата виси на една страна, е пълен с книги.

Взимам една свещ и разглеждам заглавията. Не познавам нито едно.

— Какви са тези книги?

Някои от тях изглеждат толкова стари и прокъсани, че се страхувам да не се разпаднат, ако ги докосна. Опитвам се да прочета авторите, поне онези, които успявам: Емили Дикинсън, Уолт Уитман, Уилям Уърдсуърт.

— Това е поезия — казва Алекс.

— Какво е поезия?

Никога не съм чувала тази дума, но ми харесва как звучи. Някак си нежно, напомня ми за красива жена и дълга бална рокля.

Алекс запалва и последната свещ. Сега фургонът се изпълва с топла мигаща светлина. Той идва до мен, кляка пред последния рафт и търси нещо. Вади една книга и ми я подава. Прочитам заглавието ѝ: „Световна любовна лирика“. Нещо потръпва в стомаха ми, когато виждам изписаната открито върху корицата забранена дума „любовна“. Алекс ме наблюдава внимателно, следи всяко мое движение. За да прикрия смущението си, отварям книгата и преглеждам списъка с авторите на първата страница.

— Шекспир? — възкликвам доволно. Познавам това име от часовете по здравна култура. — Онзи, който е написал „Ромео и Жулиета“, нали? Пиесата предупреждение?

— Това не е пиеса предупреждение — смее се Алекс. — Това е една прекрасна любовна история.

Припомням си онзи ден, когато видях за пръв път Алекс в лабораториите. Струва ми се, че оттогава са минали години. Спомням си как мозъкът ми неочаквано и за мен ражда думата „красиво“. Искях да обясня нещо за саможертвата.

— Правителството забранило поезията много отдавна. Веднага след като измислили процедурата — казва Алекс, взима книгата от ръцете ми и я отваря. — Искаш ли да ти прочета едно стихотворение?

Кимам. Той прочиства гърло, изпъва рамене и проточва врат, сякаш чака да го включат във футболен мач.

— Давай — казвам през смях. — Нарочно се бавиш.

Той се покашля отново и започва да чете: „Да те сравня ли с летен ден?“.

Затварям очи и слушам. Събудилото се преди малко чувство на топлина расте и набъбва в мен като воден мехур. Поезията не прилича на нищо от онова, което съм чела досега. Не разбирам всичко, само отделни образи, изречения, които изглеждат недовършени, но трептят като пъстроцветни панделки на вятъра. И аз осъзнавам, че ми напомнят на музиката, която ме привлече толкова силно в онази ферма. Действа ми по същия начин, караме да се чувствам едновременно весела и тъжна.

Алекс стига до края. Отварям очи и виждам, че ме гледа.

— Какво? — питам объркано.

Настойчивият поглед ми спира дъха. Имам чувството, че гледа право в сърцето ми.

Той не отговаря веднага. Прелиства няколко страници, но не гледа в книгата. Очите му не се откъсват от моите.

— Искаш ли да чуеш още едно? — Не чака отговор и започва да рецитира.

„Как те обичам? Нека преброя начините.“

Ето пак тази дума: любов; обичам. Сърцето ми замира, когато я произнася, после започва да бие в невъзможен ритъм.

„Обичам те до дълбочината, ширината и височината, до която достига душата ми...”

Знам, че произнася нечии чужди думи, но те сякаш идват от неговото сърце. В очите му плува светлина; във всяко от тях танцува по една свещица.

Той пристъпва към мен и целува нежно челото ми.

„Обичам те до степен на най-тиха ежедневна нужда...”

Подът под мен се залюлява, имам чувството, че пропадам.

— Алекс — започвам, но думите се заплитат в гърлото ми.

Той целува скулите ми — една сладка, лека целувка, като едва доловим полъх по кожата ми:

„Обичам те свободно...”

Отдръпва се и ми се усмихва леко накриво:

— Елизабет Барет Браунинг — прокарва пръст по профила ми и пита: — Не ти ли харесва?

Пита ме толкова тихо и сериозно и очите му ме гледат така, че усещам, че всъщност ме пита нещо друго.

— Не. Имам предвид, да, но...

Всъщност не знам какво имам предвид. Не мога да мисля, нито да говоря ясно. В ума ми се върти една-единствена дума, като буря, като ураган, и трябва да стисна устни, за да я задържа на върха на езика си и да я върна обратно назад. „Обичам, обичам, обичам, обичам...” Дума, която никога не съм изговаряла, *пред никого*, дума, за която не съм си позволявала дори да мисля.

— Не е необходимо да обясняваш — казва той и отстъпва още една крачка назад.

И отново имам усещането, че става дума за нещо друго.

Че го разочаровах. Каквото и да беше онова, което премина между нас — а нещо със сигурност премина, макар да не знам какво и как, — то го натъжи. Виждам го в очите му, въпреки че продължава да се усмихва, и ми се иска да му се извиня или да увисна на врата му и да го помоля да ме целуне. Но все още се страхувам да отворя уста, да не би думата да изскочи навън, защото това, което може да последва след нея, ме ужасява.

— Ела — казва той, оставя книгата и ми подава ръка. — Искам да ти покажа нещо.

Повежда ме към леглото и аз отново се изпотявам от притеснение. Не знам какво очаква от мен и когато сяда на него, оставам права, с чувството, че съм свършен егоист.

— Всичко е наред, Лена — казва Алекс.

Обичам да произнася името ми. Винаги ми действа успокояващо. Той се отпуска по гръб на леглото, аз правя същото и двамата лягаме един до друг. Леглото е тясно. Едва ни побира.

— Виждаш ли? — кима с брадичка нагоре той.

Звездите блещукат над главите ни, припламват и ни намигат, хиляди и хиляди, толкова много, че приличат на танцуващи из мастиленочерното небе снежинки. Не успявам да сдържа удивлението си и ахвам. Никога не съм виждала толкова много звезди. Небето изглежда съвсем близо, надвесило се е така, сякаш не то, а ние пропадаме в него, ако подскочим нагоре, то ще ни хване, ще ни задържи и ще ни залюлее в прегръдките си.

— Харесва ли ти? — пита ме Алекс.

— Харесва ми. Обичам това. — Думата изскача сама и изведнъж ми олеква.

— Обичам го — казвам отново, за да опитам вкуса ѝ. Оказва се прекрасна и лесна за произнасяне, само да се престрашиш веднъж. Къса. Ясна. Плъзга се леко по езика. Прекрасна. Никога досега не съм я произнасяла.

Усещам, че Алекс е доволен. Усмивката му става по-широка.

— Инсталацията е малко допотопна, но трябва да признаеш, че гледката е убиец.

— Искан ми се да можем да останем тук — казвам изненадващо и за себе си, но веднага се поправам: — Искан да кажа, не завинаги... не, но... Разбираш ме, нали?

Той слага ръка под врата ми, аз отпускам глава в ямката между ръката и гърдите му и тя пасва идеално.

— Радван се, че видя това — казва той.

Известно време оставаме сред тишина. Гърдите на Алекс се повдигат и отпускат равномерно и загледана в небето над нас, усещам, че ми се доспива. Крайниците ми натежават, а звездите започват сякаш да се пренареждат и да изписват думи. Искан да продължа да ги гледам, искан да прочета думите, но клепачите ми също натежават: невъзможно е, просто е невъзможно да задържа очите си отворени.

— Алекс?

— Да?

— Кажи ми пак онова стихотворение.

Гласът ми не прилича на моя си, думите идват някъде от много далеч.

— Кое стихотворение? — шепне Алекс.

— Онова, дето го знаеш наизуст — понасям се нанякъде. Нося се...

— Знам много стихотворения.

— Кое то искаш тогава.

Той поема дълбоко въздух и започва:

„Аз нося сърцето ти в мен. Нося го в своето, скъпа. И никога...“

Словата се леят от устата му, сипят се върху мен като слънчева светлина по водната повърхност, която прониква в дълбочините ѝ и осветява подводния мрак. Лежа със затворени очи, но колкото и да е невероятно, все още виждам звездите. Цялата галактика изгрява пред мен от нищото — розови и виолетови слънца, огромни сребърни океани, хиляди луни.

Не мисля, че съм спала повече от пет минути, когато Алекс ме буди нежно. Небето е все така мастиленочерно, луната е високо, но по степените свещи преценявам, че е минал около час.

— Време е да се връщаме — казва той и отмята залепналия за челото ми кичур.

— Колко е часът? — питам с натежал за сън глас.

— Малко преди три. — Той става, хваща ръката ми и ме изправя на крака. — Трябва да преминем обратно, преди Спящата красавица да се събуди.

— Спящата красавица ли?

Той се смее тихо. Навежда се, целува ме и казва в косите ми:

— От поезията преминаваме към вълшебните приказки.

Тръгваме обратно през гората; после през разбития път покрай порутените от бомбите къщи и през другата гора. През цялото време имам чувството, че не съм се събудила напълно. Когато прескачаме оградата, не усещам нито страх, нито напрежение. Втория път ми е много по-лесно да изкатеря телената ограда, сега ми се струва, че

сенките са плътни и ни покриват като плащ. Войникът в кабина двайсет и едно е в същото положение, както го оставихме — с отметната назад глава, с крака върху бюрото и отворена уста, — и не след дълго вече вървим по ръба на залива. Оттам тръгваме тихо по улиците към Диъринг Хайландс и изведнъж ми идва една дива мисъл, хем ме плаши, хем ме привлича. Мисля си, че може всичко да е било сън и когато се събудя, ще се окаже, че все още съм в Пустошта. Може дори да открия, че винаги съм живяла там, а това в Портланд — лабораториите, вечерният час, процедурата — именно то е един дълъг кошмарен сън.

Ето я и къщата на Брукс Стрийт 37. Влизаме през прозореца и отвътре ни посрещат задуха и миризма на мухъл. Удряме се в тях като в стена. Прекарах само няколко часа в Пустошта, а вече ми липсва. Липсва ми вятърът между дърветата, който шуми като океан, липсва ми невероятният аромат на диви цветя, липсват ми пробягващите в тъмнината невидими същества, липсва ми целият този живот, който напирва във всички посоки — напред, нагоре...

Живот без стени.

Алекс ме води до дивана, покрива ме с одеяло, целува ме и ми пожелава лека нощ. Днес е първа смяна и има време само колкото да изтича до тях, да си вземе един душ и да хукне към лабораториите. Чувам стъпките му да се отдалечават в нощта.

После заспивам.

Любов: едничка дума, кратка, не по-голяма и не по-дълга от острие. Ето какво е тя: острие; бръснач. Минава през центъра на живота ти и разполовява всичко на две — преди и след. Останалият свят изчезва.

Преди и след. Любовта е между тях, тя е в онзи момент, не по-голям и не по-дълъг от острие.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Живей свободно или умри!

Стара поговорка с неизвестен
произход от списъка с опасни думи и
идеи за нуждите на сродните
училища, www.ccdwi.gov.org

Едно от най-странните качества на живота е, че той продължава да си върви, глух и сляп за всичко, без да му пука, че личният ти свят — твоята малка частица от големия Живот — се разпада на парчета. Един ден имаш майка и баща, на другия си кръгъл сирак. Един ден имаш свое място и път, на следващия се луташ в тъмна гора.

През това време слънцето продължава да оповестява на света началото на всеки нов ден, облаците се носят по небето, хората се редят по опашки за хляб и тоалетна хартия, сноват напред-назад по улиците. И ти разбираш, че този живот, този неумолим механизъм на съществуване, няма нищо общо с теб. Че не си включен в системата му. Че той ще продължава напред, дори и да летиш към пропастта. Дори и да си мъртъв.

Ето кое ме учудва най-силно, когато сутринта се събуждам и тръгвам из града — колко нормално, колко всекидневно изглежда всичко. Не знам какво очаквах. Определено не съм си мислила, че сградите ще се срутят за една нощ и от улиците ще останат само камъни и чакъл, но се шокирам, когато виждам забързаните за работа хора да стискат чанти и куфарчета в ръце, собствениците на магазини да отключват вратите и един автомобил да напредва бавно по пълните с народ улици.

Струва ми се абсурдно, че те не знаят, не усещат промяната, дори не трепват, докато моят живот се преобръща с главата надолу. През целия път до дома се държа като параноик, сякаш някой би могъл да усети миризмата на Пустошта по мен, да познае по лицето ми къде съм

била тази нощ. Вратът ме сърби, още усещам клоните на дърветата да драскат кожата ми, докато минавам под тях, и непрекъснато прокарвам ръка по раницата, за да съм сигурна, че не са останали никакви листа или тревички, въпреки че няма никакво значение, защото и в Портланд има достатъчно дървета. Но никой не поглежда към мен. Часът е малко преди девет и повечето ми съграждани бързат за работата си — безкрайна върволица от обикновени хора, които вършат обикновени неща, загледани право пред себе си, и не обръщат никакво внимание на дребното невзрачно момиче със застанала накриво раница на гърба, което минава покрай тях.

Дребното невзрачно момиче с тайна, която изгаря сърцето му като огън.

Нощното посещение в Пустошта е изострило зрението ми. Всичко в града си е същото, но на мен ми изглежда различно, някак крехко, несолидно, сякаш ръката ми може да премине през сградите, небето и хората. Спомням си, че като малка обичах да наблюдавам Рейчъл, докато строи пясъчни замъци на брега. Работеше с часове, използваше различни по големина кофички и форми за кулите и бойниците им. Накрая изглеждаха прекрасно, като направени от камък. Но когато водата прииждаше, бяха достатъчни две-три вълни, за да ги разрушат напълно. аз избухвах в плач, мама ни купуваше сладолед и ние с Рейчъл си го поделяхме.

Ето как ми изглежда Портланд тази сутрин: като нещо, което всеки момент може да се срине.

Не спирам да си повтарям думите на Алекс: „Ние сме повече, отколкото си мислиш“. Тайно оглеждам лицата на минаващите покрай мен с надежда да открия таен знак на недоволство, но всички изглеждат както обикновено: напрегнати, забързани, нервни, зомбирани.

Прибирам се и откривам Каръл в кухнята, мие чиниите. Опитвам се да мина незабелязано покрай нея, но тя ме вижда и ме вика. Спирам с единия крак на стълбата. Тя нализа в коридора, виждам я да бърше ръце в кърпата за съдове.

— Как прекара у Хана? — пита ме тя. Очите ѝ шарят по лицето ми, сякаш търсят нещо нередно. Потискам нова вълна на параноя — няма как да знае къде съм била и свивам рамене.

— Много хубаво — казвам апатично. — Но не можах да се наспя.

— М-м-м — продължава да ме оглежда Каръл. — И какво правихте?

— Ами... както обикновено. Гледахме телевизия. Хана има седем канала.

Нямам представа дали гласът ми наистина звучи несвойствено пискливо, или само си въобразявам.

Каръл отмества поглед и извива устни, сякаш, без да иска, е отпила глътка прокиснало мляко. Сигурна съм, че сега ще ми каже нещо гадно. Когато има да ми съобщава нещо неприятно, винаги прави кисела физиономия. „Знае за Алекс. Знае, знае...“ Стените се привеждат към мен и въздухът се нажежава.

За моя изненада устните ѝ продължават още малко нагоре, извиват се в усмивка и тя слага ръка върху моята.

— Лена, нали знаеш, че... скоро вече няма да е така, нали?

Цели двацет и четири часа успях да не мисля за процедурата, но сега ужасната дата отново изплува в съзнанието ми и засенчва всичко останало. Седемнайсет дни.

— Знам — процеждам през зъби. Сега вече гласът ми наистина е като на луда.

Каръл кима и продължава със същата странна усмивка:

— Знам, че не можеш да си го представиш, но след това тя изобщо няма да ти липсва.

— Представям си го — квакам аз, сякаш в гърлото си имам умираща жаба.

Каръл продължава да кима енергично, главата ѝ подскача като йо-йо. Усещам, че иска да ми каже още нещо, да ме окуражи, но явно не може да измисли как, защото стои там цяла минута и не помръдва.

Накрая впрягам цялата си енергия и казвам безгрижно:

— Отивам да си взема душ.

„Седемнайсет дни — не спира да кънти в главата ми. — Седемнайсет дни“.

Каръл изглежда доволна, че разпръсквам тишината.

— Добре — кима отново. — Добре.

Тръгвам нагоре, като взимам стъпалата по две. Нямam търпение да се заключа в банята. В къщата е най-малко трийсет градуса, но

въпреки това искам да застана под горещия душ и да се превърна на пара.

— Ох, Лена! — вика Каръл след мен, сякаш като отговор на мислите ми. Поглеждам назад, но тя не гледа към мен. Очите ѝ изследват разпорения ръб на кърпата. — Облечи си нещо хубаво. Рокля или онези широките панталони, дето си ги купи миналата година. Направи си и косата. Не я оставяй да изсъхне сама.

— Защо?

Не ми харесва, че не ме гледа. Особено след като устните ѝ отново се изкривяват.

— Поканих Брайън Скарф — казва тя с равен тон, сякаш го кани всеки ден.

— Брайън Скарф? — повтарям глупаво. Името му има странен метален вкус в устата ми.

Каръл най-последно вдига очи и ме поглежда.

— Не сам — казва бързо. — Разбира се, че не сам. Майка му ще бъде с него. Аз също ще бъда тук. Освен това, Брайън мина през процедурата миналия месец.

Сякаш ме интересува.

— Ще идва тук? Днес ще идва тук?

Трябва да се подпра на стената, за да не падна. Не знам как, но бях забравила напълно за Брайън Скарф, това напечатано с големи букви име от списъка.

Каръл явно решава, че се тревожа за срещата, защото ми се усмихва мило.

— Не се притеснявай, Лена. Всичко ще е наред. Просто ще си поговорим. Реших, че ще е добре двамата да се запознаете, след като...

Тя не завършва изречението си. Няма защо да го прави.

След като сме определени един за друг. След като ще се оженим. След като ще спим в едно легло и ще се будя до него всеки ден до края на живота си, ще го търпя да ме пипа с ръцете си, ще седя срещу него на вечеря, ще ям консервирани аспержи, ще го слушам да дърдори за водопровода, за дърводелската работилница или за каквото там са го предвидили да работи.

— Не! — избухвам неочаквано.

Каръл се стъписва. Не е свикнала да чува тази дума, особено от мен.

— Какво искаш да кажеш с това „не“?

Облизвам устни. Знам, че е опасно да ѝ противореча, знам, че не е редно. Но не мога да се срещна с Брайън Скарф. Не искам. Няма да седя и да се преструвам, че го харесвам, да слушам Каръл да коментира къде ще живеем двамата след няколко години, докато Алекс е някъде навън... чака ме или барабани с пръсти по бюрото си, докато слуша музика, работи, диша, изобщо прави нещо.

— Искам да кажа... — трескаво търся някакво извинение. — Искам да кажа... не може ли да го направим друг път? Не се чувствам много добре.

Това поне е истина.

Каръл свъсва вежди.

— Става дума само за един час, Лена. Щом можеш да спиш у Хана, ще можеш да изтърпиш и това.

— Но... но... — свивам пръсти в юмрук и забивам нокти в дланите, докато ме заболи и ми даде нещо, върху което да се концентрирам. — Но аз искам да бъде изненада.

Гласът на Каръл достига неподозирани висини.

— В това няма нищо изненадващо. Просто редът е такъв. Става дума за твоя живот. За твоя избраник. Ще се запознаеш с него и ще го харесаш, ясно ли е? Сега се качвай и се оправяй. Гостите ще дойдат в един часа.

За обяд. Алекс свършва работа на обяд и се разбрахме да се видим. Планирали сме пикник на Брукс Стрийт 37, както правим винаги когато е първа смяна. Прекарваме целия следобед заедно.

— Но... — продължавам да протестирам, без да знам какво още мога да кажа.

— Без повече „но“! — Каръл скръства ръце и ме гледа свирепо. — Марш горе!

Не знам как изкачвам стълбата. Толкова съм ядосана, че не виждам нищо. Джени е горе на площадката, облечена в стария бански костюм на Рейчъл, който е прекалено голям за нея.

— Какво ти става? — пита нахално тя и мляска дъвка срещу мен. Блъскам я от пътя си и продължавам, без да отговоря.

Профучавам към банята и пускам водата колкото може по-силно. Каръл се сърди, когато се хаби вода, и обикновено се къпя много бързо, но днес не ми пука. Сядам на тоалетната чиния, завирам юмрук

в устата си и го захапвам, за да не изкрещя. Аз съм виновна за всичко. Напълно забравих за процедурата и нарочно избягвах да мисля за този Брайън Скарф, дори да си спомням името му. Каръл е абсолютно права. Става дума за моя живот и редът е такъв. Нищо не може да се промени. Поемам дълбоко въздух и си казвам, че не бива да се държа като бебе. Всеки трябва да порасне един ден. За мен този ден е трети септември.

Надигам се, но образът на Алекс от миналата нощ — застанал съвсем близо до мен, докато изрича онези странни и прекрасни думи: „Обичам те до дълбочината, ширината и височината, до която достига душата ми“ — ме бута обратно назад и аз се стоварвам отново върху тоалетната чиния.

Алекс се смее, Алекс се мръщи, Алекс диша отделно от мен. Съдържанието на стомаха ми се надига нагоре и аз навеждам глава, превивам се на две, за да спра пристъпа.

„Това е от болестта — казвам си. — Развива се в мен, трови ме. Всичко ще се оправи след процедурата. Нали целта ѝ е такава?“

Но това не помага. Най-после ставам и влизам под душа, опитвам се да се отдам на ритъма на плискащата по порцелана вода, но образът на Алекс продължава да измъчва съзнанието ми. Алекс ме целува, гали косата ми, танцува с пръсти по кожата ми. Образът му подскача и проблясва като пламъче на свещ, която скоро ще угасне.

Най-лошото е, че дори не мога да го предупредя, че няма да се видим днес. Опасно е да му се обаждам. Решавам да отида до лабораториите и да му го кажа лично, но когато слизам долу, изкъпана и облечена, и се насочвам към вратата, Каръл ме спира.

— Къде си мислиш, че отиваш? — казва рязко тя.

Виждам, че още е ядосана заради поведението ми преди малко. Ядосана и вероятно обидена. Без съмнение си мисли, че трябва да подскачам от радост, понеже най-после са ми определили партньор. И има основание за това. Само преди няколко месеца непременно бих подскачала до небето.

Забивам поглед в пода и казвам възможно най-мило:

— Бих искала да се поразходя малко преди срещата с Брайън. — Напъвам се, за да демонстрирам изчервяване. — Малко съм нервна.

— Прекара достатъчно време навън — сопва ми се Каръл. — Само ще се изцапаш и изпотиш отново. Ако искаш да правиш нещо,

моля, помогни ми да подредим масата.

Няма как да не ѝ се подчиня. Тръгвам с нея към втория етаж и сядам на пода, тя започва да хвърля към мен една след друга овехтели кърпи и ленени салфетки, а аз ги оглеждам за дупки и петна, броя, разгъвам и сгъвам. Цялата се треса от яд. Алекс ще се чуди какво е станало с мен. Ще се тревожи. Или ще си помисли, че нарочно го отбягвам, което е най-лошият вариант. Може да реши, че посещението в Пустошта ме е изплашило.

Но това, което ме плаши сега, е собственият ми гняв — чувствам се безсилна и това ме подлудява. Искам да скоча, да изтичам навън и да си го изкарам на някого. Няколко пъти си представям как взимам една от тъпите кърпи на Каръл и я удушавам с нея. Точно за такива изблици ни предупреждават непрекъснато в книгата „Ш-ш-т“, родителите и учителите. Не знам кой е прав — те или Алекс. Дали това чувство, това нещо, което расте в мен, е ужасно и лошо, или е най-прекрасното, което някога ми се е случвало?

И в двата случая не мога да го спра. То е извън моя контрол. А най-неразбираемото е, че въпреки всичко съм щастлива.

В дванайсет и половина Каръл ме сваля в хола, който ни чака, почистен основно и подреден. Заявките на чичо за магазина обикновено се мотаят навсякъде, но сега са наредени прилежно в купчина, не виждам и нито един от старите учебници и изпочупените играчки, които обикновено се валят по пода. Чувствам се като агне на заклане, но никога не бих казала нещо по въпроса. Ако правя всичко, което иска от мен, и всичко мине гладко, и този Брайън си тръгне навреме, може би ще остане време да отида до Брукс Стрийт.

— Добре — казва Каръл, отстъпва една крачка и ме оглежда критично. — Изглеждаш прилично.

Захапвам устни и се обръщам. Не искам да забележи, но думите ѝ ме пронизват като с нож. Колкото и да е невероятно, бях забравила, че всъщност съм невзрачна. Толкова съм свикнала да чувам Алекс да ми казва, че съм красива, че наистина започнах да се чувствам красива. Изведнъж в гърдите ми се отваря огромна празнина. Ето какъв ще бъде животът ми без него. Всичко ще стане обикновено. Аз ще бъда обикновена.

Няколко минути след един часа чувам портичката да изскърцва. Толкова съм обсебена от мисли за Алекс, че не ми остана време да се

разтревожа за Брайън Скарф, но когато чувам стъпките му по пътеката, изведнъж ми се приискава да избягам през задната врата или да скоча през прозореца. Какво ли ще направи Каръл, ако неочаквано се тръшна на пода по корем и избухна в неконтролируем смях?

— Лена! — изсъсква зад гърба ми тя в мига, когато Брайън и майка му чукат на вратата. — Вземи се в ръце.

„Защо?“, иска ми се да изкрещя. Той не може да промени нещата, дори и да ме намира за отвратителна. Зашит е за мен, както и аз за него. Ние сме като гербови марки...

Ето какво си мисля в момента.

Във въображението ми Брайън е висок, дебел и тромав. В действителност се оказва само няколко сантиметра по-висок от мен, което означава, че е смешно нисък за момче, и толкова слаб, че се страхувам китката му да не се счупи, докато си стискаме ръцете. Дланта му е мокра като влажна кърпичка. Когато сядаме по местата си, тайно изтривам моите в панталоните си.

— Радвам се, че приехте поканата — казва Каръл.

Настъпва дълга и тягостна тишина, през която чувам как Брайън издиша шумно през носа. Сякаш някъде из ноздрите му има умиращ звяр.

Сигурно съм се загледала в него, защото госпожа Скарф обяснява:

— Брайън има астма.

— Ох — въздишам аз.

— Алергията му влошава нещата.

— Ъм... към какво е алергичен? — питам, защото ми се струва, че тя го очаква.

— Към домашен прах — изстрелва тя, сякаш е чакала да го каже, откакто е пристъпила прага ни. После хвърля строг поглед из хола, който между другото не е прахен, и Каръл се изчервява. — Освен това, към полени, кучета и котки, разбира се, фъстъци, морска храна, жито, мляко и чесън.

— Не знаех, че човек може да е алергичен към чесън — казвам и мислено си удрям един шамар. Просто не можах да се сдържа. Думите сами излязоха от устата ми.

— Лицето му се подува като мях — казва тя и ми хвърля обвиняващ поглед, сякаш аз съм виновна за това.

— Ох — възкликвам пак и отново настъпва неловка тишина.

Брайън не казва нищо, но гърдите му започват да свирят още по-силно.

Този път Каръл спасява положението.

— Лена — обръща се към мен, — може би Брайън и госпожа Скарф искат малко вода?

Чувствам се особено благодарна, че имам извинение да изляза от стаята, скачам толкова въодушевено, че за малко не бутам с коляно лампиона на пода.

— Разбира се. Веднага ще донеса.

— Но ако може, филтрирана — провиква се госпожа Скарф след мен, докато напускам стаята. — И да няма много лед.

Отивам в кухнята и започвам бавно да наливам чашите, естествено, от чешмата, отварям фризера и оставям студеният въздух да охлади лицето ми. Дочувам гласовете им от хола, но не разбирам кой говори и какво казва. Може би госпожа Скарф допълва списъка с алергиите на Брайън.

Знам, че в края на краищата трябва да се върна при тях, но краката ми не искат да помръднат. Когато най-после ги заставям да действат, имам чувството, че са се налели с олово, влачат се по коридора, но на мен ми се струва, че ме водят прекалено бързо. В главата ми се нижат редици от безкрайни сиви дни, разнообразявани само от бледожълто и бяло — цвета на хапчетата на Брайън. Дни с горчив вкус на лекарство. Утрини и вечери, изпълнени с тихия звук на овлажнител, със свистенето на гърдите му и с изнервящия звук на капеща чешма.

Няма как да го предотвратя. За съжаление, коридорът не е безкраен и аз влизам в стаята точно когато Брайън казва:

— Не е толкова хубава, колкото на онази снимка.

Той и майка му са с гръб към вратата, но ченето на Каръл пада, когато ме вижда, и двамата Скарф веднага извъртат глави към мен. Поне изглеждат засрамени. Той свежда бързо поглед, а тя се изчервява.

Никога не съм се чувствала толкова засрамена и уязвена. Полошо е дори и от онази прозрачна рокля, с която трябваше да стоя пред оценителите в ярко осветената стая. Ръцете ми започват да треперят и водата се разплисква по таблата.

— Заповядайте — казвам и сама се учудвам откъде намирам сили да заобиколя дивана и да оставя чашите на масичката. — Както я искахте, с малко лед.

— Лена... — отваря уста леля, но аз я прекъсвам.

— Съжалявам. — Не знам как успявам да изфабрикувам някаква усмивка, въпреки че я задържам върху устните си само за част от секундата. Те също треперят. Сигурна съм, че всеки момент ще се разрева, и не знам какво да правя. — Не се чувствам много добре. Бих искала да глътна малко въздух отвън.

Не чакам разрешение, обръщам се и хуквам към вратата. Докато излизам, чувам Каръл, която се опитва да ме извини.

— Процедурата е след няколко седмици. Моля да я извините за проявената чувствителност. Сигурна съм, че ще се справим с това.

Сълзите идват, горещи и бързи, в мига, когато излизам навън. Светът пред мен се замъглява, цветовете и формите се смесват. Денят е тих и спокоен, плоският, нажежен до бяло метален диск на слънцето вече е извървял половината си път. Един червен балон се е закачил на дървото до оградата. Кой знае откога стои там. Люлее се ту на едната, ту на другата страна, трепти и подскача неуморно на връвчицата си.

Не знам как ще погледна Брайън, когато се върна в хола. Не знам изобщо дали ще мога. В главата ми напират ужасни, обидни думи, които искам да изкрещя в лицето му. „Поне не приличам на свинска тения“, или „Не ти ли е минавало през ума, че може да си алергичен към живота?“

Но знам, че няма... не мога да кажа нищо подобно. Освен това, проблемът не е, че подсвирква, като диша, и че е алергичен към всичко. Дори не е важно, че не ме харесва.

Проблемът е, че не е Алекс.

Вратата зад мен се отваря.

— Лена? — вика ме Брайън.

Бързо избърсвам сълзите с ръце. По-добре да умра, отколкото да го оставя да разбере, че глупавата му забележка ме е разстроила.

— Добре съм — викам в отговор, без да се обръщам, но знам, че изглеждам ужасно. — Идвам след минутка.

Или е тъп, или е инат, защото не се прибира. Затваря вратата зад себе си и слиза по стъпалата. Чувам хриптенето на гърдите му на две крачки от мен.

— Майка ти каза, че няма нищо против да дойда при теб — казва той.

— Не ми е майка — поправям го бързо. Изведнъж ми се струва много важно да го уточня, въпреки че доскоро обичах, когато хората приемаха Каръл за моя майка. Това означаваше, че не знаеха семейната история. Но тогава обичах много неща, които сега ми изглеждат глупави.

— Ох, да — Брайън не може да не знае нещичко за истинската ми майка. Трябва да е било записано срещу името ми. — Извинявай, забравих.

„Разбира се, че си“, помислям си, но си замълчавам. Фактът, че кръжи около мен като муха, ме ядосва толкова, че вече не ми е толкова тъжно. Сълзите спират. Скръствам ръце и чакам да се досети или да се умори да зяпа гърба ми и да влезе къщи. Но хриптенето продължава.

Познавам го по-малко от половин час и вече ми се иска да го разкъсам. Писва ми да стоя там и да мълча, обръщам се и го заобикалям бързо.

— Сега съм много по-добре — казвам и продължавам към дома, без да го поглеждам. — Трябва да влизаме.

— Чакай, Лена — хваща ме за ръката той. Не, „хваща“ не е точната дума. По-скоро лепва потта си върху мен. Спирам, макар че не мога да се преборя със себе си и да го погледна. Взирам се упорито във вратата и за пръв път забелязвам, че по дървото в горния десен ъгъл има три големи дупки. Не е чудно, че това лято къщата се напълни с насекоми. Онзи ден Грейси намери калинка в стаята ни. Донесе ми я скрита в шепата си. Помогнах ѝ да слезе долу и да я пусне на свобода.

Изведнъж ми става мъчно, но това не е свързано с Алекс, нито с Брайън. Просто ми е тъжно, че времето минава толкова бързо. Един ден ще се събудя и ще се окаже, че целият ми живот е вече зад гърба ми и продължава да лети напред, бърз като сън.

— Не знаех, че ще чуеш онова, което казах — заговаря Брайън. Питам се дали майка му не го е накарала да дойде при мен и да замаже положението, защото думите излизат с огромни усилия от устата му. Очите му търсят нещо на улицата зад мен. — Беше грубо от моя страна.

Сякаш не беше достатъчно унижително, че ме нарече грозна, ами сега ще идва и ще ми се извинява. Бузите ми пламват така, че започвам

да се страхувам да не се стопят.

— Не се притеснявай — изстрелвам и се опитвам да отскубна ръката си от неговата. Но за моя изненада, той не ме пуска, въпреки че по правило не би трябвало изобщо да ме докосва.

— Искях да кажа... — Известно време устата му се мърда беззвучно нагоре-надолу. Погледът му избягва моя и продължава да изучава улицата зад мен, очите му шарят из нея като дебнеща котка. — Искях да кажа, че на снимките изглеждаше по-щастлива.

Това ме изненадва и в първия момент не успявам да измисля отговор.

— А сега не изглеждам щастлива, така ли? — питам объркано и се смущавам още повече. Странно е да разговарям с непознат и едновременно с това да знам, че съвсем скоро вече ще бъде най-близкият ми човек.

Но той не се смущава от въпроса ми. Поклаща глава и заявява:

— Виждам, че не си.

И пуска ръката ми, но аз вече нямам желание да избягам. Той продължава да гледа към улицата и това ми помага да се престраша и тайничко да го огледам. Не може да се нарече грозен. Не е красив като Алекс, това се вижда от километър — много е блед и е леко женствен, с пълни закръглени устни и малък чип нос, но очите му са ясни, светлосини, като утринно небе, и има красива и силна долна челюст. Става ми кофти. Чувствам се виновна. Сигурно си мисли, че съм нещастна, защото са ме определили за него. Не, вината не е в него, просто аз се промених — видях светлината или се заразих с делириум — зависи кой пита. А може би и двете.

— Съжалявам — казвам на глас. — Вината не е в теб. Просто... ме е страх от процедурата.

Припомням си колко нощи съм си представяла, че лежа на операционната маса и чакам упойката да превърне всичко в мъгла, чакам да се събудя обновена. Сега знам, че ще се събудя без Алекс. Ще се събудя в Мъглата и всичко ще бъде безцветно, непознато и размазано.

Най-после Брайън ме поглежда. В първия момент не мога да определя израза на лицето му, но после осъзнавам: съчувствие. Той ми съчувства. Изведнъж се впуска в дълъг монолог:

— Виж, може би не трябва да ти го казвам, но преди процедурата бях като теб. — Очите му отново бягат към улицата. Хриптенето обаче спира. Сега говори ясно, но тихо, за да не могат Каръл и майка му да го чуят през отворения прозорец. — Аз не... не бях готов.

Облизва устни и продължава шепнешком:

— Имаше едно момиче... Виждахме се понякога в парка. Тя гледаше децата на братовчедките си. Водеше ги на детската площадка. Аз бях капитан на отбора по фехтовка и ние тренирахме наблизо.

„Сигурно си капитан на отбора на инвалидите“, минава ми през главата, но разбира се, не го казвам на глас. Виждам, че се опитва да бъде мил.

— От време на време разговаряхме. Нищо повече — бърза да ме увери той. — Само няколко разговора. Тя имаше хубава усмивка и аз...

Изненадата и страхът ме разтърсват. Той се опитва да ми каже, че си приличаме. Някак си се е досетил за Алекс, не, може би не точно за Алекс, *но за някого*.

— Чакай малко. — Мислите препускат из главата ми като побеснели. — Да не искаш да кажеш, че преди процедурата си бил... си се разболял?

— Казвам само, че те разбирам. — Очите му докосват моите за част от секундата и пак бягат, но това ми е достатъчно. Сега съм сигурна. Той знае, че съм заразена. Това ме радва, но в същото време ме ужасява — щом той го вижда, значи и другите хора са наясно.

— Искam само да ти кажа, че лечението действа — казва той, като набляга на последната дума. Сега наистина иска да бъде мил. — Сега съм много по-доволен. Ти също ще бъдеш, гарантирам ти го.

Думите му убиват нещо в мен и отново ми се плаче. Гласът му е толкова уверен! В момента не искам нищо друго, освен да му повярвам. Сигурност, щастие, стабилност: всичко, за което съм мечтала в живота си. И за миг си мисля, че последните няколко седмици наистина са били един ужасно дълъг делириум. Може би след процедурата ще се събудя благодарна и успокоена, като излекувана от силна треска и всичко ще бъде само полузабравен сън.

— Приятели ли сме сега? — пита Брайън и ми подава ръка. И този път не дръпвам моята, когато ме докосва. Дори го оставям да я държи няколко секунди повече.

Той все още гледа към улицата и на лицето му се появява лека бръчица.

— Какво иска този? — мърмори и вика високо. — Това е моята партньорка, разбра ли? Няма нищо незаконно.

Обръщам се навреме, колкото да зърна златистата кестенява коса с цвят на есенни листа да изчезва зад ъгъла. Алекс. Моментално дърпам ръката си от Брайън, но вече е късно. Отишъл си е.

— Сигурно е бил регулатор — казва той. — Стоеше отсреща и гледаше.

Спокойствието и сигурността, които чувствах преди минута, изчезват безследно. Алекс ме видя, видя ни да си държим ръцете и чу Брайън да казва, че сме двойка. Трябваше да се срещнем преди един час. Той не знае, че не мога да изляза от къщи, нямаше как да го уведомя за това. Не мога да си представя какво си мисли в момента за мен. Всъщност, мога.

— Добре ли си? — пита Брайън. Очите му са толкова бледи, че изглеждат сиви. Но сивото е като болно, изобщо не прилича на моето сиво небе, прилича по-скоро на плесен. Не мога да повярвам, че ми се стори симпатичен дори и за секунда. — Не ми се виждаш добре.

— Добре съм. — Тръгвам към дома и се спявам. Брайън протяга ръка да ме подкрепи, но аз се извъртам и го отбягвам.

— Добре съм — повтарям, въпреки че всичко около мен се троши и разпада.

— Тук е много горещо — казва той, но аз не мога да го погледна. — Хайде да влезем.

Слага ръка на лакътя ми и ме повежда по стъпалата, през вратата до хола. Каръл и госпожа Скарф ни посрещат с усмивка.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Eh remedium salvae.

(Спасението е в лечението.)

Отпечатано на всички
американски банкноти

Колкото и да не е за вярване, сигурно съм направила добро впечатление на Брайън и майка му, защото Каръл е доволна, въпреки че през останалото време почти не отварям уста (или може би именно защото малко говоря). Когато си тръгват, половината от следобеда е минал и макар Каръл да настоява да ѝ помогна из къщи и ме държи около себе си до вечеря (всяка минута, прекарана далеч от Алекс, е агония, шейсет минути истинско мъчение), ми обещава, че ще ме пусне да се разходя след вечеря. Изгълтвам печения боб и рибата си толкова бързо, че ми прилошава и подскачам на стола, докато се сети за мен. Тази вечер ме освобождава от миенето на чинии, но аз съм ѝ прекалено ядосана, за да го оценя.

Първо отивам на Брукс Стрийт 37. Не вярвам Алекс да е още там и да ме чака, но надеждата умира последна. Стаите са празни, градината също. Сигурно не съм на себе си, защото проверявам и зад дърветата и храстите, сякаш може да се крие там, както преди две седмици, когато тримата с Хана играхме на жмичка. Споменът предизвиква адска болка в гърдите ми. Болка за целия август — дълъг, слънчев и спокоен, като безкраен сладък сън. Но сега вече съм будна.

Тръгвам из къщата. Из хола са разпръснати всичките ни вещи — одеяла, списания и книги, бисквити и няколко кутии с газирана вода, всякакви игри, особено недовършената игра на скрабъл, зарязана по средата, след като Алекс започна да си измисля думи като „штото“ и „некви“ — всичко това ме натъжава и ми напомня за оцелялата от бомбите, но рушаща се от времето самотна къща. И там животът си е вървял нормално, всеки си е вършел работата до момента на

трагедията. После всички са започнали да се питат: „Как може да не са знаели какво ги чака?“

Каква глупачка съм била. Да се отнасям толкова безгрижно към времето, да си въобразявам, че имам още много!

Тръгвам по улиците, трепереща и отчаяна, без да знам какво да направя. Веднъж той ми бе споменал, че живее на „Форсайт“ — дълга редица от сиви сгради, притежание на университета — и се насочвам натам. Но всички блокове ми изглеждат еднакви. Има десетки и десетки, апартаментите са с хиляди. Готова съм да вляза във всеки от тях, да чукам по вратите, докато го открия, но това означава самоубийство. Няколко студенти ме оглеждат с подозрение — сигурна съм, че изглеждам ужасно, със зачервено лице, трескави очи, близо до истерията — и завивам по малка уличка. За да се успокоя, започвам да рецитирам наум една от молитвите за елементите: „В за водород с атомно тегло едно...“.

Толкова се унасям, че се губя из лабиринта от улици около университетското градче. Оказвам се на тясна еднопосочна алея, която виждам за пръв път, но тя ме отвежда до Монюмънт Скуеър. Губернаторът стои в средата му, както винаги, с протегната ръка, самотен и нещастен в припадащия вечерен здрач, сякаш е просяк, обречен да моли за милостиня до края на света.

Това ме подсеща. Изравям от дъното на чантата си лист хартия и химикалка и надрасквам набързо: „Искам да ти обясня. Ще те чакам в къщата в полунощ. 17 август“. Оглеждам се, за да се уверя, че никой не ме гледа от няколкото осветени прозореца на къщите наоколо, качвам се върху основата на статуята и мушкам бележката в дупката на юмука ѝ. Вероятността Алекс да провери тук е едно на милион. Но все пак я има.

Тази нощ, докато се измъквам от спалнята, чувам шум зад себе си. Обръщам се и виждам Грейси отново да седи на леглото си и да примигва към мен, очите ѝ проблясват в тъмното като на животно. Докосвам с пръст устните си. Тя прави същото в съня си и аз се изнизвам навън.

Излизам и вдигам глава към прозореца. За миг ми се струва, че Грейси ме гледа отгоре. Лицето ѝ е бледо като луната. Но вероятно всичко е игра на сенките по стените на къщата. Когато поглеждам отново, вече я няма.

Къщата на Брукс Стрийт 37 е тиха и тъне в мрак. Влизам през прозореца и се оглеждам. „Не е тук — мисля си отчаяно. — Няма да дойде“. Но съзнанието ми отказва да го повярва. Той *трябва* да дойде.

Донесла съм си фенерче, включвам го и тръгвам из къщата, за втори път този ден, без да смея да извикам името му, което си е чисто суеверие, но просто не мога да го произнеса. Ако не отговори, ще трябва да приема, че не е получил бележката ми или още по-лошо — че я е получил, но е решил да не идва.

Спирам за малко в хола.

Всичките ни неща — одеялата, игрите и книгите — са изчезнали. Лъчът на фенера осветява голи дъски. Мебелите са студени и мълчаливи, съблечени от всички доказателства за присъствието ни тук — захвърлени по пода дрехи и наполовина изпити бутилки с вода. Отдавна вече не се страхувам от къщата, не потръпвам, докато се разхождам из стаите и коридорите ѝ, но сега празните пространства около мен ме плашат — стая след стая с никому ненужни вещи, рушащи се неща и примигващи във всеки ъгъл очи на гризачи. Студените тръпки стигат чак до костите ми. Значи Алекс все пак е идвал да почисти следите.

Посланието е до болка ясно. Той е приключил с мен.

За миг забравям да дишам. Изведнъж студът ме удря в гърдите като юмрук, като физическа сила, която разкъсва вътрешностите ми. Коленете ми се подкосяват и аз се свличам, треперейки неконтролируемо.

Алекс си е отишъл. В мен се надига задушаващ вик, разкъсва всички прегради и аз заривам в тъмното, оставяйки фенерчето да падне на земята. Представям си как плача толкова много, че се удавам в сълзите си или реката от сълзи ме повлича надалеч.

Изведнъж усещам топла ръка на рамото си, пръсти, които се заплитат в корените на косите ми.

— Лена.

Обръщам се и виждам лицето му, надвесено над мен. Не мога да го видя добре, на оскъдната светлина то ми изглежда строго и неподвижно, сякаш издялано от камък. Решавам, че си го измислям, но той ме докосва и ръката му е плътна, топла и жива.

— Лена — прошепва отново той, но изглежда, не знае как да продължи. Ставам и избърсвам сълзите си.

— Получил си бележката ми? — казвам хълцайки, въпреки че се опитвам всячески да спра сълзите.

— Бележка ли? — учудва се той.

Иска ми се фенерчето да е в мен и да мога да видя по-ясно лицето му. Но в същото време се ужасявам, че може да открия отчуждение в него.

— Оставих ти бележка в ръката на Губернатора. Помолих те да се срещнем тук.

— Не съм ходил там — отвърща той и на мен ми се струва, че долавям студенина в гласа му. — Дойдох само да...

— Спри! — Не мога да го оставя да довърши. Не искам да ми каже, че е дошъл да събере нещата и че няма да се виждаме повече. Това ще ме убие. „Любов, най-смъртоносна болест“.

— Виж — казвам, хълцайки. — Виж, за днес... Идеята не беше моя. Каръл настоя да се запознаем и нямаше как да те предупредя. Излязохме навън... аз мислех за теб и за Пустошта, за това, че всичко се промени, че нямаме време, няма време за нас, и за един миг... ми се прииска нещата да се върнат, както бяха преди.

Това, което говоря, не е много смислено, повтарях това обяснение толкова пъти наум, но сега виждам, че звучи кухо, думите скачат една върху друга и извиненията изглеждат нелепи. И докато говоря, осъзнавам, че важното е друго: времето ни свършва.

— Кълна се, че не съм го искала, Алекс. Никога не бих... Ако не те бях срещнала, никога нямаше да... не знаех какво означава това, преди да те срещна...

Алекс ме прегръща и ме притиска до себе си. Слагам глава на гърдите му. Тя намира лесно точното си място, сякаш телата ни са създадени едно за друго.

— Шшшт — прошепва в ухото ми той и ме стиска толкова силно, че ме заболява, но на мен ми е добре. Чувството е прекрасно, представям си как отлепям крака от пода и той продължава да ме държи. — Не ти се сърдя.

Отдръпвам се няколко милиметра. Знам, че приличам на плашило, дори и в тъмното. Очите ми са подути и косата ми е залепнала по лицето, но той продължава да ме люлее в прегръдките си.

— Но ти... — преглъщам тежко и поемам дълбоко въздух, — изнесе всичко оттук. Всички наши вещи.

Той отклонява поглед за момент. Лицето му тъне в сянката. Когато заговаря, гласът му звучи остро, прекалено силно, сякаш избутва думите от себе си със сила.

— И двамата знаехме, че това ще се случи. Знаехме, че нямаме много време.

— Но... но...

Не искам да произнеса истината. Не искам да казвам, че сме се престрували. Не е необходимо. Държахме се, сякаш нещата никога няма да се променят.

Той изтрива сълзите ми с ръце.

— Не плачи, моля те! Край със сълзите. — Докосва с устни върха на носа ми и ме хваща за ръката. — Искам да ти покажа нещо.

Гласът му се пречупва и на мен ми се струва, че всичко се разпада.

Алекс ме повежда към стълбата. Покривът над нас е наполовина разрушен и луната очертава ръбовете му със сребърен маркер. Някога стълбището трябва да е било великолепно, издигало се е величествено, после се е разделяло на две крила, които са водели до двата края на горната площадка.

Качвала съм се на втория етаж само веднъж, при първото ни идване тук, когато с Хана решихме да изследваме всяка стая в къщата. Днес, докато чаках Алекс, изобщо не ми мина през ум да го потърся горе. Там е по-тъмно от първия етаж и по-горещо, из въздуха сякаш се носи черен дим.

Алекс тръгва по коридора и минава покрай няколко еднакви врати.

Над нас се разнася френетичен звук от размахване на криле: гласовете ни събуждат ята от прилепи. От устата ми се изтръгва лек писък. Мишки? Супер! Летящи мишки. Отвратително! Ето защо съм си стояла на първия етаж и никога не съм имала желание да се кача. При първия ни оглед с Хана попаднахме на стая, която трябва да е служила за спалня на собственика — огромно помещение с изпопадали греди върху царствено легло в средата на стаята. Тогава погледнахме нагоре и между десетките греди видяхме милион безшумни сенки, цели колонии с прилепи, залепнали за дървото като

отвратителни черни пъпки, готови да паднат всеки момент. Когато влязохме, една част от тях отвориха очи и сякаш ни намигнаха. Подът беше осеян с екскрементите им; носеше се тежка сладникава миризма.

— Ето, тук — казва Алекс и макар да не съм сигурна, ми се струва, че спира именно пред господарската спалня. Потръпвам от погнуса. Не горя от желание да вляза отново в онова царство на прилепите. Но Алекс се вълнува и аз го оставям да отвори вратата.

Влизам, заковавам се на място и ахвам. Стаята е фантастична, напълно променена.

— Е? — пита развълнувано Алекс. — Как ти се струва?

Толкова се вълнувам, че не мога да му отговоря веднага. Алекс е преместил леглото в един от ъглите и е почистил идеално пода. Прозорците или онова, което е останало от тях, са отворени и отвън мирише на гардения и жасмин, техният аромат пълни стаята заедно с вятъра. В средата на пода е проснато нашето одеяло, книгите и един спален чувал. Всичко това е заобиколено с десетки свещи в странни заместители на свещници — стари чаши или празни кутии от кока-кола, каквито видях и в неговия дом в Пустошта.

Но най-хубавото е таванът или по-скоро липсата на таван. Алекс се е качил по изгнилите греди и е разчистил керемидите, и сега над главите ни се вижда голям къс небе. Тук, в Портланд, звездите са по-малко в сравнение с Пустошта, но въпреки това е красиво. Прогонените от гнездата им прилепи са изчезнали. Няколко черни сенки се стрелкат напред-назад в небето над нас, но те не ме плашат, защото са на открито, извън къщата.

Изведнъж разбирам: той го е направил за мен. Въпреки случилото се днес е дошъл и е подредил всичко. Залива ме вълна на благодарност и още нещо, от което ме заболява сърцето. Не заслужавам всичко това. Не заслужавам Алекс. Обръщам се към него, но не ми стигат сили да проговоря. Пламъчетата от свещите играят по лицето му и то сияе, сякаш светлината идва от него. Той е най-красивото нещо в живота ми.

— Алекс... — започвам аз, но замлъквам по средата на изречението. Съвършенството му ме плаши.

Той се навежда над мен и ме целува. Усещам мекия плат на тениската му да милва лицето ми, подушвам аромата на лосион за слънце, на прясно окосена трева, и страхът преминава.

— Опасно е да се връщаме в Пустошта — казва той. Гласът му е пресипнал, сякаш е крещял дълго време. Мускулите по челюстта му не спират да танцуват. — Затова реших да доведа Пустошта тук. Надявах се да ти хареса.

— Харесва ми. Направо се влюбих в тази стая. Обичам я. — Притискам ръце до гърдите му, но ми се струва, че още съм далече от него. По дяволите кожата. По дяволите костите и материалните тела. Искам да се сгуша вътре в него и да остана там завинаги.

— Лена. — Лицето му се променя за миг, но това преминава толкова бързо, че едва успявам да го уловя. Челюстта му продължава да се движи напред-назад. — Ти сама каза, че нямаме много време. Не ни е останало почти никакво...

— Не!

Заравям лице в гърдите му, увивам ръце около него и се притискам до болка. Не мога да си представя, не искам дори да мисля, че някога ще живея без него. Усещам сълзи в гласа му и стисвам устни от болка. Той е направил всичко това заради мен, вярва, че го заслужавам, и тази мисъл ме убива. Той е моят живот, той е животът и без него съм мъртва. — Няма да направя процедурата. Не мога да я направя. Искам да съм с теб. *Трябва да съм с теб.*

Алекс се навежда и поглежда в очите ми. Лицето му сияе, изпълнено с надежда.

— Няма защо да я правиш — казва изведнъж. Думите бликат като водопад от него. Явно го е обмислял дълго, но го е таял в себе си. — Не е необходимо да правиш това, Лена. Може да избягаме заедно. В Пустошта. Да отидем и повече да не се връщаме. Само че... не трябва никога да се връщаме. Разбираш ли ме? Иначе ще ни убият или ще ни заключат завинаги... Но... можем да го направим.

Ще ни убият. Той е напълно прав. Да бягам цял живот. Ето какво казах току-що. Бързо отстъпвам крачка назад. Изведнъж ми се завива свят.

— Чакай — казвам. — Задръж за момент.

Той ме пуска. Надеждата бавно изчезва от лицето му и ние оставаме загледани един в друг.

— Шегуваш се, нали? Не го искаш наистина? — вглежда се в очите ми той.

— Не, не, разбира се, аз просто...

— Просто се страхуваш — довършва мисълта ми той.

Отива до прозореца. Не иска да се обърне към мен.

А когато все пак го прави, погледът му отново ме стряска. Толкова е плътен и непроницаем, като стена.

— Не че се страхувам, аз...

Боря се с тъмната страна в себе си. Не знам коя съм. Искам Алекс, искам си стария живот, искам мир и спокойствие. Знам, че не мога да имам и двете едновременно, но не мога да живея без него.

— Няма нищо — казва глухо той. — Не е нужно да ми обясняваш.

— Мама — изведнъж излиза от устата ми. Алекс се обръща и ме поглежда изненадано. Аз съм не по-малко стъписана от него. Нямах представа какво ще кажа, преди да заговоря. — Не искам да съм като нея. Не разбираш ли? Видях какво й стори любовта. Видях как тя... Любовта я уби, Алекс. Тя ме остави, остави сестра ми, всички. И всичко заради онова нещо вътре в нея. Аз няма да бъда като нея.

Никога не съм говорила за това, нямах представа колко трудно ще бъде. Обръщам се към стената. Чувствам се ужасно, срам ме е, че сълзите отново потичат.

— Тя не беше излекувана, нали? — пита тихо той.

В първия момент не мога да отговоря, просто започвам да плача, отначало тихо, с надеждата той да не ме чуе. Когато си връщам контрола над гласа, казвам:

— Не е само това.

Всичко се връща в съзнанието ми с взлом, подробности, неща, които не съм споделяла с никого.

— Тя беше различна от всички. Аз... разбихах това, разбихах, че всички сме по-различни, но в началото то не ме плашеше. Беше нашата малка невинна тайна. Моята, нейната и на Рейчъл. Сякаш бяхме заговорници. Беше... прекрасно. Държахме завесите плътно спуснати, за да не ни види някой. Играехме една игра — мама се скриваше в тъмния коридор и ние се опитвахме да преминем от единия до другия край, а тя ни дебнеше и ни ловеше. Казваше, че е таласъм. Играта завършваше с всеобщо гъделичкане. Мама винаги се смееше. Всички се смеехме непрекъснато. Когато ставахме много шумни, тя слагаше ръце на устните ни и изведнъж застиваше, слушаше. Предполагам, че се е ослушвала за съседите, да се убеди, че не сме ги

обезпокоили. Но никой от тях не идваше. Понякога ни правеше палачинки с боровинки, като лекарство. Тя береше сама боровинките. И винаги пееше. Имаше красив глас, мек и топъл, като мед...

Гласът ми затреперва, но сега не мога да спра. Думите се изливат като порой.

— Обичаше да танцува. Когато бях малка, качвах крачета върху нейните. Тя ме прегръщаше здраво и се понасяше бавно из стаята, отброяваше такта, опитваше се да ме научи да улавям ритъма. Не бях много добра, бях тровава, но тя винаги ми казваше, че съм красива.

Сълзите напълват очите ми и дъските под краката ми плуват в мъгла.

— Невинаги беше толкова хубаво. Понякога се събуждах посред нощ и я чувах да плаче. Притискаше лице във възглавницата, за да заглуши риданията, но аз разбирах. Когато плачеше, беше много страшно. Не съм виждала друг голям човек да плаче. А тя плачеше с глас, виеше... като животно. Имаше дни, когато изобщо не ставаше от леглото. Наричаше ги черни дни.

Алекс идва по-близо до мен. Толкова силно треперя, че едва стоя на крака. Цялото ми тяло се тресе, сякаш се опитва да прогони нещо от себе си, да изхвърли нещо заседнало дълбоко в гърдите ми.

— През тези черни дни се молах на Бог да я излекува. Да я запази, да я спаси заради мен. Искях да сме заедно. Понякога ми се струваше, че е чул молитвите ми, защото тя се успокояваше. През по-голямата част от времето беше добре. Беше чудесно. — Нямам сили да изказвам думите на глас, затова ги прошепвам съвсем тихо. — Не разбираш ли? Тя се предаде заради онова нещо. Заради любовта. Предаде се на *amor deliria nervosa* или... както искаш го наречи. Предаде мен.

— Съжалявам, Лена — прошепва Алекс зад мен. Протяга ръка и започва да чертае с пръст големи бавни кръгове по гърба ми. Аз се притискам в него.

Но все още не съм свършила. Избърсвам рязко сълзите, въздишам дълбоко и продължавам:

— Всички мислят, че се е самоубила, защото не е могла да понесе още една процедура. Те продължаваха да правят опити. Щеше да й бъде за четвърти път. След втората процедура решиха, че ще е по-

добре да не ѝ слагат упойка. Мислеха, че тя пречи на операцията. Влезли са в мозъка ѝ, Алекс, а тя е била будна.

Той стиска ръката ми и аз знам, че страда заедно с мен. После отново започва да чертае кръгове с пръста си.

— Но аз знам, че не това беше причината. Мама беше смела. Не се боеше от болката. Всъщност това беше големият проблем. Тя не се страхуваше. Не искаше да я излекуват; не искаше да забрави татко, да спре да го обича. Помня, че ми го каза веднъж, точно преди да умре. „Те не могат да ни отнемат това — ми каза. И се усмихна тъжно. — Опитват се да ми го вземат, но не могат.“ Носеше една от неговите значки около врата си, на верижка. Обикновено я криеше под дрехите, но онази нощ я извади и дълго я гледа. Беше странно бижу — сребърна кама с два скъпоценни камъка на дръжката, като очи. Татко го е носел на ръкава на ризите си. След смъртта му мама не се разделяше с нея. Не я махаше дори когато се къпеше...

Изведнъж усещам, че Алекс е свалил ръката си и е отстъпил две крачки от мен. Обръщам се и виждам, че ме гледа, пребледнял и стъписан, сякаш е видял призрак.

— Какво... — Чудя се дали не съм го засегнала с нещо, без да се усетя. Нещо в погледа му кара сърцето ми да забие бързо и силно. — Да не би да те обидих с нещо?

Той завърта глава. Тялото му остава изпънато и напрегнато като струна.

— Колко голяма беше? Камата, имам предвид? — пита той със странно изтънял глас.

— Не е важна камата, Алекс, важното е...

— Колко голяма беше? — повтаря въпроса си по-силно и по-настойчиво.

— Не мога да кажа... Колкото палец, може би.

Поглеждам го и се шашкам. В очите му се чете неимоверна болка, сякаш се опитва да глътне бодлива краставица.

— Всъщност беше на дядо — награда за специални заслуги към родината. Уникална е. Татко го е казал на мама.

Алекс мълчи. Обръща се настрани и на лунната светлина лицето му изглежда изсечено и плътно като от гранит.

Радвам се, че вече не гледа в мен. Беше започнал да ме плаши.

— Какво ще правиш утре? — заговаря с мъка той, сякаш всяка дума му причинява болка.

Не е нормално да пита такова нещо по средата на незавършен разговор и без никаква връзка с него. Това ме ядосва.

— Ти слушаш ли ме изобщо?

— Моля те, Лена! — Ето, отново този глух глас, като че ли го душат. — Просто ми отговори. На работа ли си?

— Не. До събота съм в почивка. — Разтривам зиморничаво ръце. Излиза студен вятър и повдига косите от раменете ми. Кожата на краката ми настръхва. Есента идва. — Защо?

— Трябва да се срещнем. Аз... искам да ти покажа нещо.

Той отново застава в профил. Очите му са големи и тъмни, лицето му ми изглежда толкова чуждо, че отстъпвам назад.

— Няма ли да ми кажеш нещо повече? — Опитвам се да се засмея, но от устата ми излиза само хрип. Страх ме е. Искam да му кажа, че ме плаши. — Няма ли поне да ми подскажеш за какво става дума?

Той поема дълбоко въздух и за миг ми се струва, че няма да ми отговори.

— Лена — казва най-накрая, — мисля, че майка ти е жива.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Свобода в допустимите граници.

Мир в рамките на града.

Щастие в себеотрицанието.

Надпис над портата на Криптата

Когато бях в четвърти клас, ни заведоха на екскурзия из Криптата. Всяко дете от началното училище трябва да я посети поне веднъж като част от образователната програма на държавата за борба с противообществените прояви. Не си спомням много от това посещение, освен ужаса и неясното усещане за студ, за тъмни каменни коридори, хлъзгави от влагата и мъха. Смисълът на екскурзията беше да ни изплашат и определено успяха.

Помня, че когато излязох на яркото слънце в красивия пролетен ден, ме обзе огромно облекчение и радост, но и объркване, защото, за да излезем от Криптата, не се изкачихме, а напротив, спуснахме се по няколко стълбища до първия етаж, където е изходът. Но през цялото време, докато бяхме вътре, дори и когато се изкачвахме, имах чувството, че съм погребана под земята, заключена няколко етажа под повърхността. Беше ужасно тъмно, тясно и миришеше лошо: сякаш са те сложили в ковчег с разложен труп. Помня също, че щом излязохме, Лиз Билмън се разплака, започна да хълца и кашля, докато една пеперуда пърхаше с криле около раменете ѝ. Всички занемяхме, защото Лиз беше мъжкарана, падаше си малко хулиганка, не я видяхме да плаче дори когато си счупи крака в гимнастическия салон.

Тогава се заклев никога, никога да не се връщам в Криптата, по никакъв повод. Но на следващата сутрин след разговора ми с Алекс аз стоя пред вратите ѝ и крача нервно, притиснала корема си с една ръка. Тази сутрин не можах да хапна нищо, освен гъстата черна течност, която чичо нарича кафе, и сега съжалявам за това. Имам чувството, че някаква отрова разяжда вътрешностите ми.

Алекс закъснява.

Небето над главата ми е покрито с черни буреносни облаци. По радиото казаха, че следобед ще има буря, и всичко го потвърждава. Зад портата, в края на къс павиран път се вижда Криптата, черна и страшна. На фона на тъмносивото небе изглежда като част от нощен кошмар. По каменната фасада се виждат малки прозорчета, като десетки очи на паяци, втренчени в мен. Между оградата и Криптата има малка градина. Помня я от детството си като градина, но всъщност е морава, неподдържана и олисяла на места. Нежният зелен цвят на тревата — поне там, където е успяла да пробие спечената кал — изглежда някак си не на място. В този район не вирее нищо, слънцето никога не го огрява: място на ръба, на границата между два свята, лишено от време, щастие и живот.

В известна степен то наистина е на ръба, защото Криптата се намира точно на източната граница и граничи с река Презъмскот, зад която започва Пустошта. Заредената с електричество (или не толкова заредена) телена ограда минава по единия край на Криптата и продължава от другата ѝ страна. Самата сграда служи като мост между двата свята.

— Здравсти — чувам зад себе си и се обръщам.

Алекс върви по тротоара, косата му подскача над челото. Вятърът е силен, хапе през дрехите. Трябваше да си облека по-дебела блуза. Алекс изглежда също трепери, защото е скръстил ръце на гърдите си и се е свил. Облечен е само с тънката памучна риза от служебната си униформа. Баджът му се люлее на врата. Не съм го виждала от първата ни среща, когато беше на работа. Сложил си е и черни джинси със здрав подгъв, от който не висят конци. Всичко това е част от плана. За да влезем вътре, той трябва да убеди охраната на затвора, че сме там по работа. Виждам познатите износени маратонки с индиговите връзки и това някак си ме успокоява. Тези малки подробности ми позволяват да приема, че всичко това е възможно, че мога да бъда тук с него. Те ми дават нещо, върху което мога да се съсредоточа — малка частица от нормалния живот в свят, който изведнъж стана чужд и непознат.

— Съжалявам, че закъснях — казва той и спира на няколко крачки от мен.

Очите му шарят неспокойно, въпреки че останалата част от лицето му е непроницаема. Из двора обикалят пазачи, други са застанали точно до портата. Тук не е място, където можем да се докосваме и да демонстрираме близост.

— Няма нищо — казвам прегракнало.

Сигурно имам температура. Още от снощния разговор с Алекс ми се вие свят, заливат ме ту горещи, ту студени вълни. Не мога да мисля ясно. Цяло чудо е, че намерих сили да изляза от къщи днес. Чудо е също, че успях да се облека прилично, и още по-голямо чудо, че се сетих да сложа обувки.

„Мама може да е жива. Мама може да е жива.“ Тази едничка мисъл не спира да се върти из главата ми и измества всички други.

— Готова ли си? — пита той беззвучно, за да не ни чуе охраната, но аз долавям тревогата му.

— Мисля, че да — отвърщам. Опитвам се да се усмихна, но устните ми са сухи и твърди като камък. — Може пък да не е тя, нали? Може да си сгрешил?

Той кима, но по погледа му личи, че е сигурен, че няма никаква грешка. Убеден е, че мама е тук, на това ужасно място, в тази надземна гробница, и е била тук през цялото време. Тази мисъл ме побърква и аз отказвам да мисля повече за това. Сега трябва да съсредоточа всичките си сили, за да се задържа на краката си.

— Хайде — казва той и тръгва напред, сякаш наистина ме води тук по работа.

Държа погледа си забит в земята, както изискват правилата. Радвам се, че присъствието на войниците налага Алекс да не ми обръща внимание. Не съм сигурна, че в момента бих могла да проведа адекватен разговор. В мен напират хиляди чувства и хиляди въпроси търсят отговори, хиляди потискани надежди и желания, заровени от години, сега сякаш се събуждат и всичко се върти толкова бързо, че не мога да се спра на нито една конкретна мисъл.

Алекс не ми каза нищо повече за мама. Непрекъснато повтаряше: „Трябва да видиш сама“, като латерна, сякаш бе забравил другите думи. „Не искам да ти давам напразни надежди.“ После се разбрахме да се видим днес пред Криптата. Оттогава съм в шок. Непрекъснато се поздравявам, че вчера не се изплаших, не се разплаках, не се разпицях, не настоях за обяснения, но по-късно, у дома, осъзнах, че не

помня как съм се прибрала, нито как съм се спасила от погледите на полицаите и регулаторите. Вървяла съм като в несвяст, глуха и сляпа за всичко около мен.

Но сега разбирам смисъла на това мозъчно вцепенение. Без него днес нямаше да мога да стана и да се облека. Нямаше да намеря пътя дотук и да продължа навътре, спазвайки установената дистанция между нас. Алекс тръгва напред, показва значката си на поста, сочи ме с пръст и се впуска в обяснения, явно ги е репетирал тази нощ:

— Имало е... *инцидент* при оценяването ѝ — започва с равен тон. И двамата ме гледат втренчено, но в очите на войника забелязвам подозрение. Алекс ме гледа студено, очите му са като от стомана, златистата топлина е изчезнала и фактът, че може да се преструва толкова успешно, че се превръща в друг човек, който няма нищо общо с мен, ме разстройва. — Нищо сериозно, но родителите ѝ и моите шефове смятат, че ще е от полза да ѝ напомним какво се случва с онези, които не се подчиняват.

Войникът не сваля поглед от мен. Има пълно зачервено лице, кожата от двете страни на очите му е подута, сякаш е втасало тесто. Веднага си представям как плътта бухва толкова много, че скрива напълно очите му.

— Какъв инцидент? — пита той, без да спира да премята дъвката из устата си. Премества пушката от едното на другото си рамо и отново се втренчва в мен.

Алекс се навежда към него и казва тихо, но все пак достатъчно високо, за да го чуя:

— Казала, че любимият ѝ цвят е този на изгряващото слънце.

Войникът се вира известно време в мен, после ни маха в знак, че може да минем.

— Изчакайте да отворя вратата.

Изчезва в една кабинка като онази, където работи Алекс, след няколко секунди електронната система се задейства и отваря вратата. Тръгваме с Алекс по алеята към входа на сградата. С всяка стъпка изгърбеният силует на Криптата става все по-голям. Вятърът се засилва и вдига във въздуха облаци прах, пращайки една самотна найлонова торбичка през тревата. Тя се премята и подскача в галоп, въздухът трепти от електричество, както винаги преди буря, усещам ясно онази странна вибрираща енергия, която подсказва, че всяка

секунда може да се случи нещо страшно и целият свят да се разтвори в хаоса. Какво не бих дала Алекс да се обърне назад, да ми се усмихне и да ми подаде ръка. Но естествено, това не може да стане. Той крачи бързо пред мен, с изправени рамене и вперени напред очи.

Нямам представа колко хора са затворени в Криптата. Според изчисленията на Алекс са някъде около три хиляди. Благодарение на лечението, престъпленията в Портланд са рядкост, но понякога хората извършват кражби, рушат разни неща или се съпротивляват на процедурата. Тук затварят симпатизантите и несъгласните. Или ги екзекутират веднага, или ги оставят да изгният тук.

Криптата служи и за психиатрично отделение на града и макар да няма престъпления, тук има не по-малко луди от всякъде другаде. Въпреки лечението. Алекс би казал, че психично болните са толкова много именно заради лечението, и наистина, извършените по-рано от предвидената възраст процедури или онези, при които нещо се е объркало, водят до психически проблеми, нещо като ментална фрактура. Освен това има хора, които не могат да се възстановят след това — изпадат в кататония, гледат в една точка и се лигавят, и ако семействата им нямат достатъчно средства, за да ги гледат, те също се оказват в Криптата до края на живота си.

Две огромни двойни врати водят до вътрешността на затвора. Няколко малки прозорчета, вероятно с блиндирани стъкла, покрити с прах и оплутти от мухи, ми дават мъглива представа за дългия и тъмен коридор зад тях, осветен от няколко електрически крушки. На вратата има стар, излинял от дъжда и вятъра надпис: „Всички посетители минават първо през гишето за регистрация и после през електронна проверка“.

Алекс спира за част от секундата и пита, без да се обръща назад:

— Готова ли си?

— Да — отвърщам едва.

Вонята, която ни връхлита, когато влизаме, ме връща назад във времето, в четвърти клас. Мирише на хиляди притиснати едно в друго немити тела, примесена с острия мирис на белина и дезинфектанти. Но над всичко това се усеща дъхът на влагата — на коридори, които никога не изсъхват, на течащи тръби, на мъхове и плесени по стените и по всички онези скрити места, където не допускат посетители. Гишето

за регистрацията е наляво и жената, която седи зад един прозорец с бронирано стъкло, носи медицинска маска. Не я обвинявам за това.

За моя изненада, когато приближаваме, тя вдига поглед и назовава Алекс по име:

— Здравсти, Алекс. Кого водиш?

Той повтаря историята с „инцидента“ при оценяването ми. Очевидно двамата са в добри отношения, защото няколко пъти я нарича по име, а аз не виждам някъде табелка с името ѝ. Тя вписва имената ни в древния компютър на бюрото си и ни препраща към охраната за проверка. Алекс поздравява приятелски и тук, и аз мислено му свалям шапка за самообладанието. Колкото до мен, аз не съм на себе си от страх, трудно ми е дори да сваля колана на дънките и треперя цялата пред детекторите за метал. Охранителите в Криптата са поне с петдесет процента по-едри от нормалните хора, с големи като ракети за тенис ръце и гърди като лодки. И всички носят пушки. Големи пушки. Автомати. Правя всичко възможно, за да скрия ужаса си, но как да останеш спокоен, когато трябва да се съблечеш буквално по бельо пред тези въоръжени великани?

Най-после минаваме през всички формалности и се обличаме в пълно мълчание. Учудвам се и се радвам, когато успявам сама да завържа обувките си.

— Само до Първи сектор — провиква се един от гигантите, докато Алекс ми прави жест да го последвам по коридора.

Стените са боядисани в болезнено жълто. У дома или в ярко осветен лекарски кабинет, или в офис, може да действа ободряващо, но осветен само от слабата примигваща флуоресцентна лампа, замърсена от влагата, от потни човешки ръце, от размазвани с години насекоми и кой знае още какво, цветът изглежда силно депресиращ, като широка усмивка, която разкрива нечий черни прогнили зъби.

— Знам, до Първи сектор — вдига ръка Алекс.

Сигурно другите сектори са забранени за посетители.

Тръгвам след него по тесен коридор, после по друг. Всичките са празни и никъде не се виждат килии, въпреки че, докато вървим, постепенно започват да се чуват стонове и писъци, както и странни животински звуци: блеене, мучене и мяукане, сякаш група хора имитират селскостопански двор. Сигурно приближаваме психиатричното отделение, но никъде не срещаме други хора, нито

медицински персонал или охранители. Няма и пациенти. Навсякъде е толкова спокойно, че ме плаши, а също и тихо, като изключим онези ужасни звуци, които идват сякаш от самите стени. Решавам, че вече мога да говоря, и питам Алекс:

— Как така всички тук те познават?

— Наминавам често — отвърща той, сякаш отговорът му обяснява всичко.

Хората не „наминават“ току-така през Криптата. Това не ти е някой плаж, нито обществена тоалетна!

Решавам, че няма да ми каже нищо повече, и се готвя да го притисна, за да ми обясни по-подробно, когато той издува бузи, въздъхва и казва:

— Баща ми е тук, затова идвам.

Не мислех, че има нещо, което може да ме изненада на това място или да проникне през обвития ми като в облак от мъгла мозък и да ме разбуди, но ето че става точно така.

— Доколкото си спомням, ми каза, че баща ти е мъртъв.

Още в началото Алекс сподели, че баща му е мъртъв, но не се впусна в подробности. Единственото нещо, което успях да изтръгна от него, е, че човекът така и не е разбрал, че му се е родил син. От това заключих, че е починал, преди синът му да се роди.

Раменете на Алекс се повдигат и смъкват: явно, отново въздиша.

— Така е — мърмори той и свива рязко надясно по къс коридор, който свършва пред тежка желязна врата. На нея има изписана една-единствена дума: „Доживотни“. Под страшната дума някой е написал с химикалка „ха-ха“.

— Какво... — чувствам се напълно объркана, но нямам време да формулирам въпроса си. Алекс отваря вратата и посрещналият ни аромат на вятър, трева и свеж въздух е толкова неочакван и ободряващ, че замлъквам и вдишвам дълбоко на големи глътки. Без да осъзнавам, разбирам, че досега съм дишала през устата си.

Оказваме се в малък двор, заобиколен от всички страни от сивите стени на Криптата. Тук тревата е удивително сочна и гъста, стига до коленете ми. Едно самотно криво дърво се издига нагоре от лявата ми страна и в клоните му чурулика птичка. Толкова е хубаво, спокойно и странно да стоим сред малката, затворена между дебелите

стени на затвора градина, като в окото на торнадо, да се радваме на тишината и мира, докато всичко около нас се руши!

Алекс прави няколко крачки, навежда глава и забива поглед в земята. Сигурно иска да се наслади на тишината, която се носи из въздуха като воал и покрива всичко около нас. Сега небето е по-тъмно, отколкото беше, когато влязохме тук, и на сивия, изпълнен със сенки фон, тревата изглежда жива, заредена с електричество, сякаш излъчва собствена светлина. Всеки момент ще завали. Светът е притихнал миг преди да издиша от себе си натрупаната енергия в истински ураган.

— Ето тук. — Гласът на Алекс звънва изненадващо силно и ме стряска. Той сочи към един камък, забит наполовина в земята. — Ето къде е баща ми.

Вглеждам се и виждам, че има десетки такива камъни в тревата. На пръв поглед изглеждат пръснати случайно из нея, но когато се вглеждам, виждам, че са забити нарочно дълбоко в земята. Някои от тях са покрити с избелели от времето черни букви; почти нищо не се разчита, но на един от тях разпознавам името „Ричард“, на друг — „починал“.

Надгробни камъни.

Чак сега разбирам каква е тази градина. Ние стоим в центъра на гробище.

Алекс сочи голям бетонен къс, плосък като дъска и положен на земята пред краката му. Тук всички букви са ясни, изписани четливо с черен маркер, с леко размазани ръбове, сякаш някой ги повтаря и пренаписва отново и отново през годините. „Уорън Шийтс — Почивай в мир“.

— Уорън Шийтс — прочитам на глас. Искане ми се да сложа ръка на рамото на Алекс, но не съм сигурна, че сме в безопасност. Виждам няколко прозореца на първия етаж, които гледат към двора, и въпреки че са плътно покрити с мръсотия, някой може да мине покрай тях точно в този момент и да ни види.

— Това баща ти ли е?

Той кима и размърдва рамене, сякаш иска да се отърси от внезапно обзела го дрямка.

— Да.

— Бил е тук?

Едното ъгълче на устните му литва нагоре в усмивка, но останалата част от лицето му остава неподвижна.

— Четиринайсет години.

Той свежда поглед и започва да чертае бавно кръг в прахта с върха на маратонката си — първият признак за притеснение, който показва тази сутрин. Сърцето ми се свива от жал. Откакто го познавам, той непрекъснато ме подкрепя, успокоява и изслушва и през цялото време е носил в сърцето си бремето на собствените си тайни.

— Как е станало? — питам бързо. — Имам предвид какво е...

Изведнъж замлъквам. Не бива да го карам да говори, ако не иска.

Алекс ме поглежда за миг, после пак навежда глава.

— Какво е направил ли? — сега гласът му отново е твърд и уверен. — Не знам. Каквото правят всички хора, затворени в шести сектор. Искал е да живее нормално. Отстоявал е това, в което е вярвал. Не се е предал.

— Какво е сектор шест?

Алекс избягва погледа ми.

— Сектора за смъртните — казва тихо. — Там са главно политически престъпници. Държат ги в отделни килии. Никой не е излязъл оттам. — Ръката му прави полукръг към подаващите се в тревата паметни плочи и повтаря: — Никога.

Спомням си надписа на вратата — „Доживотни“ и под него „ха-ха“.

— Съжалявам, Алекс.

Бих дала всичко, за да го докосна, но единственото, което мога да си позволя, е да пристъпя към него, за да скъся разстоянието между нас.

Най-после той ме поглежда и се усмихва тъжно.

— Мама и татко са били само на шестнайсет, когато са се запознали. Можеш ли да си представиш? И тя ме е родила на деветнайсет. — Отпуска се на коляно и прокарва пръст по името на баща си. Сега разбирам, че идва тук и повтаря надписа на плочата, когато думите избледнеят, за да пази спомена за баща си. — Искали са да избягат заедно, но са хванали татко, преди да осъществят плана си. Не съм чувал да са го съдили. Мислех, че е починал. Мама смяташе, че е по-добре за мен да не ми казва истината, а никой в Пустошта не знаеше подробности, за да я опровергае. Предполагам, че за нея самата

е било по-лесно да вярва, че наистина е мъртъв. Не е искала да си го представям как гние в това място.

Той продължава да гали с палец буквите от надписа.

— Чичо и леля ми казаха истината, когато навърших петнайсет. Искаха да знам. Дойдох тук да се запозная с него, но... — Той потръпва отново. През тялото му сякаш преминава ток. — Но пристигнах прекалено късно. Беше починал преди няколко месеца и погребан тук, където останките му няма да могат да заразят другите.

Отново ми се завива свят. Стените сега ми изглеждат по-високи и по-близо до нас, притискат ни от всички страни, а небето се отдалечава все повече. „Никога няма да се измъкнем“, минава ми през ума, но аз поемам дълбоко въздух и се опитвам да запазя спокойствие.

Алекс се изправя и ме пита за втори път тази сутрин:

— Готова ли си?

Кимам, макар че не съм убедена. Той си позволява лека усмивка и аз виждам за миг топлината в очите му. Но мигът свършва и той отново приема израз на незаинтересован служител.

Преди да тръгнем, хвърлям последен поглед към гроба. Опитвам се да измисля молитва или нещо подходящо за случая, но не успявам. В книгите не става ясно какво точно се случва, когато умреш. Предполага се, че се разсейваш в нематериалната субстанция, която наричаме Бог, и ставаш част от него, но в училище ни казват, че излекуваните отиват в рая и живеят там в пълна хармония и ред.

— Значи това е името ти — обръщам се към Алекс, но той вече е тръгнал към вратата. — Алекс Уорън.

Той прави неразгадаем жест с глава.

— Така съм записан.

— Но всъщност се казваш Алекс Шийтс — казвам и той кима. Алекс има тайно име, като мен.

Двамата се вглеждаме един в друг и изведнъж усещам физически връзката между нас, толкова е силна, че я виждам как ни огражда, събира ни в едно и ни предпазва. Ето за това мислят хората, когато говорят за Бог, за усещането да си разбран и защитаван от някого. Като молитва. Тръгвам като замаяна след Алекс. Щом влизаме, онази нетърпима воня ни блъсва отново и аз задържам дъха си.

Минаваме няколко спираловидни коридора. Чувството за мир и тишина, което усетих в градината, изчезва и на негово място отново се

настанява страхът, толкова остър, че го усещам като нож. Дълбае в сърцето ми и навлиза все по-дълбоко, докато накрая не ми оставя нито дъх, нито сила да продължа. В един момент риданията и стоновите стават толкова силни и пронизителни, че трябва да запуша ушите си; после отново заглъхват. Разминаваме се с мъж в дълга бяла престилка, изцапана с нещо, което прилича на кръв. Той води пациент на каишка. Нито един от тях не поглежда към нас.

Завоите и извивките са толкова много, че започвам да се питам дали не сме се изгубили, особено когато коридорите стават по-мръсни и броят на електрическите крушки намалява, така че накрая се оказваме в полутъмен шестметров коридор с каменни стени, осветен от една-единствена лампа. На определени интервали в мрака примигват различни неоновы надписи, сякаш се раждат от въздуха: „Сектор 1“, „Сектор 2“, „Сектор 3“, „Сектор 4“. Алекс продължава напред и когато навлизаме в коридор, който води към Сектор 5, спирам, сигурна, че е объркал пътя.

— Алекс — казвам, но гърлото ми се свива, защото в същия миг достигахме до тежка двойна врата с малък знак, едва осветен и толкова изтрит, че не мога да го разчета. Въпреки това ми се струва, че блести ослепително, сякаш огрян от хиляди слънца.

Алекс се обръща и за моя изненада, този път няма и следа от маската на делово спокойствие. Челюстта му не спира да трепери, очите му са пълни с болка и ми се струва, че се мрази, защото е тук, защото е този, който трябва да ме доведе, да ми покаже.

Надписът проблясва в мрака над него: Сектор 6.

— Съжалявам, Лена.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Оставени без надзор, хората стават жестоки и капризни; груби и себични, нещастни и агресивни. Те могат да бъдат щастливи, щедри и добри само ако техните инстинкти и емоции са под контрол.

Книгата „Ш-ш-т“

Опасността дебне отвътре. Възелът в стомаха ми се затяга и спира дъха ми. Не мога да вляза вътре. Не искам.

— Може би не трябва... — прошепвам. — Той каза... той каза, че не е разрешено.

Алекс протяга ръка към мен, сякаш иска да ме докосне, после си спомня къде сме и се отдръпва.

— Не се тревожи. Имам приятели тук.

— Сигурно не е тя — гласът ми изтънява като на дете. Имам чувството, че всеки миг ще се строполя на земята. Облизвам устни и ги притискам здраво една към друга. — Сигурно е някаква грешка. Не биваше да идваме. Искам да се прибера.

Сигурно приличам на капризно хлапе, но не мога да направя нищо. Струва ми се непосилно да мина през онази врата.

— Хайде, Лена. Довери ми се. — Алекс докосва уж случайно челото ми с пръст и веднага отдръпва ръката си. — Вярваш ли ми?

— Вярвам ти, просто... — Гъстият въздух, вонята, мракът и усещането, че всичко около мен се разлага... искам да се махна оттук. — Ако тя не е тук... това е лошо. Но ако е... ми се струва... може да се окаже още по-лошо.

Алекс се взира в мен.

— Трябва да разбереш, Лена — казва накрая, казва го твърдо и аз разбирам, че е прав.

Кимам мълчаливо. На устните му изгрява усмивка, но само за миг, после той се обръща и отваря вратата на Сектор 6.

Влизаме в преддверие, което изглежда точно така, както съм си представяла килиите в Криптата. Стените и подът са бетонни и дори някога да са били боядисани в някакъв цвят, той отдавна е избледнял до сиво, като плесен. От високия таван виси една-единствена крушка, но светлината ѝ е достатъчна за малкото помещение.

В ъгъла има стол и на него седи човек от охраната. Този не е гигант, съвсем нормален си е, дори слаб, с белези от акне и коса, която прилича на разварени спагети. Щом влизаме с Алекс, той хваща пушката, придърпва я към себе си и насочва цевта ѝ към нас.

Алекс замръзва до мен и аз заставам нащрек.

— Тук не се влиза — подвиква охранителят. — Забранено е.

Лицето на Алекс се изопва. За пръв път, откакто сме в Криптата, изглежда притеснен. Започва да си играе нервно със служебната значка.

— Аз... Мислех, че Томас е на смяна.

Войникът става от стола си. Не е за вярване, но се оказва не много по-висок от мен и със сигурност по-нисък от Алекс, но от всички охранители, които видях днес, този ме плаши най-много. В очите му има нещо странно — бездушно и студено, като на змия. Никога досега не са насочвали пушка срещу мен и гледащата към гърдите ми цев ми подкосява краката. Имам чувството, че няма да издържа и всеки момент ще припадна.

— О, той е тук. Напоследък е тук *постоянно* — хили се мъжът и устните му откриват два реда криви и жълти зъби, докато пръстът му танцува около спусъка.

— Ти какво знаеш за Томас?

Помещението притихва, въздухът замира, както замира навън по време на буря, малко преди да удари гръм. Виждам знаците на нервност у Алекс. Притиска пръсти към бедрата си, трескаво мисли какво да каже. Трябва да е разбрал, че споменаването на този Томас беше лоша идея. Дори и аз усетих презрението и подозрението в гласа на онзи с пушката.

Минава известно време, струва ми се цяла вечност, но вероятно не са повече от секунди, и маската на професионалист отново е на лицето на Алекс.

— Просто чухме, че има проблеми.

Изказването е неясно, мъгливо, както трябва да е едно изказване на държавен служител. Пръстите му разсеяно опипват баджа. Охранителят хвърля поглед към него и видимо се отпуска. За щастие, не се заглежда в надписа. Алекс е охрана на първо ниво в лабораториите, което означава, че може да влиза в охранявани обекти не по-далеч от първия пост. Няма право да се разхожда из забранени за граждани райони, сякаш си е у дома.

— Много се забавихте — казва онзи с пушката. — Томас не е на работа от месеци. За радост на ОКИ, предполагам. Това не е нещо, за което бием барабана.

ОКИ е Отдел за контрол на информацията (но ако си циничен като Хана, може да го наричаш Отдел за контрол на идиотите или Отдел за криене на истината), затова, когато чувам абривиатурата, настръхвам. В Шести сектор нещо сериозно се е объркало, щом ОКИ се занимава с това.

— Знаеш как е — свива рамене Алекс. Вече се е окопитил, отново изглежда самоуверен и нахакан. — Няма как да измъкнеш точен отговор от тук.

Още един неясен израз, но охранителят кима разбиращо.

— На мен ли го казваш? — после ме сочи с брадичка. — Коя е тази?

Явно е забелязал, че не нося белега от процедурата, и се втренчва в мен. Прави го несъзнателно, като повечето хора, и веднага отмества очи, но това е достатъчно да усетя старото унижително чувство, че нещо не е наред. Забивам очи в пода.

— Никоя — отвърща Алекс и макар да знам, че трябва да каже така, усещам тъпа болка дълбоко в гърдите си. — Трябва да й покажа Криптата. Налага се малко да я образуваме, ако ме разбираш какво искам да кажа.

Сдържам дъха си, сигурна, че ей сега ще ни арестуват, почти искам да стане така. Но... точно зад стола му има тежка метална врата и на нея се вижда електронен катинар. Прилича на входа към сейфа на Централната банка. Дочувам или поне си представям, че чувам зад нея гласове. Човешки звуци. Така поне си мисля.

Мама може да е зад тази врата. Може да е тук. Алекс е прав. Трябва да знам.

За пръв път разбирам напълно какво ми говореше той миналата вечер. През цялото това време мама може да е била жива. Аз съм дишала и тя също е дишала. Докато съм спала, тя също е спала някъде другаде. Аз съм мислела за нея и тя също може да е мислела за мен. Струва ми се прекрасно и в същото време мъчително.

Алекс и войникът се вглеждат един в друг. Алекс продължава да върти баджа на пръста си, навива и развива верижката му до безкрай. Това произвежда нужния ефект на мъжа срещу него.

— Не мога да те пусна вътре — казва той, но този път звучи, сякаш се извинява, навежда автомата и сядна на стола си.

Изпускам събрания се в гърдите ми въздух. Не знаех, че съм го държала в себе си.

— Разбирам те. Нали това ти е работата — казва Алекс безизразно. — Значи ти зае мястото на Томас?

— Точно така — кима войникът. Погледът му отново се забива във врата ми, там, където трябва да има белег, и аз едва устисквам да не закрия мястото с ръка. В крайна сметка явно решава, че не съм заплах, защото ме зарязва и насочва вниманието си изцяло към Алекс. — Аз съм Франк Дорсет. Преместиха ме от Трети през февруари... след инцидента.

Нещо в начина, по който каза „инцидент“, ме кара да настръхна.

— Гадна работа, а? — пита свойски Алекс и се обляга на стената. Но аз усещам напрежението в гласа му. Явно е зациклил. Не знае какво да прави оттук нататък, нито как да ни вкара вътре.

Франк свива рамене.

— Тук е по-тихо. Никой не влиза и не излиза. *Почти* никой.

Той се усмихва и отново показва ужасните си зъби, но очите му остават мъртви, сякаш някой е пуснал завеси над тях. Няма как да знам дали това е страничен ефект от лечението, или винаги си е бил такъв.

Той навежда глава на една страна, фиксира Алекс с присвити очи и на мен ми прилича още повече на змия.

— Ти откъде разбра за Томас?

Алекс се усмихва невинно, не спира да върти баджа между пръстите си.

— Ами, носят се слухове — вдига рамене той. — Знаеш как е.

— Знам — отвръща Франк, — но ОКИ не искат да се знае. Държаха ни под ключ няколко месеца. Какво точно си чул?

Разбирам, че въпросът е зададен нарочно, че той го изпитва. „Внимавай“, казвам наум, сякаш Алекс може да ме чуе.

Алекс се колебае не повече от секунда, преди да отговори:

— Чух, че симпатизира на другата страна.

Изведнъж виждам логиката: думите на Алекс „Имам приятели тук“, фактът, че явно доскоро е имал достъп до Шести сектор — всичко е свързано. Някой от охраната трябва да е бил симпатизант, може да е бил активен член на съпротивата. Чувам го да повтаря отново и отново: „Ние сме повече, отколкото си мислиш“.

Франк си отдъхва видимо. Явно това е бил правилният отговор. Най-после е решил, че Алекс заслужава доверие. Прокарва ръка по цевта на пушката, която стои между коленете му кротко, като домашно куче, и казва:

— Така е. Дойде ми като гръм от ясно небе. Не го познавах много добре. Засичали сме се понякога в стаята за почивка, веднъж два пъти в кенефа. Той не говореше много. Сигурно се е сближил с Невалидните.

Това е първият път, когато чувам от държавен служител признание за съществуването на хора в Пустошта, и изпускам рязко въздух. Сигурно за Алекс е мъчително да разговаря нехайно с това влечуго за свой приятел, обвинен за симпатизант. Наказанието е било бързо и сурово, като се има предвид, че е бил държавна охрана. Сигурно е бил обесен, застрелян или убит с електричество, или хвърлен в килиите, при положение че съдът е проявил милосърдие и не го е осъдил на смърт чрез мъчение. Ако изобщо е имало *съдебен процес*.

За моя изненада, гласът на Алекс остава спокоен и уверен.

— Издал е някаква държавна тайна, а?

Франк продължава да гали цевта на автомата бавно, почти любовно, и от това движение ми се повдига.

— Не е това — той пригладва перчема си нагоре и открива зачервено и мазно от пот чело. Тук е много по-топло, отколкото в другите сектори. Затвореният между стените въздух гние и се разлага от години, наред с всичко останало. — Оказва се, че е знаел за бягството. Беше в комисията по инспекция на килиите. А тунелът не е прокопан за една нощ, нали?

— Някой е избягал оттук? — Думите изхвъркват сами от устата ми. Сърцето ми подскача болезнено из гърдите. Не съм чувала някой да се е измъкнал от Криптата. Никога.

Ръката на Франк спира да гали оръжието, пръстите му отново търсят спусъка.

— Сигурно си чул за това — казва той към Алекс, сякаш аз не съществувам.

Алекс свива рамене.

— Чуват се разни работи оттук-оттам, но няма нищо потвърдено.

Франк се хили. Звукът е ужасяващ, напомня ми за чайките. Веднъж ги видях да се бият във въздуха над останки от храна на плажа и докато се кълвяха безмилостно, издаваха същите противни крясъци.

— О, всичко е потвърдено. Още през февруари. Томас подаде знака за тревога, трябва да му го признаем. Но ако е бил вътре в нещата, сигурно ѝ е осигурил поне шест-седем часа преднина.

Чувам, че става дума за „нея“, и стените сякаш се стоварват върху мен. Поемам дълбоко въздух и се облягам на една от тях, за да се задържа на крака. „Може да е тя“, минава ми през ума и за една дълга, ужасна и виновна секунда усещам разочарование. Но веднага си напомням, че може изобщо да не е тук, а и да е тук, избягалата може да е всяка една от жените симпатизанти или от несъгласните. Но тази мисъл не ме успокоява. Тревога, страх и отчаяна надежда — всичко ври и кипи в едно.

— Какво ѝ става на тази? — пита Франк, явно за мен. Гласът му достига до мен от километри.

— От въздуха е — успявам да промълвя. — Не ми достига въздух.

Франк отново се кикоти с гадния си кудкудякащ смях.

— Мислиш, че тук е лошо, но ако го сравниш с килиите, ще ти се види истински рай.

Изглежда, се забавлява с всичко това. Сещам се за спора между мен и Алекс преди две седмици. Той твърдеше, че лечението е вредно за хората. Отвърнах, че без любовта няма да има и омраза, а щом няма омраза, няма да има насилие. „Омразата не е най-опасното чувство — отвърна ми той, — а безразличието.“

Алекс заговаря тихо, все още спокойно, но аз долавям и други нотки под равния тон, като при продавачите, които се опитват да ти

продадат скапани ягоди или счупена играчка. „Вземи ги. Ще ти дам отстъпка, няма проблем. Имай ми доверие.“

— Слушай, пусни ни за минутка, само една минута ни трябва, а? Виждаш, че вече е достатъчно изплашена. Заради нея трябваше да си изгубя почивния ден и да дойда чак дотук. А имах планове да отида на кея, на риболов. Истината е, че ако я върна у дома, без да ѝ е увряла главата, ще трябва след няколко дни отново да я мъкна дотук. Имам само няколко почивни дни, а лятото вече отминава...

— Защо са се загрижили толкова? — кима към мен Франк. — Ако създава проблеми, си има по-лесни начини да се оправят с нея.

Алекс се усмихва леко.

— Да, обаче баща ѝ се казва Стивън Джонс, член на Управителния съвет на лабораториите. Не иска да избързва с процедурата, не иска допълнителни тревоги и насилие. Кофти, но няма как.

Това е тъпа лъжа. Франк може да поиска да види идентификационната ми карта и всичко пропада. Не знам какво наказание е определено за проникване в Криптата под фалшива самоличност, но сигурно няма да ни погалят с перце.

Франк най-после проявява истински интерес към мен. Оглежда ме от горе до долу, сякаш съм грейпфрут на сергията на пазара и иска да прецени дали съм достатъчно узряла, за да ме купи. В първия момент мълчи, мисли. Най-после става и мята автомата на рамо.

— Добре — кима към Алекс. — Имаш пет минути.

Докато шари с пръсти из електронната ключалка, която се отваря не само с код, но сканира пръстите му и ги сравнява с базата данни, Алекс ме стиска лекичко за лакътя.

— Да тръгваме — казва грубо на глас, сякаш моите външения му досаждат. Но пръстите му са топли и нежни. Ще ми се да останат, където са в момента, но всичко трае не повече от секунда, после той се отдръпва и ме оставя да прочета посланието в очите му: „Смелост. Вече сме вътре. Още няколко минути“.

Ключалката на вратата изцраква. Франк се обляга на нея, напъва и тя се отваря достатъчно, за да влезем. Алекс влиза пръв, след него съм аз и накрая Франк. Коридорът е толкова тесен, че трябва да се движим в колона по един, вижда ми се и по-тъмен от останалата част на затвора.

Но миризмата ме зашеметява. Не е миризма, а воня на гнило, на разложение и гной. Като онази на буницето до пристанището, където изхвърлят вътрешностите на уловената риба, само че в най-горещия ден на света. Дори и Алекс не издържа, мърмори и кашля, покривайки носа си с ръка.

Представям си гадната усмивка на Франк зад мен.

— Шести сектор си има специален парфюм — казва той.

Докато вървим, чувам потракването на пушката по крака му. Толкова ми е зле, че ме е страх да не припадна някъде по пътя, искам да подпра ръка на стената, но тя е покрита с мъхове и гъби. От двете ни страни се точат редици със заключени врати, на всяка от тях има малко прозорче със зацапано стъкло, голямо колкото чиния. Стените вибрират, чуват се стенания и хлипове, тихи, но много по-страшни от писъците по външните коридори. Това са звуци на хора, отдавна изгубили надежда, звуци, които нямат за цел да бъдат чути, а просто да запълнят времето, пространството и мрака.

Съдържанието на стомаха ми отново тръгва нагоре. Ако Алекс е прав, мама е някъде тук, зад една от тези ужасни врати, толкова близо, че ако успея да премина през каменните стени, ще я докосна. Поблизо, отколкото съм си представяла, че мога да бъда.

Мислите препускат из главата ми, надпреварват се и се изключват взаимно: „Мама не може да е тук. По добре да е мъртва; Искам да я видя жива“. Но една друга дума взема преднина: бягство, бягство, бягство. Струва ми се пълна фантастика, затова не искам да мисля за това. Ако избягалата жена е мама, сигурно щях да знам. Щеше да дойде за мен.

Сектор шест представлява един-единствен дълъг коридор. Доколкото успях да преброя, има към четирийсет врати, четирийсет отделни килии.

— Ето, тук е голямата атракция — обажда се Франк зад мен и почуква с юмрук по първата врата. — Тук е твоето приятелче, Томас. Може да му кажеш здрасти, в случай че си се затъжил.

Сега си спомням какво каза той, когато Алекс попита за Томас: „Напоследък е тук постоянно“.

Алекс не отговаря, но ми се струва, че потръпва, Франк ме ръга свирепо в гърба с дулото на пушката.

— Е, как ти се струва?

— Ужасно — казвам прегракнало. Гърлото ми стърже, сякаш е стегнато с бодлива тел. Франк изглежда доволен.

— Затова трябва да слушаш и да правиш каквото ти казват — казва той. Спираме пред една килия, Франк посочва с глава към прозорчето. — Иначе ще свършиш както този тип.

Правя несигурна крачка напред и доближавам лице до стъклото. Толкова е зацапано, че на практика е непрозрачно, но аз примижавам и успявам да различа някакви форми и сенки в сумрака: самотно легло с мръсен разкъсан дюшек, тоалетна чиния, кофа — човешки вариант на кучешката купичка за вода. В началото решавам, че онова в ъгъла е купчина стари черги, но когато се вглеждам, разбирам, че вероятно е колегата, за когото Франк говореше. Гледката на мръсната торба от кожа, кости и сплъстена коса е ужасяваща. Томас е толкова мръсен, че тялото му се слива със сивата стена зад него. Ако не са очите му, които подскачат нагоре-надолу из стаята, сякаш следят няколко мухи едновременно, нямаше да разбера, че е жив. Нямаше дори да видя, че е човешко същество.

И отново ми минава през ума: „По-добре да е мъртва“. Да не е тук. Навсякъде другаде, но не и тук.

Алекс е продължил без нас напред. Чувам го да поема шумно въздух и вдигам поглед към него. Виждам, че се е спрял и стои напълно неподвижен. Изразът на лицето му ме плаши.

— Какво? — питам аз.

В първия момент той не отговаря. Взира се в нещо скрито от погледа ми — вероятно врата надолу по коридора. После се обръща рязко към мен — движението е бързо, като конвулсия.

— Недей! — казва пресипнало и страхът веднага плъзва по вените ми.

— Какво има там? — питам и тръгвам към него. Струва ми се, че се е отдалечил на километри от мен.

— Ето, тук е било — мълви той. — Още не са отпуснали пари за запущване на стената и всичко е оставено, както си е било. Тук не обичат да дават пари за подобрения...

Гласът му трепери. Цялото му спокойствие и контрол са изчезнали. Очите му святкат от гняв, а може би от болка; устата му е извита в грозна гримаса. Кръвта бушува в главата ми като океан.

Той слага ръка пред мен, сякаш иска да ме спре. Очите ни се срещат за миг и нещо прескача между нас — предупреждение или може би извинение, — но аз минавам покрай него и влизам в килия номер 118.

Тя е идентична с килиите, които зърнах през прозорчетата — неравен циментов под, почерняла от ръжда тоалетна чиния и пълна кофа с вода, където се полюшват няколко умрели хлебарки. Вижда се пружината на тясно желязно легло, тънкият като хартия матрак е пренесен от някого в средата на килията.

Но стените!

Стените са покрити от горе до долу с думи. Не, не с думи. С една-единствена петбуквена дума — изписвана отново и отново по всички възможни местенца.

„Любов“.

Виждам я навсякъде, с големи и малки букви, с леко наклонени и изправени, надраскани набързо и изрисувани, издълбани, разтегнати и сбити, сякаш цялата стена е огромен лист с поезия.

Виждам в единия ъгъл верижка с прикрепена към нея значка: малка кама с два рубина и изхабено до дръжката острие. Камата на татко. Верижката на мама.

На моята майка.

През всичките тези години съм я мислела за умряла, а тя е била тук, заровена, заключена, захвърлена между каменните стени като забравена тайна.

Виждам се в онзи сън, застанала до ръба на пропастта, земята под краката ми се срина, превръща се в пясък и изтича под краката ми като в пясъчен часовник. Изведнъж осъзнавам, че вече съм във въздуха, готова да полетя надолу. В момента се чувствам по същия начин.

— Ужасно е, нали? Виж какво е направила с нея болестта. Кой знае колко дни и нощи е пълзяла по стените като плъх.

Думите на Франк са приглушени, сякаш проникват в пространството през дебел слой от памук. Внезапно забелязвам лъч светлина да влиза през едно място на стената като дълъг златен пръст и пристъпвам напред. Облаците отвън изглежда са започнали да се разнасят, защото през дупката в камъка виждам сините води на

Презъмскот, танца на зелените листа на дърветата, лавината от слънце и трева, и аромат на зелено. Пустошта.

Господи! Да пише дни, седмици, години тази страшна, тази ужасна петбуквена дума, заради която е прекарала тук десет години!

И след всичко, което ѝ е причинила, тази дума в крайна сметка ѝ е помогнала да избяга. В ниската част на една от стените тя я е повтаряла толкова пъти и с толкова големи букви, че всяка от тях прилича на малко дете — дълбала е толкова дълбоко в камъка, че буквата „О“ е оформила тунел, през който е избягала

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

*Храна за тялото, мляко за костите,
лед за раните и здрав стомах.*

Народна благословия

Железните порти се затварят след нас и Криптата остава в далечината, но усещането, че съм заровена жива в тясно и тъмно пространство, не изчезва. Огромна тежест притиска гърдите ми и трябва да вдишам с отворена уста, за да ги изпълня с въздух.

Един стар раздрънкан затворнически автобус ни кара далеч от границата, към Диъринг. Оттам се връщаме пеша до центъра, като се движим по различни тротоари. На всеки две-три крачки Алекс се обръща и поглежда към мен, отваря и затваря уста, реди беззвучно дума след дума. Знам, че се тревожи за мен, страхува се, че може да се срина директно на улицата, но аз нямам сили да срещна очите му и да разговарям с него. Гледам право пред себе си и крача напред. Освен ужасната болка в гърдите и корема, останалата част от тялото ми сякаш е напълно безчувствена. Не усещам земята под краката си, нито фучащия между дърветата вятър; не усещам топлината на слънцето, което въпреки всички очаквания разкъсва ужасните черни облаци и праща към света странна зеленикава светлина, сякаш всичко е потънало във вода.

За пръв път излязох да бягам, когато мама умря... или, когато аз си мислех, че е умряла, и се изгубих в края на улица „Конгрес“, където съм играла още от бебе. Завих на едно място и неочаквано се оказах пред магазин за перилни препарати и... забравих къде се намирам, нямах представа накъде е къщата ни, наляво или надясно. Нищо не ми изглеждаше познато. Всичко беше като пребоядисано копие на себе си, изкривено и безформено, сякаш го виждах през криво огледало.

Сега се чувствам по същия начин. Изгубена, намерена и отново изгубена, и всичко това — едновременно. Сега знам, че някъде на този

свят, от другата страна на оградата, живее мама, диша, поти се, движи се и мисли. Представям си, че в този момент мисли за мен, и острието на болката се забива още по-дълбоко в сърцето ми. Спирам, хващам се за корема и се превивам на две.

Все още сме извън полуострова, недалеч от Брукс Стрийт 37, сред разделените от широки тревни площи къщи и пълни с боклуци запуснати градини. Този път по улиците има хора, виждам един регулатор. Въпреки ранния час, той е с праметнат през врата мегафон, палката виси до лявото му бедро. Сигурно и Алекс го вижда, защото спира и оглежда улицата, мъчи се да изглежда безгрижен, докато шепне към мен:

— Имаш ли сили да продължиш?

Болката обхваща цялото ми тяло и пулсира в главата ми, но си налагам да се преборя с нея.

— Мисля, че да — успявам да кажа.

— Уличката вляво от теб. Давай.

Изправям се, доколкото мога, достатъчно, за да се дотъртя до малката улица между две високи сгради, и тръгвам по нея. По средата ѝ виждам два големи контейнера за боклук, поставени един до друг. Между тях жужат орляци от мухи. Миризмата е отвратителна, като в Криптата, но аз се мушкам между двете, доволна, че има къде да се скрия и да поседна. Със сядането пулсирането в главата ми спира. Облягам се на тухлената стена и гледам как светът около мен се люлее, сякаш съм на кораб в бурно море.

Алекс пристига след малко, приляква до мен и маха залепналата за лицето ми коса. За пръв път през този ден има възможност да ме докосне.

— Съжалявам, Лена — казва тихо той, по лицето му виждам, че страда с мен. — Мислех, че ще искаш да знаеш.

— Дванайсет години — отронва се от устата ми. — Цели дванайсет години съм се заблуждавала, че е мъртва.

Млъкваме и двамата. Алекс започва да разтрива раменете, ръцете и коленете ми, навсякъде, където може да ме достигне, сякаш има отчаяна нужда от физически контакт. Искам да затворя очи, да се превърна в прах, да се разтворя във въздуха и мислите ми да се разлетят на вятъра като пухчета от глухарче. Но ръцете му ме държат

здрaво, връщат ме към улицата, към Портланд, към внезапно изгубилия смисъл свят.

„Тя е някъде там, диша, яде, спи, ходи, плува“. Няма как да продължа да живея постарому, невъзможно ми е да си представя, че вечер заспивам, сутрин връзвам връзките на маратонките и тренирам, че помагам на Каръл да мие чиниите, дори, че лежа с Алекс в онази къща, когато знам, че тя е там, че витае някъде над мен като далечна звезда.

„Защо не се върна за мен?“ Мисълта преминава през мен като ток и връща изгарящата болка. Стискам очи, навеждам глава и се моля да отmine. Но не знам как да се моля. Не мога да се сетя нито една молитва. Веднъж, като малка, ме заведоха на църква. Единственото, което си спомням, е как слънцето надниква и после се скрива през цветните прозорци, как светлината се ражда и умира в тях, оставяйки след себе си онези бледи, лишени от живот рисунки по малките прозорци.

— Хей, я ме погледни!

С мъка отварям очи. Лицето на Алекс плува в мъгла, изглежда далечно, въпреки че е само на няколко сантиметра от мен.

— Сигурно си гладна — казва той и гласът му прелива от нежност. — Хайде, ще те изпратя до вас. Можеш ли да вървиш?

И се отмества лекичко, за да мога да стана.

— Не — казвам по-силно, отколкото искам и Алекс се сепва.

— Не можеш ли да ходиш? — Една бръчица се появява между веждите му.

— Не... — опитвам се да говоря нормално аз. — Не искам вкъщи. Не искам.

Той въздъхва и разтрива чело.

— Може да отидем за малко до Брукс Стрийт. И когато се почувстваш по-добре...

— Не ми го побира главата — прекъсвам го аз. В гърлото ми се надига писък. Черно насекомо лази по него. „Те са знаели“ — това е единствената ми мисъл в момента. Всички те са знаели — Каръл, чичо Уилям, вероятно и Рейчъл, — но са ме оставили да вярвам, че е мъртва. Оставили са ме да си мисля, че не заслужавам майка ми да живее заради мен. Гневът ме изпълва бързо, като пожар. Ако сега се върна вкъщи и се изправа пред тях, няма да мога да се въздържа. Ще

подпаля къщата, ще я разруша дъска по дъска. — Искам да избягаме, Алекс. В Пустошта. Както говорехме.

Мислех, че ще се зарадва, но той мълчи, поглежда встрани, въздъхва. Сега ми изглежда още по-уморен.

— Денят беше мъчителен за теб, Лена. Изтощена си. Гладна си. Не мислиш логично...

— Мисля съвсем логично! — Скачам на крака, за да не изглеждам толкова безпомощна. Яд ме е на целия свят. Яд ме е и на Алекс, макар да знам, че той няма никаква вина. Но гневът бушува в мен, набира сили. — Не мога да остана тук, Алекс. Не и след... това.

Гърлото ми се свива, с мъка преглъщам зараждащия се в мен вик.

— Те са знаели, разбираш ли? Знаели са, но са мълчали.

Той също се изправя — бавно, сякаш го боли.

— Няма как да си сигурна в това.

— Сигурна съм! — упорствам и знам, че това е самата истина. Усещам го с всяка клетка на тялото си. Представям си мама да се навежда над мен, бялото ѝ лице плува над моето в съня ми. Чувам гласа ѝ: „Обичам те. Не го забравяй. Те не могат да ни го вземат“. Спомням си как шепне в ухото ми, помня и тъжната ѝ усмивка. Тя също е знаела. Знаела е, че идват за нея и ще я отведат на онова ужасно място. Една седмица по-късно ме облякоха в груба черна рокля, изправиха ме пред празен ковчег и ми натикаха в ръцете онази купчина от портокалови обелки, които дъвчех и смучех като пиявица, за да скрия сълзите, докато те изграждаха новия ми живот с тонове от лъжи („Тя беше болна“, „Ето какво прави болестта с хората“, „Самоубийство“). Но в онзи ден единствената погребана съм била аз.

— Не мога да се върна там. Не искам. Ще дойда с теб. Ще си направим собствен дом в Пустошта. Толкова други хора са го правили! И все още го правят, нали? Майка ми...

Искам да кажа „Майка ми също го направи“, но гласът ми секва.

Алекс се вглежда внимателно в очите ми.

— Лена, ако напуснеш... нещата няма да са като при мен. Искам да го разбереш. Няма да можеш да се връщаш тук. Никога. Номерът ти ще бъде регистриран като невалиден. Всички ще знаят, че си враг. Всички ще те търсят. И ако някой те намери... ако те хванат... — той не довършва, но аз знам за какво мисли.

— Не ми пука — изстрелвам бързо. Вече не мога да се контролирам. — Не помниш ли, че ти ми го предложи? Сега какво става? Когато съм готова да тръгна, ти се дърпаш.

— Просто се опитвам да...

Отново го прекъсвам, треперееща от гняв, от желание да късам, да хвърлям и удрям.

— И ти си като другите. Дори си по-лош от тях. Приказваш, приказваш, нямаш равен в приказките. Но когато дойде време за действие, когато дойде моментът да ми помогнеш...

— Нали това се опитвам? — повишава тон Алекс. — Но не е лесна работа, Лена. Това е сериозен избор, а в момента ти си ядосана, не знаеш какво говориш.

Той също е ядосан. Гласът му е остър и сърдит, обиден дори, но не мога да направя нищо. Искам да руша, руша, руша. Искам да унищожа всичко — него, себе си, нас, целия град, целия свят.

— Не се отнасяй с мен като с дете! — зъбя се срещу него.

— Тогава спри да се държиш като такова! — избухва той, но веднага съжалява. Обръща се настрани, поема дълбоко въздух и започва да говори по-кратко: — Съжалявам, Лена, много съжалявам. Знам, че си... след всичко, което се случи днес... само мога да предполагам как се чувстваш.

Но вече е късно. Сълзите замъгляват погледа ми. Обръщам му гръб и отново забивам нокът в стената. Едно малко парченце от тухлата се отронва и пада на земята. Това връща мислите ми към мама, към онези страшни каменни стени, и сълзите тръгват надолу.

— Ако мислеше за мен, щеше да ме отведеш оттук. Ако ти пука поне малко, щеше да тръгнеш още сега.

— Пука ми, разбира се — казва той.

— Не е вярно! — Разбирам, че се държа като дете, но не мога да спра. — На нея също не ѝ е пукало. Изобщо.

— Това не е вярно.

— Защо тогава не дойде да ме вземе? — продължавам да стоя с гръб към него, притискам длан в стената, притискам, притискам, сякаш искам да я бутна. — Къде е сега? Защо не дойде поне да ме види?

— Знаеш защо — казва той вече по-уверено. — Знаеш много добре какво ще се случи, ако я хванат отново, и то при теб. Това означава смърт и за двете.

Разбирам, че е прав, но от това не ми става по-добре. Продължавам да упорствам, не мога да спра.

— Не е затова. Тя просто не се интересува от мен. Никой не се интересува.

Изхълцвам и скривам лице в свивката на ръката си.

— Лена! — Алекс слага ръце на лактите ми и ме принуждава да го погледна. Крия очите си, но той ме хваща за брадичката и вдига лицето ми. — Майка ти те обича, Магдалена. Не разбираш ли? Обичала те е и продължава да те обича. Затова е искала да те спаси.

Думите му насищат с топлина всяка моя клетка. За пръв път произнася пълното ми име. И за пръв път в живота си не чувствам страх от тази дума „обичам“. Нещо в мен се отваря, разтяга се, протяга се като котка на слънце, докато чакам да я повтори отново.

Гласът му е тих и нежен, като милувка. От очите му струи топла светлина и се разлива като слънце по дърветата в топъл есенен следобед.

— И аз те обичам — пръстите му се плъзгат по брадичката ми и докосват устните. — Трябва да ти го кажа. Искам да го знаеш.

И тогава се случва.

Стоя между двата контейнера с боклук в някаква мръсна уличка и гледам как светът ми се срутва, но щом чувам думите на Алекс, целият страх — страх, трупан още от времето, когато съм се учила да дишам, да седя и да се крепя на краката си, от времето, когато ми казаха, че имам сериозен дефект по рождение, че има нещо гнило, нещо болно, което трябва да се изтръгне от мозъка ми, от времето, когато ми втълпяваха, че от болестта ме дели един удар на сърцето — всичко изчезва. И онова малко сърце в сърцето ми, онази малка частица в самия център на моята същност набъбва и се уголемява, издига се като знаме и аз се чувствам по-силна от всякога.

Поглеждам Алекс в очите и казвам:

— Аз също те обичам.

В този момент разбирам скритото значение на името си и причината мама да ме нарече Магдалена, разбирам и библейската история за Йосиф, който изоставя Мария Магдалена. Разбирам, че си има причина да се откаже от нея. Прави го, за да я спаси, и въпреки че това го убива, той я оставя да си тръгне.

Отказал се е от нея от любов.

Мама сигурно е знаела още при раждането ми, че един ден ще трябва да направи същото. Предполагам, че това се случва често с хората, които обичаш. Понякога трябва да се откажеш от нещо. Понякога дори и от тях.

С Алекс обсъждаме всички неща, с които ще трябва да се разделя, когато отидем в Пустошта. Той настоява да се увери, че разбирам напълно какво ми предстои. Няма вече да минаваме през „Дебелата котка“ малко преди да затворят и да си купуваме престояли цял ден на витрината бийгъли и кифлички с чедър по един долар; няма да седим на кея и да гледаме чайките да се вият над нас и да пицят; няма да има вече дълги кросове до фермите и да гледаме росата, която кара всяко стръкче трева да блести, сякаш е потопено в течно стъкло; няма да чувам вече постоянния ритъм на океана, пулсиращ под Портланд като огромно сърце; няма да вървя по тесните, покрити с павеа улици до старото пристанище и да зяпам из отрупаните с ярки красиви дрехи магазини, каквито повече никога няма да мога да си позволя.

Най-много ще съжалявам за Хана и Грейси. За останалата част от града няма да ми е мъчно. Дори и да се разтвори във въздуха, няма да ми мигне окото. Не ми пука за фамилните кули, спуснатите капаци на магазините и послушните хора, преглъщащи всяка лъжа с наведена глава, като животни, готови да влязат сами в кланицата.

— Ако отидем заедно, оставаме само двамата — ти и аз — не спира да повтаря Алекс. Искане да е сигурен, че разбирам. Да е сигурен, че аз съм сигурна. — Няма връщане назад. Никога.

— Точно това искам — отвърщам аз. — Само аз и ти. Завинаги.

Повече от сигурна съм. И не ме е страх. Вече знам, че той ми принадлежи, че двамата си принадлежим, и повече никога няма да се страхувам.

Решаваме да напуснем Портланд след седмица, точно девет дни преди датата за процедурата. Не ми харесва, че отлагаме пътуването. Готова съм да хукна още сега към границата и да се опитам да прескоча оградата посред бял ден, но както винаги Алекс охлажда страстите и ми обяснява колко е важно да изчакаме.

През последните години той е минавал оттатък само няколко пъти. Опасно е да се прескача често. През следващата седмица ще премине през оградата два пъти, това е огромен риск, граничещ със

самоубийство, но той ме уверява, че това е наложително. Щом напусне с мен и изчезне от работа и от училище, веднага ще го обявят за Невалиден — макар на практика самоличността му никога да не е била валидна, защото е фалшива.

А щом ни обявят за Невалидни, ще ни изтрият от системата. Щрак и край. Сякаш никога не сме съществували. Поне ще можем да сме спокойни, че няма да ни преследват из Пустошта. Там няма никакви проверки. Никой няма да ни издирва. Ако тръгнат да ни преследват, ще трябва да признаят пред обществото, че сме избягали през граница, че това е възможно и че Невалидните съществуват.

Ще се превърнем в призраци, спомен, следа, и утре, вдругиден или по-нататък в дългата редица еднакви като две капки дни хората ще ни забравят напълно.

И понеже Алекс също няма да може вече да се връща тук, ще трябва да пренесем колкото може повече храна, дрехи за зимата и други неща, без които не можем. В поселищата на Невалидните всички споделят запасите си, но есента и зимата там са трудни, а след толкова години, прекарани в Портланд, Алекс не може да се похвали с ловни умения.

Решаваме да се видим в къщата в полунощ за уточняване на плана. Аз ще му донеса първата част от нещата, които искам да взема със себе си: фотоалбума, бележките, които сме си разменяли с Хана през годините, и храна, колкото мога да измъкна от склада на „Стоп ен’ Сейв“.

Когато се разделяме и аз тръгвам към къщи, вече е три следобед. Облаците се разнасят и бледосиньото небе изглежда втъкано в тях като избеляла и прокъсана на места коприна. Въздухът е топъл, но вятърът носи дъх на есен, на студ и дим. Сочната зеленина скоро ще пламне в червено и оранжево, после ще прегори, ще почернее и ще полегне от вятъра. Но мен няма да ме има, ще бъда някъде там, сред голите, тръпнещи от студ дървета, покрити със сняг. Алекс ще е с мен и двамата ще бъдем в безопасност. Ще се разхождаме хванати за ръце, ще се целуваме на дневна светлина, ще се обичаме колкото си искаме и никой няма да ни раздели.

Въпреки случилото се днес, се чувствам по-спокойна от преди, сякаш думите, които си казахме с Алекс, ме пазят и закрилят.

Сещам се, че не съм тичала повече от месец. Беше прекалено горещо и Каръл ми забраняваше. Но щом се прибирам, веднага звъня на Хана и предлагам да се видим на пистата, началната точка на всяка наша тренировка. Тя се засмива.

— Тъкмо мислех да ти се обадя и да те помоля за същото. Велико нещо е психиката, нали? — Смахът ѝ се изгубва за миг в пращането на слушалката, когато някакъв сензор дълбоко в сърцето на Портланд улавя разговора ни. Старото око не спира да следи, неизменно на своя пост. Кипвам вътрешно, но гневът ме напуска бързо. Скоро, много скоро ще съм далече оттук, ще изчезна завинаги от лицето на този град.

Надявам се да изляза, без да говоря с Каръл, но тя ме пресреща в коридора. Както винаги е в кухнята, върти се безкрай в своя кръг от готвене и чистене.

— Къде беше цял ден, Лена? — подава глава в коридора тя.

— С Хана — отвърщам автоматично.

— И отново излизаш?

— Само да потичам. — Преди малко си мислех, че ако я видя отново, ще се хвърля върху нея, ще разкъсам лицето ѝ и ще я убия, но сега, докато я гледам, разбирам, че не усещам нищо, сякаш е някакъв билборд или непозната от автобуса.

— Вечерята е в седем и половина — казва тя. — Искam да се върнеш по-рано и да ми помогнеш за масата.

— Добре — отговарям бързо.

Хрумва ми, че това спокойствие, това отчуждение, което усещам в момента, е постоянното състояние на всеки излекуван: сякаш между човека и останалите хора има дебело, звукоизолиращо стъкло, през което почти нищо не може да пробие. Казват, че лечението е заради щастието, но вече разбирам, че това не е вярно и никога не е било. Тук става дума за страха: страх от болка, страх от мъка, страх, страх, страх — сякаш животинско съществуване, заключено между дебели стени и тесни коридори, ужасено, глупаво и безпросветно.

И за пръв път, откакто се помня, изпитвам съжаление към Каръл. Само на седемнайсет години съм, но знам нещо, които тя няма как да узнае: знам, че животът не е живот, ако просто се носиш по течението. Знам, че смисълът — единственият смисъл — е да откриеш нещата,

които имат значение за теб, и да ги задържиш, да се бориш за тях, да не им позволиш да си отидат.

— Добре — кима Каръл и продължава да стои до вратата, мълчи неловко, както прави винаги, когато иска да каже нещо важно, но не знае как да го направи. — Остават две седмици до процедурата ти — казва най-накрая.

— Шестнайсет дни — уточнявам, но в главата си броя: седем дни. Седем дни до свободата, седем дни и ще съм далече от тези хора, които се разминават помежду си, без да се докоснат, и бутат по инерция незначителния си живот напред към смъртта. Защото за тях между двете няма голяма разлика.

— Нормално е да си нервна — казва тя.

Ето какво я затруднява. Успокояващите думи ѝ костват огромни усилия, защото трябва да си ги спомни. Горката леля Каръл. Животът ѝ преминава в тази кухня, между мръсните чинии и нацърбените консерви със зелен боб, дните ѝ се сливат в един сив поток. Заглеждам се и се изненадвам колко възрастна изглежда. Бръчките са дълбоки, косата сивее. Само очите подсказват, че още е млада: втречени, леко прозрачни очи, като на всички излекувани, сякаш непрестанно се вглеждат в някаква далечна точка. Сигурно е била хубава като млада, преди да я излекуват — висока като мама и слаба. Мисленият образ на двете момичета в сребристите води на океана, които се плискат една друга, смеят се и се гонят, ме натъжава. Това са нещата, от които човек не бива да се отказва.

— Не, не съм нервна — казвам високо. — Спокойно. Мога да чакам.

Само седем дни.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Какво е красотата? Тя е просто трик, заблуда, взаимодействие между възбудени нервни окончания и електрони, които се сблъскват в очите и мозъка като тълпа от развълнувани ученици при първия училищен звън.

Ще се оставите ли на тази заблуда? Ще позволите ли да ви измамат?

*„За красотата и лъжата“ от
„Нова философия“, Елън Дорпшър*

Хана вече чака. Подпряна на телената мрежа около пистата, с отметната назад глава и затворени очи, е подложила лице на следобедното слънце. Пуснатата ѝ, разпиляна по гърба коса изглежда бяла на слънцето. Спирам на петнайсет крачки от нея, искам да я запомня точно такава, да задържа този образ в мен завинаги.

Тя отваря очи и ме вижда:

— Още не сме стартирали, а ти вече закъсняваш — казва и поглежда церемониално часовника си.

— Това покана за състезание ли е? — питам и изминавам останалото разстояние между нас.

— Просто факт — ухилва се тя. Но когато приближавам, усмивката ѝ избледнява. — Изглеждаш променена.

— Уморена съм — отвръщам. Сега ми се струва странно да се поздравяваме без целувки и прегръдки, въпреки че между нас винаги е било така, и така трябва да си остане. Струва ми се странно също, че никога не съм ѝ казвала колко много означава за мен. — Беше дълъг ден.

— Искаш ли да споделиш? — присвива очи тя.

Виждам, че е събрала тен през лятото. Луничките по носа ѝ се блъскат една в друга — цяла катастрофа на съзвездия. За мен Хана наистина е най-красивото момиче в Портланд, дори и в целия свят, и

фактът, че ще порасне и ще ме забрави, ми действа като юмрук между ребрата. След процедурата едва ли ще си спомня за времето, прекарано с мен, а дори и да си спомни, то ще ѝ изглежда далечно и някак смущаващо, като сън, чиито подробности се изличават от съзнанието ти с времето.

— Може би след кроса — вдигам рамене и млъквам. Не искам да ѝ казвам нищо. Трябва да продължим напред, това е единственият начин. Трябва да вървим напред, каквото и да се случи. Такъв е законът на природата.

— След като хапнеш дръвцето, имаш предвид — казва тя и се навежда напред да разтегне сухожилията си.

— И това го казва човек, дето е лежал на задника си цяло лято?

— Не, ти си лежала — навежда глава тя и ми смига. — Защото не бих нарекла тренировка онова, което правите с Алекс месеци наред.

— Шшшт!

— Споко. Няма никого.

Всичко изглежда толкова нормално, толкова приятно нормално, че ме залива вълна на радост и ми замайва главата. Улиците са нашарени със слънчеви петна и сенки, въздухът мирише на сол, на пържено и почти недоловимо на изхвърлени на пясъка водорасли. Искam да задържа този момент завинаги в себе си, да съхраня в сърцето си частица от стария си живот. Това ще бъде моята тайна.

— Ти гониш — тупвам Хана по рамото и набирам скорост.

Литвам напред, а тя след мен, излизаме от пистата и се насочваме към кейовете без колебания, без уговорки за маршрута. Краката ми са силни и стабилни, раната, която получих онази нощ от кучето, е заздравяла напълно, оставяйки на прасеца ми само малък червеникав белег като усмивка. Свежият въздух пълни гърдите ми, боли, но болката е приятна, напомня ти колко прекрасно е да дишаш, да те боли, да усещаш. Солта влиза в очите ми и аз примигвам бързо, без да знам дали е от потта, или са сълзи.

Не тичаме много бързо, но днешният спринт е един от най-добрите ни. На петия километър и двете забавяме, по негласно споразумение свиваме надолу към плажа и се просваме на пясъка със смях.

— Две минути — казва задъхано Хана. — Трябва да почина две минути.

— Жалка картинка си ти — казвам, макар да се радвам на почивката не по-малко от нея.

— Присмях се хърбел на щърбел — отвърща тя и мята шепа пясък към мен.

И двете се просваме по гръб с разтворени ръце и крака, сякаш ще правим снежни ангели. Пясъкът е изненадващо хладен и малко влажен. Сигурно сутринта, докато с Алекс сме били в Криптата, все пак са капнали няколко капки дъжд.

Замислям се отново за малката килия, за изписаната по стените дума и за слънчевия лъч през онази буква „О“, като през телескоп, и вълнението отново повдига гърдите ми. В тази секунда мама е някъде там — движи се, диша, съществува.

Добре, аз скоро ще бъда при нея.

На плажа има малко хора, повечето са семейства, излезли на разходка. Един старец върви бавно по брега и на всяка крачка бастунът му се забива в пясъка. Слънцето се крие зад облаците и заливът изглежда сив, с леки зеленикави оттенъци.

— Не мога да повярвам, че само след две седмици вече няма да се притеснявам за вечерния час — казва Хана и се обръща към мен. — За теб са по-малко от три седмици. Шестнайсет дни, нали?

— Да... — неудобно ми е да я лъжа, ставам и прегръщам коленете си с ръце.

— През първата вечер след процедурата ще остана цяла нощ навън, просто защото мога да го направя. — Тя се надига на лакът и ме стрелка с поглед. — Може да се наговорим и да го направим заедно. Само аз и ти.

Долавям молба в гласа ѝ. Знам, че трябва да отвърна „Да, наистина. Ще бъде супер“. Знам, че това ще я накара да се почувства по-добре. Аз също ще се почувствам по-добре, ако се престоря, че животът си върви както обикновено.

Но не мога да изрека думите. Навеждам глава и започвам да почиствам песъчинките от бедрото си.

— Виж, Хана. Трябва да ти кажа нещо. За процедурата...

— Какво за нея?

Виждам я как застива в напрегнато очакване. Явно усеща, че говоря сериозно и това я тревожи.

— Обещай ми да не се сърдиш. Иначе няма да мога...

Спирам, преди да съм казала: „Ако ми се сърдиш, няма да мога да замина“.

Хана сяда, вдига ръка и се насилва да се засмее:

— Чакай да позная. С Алекс ще се качите на кораб, ще избягате и ще отидете при Невалидните. — Казва го през смях, но аз усещам нервното напрежение зад смеха ѝ. Усещам, че иска да ме предизвика.

Аз не отговарям. Вглеждаме се една в друга и изведнъж смехът и безгрижието я напускат.

— Не говориш сериозно, нали? — казва накрая тя. — Занасяш ме.

— Трябва да отида, Хана — казвам тихо.

— Кога? — пита тя, захвапва долната си устна и се заглежда встрани.

— Решихме го днес. Тази сутрин.

— Не, питам кога ще заминеш.

Колебанието ми трае не повече от секунда. След тази сутрин не съм сигурна, че познавам добре света, в който живея. Но познавам добре Хана и знам, че никога няма да ме предаде — поне не сега, преди да са забили онези игли в мозъка ѝ, не са го разделили на части и не са я превърнали в инвалид. Защото, както осъзнавам сега, точно това е лечението: то изрязва от хората частица от тях и ги лишава от идентичност.

Но дотогава, докато дойде време да я изрежат, ще е твърде късно.

— В петък — казвам, — следващата седмица.

Тя вдишва остро, въздухът свисти между зъбите ѝ.

— Занасяш ме — повтаря отчаяно.

— Трябва да ме разбереш. Аз... си нямам никого тук — отвръщам.

Тя отново ме поглежда. Очите ѝ са огромни, виждам обидата в тях.

— Аз съм тук.

Изведнъж взимам решение. То е просто, смешно просто. Почти се изсмивам на глас.

— Ела с нас — изстрелвам към нея.

Хана оглежда бързо плажа, но всички вече са си тръгнали. Старецът е към средата на пътя си, далече от нас.

— Говоря сериозно, Хана. Можеш да дойдеш с нас. Там ще ти хареса. Невероятно е. Цялото селище...

— Ти си била там? — прекъсва ме рязко тя.

Бузите ми пламват. Чак сега се сещам, че не съм ѝ казала за екскурзията ни до Пустошта. Знам, че ще възприеме и това като предателство. Някога ѝ казвах всичко.

— Само веднъж. И само за няколко часа. Там е фантастично, Хана. Няма нищо общо с онова, което сме си представяли. И преминаването... самият факт, че можеш да ходиш, където си искаш... Толкова е различно от онова, което са ни казвали... За всичко са ни лъгали, Хана.

Спирам за миг и я поглеждам. Тя навежда глава и измъква някакъв конец от ръба на шортите си.

— Можем да го направим — казвам тихо. — Да заминем тримата.

Хана не отговаря. Дълго се взира в океана. След цяла вечност поклаща почти незабележимо глава, поглежда ме и се усмихва тъжно:

— Ще ми липсваш, Лена.

— Хана... — започвам аз, но тя ме прекъсва:

— А може и да не ми липсваш. — Става и изтупва пясъка от шортите си. — Нали това ни обещават след лечението? Няма болка. Не и *такава* болка.

— Няма нужда да се подлагаш на това — казвам и също ставам. — Ела с нас.

Тя се смее тъжно.

— И да оставя всичко това? — сочи с ръка наоколо. Виждам, че иска да се пошегува, но не ѝ се получава. Въпреки всичките протести, тайните купони и забранената музика, Хана не иска да остави живота си и това място: единственото, което някога сме познавали. Естествено, за нея тук *има* живот, тя има семейство, бъдеще и добър партньор. Аз нямам нищо.

Тъглчетата на устата ѝ започват да потрепват, тя навежда глава и рита с крак в пясъка. Искam да я успокоя, но не знам какво да кажа. Усещам остра болка в гърдите.

Гледам я и през ума ми преминава целият ни съвместен живот, цялото ни приятелство: пижамените партита; забранените среднощни купи с пуканки; репетициите за деня на оценяването ни — Хана

открадна от баща си чифт стари очила, сложи си ги и всеки път, когато давах грешен отговор, удряше строго с линия по бюрото. И всеки път двете се заливахме от смях; после виждам как забива юмрук в лицето на Лилиан Доусън, защото Лилиан каза, че кръвта ми е заразена; спомням си сладоледите, които ядохме на пристанището, и си мечтаехме да ни намерят партньори, които живеят един до друг.

Всичко това ще бъде пометено от паметта ѝ, сякаш отнесено от прилива.

— Знаеш, че значиш много за мен — казвам с мъка, буцата в гърлото не ми позволява да говоря. — Ти и Грейс сте единствените, които имат значение за мен. Никой друг... никой друг няма значение.

— Знам — казва тя, но все още бяга от погледа ми.

— Те... те са затворили мама.

Нямах намерение да ѝ казвам, не исках да говоря за това, но думите сами изскачат от устата ми.

Тя вдига поглед като ужилена.

— За какво говориш?

Разказвам ѝ за Криптата. Колкото и невероятно да е, успявам да запазя спокойствие. Разказвам ѝ всичко с подробности, за Шести сектор, за бягството, за килията, за думата. Хана слуша, без да помръдва. Никога не съм я виждала толкова тиха и сериозна.

Когато свършвам, лицето ѝ е бяло като платно. Изглежда точно както преди години, когато като малки стояхме до късно вечер и си разказвахме страшни истории за призраци. Историята на мама в известен смисъл е история за призраци.

— Съжалявам, Лена — казва тя шепнешком. — Не знам какво друго да ти кажа. Съжалявам.

Кимам и се заглеждам в океана.

Питам се дали онова, което са ни учили за останалия свят — онзи в неизлекуваните части на планетата, — е истина, дали е толкова див и примитивен, дали наистина хората там са толкова нещастни и жестоки, както говорят. Вече съм сигурна, че и това е лъжа. Но не знам как изглеждат тези части от света. По-лесно ми е да си представя места като Портланд, със свои собствени стени, бариери и полулужи, само че там любовта все още съществува и затова всичко е несвършено.

— Сега разбираш защо трябва да замина — казвам аз. Не е въпрос, но тя кима.

— Да.

Раменете ѝ потръпват нервно, сякаш се опитва да се отърси от сън. Минава време, докато се обърне към мен. Очите ѝ са тъжни, но успява да ми се усмихне.

— Лена Халоуей — казва тържествено, — ти си истинска легенда.

— Да бе — извъртам очи. Но вече се чувствам по-добре. Тя ме нарече с името на мама, значи ме разбира. — По-вероятно е да ме включат в литературата за предупреждение.

— Сериозно ти казвам. — Тя маха косата от лицето си и ме гледа настойчиво. — Аз сгреших. Помниш ли какво ти казах в началото на лятото? Мислех, че те е страх. Че нямаш смелост да рискуваш. — По устните ѝ заиграва тъжна усмивка. — Оказва се, че ти си по-смела от мен.

— Хана...

— Недей — маха с ръка тя и ме прекъсва. — Ти го заслужаваш. Заслужаваш повече.

Не знам как да отговоря на това. Искане ми се да я прегърна, но вместо върху раменете ѝ, слагам ръце на кръста си. Вятърът се засилва и аз потръпвам от студения полъх.

— Ще ми липсваш, Хана — казвам след малко.

Хана прави няколко крачки напред, забива върха на маратонката си в пясъка и той се издига на дъга, увисва във въздуха за част от секундата, после се посипва около нас.

— Е, знаеш къде да ме намериш.

Оставаме заслушани в шума на отлива, водата се отдръпва, отърква се в скалите и отмива микроскопични песъчинки от него. Един ден, след хиляди години, камъкът ще се превърне в пясък. И може би след много, много време тук ще остане само вода. Всичко това ще се превърне в пясък.

Хана се обръща към града, казва:

— Хайде да се надбягваме до пистата — и се затичва, преди да кажа „добре“.

— Не е честно! — викам след нея, но не бързам да я настигна. Оставям я на няколко крачки пред себе си и се опитвам да я запечатам в съзнанието си такава: бягаща, усмихната, загоряла на слънцето, щастлива, хубава и моя; русата ѝ коса блести с последните слънчеви

лъчи като факла, като знак за нещо прекрасно, което ни предстои, като добри дни и за двете ни.

Любов — най-смъртоносна болест на света.

Убива те и в двата случая — когато я имаш, и когато я нямаш.

Но това невинаги е така.

Наказващите и наказаните. Екзекуторът, острието; отмяна на присъдата в последната минута; дълбока въздишка и поглед към небето над теб, и „Благодаря ти, Господи!“

Любовта може да те убие, но може и да те спаси.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Трябва да вървя.

Смърт чака ме, ако остана тук.

Откъс от „Ромео и Жулиета“,
Уилям Шекспир, препечатано в „Сто
цитата, които трябва да знаем за
границата“, „Принстън Ривю“

Когато към полунощ тръгвам към Брукс Стрийт, навън вече е захладяло и аз вдигам ципа на якето чак до брадичката. Улиците са тихи и тъмни, както винаги. Не се чува дори шумолене, нищо не помръдва, завесите по прозорците са неподвижни, няма прибягващи сенки по стените, няма горящи котешки очи или драскащи крачета на мишки, нито далечни стъпки на регулатори, тръгнали на поредната обиколка. Всичко е притихнало в очакване на зимата, целият град е като замръзнал и това малко ме плаши. Спомням си отново за онази къща в Пустошта, оцеляла незнайно как от летящите бомби, напълно съхранена, но необитаема, с растящи диви цветя из стаите.

Брукс Стрийт 37 е заключена.

Толкова се изненадвам, че забравям за страха и съмненията. Умът ми е в Алекс, къде е той, той ли е заключил вратата. Може да я е заключил, за да предпази вещите ни. Или съм закъсняла? Или съм подранила? Вече се готвя да прескоча оградата, когато той изниква от сенките вдясно от мен.

— Алекс! — Разделили сме се само преди няколко часа, но толкова се радвам да го видя, че забравям да шепна. Втурвам се към него с една-единствена мисъл — скоро ще бъде изцяло мой.

— Шшшт.

Прегръщам го, буквално скачам върху него, той ме притиска до себе си и леко залита назад. Навежда лице към мен, аз виждам, че се

усмихва, и знам, че е не по-малко щастлив от мен. После целува върха на носа ми и прошепва:

— Още не сме в безопасност.

— Да, остава ни още малко. — Надигам се на пръсти и го целувам. Както обикновено, допирът на устните му прогонва всичко лошо в целия свят. С мъка се отдръпвам и го плесвам закачливо по ръката. — Дай ми ключа.

— Ключ ли? — поглежда ме объркано той.

— За катинара. — Опитвам се да го привлека към себе си, но той отстъпва назад и клати глава, лицето му се изопва и пребледнява. И в този момент разбирам, и двамата разбираме. Алекс понечва да каже нещо, но му трябва цяла вечност, през която най-последно зацепвам защо го виждам толкова ясно. Той стои в рамка от светлина, не помръдва като хваната между фаровете на кола сърна. (Тази вечер регулаторите са взели със себе си прожектори.) Един глас разкъсва мрака:

— Не мърдай! На място и двамата. Ръцете на главите!

В същия момент гласът на Алекс най-последно достига до мен.

— Бягай, Лена, бягай!

И отстъпва назад към тъмните сенки, но на мен ми трябва повече време да задействам краката си, и когато най-последно хуквам като сляпа по първата възможна улица, нощта оживява, изпълва се с движещи се сенки, които протягат ръце към мен, викат, хващат ме за косата, десетки, не, стотици се материализират от въздуха, дърветата, земята.

— Хванете я! Хванете я!

Сърцето ми бие в гърлото, не мога да дишам. Страх ме е, умирам от страх. Сенките се превръщат в хора, всички протягат ръце към мен, крещят, оръжията в ръцете им — пушки, пистолети, палки — блестят зловещо на светлината на прожекторите. Изплъзвам се от нечийи груби ръце и хуквам нагоре по хълма към Брандън Роуд, но те са много бързи. Преди да се скрия, един регулатор ме хваща отзад. Успявам да се измъкна, но се блъскам в мъж в униформа на охранител, ръцете му ме сграбчват здраво. Страхът ме поглъща, покрива ме като черен плащ, притиска ме и ми отнема дъха.

Една патрулна кола спира до мен, въртящата се отгоре лампа осветява всичко, но само за секунда, после пак настъпва мрак, светът около мен пулсира — черно, бяло, черно, бяло, всичко се движи бавно, на импулси, като в стар филм.

Виждам нечие лице да се изкривява в злобен вик, отляво изскача куче с оголени зъби. Някой крещи:

— Свалете я на земята! Свалете я на земята!

„Не мога да дишам, не мога да дишам, не мога да дишам!“

Силен свирещ звук, писък, палка, замръзнала във въздуха.

Палката тръгва надолу, кучето скача; нечовешката болка ме разтърсва като ток.

После настъпва мрак.

Когато отварям очи, светът сякаш се е разпаднал на хиляди парченца. Всичко пред мен е като мозайка от светли петна, които се въртят и въртят до безкрай. Като калейдоскоп. Примигвам няколко пъти и цветните петна се подреждат в прилична на луковица включена крушка и кремав таван с голямо мокро петно във формата на бухал. Моята стая. Моят дом. Аз съм си у дома.

Въздъхвам облекчено. Тялото ми настръхва, хиляди иглички се забиват едновременно в мен и единственото, което искам, е да не мърдам от меката възглавница, да потъна в тъмнината и да заспя, да спя, докато острата болка в главата ми изчезне. После си спомням: катинара, нападението, пълзящите към нас сенки. И Алекс.

Какво стана с Алекс?

Надигам се, опитвам се да седна, но ужасната болка в главата се спуска надолу, схваща врата ми и аз падам върху възглавниците, изпъшквам и затварям очи. Чувам вратата да се отваря. От коридора нахлуват гласове. Леля говори с някого в кухнята, но гласът ми е непознат. Сигурно е регулатор.

Нечии стъпки прекосяват стаята. Аз продължавам да стискам очи, правя се, че спя. Някой се навежда над мен, усещам топлия му дъх по врата си.

Други стъпки изкачват стълбата, спират пред вратата и гласът на Джени изсъсква:

— Какво правиш тук? Леля Каръл ти каза да стоиш настрана. Слизай долу, иначе ще й кажа.

Топлият дъх се отдалечава и стъпките се връщат към вратата, после по коридора. Отварям съвсем лекичко очи, колкото да видя Грейс да се измъква покрай Джени, която стои на вратата. Сигурно е

дошла да ме провери. Отново затварям очи и тя прави няколко предпазливи крачки към леглото ми. Завърта се рязко, но не напуска стаята толкова бързо, колкото ми се иска. Чувам я да вика по коридора:

— Още спи.

Вратата изскърцва и се затваря отново. Но не преди да чуя от кухнята:

— Кой е бил? Кой я е заразил?

Този път ставам, въпреки пронизващата болка в главата и врата и чувството, че съм на някаква страшна и високоскоростна въртележка. Опитвам се да стъпя на пода, но краката не ме държат. Свличам се на четири крака и пропълзявам до вратата. Въпреки че съм на колене и лакти, усилието е огромно и щом я достигам, се просвам долу, разтреперана от изтощение. Стаята продължава да се люлее напред-назад като дяволска люлка.

Допирам глава до пода и за щастие установявам, че чувам по-добре какво говорят долу.

— Не може да не сте го мернали — долавям гласа на леля. Тази истерична нотка ми е напълно непозната.

— Не се тревожете — казва регулаторът. — Ще го намерим.

Това е добра новина. Алекс трябва да е избягал. Ако имат и най-малка представа кой е бил с мен на онази улица, ако дори подозираха, щяха вече да са го изправили пред съда. Мълчаливо благодаря на Бог, че е помогнал на Алекс да се спаси. Това си е истинско чудо.

— Нямахме представа — казва Каръл, все още с треперещ глас, толкова различен от всекидневния премерен тон. Сега разбирам: тя не просто е изпаднала в истерия. Тя е направо ужасена. — Трябва да ни повярвате! Нямахме никаква представа, че е заразена. Нямаше знаци. Имаше си апетит. Не закъсняваше за работа. Не менеше настроенията си...

— Сигурно е прикривала симптомите — прекъсва я регулаторът. — Заразените често го правят.

Усещам отвращението в гласа му, когато произнася „заразен“, сякаш казва „хлебарка“ или „терорист“.

— Какво ще правим сега?

Гласът на Каръл заглъхва. Явно са минали в хола.

— Ще решим проблема бързо — отвръща регулаторът. — С малко късмет, мисля, че до края на седмицата...

Думите стават неразбираеми, гласовете се изгубват. Опирам чело до вратата, вдишвам и издишвам, фокусирам се в това. Събирам сили, ставам и успявам да се задържа на крака. Замайването все още е силно, затова бързам да се облегна на стената и да премисля възможностите. Трябва да разбере какво точно се случва. Да знам откога регулаторите са наблюдавали нашата къща и да се уверя, че Алекс е жив и в безопасност. Трябва да говоря с Хана. Тя ще ми помогне. Тя ще ме научи какво да направя.

Натискам дръжката и осъзнавам, че вратата е заключена отвън.

Разбира се. Сега съм затворница.

И изведнъж, докато стоя с ръка върху дръжката, тя започва да се движи, чува се изщракване. Обръщам се, забравям за болката и се хвърлям към леглото в мига, когато вратата се отваря и Джени влиза отново.

Не успявам да затворя очи достатъчно бързо и тя се провиква към коридора:

— Събуди се.

В ръцете си държи чаша с вода, но явно не иска да влиза в стаята. Остава на прага и ме наблюдава оттам.

Не ми се говори с Джени, но съм много жадна. Имам чувството, че устата ми е пълна с пясък.

— Това за мен ли е? — соча към чашата. Гласът ми е прегракнал и треперещ.

Джени кима, но устните ѝ оформят съвършена бяла линия. Явно е инструктирана да не говори с мен. Стрелва се бързо напред, оставя чашата на малката разнебитена масичка до леглото и се връща със същата бързина.

— Леля Каръл каза, че това ще ти помогне.

— За какво ще ми помогне?

Отпивам дълга благодарна глътка и пожарът в гърлото ми като че ли намалява.

Джени вдига рамене.

— Сигурно за инфекцията.

Ето защо стои до вратата и не иска да влезе при мен. Аз съм болна, мръсна, инфектирана. Страхува се да не се зарази.

— Няма да се разболееш, ако влезеш, знаеш ли това?

— Знам — казва бързо и някак отбранително тя, но остава на мястото си.

Чувствам се ужасно уморена.

— Колко е часът?

— Три и половина — отвърща тя.

Това ме изненадва. Минало е сравнително малко време, откакто излязох от дома за срещата с Алекс.

— Колко време ме е нямало?

Тя отново вдига рамене:

— Когато те донесоха, беше в безсъзнание — обяснява с равен тон, сякаш е нещо естествено, последствие от моя грешка, а не защото регулаторите ме фраснаха с палка по главата. Ето ти виц. Тя ме гледа, сякаш аз съм лудата, аз съм опасната. А онзи тъпак долу, който едва не размаза черепа ми по земята, е спасителят.

Не мога повече да я гледам и обръщам глава към стената.

— Къде е Грейс?

— Долу — отговаря тя, вече с нормалния си тон. — Тази нощ трябваше двете да спим в спални чували в хола.

Естествено, държат Грейс далеч от мен: малката впечатлителна Грейси трябва да бъде пазена зорко от болната си братовчедка. Аз наистина се чувствам болна, чувствам се отвратително. И отново започвам да си фантазирам, че подпалвам къщата. Леля има късмет, че нямам при себе си кибрит. Иначе като нищо ще го направя.

— Кажи ми какво стана. — Гласът на Джени се снишава до шепот, езикът ѝ се раздвоява като на малка змия. — Кой те зарази?

— Джени!

Обръщам глава, изненадана да чуя гласа на Рейчъл. Виждам я застанала до вратата, стои и ни гледа с напълно непроницаемо лице.

— Леля Каръл иска да слезеш долу — казва на Джени тя и Джени веднага забързва към вратата, като ми хвърля оттам последен поглед, изпълнен със страх и възхищение. Чудя се дали и аз съм гледала така преди години, когато Рейчъл пипна делириум и трябваше четирима регулатори да я държат здраво за пода, преди да я отведат в лабораториите.

Рейчъл приближава до мен все със същия застинал израз на лицето.

— Как се чувстваш? — пита тихо.

— Фантастично! — отвърщам язвително, но тя продължава да ме гледа по същия начин, дори не трепва.

— Вземи тези — протяга ръка към мен и аз виждам две бели таблетки.

— Какво е това? Транквиланти ли са?

Миглите ѝ потрепват.

— Това е адвил.

Долавям раздразнение зад външното спокойствие и се поздравявам за това. Не ми харесва да стои там, спокойна и далечна, и да ме оглежда, сякаш съм изложена в музей за препарирани животни.

— Каръл ли те извика?

Не знам дали да ѝ се доверя за адвила, но решавам да рискувам. Главата ми ще се пръсне и според мен, дори и да е транквилант, надали ще може да влоши нещата повече от това. Каквото и да е, няма да мога да скоча от леглото и да избягам през вратата. Взимам хапчетата и ги гълтам с много вода;

— Да, и аз дойдох веднага. — Тя сяда на леглото до мен. — Спях, когато се обади.

— Съжалявам за неудобството. Но не съм искала да ме ударят по главата и да ме домъкнат тук.

Никога не съм ѝ говорила по този начин и виждам, че това я изненадва. Тя разтрива уморено чело и за миг ми се струва, че виждам старата Рейчъл, моята Рейчъл, по-голямата ми сестра, която някога ме тероризираше с гъделичкане, сплиташе ми косата с удоволствие и се оплакваше, че продавачът винаги слага в моя сладолед по-големи топки.

Но образът избледнява бързо, сякаш някой го покрива с воал. Невероятно е, че съм приемала за нормално излекуваните да живеят сякаш покрити с плътен воал, потънали в сън. Може би, защото и аз съм сънувала през цялото време. Спала съм, и може би щях да проспя целия си живот, ако Алекс не ме бе събудил. Най-после виждам ясно света.

Рейчъл мълчи. Аз също нямам какво да ѝ кажа, двете седим и се гледаме безмълвно. Затварям очи и чакам болката да отшуми, вслушвам се и се опитвам да различа поне няколко думи от какофонията от гласове, стъпки и приглушени възкличания на първия етаж, примесени с шума от телевизора в кухнята, но не успявам.

Най-накрая Рейчъл заговаря:

— Какво стана снощи, Лена?

Отварям очи и срещам погледа ѝ.

— Мислиш ли, че ще ти кажа?

Тя поклаща бавно глава.

— Аз съм ти сестра.

— Сякаш това означава нещо за теб.

Тя се отдръпва леко, само сантиметър. После пита отново. Гласът ѝ е твърд като кремък.

— Кажи кой беше. Кой те зарази?

— Това е най-важното, нали? — викам, обръщам се на другата страна, вторачвам се в стената и потръпвам от студ. — Ако си дошла да ме разпитваш, само си губиш времето. По-добре си тръгвай.

— Дойдох, защото се тревожа.

— За какво? За семейството? За репутацията си? — Продължавам да гледам упорито в стената, като вдигам лекото памучно одеяло чак до брадичката си. — Или се тревожиш да не си помислят, че си знаела? Да не ти лепнат етикета „симпатизант“?

— Не се заяждай — въздъхва тя. — Тревожа се за теб. За теб, Лена. Искам да си в безопасност. Искам да бъдеш щастлива.

Обръщам се и забивам поглед в нея, обзета от гняв, не, от нещо по-дълбоко, от омраза. Мразя я заради лъжите ѝ. Мразя я заради преструвките, че лъже, че ѝ пука за мен, че изобщо използва думата „загрижена“.

— Ти си лъжкиня — избухвам неволно. — Знаела си за мама.

Този път воалът пада. Тя се свива като ударена.

— За какво говориш?

— Знаела си, че не се е... не се е самоубила. Че са я отвели.

Рейчъл ме гледа объркано.

— Нямам представа за какво говориш, Лена.

Рейчъл не знае. Радвам се, че поне за това греша. Не знае и никога не е знаела. Отдъхвам си, но ми става мъчно за нас.

— Рейчъл — започвам по-меко, — тя е била в Криптата. Била е затворена там през цялото време.

Рейчъл ме зяпва с отворена уста. После става рязко, изпъва панталоните си и почиства невидими пращинки от тях.

— Лена... ти падна на главата си. Удари се лошо. — Отново онзи тон, сякаш сама съм си го причинила. — Изтощена си и си объркана.

Не възразявам. Няма смисъл. Прекалено е късно за Рейчъл. Тя винаги ще живее зад стената. Винаги ще живее в сън.

— Опитай се да поспиш малко — продължава тя. — Ще ти донеса още вода.

Взема чашата и тръгва към вратата, като щрака ключа за осветлението. Спира за малко на прага, но остава с гръб към мен. Светлината от коридора е слаба, образът ѝ потъва в мрак и тя ми прилича на сянка.

— Знаеш ли, Лена — казва тихо и се обръща. — Нещата ще се оправят. Знам, че сега се ядосваш. Мислиш си, че не те разбираме. Но аз разбирам. — Тя замлъква за момент и свежда поглед към празната чаша. — И аз бях като теб. Спомням си онези чувства, гняв, страстта и усещането, че не можеш да живееш без това, че е по-добре да умреш. — Рейчъл въздъхва. — Трябва да ми повярваш, Лена, всичко това се дължи на болестта. Просто болест. След няколко дни ще се увериш сама. Всичко ще ти изглежда като сън. За мен е точно това.

— По-щастлива ли си сега? Доволна ли си, че го направи? — питам аз.

Може би приема въпроса ми като знак, че слушам внимателно, защото се усмихва и казва:

— Много повече от преди.

— Значи не си приличаме — прошепвам ядосано. — Ти не си като мен.

Рейчъл отваря уста да каже нещо, но в същия момент Каръл се появява на вратата. Лицето ѝ е червено, косата ѝ стърчи във всички посоки, но когато заговаря, гласът ѝ е тих.

— Всичко е наред — казва тихо към Рейчъл. — Уговорихме го.

— Слава богу! — въздъхва Рейчъл, но добавя мрачно: — Но тя няма да отиде доброволно.

— Кой отива доброволно? — пита сухо Каръл, хвърля един поглед към мен и изчезва.

Думите и тонът ѝ ме плашат. Опитвам се да седна, но ръцете и краката ми са като желе.

— Какво сте уговорили? — питам и с изненада чувам войнствена нотка в гласа си.

Рейчъл отново поглежда към мен.

— Казах ти. Искаме просто да те спасим — казва с равен тон.

— Какво сте уговорили? — Паниката пълзи в мен и усещането е по-лошо от неочаквано връхлетялата ме слабост. Клепачите ми натежават и трябва да се боря, за да държа очите си отворени.

— Процедурата ти. — Това е Каръл. Отново се е върнала. — Успяхме да уредим да мине по-рано. Ще те заведем в неделя рано сутринта. Надяваме се всичко да мине добре.

— Това няма да стане! — Усещам, че се задушавам. До неделя има по-малко от четирийсет и осем часа. Няма време да предупредя Алекс. Няма време да организираме бягството си. Няма време за нищо. — Няма да го направя.

Сякаш не съм аз. Всичко се излива от устата ми в дълъг и протяжен стон.

— Един ден ще разбереш — казва Каръл.

Двете с Рейчъл тръгват към мен и аз виждам какво държат и двете — по една навита на кълбо найлонова корда.

— Един ден ще ни благодариш.

Опитвам се да избягам, но тялото ми не ме слуша, погледът ми се замъглява. В съзнанието ми се струпват облаци и ме лишават от способността да говоря. „Излъга ме за адвила“, казвам си. Следващата ми мисъл е: „Това боли“, докато нещо се впира в ръцете ми.

После не помня.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

*Ето най-дълбоката ти тайна, която никой
не знае*

*(коренът на корена, зародиш на зародиша,
небето на небето на едно дърво, наречено
живот,*

*по-високо от копнежа на душата ти
от скривалището на ума).*

*Това е чудото, което държи звездите там
отгоре.*

Аз нося твоето сърце. Нося го в теб.

*„Аз нося твоето сърце с мен“, стих от
Едуард Естлин —*

*от Списъка с опасни думи и идеи за
нуждите на средните училища,
www.ccdwi.gov.org.*

Събуждам се отново и чувам някой да повтаря името ми. С мъка идвам в съзнание, виждам рус ореол около нечия глава и за миг решавам, че съм умряла. Може би учените са сбъркали и раят не е само за излекувани.

Постепенно лицето на Хана изплува и аз разбирам, че все още съм жива.

— Будна ли си? — пита ме тя. — Чуваш ли ме, Лена? Простенвам и тя си отдъхва. После сяда на леглото до мен.

— Слава богу! — прошепва тихо. Изглежда изплашена. — Беше толкова тиха, че си помислих, че ти... че те...

Замлъква наскре изречението, тръсва глава и пита:

— Как се чувстваш?

— Гадно — казвам в отговор.

Хана потръпва и мята бърз поглед през рамо. Забелязвам една сянка в коридора зад вратата. Разбира се. Наблюдават ни. Или ни наблюдават, или са ми сложили дваисет и четири часова охрана. Най-вероятно и двете.

Хубавото е, че поне главата вече не ме боли толкова силно, за разлика от раменете. Все още замаяна от съня, се опитвам да сменя позицията си, когато си спомням Каръл, Рейчъл и найлоновото въже. Вдигам поглед и виждам, че ръцете ми са вдигнати над главата и вързани за таблата на леглото. Сега съм истински затворник. Гневът идва отново, смесва се с кръвта ми и блиска във вените. В същото време си спомням думите на Каръл, че процедурата ми е изместена за тази неделя, и паниката тръгва по петите ми.

Извъртам глава на една страна. Слънцето струи през тънките пластмасови капаци на прозорците и образува светли прашни линии из въздуха.

— Колко е часът? — Опитвам се да стана, но изохквам, когато кордата се впила в китките ми. — Кой ден сме?

— Шшшт. — Хана ме бута отново върху възглавниците. — Събота сме. Три следобед.

— Ти не знаеш. — Думите дращят гърлото ми. — Утре ще ме заведат в лабораториите. Изтеглиха процедурата...

— Знам — казва Хана и ме гледа настойчиво, сякаш се опитва да ми каже нещо. — Дойдох веднага, щом разбрах.

Макар и кратка, борбата ме изтощава и аз потъвам отново във възглавниците. Лявата ми ръка е изтръпнала от положението, в което е била цяла нощ, и вдървяването ѝ се предава на цялото ми тяло, превръщайки вътрешностите ми в лед. Всичко е безнадеждно. Всичко. Изгубих Алекс завинаги.

— Откъде разбра? — питам отпаднало.

— Всички говорят за това. — Тя става, отива до чантата си и рови в нея. Вади бутилка с вода, връща се при мен и коленичи до леглото ми, така че сега очите ни са на едно ниво. — Изпий това. Ще се почувстваш по-добре.

Налага се да държи бутилката до устните ми, сякаш съм бебе. Малко е неловко, но вече съм претръпнала.

Водата гаси част от пожара в гърдите ми и ми става малко по-добре.

— Хората знаят ли... разбраха ли... — Облизвам устни и поглеждам над рамото на Хана. Сянката е там, помръдва леко и аз хващам раирана престилка. Снишавам глас. — Говорят ли кой...

Хана нарочно повишава глас:

— Не се инати, Лена. Рано или късно ще открият кой те зарази. Най-добре си кажи сама кой ти причини това.

Очевидно речта на Хана е предназначена за Каръл. Докато говори, ми намига, после върти глава в знак на отрицание. Алекс е жив. Може би не всичко е загубено.

Казвам на Хана само с устни: „Алекс“, и вирвам брадичка към нея с надеждата да ме разбере, че искам да го намери и да му каже какво става.

Очите ѝ блесват за миг, но усмивката на устните ѝ бързо умира.

Изтръпвам. Подозирам, че ще ми съобщи лоша новина.

Тя продължава своята реч, високо и ясно:

— Твоето не е просто инат, Лена, това си е чист егоизъм. Ако им кажеш, може би ще разберат, че аз нямам нищо общо с това. Нямам намерение да бъда следена денонощно.

Сърцето ми замира. Разбира се, че ще сложат опашка след Хана. Сигурно подозират, че е замесена, най-малкото, че знае нещо.

Може наистина да е егоистично, но в момента не мога да ѝ съчувствам. Отчаянието ми е по-силно.

Тя не би могла да се свърже с Алекс, без да заведе цялата полиция на Портланд при него. И ако се разбере, че се е правил на излекуван и е помагал на съпротивата... съмнявам се, че изобщо ще си правят труда да организират съдебен процес. Ще минат директно към екзекуцията.

Хана вижда изписаното на лицето ми отчаяние.

— Съжалявам, Лена — казва, този път шепнешком. — Знаеш, че ако можех, щях да ти помогна.

— Да, но не можеш. — Но веднага съжалявам за думите си. Хана изглежда ужасно, точно както се чувствам аз. Очите ѝ са подпухнали, носът ѝ е червен, изглежда е плакала скоро, целият ѝ вид говори, че наистина е дотичала веднага, щом е разбрала. Виждам, че е с маратонки, плисирана пола и двойно по-голяма тениска, с каквито обикновено спи. Явно е облякла първото, попаднало пред погледа ѝ.

— Съжалявам — казвам по-меко. — Знаеш, че не искам да те обидя.

— Няма нищо.

Тя става и започва да крачи из стаята, както прави винаги, когато мисли. За секунда, не, за една част от нея, ми се иска изобщо да не бях срещала Алекс. Да върна времето в началото на лятото, когато всичко беше толкова просто и ясно; или да го върна още по-назад, до предишната есен, когато с Хана бягахме около статуята на Губернатора, учехме за изпити на пода в стаята ѝ и дните тичаха напред към деня на процедурата ми като подредени плочки на домино.

Губернаторът. Където Алекс ме е видял за пръв път; където ми остави бележка.

И изведнъж ми хрумва нещо.

Налагам си спокойствие и питам възможно най-нехайно:

— Хана, какво стана с Алисън Давни? Не пожела да ни каже сбогом, а?

Хана спира и се втренчва в мен. Алисън Давни е нашата кодова дума, така наричаме Алекс, когато се налага да си кажем нещо за него по телефона или в имейл. Тя бърчи чело и казва предпазливо:

— Нямах възможност да се чуя с нея.

Изразът на лицето ѝ ми говори: „Вече ти казах“.

Вдигам вежди и ѝ кимам: „Довери ми се“.

— Ще ми се да я видя преди процедурата. — Надявам се Каръл да слуша зад вратата и да приеме това за знак, че съм се примирила. — Защото след лечението нещата ще бъдат различни.

Хана вдига рамене, после разтваря ръце: „Какво искаш да направя?“

Въздишам леко и уж сменям темата.

— Помниш ли господин Райдър? В пети клас? Как си разменяхме бележки по цял ден?

— Да — казва объркано Хана. Все още не загорява. Не бих се учудила, ако си мисли, че ударът по главата ми е отнел способността да мисля ясно.

Отново въздишам преднамерено силно, сякаш съживявам спомена за старите добри времена с Хана и това ме настройва носталгично.

— Помниш ли, когато ни хвана, че преписваме, и ни премести в двата края на стаята? Всеки път, когато искахме да си кажем нещо, острихме моливите, пишехме бележки на малки листчета, сгъвахме ги и ги мушкахме в празната саксия за цветя в дъното на класната стая? — Насилвам се да се засмея. — Веднъж ми се наложи да острия молива си осемнайсет пъти. Но не ни хвана нито веднъж.

Нещо проблясва в очите на Хана, тя притихва и застава нащрек, като сърна, която се ослушва за хищници миг преди да побегне, после се засмива и казва:

— Да, помня. Горкият господин Райдър! Нямаше и най-малка представа.

Въпреки безгрижния тон, тя сяда на леглото на Грейс, подпира лакти на коленете си и ме поглежда сериозно. Ясно, вече схваща какво всъщност ѝ казвам, докато въздишам по Алисън Давни и господин Райдър: тя трябва да остави бележка на Алекс.

Отново сменям темата.

— А помниш ли кога за пръв път направихме дълъг крос? Когато бягахме от Уест Енд до Губернатора? Тогава подскочих и ударих ръката му, сякаш правя здрасти с него.

Хана присвива очи към мен.

— Години наред го поздравяваме така — отвърща несигурно, явно все още не разбира, още не.

Продължавам, като внимавам да не покажа никакво вълнение или напрежение.

— Знаеш ли, някой ми каза, че преди време сигурно е държал нещо в ръка. Говоря за Губернатора, факла или някакъв ръкопис, не знам. Вижда се по празното място в свитата му в юмрук ръка.

Ето, казах ѝ го. Хана поема дълбоко въздух, виждам, че вече разбира, но за да съм сигурна, добавям:

— Ще ми направиш ли услуга? Ще минеш ли същия маршрут днес? Една последна тренировка заради мен?

— Стига мелодрами, Лена. Процедурата въздейства върху мозъка ти, не върху краката. След нея отново ще можеш да бягаш — отвърща тя с лека досада, точно както биха искали да ми отговори, но в същото време се усмихва и кима. „Да, ще го направя. Ще мушна бележката там.“ Надеждата отново се връща, стопля кръвта ми и намалява физическата болка.

— Да, но ще бъде *различно*— хлипам аз. Лицето на Каръл моментално цъфва в пролуката на леко отворената врата. Изглежда доволна. Сигурно е решила, че в крайна сметка съм готова да приема процедурата. — Знаеш, че може нещо да се обърка.

— Няма да се обърка.

Хана става и се заглежда в мен.

— Обещавам ти — казва бавно тя, придавайки тежест на всяка дума. — Обещавам ти, че всичко ще мине добре.

Сърцето ми подскача. Този път *тя* ми казва нещо, и аз знам, че не говори за процедурата.

— Сега трябва да тръгвам — казва Хана и тръгва към вратата, почти подтичва. Осъзнавам, че ако нещата се получат, както си мисля, ако Хана предаде бележка на Алекс и той някак си успее да ме измъкне от къщата, която в момента е мой затвор — това ще е последният път, когато я виждам.

— Чакай — викам малко преди тя да стъпи на прага на вратата.

— Какво? — обръща се тя. Очите ѝ блестят. Вълнува се, готова е да хукне към Губернатора. На фона на процеждащата се през капациите приглушена светлина ми се струва, че тя самата сияе, огряна сякаш от вътрешен огън. Сега разбирам защо са измислили думи за любовта, защо са им трябвали: те са единственият начин да покажа какво чувствам в момента, да опиша странната смесица от болка и удоволствие, от радост и страх, които ме изпълват наведнъж.

— Какво има? — пита нервно тя и подскача от нетърпение. Знам, че бърза да изпълни задачата си. „Обичам те“ — казвам ѝ наум, но на глас изричам:

— Приятно бягане.

— Благодаря — отвърща тя и изчезва.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Онзи, който се стреми към небето, може да падне. Но може и да полети.

Стара поговорка, неизвестен източник — от Списъка с опасни думи и идеи за нуждите на средните училища, www.ccdwi.gov.org

Виждала съм времето да се разтяга до безкрай, като вълна в океана; виждала съм го и да препуска с такава скорост, че ти се завърта главата. Но никога досега не съм знаела, че може да прави и двете едновременно. Минутите се влачат мъчително бавно, направо ме побъркват. Няма какво друго да правя, освен да наблюдавам как светлината на тавана се измества милиметър по милиметър и да се боря с болката в главата и раменете. Изтръпването се премества от лявата ми ръка към дясната. Една муха се лута из стаята, блъска се в капациите отново и отново, опитва се да намери път за навън. Най-накрая пада омаломощена на пода.

„Съжалявам, мушичке. Съчувствам ти“.

В същото време се ужасявам, когато виждам колко много време е минало, откакто Хана си тръгна. Всеки час ме приближава все повече до процедурата, до окончателната ми раздяла с Алекс. Минутите ми изглеждат като часове, часовете летят като минути. Искam само едно: да разбера дали Хана е успяла да пусне бележката в ръката на Губернатора, но дори и да го е направила, надеждата Алекс да се сети да погледне там, е минимална.

Въпреки това е надежда.

Изобщо не се наmisлям за другите пречки за бягство, например факта, че съм овързана и закачена за таблата като салам или че леля Каръл, чичо Уилям, Рейчъл или Джени — един от четиримата — през цялото време стои пред вратата ми.

Наречете го отричане, инат или лудост, но твърдо вярвам, че Алекс ще дойде и ще намери начин да ме спаси, като в онази вълшебна приказка, която ми разказа по обратния път от Пустошта. В нея принцът спасява една принцеса от висока заключена кула, като убил страшния дракон и преминал през гора от отровни тръни, за да стигне до нея.

Късно следобед Рейчъл влиза с купа, пълна с димяща супа, сяда на леглото ми, но не ме заговаря.

— Какво, да не би да си забравила да сложиш адвил? — клъцвам я, когато поднася лъжицата към устата ми.

— Не се ли чувстваш по-добре, след като се наспа? — пита ме невинно тя.

— Щях да се чувствам по-добре, ако не бях вързана.

— Това е за твоё добро — казва тя и отново поднася лъжицата към мен.

Изобщо не искам храната й, но ако Алекс дойде за мен (*кога, кога ще дойде и дали ще дойде? Трябва да вярвам!*), ще ми трябват сили. Освен това, ако хапна, леля и чичо може да повярват, че наистина съм се отказала да се съпротивлявам, и да охладят примката на въжето или да престанат да ме следят през ключалката, което ще ми даде възможност да избягам.

Затова изсърбвам съдържанието на лъжицата и се насилвам да се усмихна:

— Не е лоша.

Рейчъл веднага отговаря на усмивката ми.

— Ако искаш, ще ти сипя още една порция. Трябва да си в добра форма за утре.

„Браво на теб, сестричке“, казвам си, излапвам цялата купа и искам втора.

Минутите отново спират, трупат се върху мен като огромна купчина. Но миг след това слънцето вече тръгва надолу, стаята се изпълва с топлия цвят на мед, след него идва искрящото жълто, като яйчен сладолед, и накрая цветовете започват да се отмиват от стените, стичат се като вода, която отива в канала. Не очаквам Алекс да дойде, преди да се стъмни напълно — това би било самоубийство, — но чакането е мъчително. Не ми остава никакво време.

На вечеря хапвам още супа с клисав хляб. Този път вечерята ми носи Каръл, а Рейчъл остава зад вратата. Казвам ѝ, че трябва да отида до тоалетната, и тя ме отвързва за малко, но настоява да ме придружи и стои до мен, докато пишкам, което ми се струва ужасно унижително. Краката ми се огъват и главата ме боли още повече, когато се изправям. По китките ми има дълбоки следи — найлоновото въже е оставило белези — и ръцете ми са като отсечени, висят безжизнено от раменете ми. Връщам се и Каръл ме завързва отново. В първия момент решавам да се боря. Тя е по-висока от мен, но аз със сигурност съм по-силна. Но после размислям. Къщата е пълна с хора, чичо също си е у дома, освен това няма начин наоколо да няма регулатори. Ще ме укротят за нула време и ще ме натъпчат с успокоителни. И ще проспях всичките си възможности. Тази нощ трябва да остана будна. Ако Алекс не дойде, ще се наложи да измисля сама някакъв план.

Но едно е сигурно: няма да отида утре на процедурата, ако ще да умра.

Затова стягам всички мускули до краен предел, докато Каръл ме връзва. Когато ги отпускам отново, остава малко, но съществено място между китката и въжето. Само няколко милиметра са, но може да се окажат достатъчни и да успея да се измъкна от найлоновите си белезници. Има и още една добра новина: както се надявах, с настъпването на вечерта всички у дома се отпускат. Вратата ми вече не се охранява толкова стриктно. Рейчъл напуска поста си за пет минути, за да отиде до тоалетната; Джени използва времето, за да учи Грейс на правилата на някаква измислена от нея игра; Каръл ме оставя сама около половин час, докато мие съдовете. След вечеря застъпва чичо Уилям. Това ме устройва. Той носи със себе си малък транзистор, сигурно ще задреме, докато го слуша, както прави всяка вечер.

И тогава, може би — Господи, дано! — ще мога да се измъкна оттук.

Към девет светлината напуска стаята и аз оставам на тъмно. Сенките покриват стените като завеси. Чичо Уилям седи отпред и слуша транзистора, от който се носят тихи неразгадаеми звуци. През дъските на пода до мен достигат различни шумове: течаща вода от кухнята и от банята на първия етаж, приглушени разговори, стъпки, последни покашляния и реплики — къщата се готви за нощта като човек, виждащ края на предсмъртните си мъки. На Джени и Грейс все

още им е забранено да спят при мен. Сигурно и тази нощ ще ги настанят в хола.

Рейчъл идва за последен път с чаша вода. Трудно е да преценя в тъмното, но изглежда подозрително мътна, сякаш някой е разтворил нещо в нея.

— Не съм жадна — казвам.

— Само няколко глътки.

— Наистина, Рейчъл, не искам.

— Не усложнявай нещата, Лена. — Тя се премества по-близо до мен и слага чашата до устните ми. — Цял ден беше толкова послушна.

Нямам избор, трябва да пийна малко. Опитвам и веднага долавям силния дъх на лекарство. Кой знае какво са ми забъркали. Най-много са приспивателните, сигурна съм в това. Задържам водата в устата си, не искам да я преглътна, чакам Рейчъл да стане и да тръгне към вратата, веднага обръщам глава и оставям течността да се изсипе по възглавницата и косата ми.

Отвратително е, но е по-добре, отколкото да влезе в мен. Мократа възглавница охлажда временно раменете ми.

Рейчъл се бави на прага, опитва се да измисли нещо мило. Но успява да стигне само до:

— Ще се видим сутринта.

„Не и ако зависи от мен“, мисля си, но не казвам нищо. Тя излиза и затваря вратата.

Сега вече съм сред пълна тъмнина, оставена да броя часовете и минутите, да лежа и да мисля. Къщата утихва и страхът се завръща, покрива ме като лепкава мъгла. Казвам си, че той ще дойде, трябва да дойде, но стрелките на часовника пълзят напред все по-бързо и по-бързо, а отвън улиците остават абсолютно тихи, само от време на време се чува самотен лай на куче.

За да накарам ума си да спре да повтаря като латерна един и същ въпрос („Ще дойде ли, ще дойде ли, ще дойде ли...“), се опитвам да измисля как най-лесно да се самоубия, ако не успея да избягам и на сутринта регулаторите ме поведат към лабораториите. Ако видя автомобил по улица „Конгрес“, ще се хвърля под него. Може да успея да се отскубна и да изтичам към кея. Не вярвам да е трудно човек да се удави доброволно, особено ако оставят ръцете ми вързани. В най-лошия случай ще се опитам да се кача на покрива на лабораториите,

като онова момиче, което преди години падна сякаш от небето като камък на тротоара.

Отново си спомням излъчваната по онова време по всички телевизии картина — малката вадичка кръв от тъгълчето на устните ѝ, странния израз на покой върху лицето ѝ. Сега разбирам защо го е направила. Колкото и невероятно да звучи, докато кроя ужасните си планове, се успокоявам, така прогонвам страха и тревогата. По-добре да умра по мое желание, отколкото да живея при техните условия. По-добре да умра, обичайки Алекс, отколкото да живея без него.

„Моля те, Господи, нека Алекс да дойде!

Обещавам никога повече да не те моля за нещо.

Ще се откажа от всичко друго, само да дойде!“

Към полунощ страхът се превръща в отчаяние. Ако не дойде, трябва сама да се измъкна оттук.

Размърдвам ръце, опитвам се да разширя примката. Кордата се забива още по-дълбоко в плътта ми и аз прехапвам устни, за да не извикам в тъмното. Колкото и да напъвам и дърпам, възелът не поддава. Но аз продължавам, потта мокри лицето ми и тръгва надолу на тънки вадички. В един момент ме хваща страх, че ако продължа да дърпам и пъшкам, ще привлека нечие внимание. Усещам нещо мокро по вътрешната страна на ръката си и когато успявам да извъртя глава нагоре, виждам гъста тъмна следа от кръв да пълзи по кожата ми като черна змия. В усилията си да се отскубна, съм претрила кожата.

Спирам и се ослушвам. Улиците отвън са тихи както винаги. В този момент разбирам, че няма надежда: няма да мога да избягам без чужда помощ. Утре ще се събудя и леля Каръл, Рейчъл и регулаторите ще ме заведат в лабораториите, и единственият начин да избягам, е да се хвърля в морето или да скоча от покрива.

Извиквам в съзнанието си образа на Алекс, виждам очите му с цвят на разтопена мед, виждам нежните му пръсти, спомням си какво е да спиш под звездите и увисналата точно над главите ни луна, сякаш свети специално за нас. Чак сега, след толкова много години, разбирам какво е истински *студ* и откъде идва това чувство, че си изгубил всичко, че вече нищо няма смисъл, нищо не си заслужава. Най-накрая студът и отчаянието проявяват милост, покриват съзнанието ми като тъмен плащ, и — чудо на чудесата — аз заспивам.

Събуждам се във виолетовия мрак с чувството, че в стаята има някой и ръцете ми са свободни. За миг сърцето ми замира: Алекс. Но после вдигам глава и виждам седналата до главата ми Грейси, която се бори с найлоновото въже. Дърпа, извива, промушва, а понякога го гризе със зъби като малко хитро животинче, което си пробива бавно път през гъстия жив плет.

Изведнъж кордата пада и аз съм свободна. Болката в раменете е непоносима, но въпреки нея и въпреки хилядите остри иглички, които се забиват в ръцете ми, съм готова да скачам и да крещя от радост. Сигурно и мама се е чувствала така, когато е зърнала първия слънчев лъч през каменната стена на онази килия.

Сядам в леглото и разтривам китките си. Грейси се свива до таблата на леглото и ме гледа. Навеждам се, прегръщам я и вдишвам миризмата ѝ на ябълков сапун и прясна пот. Кожата ѝ е гореща, не ми се мисли колко е напрегната и колко се е страхувала, докато се промъкне в стаята ми. Телцето ѝ е изненадващо слабичко и крехко между ръцете ми и трепери като лист.

Но тя не е толкова крехка, не. Грейси е силна, по-силна от всички нас. Минава ми през ума, че със своето мълчание тя също се съпротивлява на системата по свой си начин. Мисълта, че имам до себе си истински борец, ме кара да се усмихна и да зароя лице в косите ѝ. Тя ще се справи. С нея всичко ще бъде наред.

Отдръпвам я от себе си съвсем малко, за да мога да прошепна в ухото ѝ:

— Чичо Уилям още ли е отвън?

Тя кима, събира длани и ги допира до бузата си, за да покаже, че чичо спи.

Отново се навеждам към нея.

— Регулаторите в къщата ли са?

Тя кима за втори път, вдига два пръста и стомахът ми се свива. Не един регулатор, а двама.

Ставам и стъпвам внимателно на вдървените си от обездвижването крака. Отивам на пръсти до прозореца и отварям колкото може по-тихо капациите с мисълта за спящия на десет крачки от мен чичо Уилям. Небето отвън е тъмно, с лилави оттенъци, като цвета на патладжан. Улицата тъне в сянка, сякаш е покрита с черно кадифе.

Всичко е неподвижно, цари пълна тишина, но на хоризонта вече просветва. Зората е близо.

Отварям предпазливо прозореца, жадна за соления дъх на океана. Миризмата на сол и мъгла извиква в съзнанието ми образа на бликащ поток, символ на вечното движение. Става ми тъжно. Знам, че няма начин да открия Алекс в огромния, потънал в сън град, а не мога да мина границата без него. Единствената възможност е да стигна някак си до океана, да тръгна напред и да вървя, да вървя, докато водата ме погълне напълно. Питам се дали ще боли. Ще мисли ли Алекс за мен?

Някъде из улиците се чува шум от мотор, далечно подземно ръмжене като на задъхано животно. След няколко часа ярката заря на утрото ще прогони мрака, сенките ще се материализират, хората ще се събудят, с прозявка ще заредят кафето в машините и ще се приготвят за работа. Всичко ще бъде същото като вчера. Животът ще продължи. Дълбоко в мен нещо започва да боли, нещо старо и по-силно от думите: онази връв, която ни свързва с корена на самото съществуване. То се бунтува, бори се отчаяно за още, иска *да остане тук, да продължи да съществува*. Но аз ще го накарам да замлъкне и да ме остави да си отида.

По-добре да умра, отколкото да живея по вашите правила.

Двигателят се чува по-силно, приближава. Вече виждам самотен мотоциклетист, черно петно, задаващо се по улицата. Вглеждам се в него очарована. Само два пъти в живота си съм виждала мотоциклет и въпреки ситуацията, се възхищавам от красотата му, от начина, по който сякаш плува по улицата, металът проблясва за миг, после се скрива в тъмното като лъскава черна глава на видра, която ту се показва, ту се скрива във водата. Шофьорът — тъмна, разляла се като гъста течност по гърба на мотоциклета фигура — е само черна сянка, приведена напред, но докато приближава към мен, короната на главата му приема форма и цвят.

Короната на главата му. Като цвета на есенни листа, като разтопена мед, като пламък.

Алекс.

От гърдите ми изригва мощен вик, но аз успявам да го потисна до леко възклицание.

В коридора се чува шум, нещо се удря в стената. Чувам чичо Уилям да мърмори: „По дяволите!“

Алекс спира на тясната алея пред къщи, покрай която се вижда ивица трева, самотно анемично дърво и висока до кръста ограда. Изключва мотора и вдига лице нагоре. Навън все още е много тъмно, не съм сигурна, че ще ме види.

Рискувам и изричам тихо името му:

— Алекс!

Той ме вижда, усмихва ми се и разтваря ръце, сякаш да каже: „Нали не си се съмнявала, че ще дойда?“ Припомням си как изглеждаше първия път, когато го видях през прозореца на залата за наблюдение в лабораториите: целият сияеше, като звезда, която осветява мрака само за мен.

Сърцето ми се изпълва с любов, толкова силна, че тялото ми се превръща в лъч светлина и свети, свети през стените на стаята, огрява целия град, всичко останало потъва в мрака, оставаме само аз и Алекс, сами и свободни.

В този момент вратата се отваря с трясък, последван от виковете на Уилям.

След миг цялата къща е на крак: викове, светлини, тропот. Чичо Уилям застава на прага, крещи името на леля Каръл, всичко е като в онези филми на ужасите, където спящото чудовище се събужда, но в случая чудовището е цялата къща. По стълбите се надбягват стъпки — сигурно са регулаторите. Каръл изхвърча от спалнята си, нощницата ѝ се вее зад нея като плащ, устата ѝ е разкривена в силен и неразбираем вик.

Натискам дръжката на прозореца с всички сили, но тя не помръдва. Алекс също вика нещо отдолу, ала не мога да го чуя, защото двигателят на мотора отново е включен.

— Спрете я! — крещи Каръл и Уилям най-после се задейства, събужда се напълно и връхлита в стаята. Болката пронизва рамото ми, докато блъскам с него стъклото на прозореца, който продължава да упорства. Няма време, няма време, няма време. Всеки миг Уилям ще ме хване и всичко ще свърши.

И в този миг Грейс вика:

— Спрете!

Всички замръзват за секунда. Грейси проговаря пред тях за първи път. Уилям се спъва в собствения си крак, докато гледа внучката си с отворена уста. Каръл застива на прага, зад нея Джени разтрива очи, сякаш да се убеди, че не сънува. Дори и двамата регулатори спират на стъпалата.

Тази секунда решава всичко. Удрям още едно рамо и стъклото най-после се пръсва, парченцата се разпиляват по улицата и преди да се замисля какво правя, се засилвам и скачам от втория етаж на къщата. Въздухът ме обгръща като прегръдка и за миг сърцето ми запява: „Аз летя“

Удрям се в земята с такава сила, че краката ми поддават и въздухът се стоварва върху мен като камък. Изкълчвам левия си крак и дъхът ми буквално спира. Продължавам напред на четири крака, търкалям се към оградата. Виковете над мен започват отново, миг по-късно външната врата се отваря и двама мъже хукват към портата.

— Лена!

Това е гласът на Алекс. Вдигам глава. Той се пресяга, подава ми ръка, сграбчва ме за лакътя и ме издърпва през оградата; теленият край закача блузата ми, разкъсва плата и се забива в мен, но сега нямам време за това. Радиостанциите на регулаторите съскат от верандата, сякаш е станало късо съединение. Един от тях крещи в апарата. Другият зарежда автомата си. И при цялата лудница, изведнъж в главата ми идва най-глупавата мисъл на света: „Не знаех, че имат право да носят оръжие“.

— Хайде! — крещи Алекс. Изкатервам се на мотора зад него и се хващам здраво за кръста му.

Първият куршум улучва оградата вдясно от нас. Вторият се удря в тротоара.

— Тръгвай! — пища аз и Алекс ни изстрелва напред в мига, когато третият куршум профучава толкова близо до нас, че усещам раздвижването на въздуха.

Поемаме към края на алеята, оттам Алекс извива рязко кормилото надясно и моторът буквално се приземява на другата улица, като се накланя толкова силно, че косата ми докосва асфалта. Стомахът ми се преобръща и аз решавам: „Това е краят“, но мотоциклетът се изправя като по чудо. Набираме скорост, направо летим, изстрелите и виковете остават далече зад нас.

Но тишината е кратка. Щом свиваме по „Конгрес“, ни посреща вой на сирени. Колите се приближават все повече и повече и воят преминава в писък. Искам да кажа на Алекс да кара по-бързо, но сърцето ми бие толкова силно, че ми отнема думите. Дори да можех да говоря, вятърът около нас щеше да отнесе думите ми, освен това съм сигурна, че той и без това кара на пълна скорост. Сградите от двете ни страни се размазват пред погледа ми, превръщат се в безформена сива маса от разтопен метал. Никога градът не ми се е струвал толкова чужд, толкова ужасяващ и деформиран. Сирените пищят пронизително, звукът преминава през мен като тънко острие. Прозорците около нас светват един по един, хората се събуждат. Хоризонтът сияе в червено: слънцето го обагря в ръждиво, в цвета на стара засъхнала кръв. Страхът ме разкъсва отвътре по-силно от кошмар, по-силно от агония.

Изведнъж в края на улицата сякаш от нищото се материализират две полицейски коли и блокират пътя ни. Десетки регулатори и полицаи се изливат на платното с разкривени от крясъци и викове лица. Гласовете им гръмват през техните ужасни радиоапарати и мегафони.

— Спри! Спри или ще стрелям!

— Дръж се! — крещи Алекс и аз усещам стягането на мускулите му под пръстите си. В последната секунда той извива предницата наляво, качва мотора на тротоара и завива по друга странична уличка, отърквайки метала в тухлена сграда. Десният ми крак се удря в стената и аз изписквам. Кожата по кокалчето ми изчезва и аз изтръпвам от пулсиращата болка, докато се носим по инерция напред. След миг той поема контрол над мотоциклета и ние отново летим. Вече сме в дъното на уличката, когато зад нас се появяват две патрулни коли. След тях има още и още.

Движим се толкова бързо, че ръцете ми треперят, докато ги стискам около Алекс. И изведнъж се успокоявам. Виждам с пълна яснота, че няма да успеем. И двамата ще умрем днес, ще ни прострелят, ще се пребием някъде или ще експлодираме сред пламъци и разтопен метал, и когато ни погребват, телата ни ще са споени от метала и няма да могат да ни разделят. Части от него ще останат с мен, мои части ще отидат с него. Странно, но мисълта за смъртта не ме разстройва. Готова съм да се предам, готова съм да поема последния

си дъх притисната в него, докато гърдите, дробовете и ребрата му се движат в синхрон с моите.

Но Алекс няма намерение да се предава. Свива по най-тесната уличка, която се изпречва пред погледа му, и в опита си да ни последват, две от колите зад нас се сблъскват, блокират входа и цялата автомобилна колона спира. Писват клаксони. Остра миризма на дим и изгоряла гума насълзява очите ми, но след миг виждам, че отново летим, този път по „Франклин“.

Хорът на сирените в далечината става по-могъщ: целият град е по петите ни.

Най-после заливът се открива пред нас — тих, спокоен и сивкав, като стъкло. Краищата на небето горят с розови и жълти пламъци. Алекс завива по страничния път и зъбите ми започват да тракат, докато подскачаме по старата разнебитена настилка, червата ми се качват в гърлото всеки път, когато минаваме през дупка. Вече сме близо. Сирените зад нас бръмчат като ято стършели. Ако успеем да минем през постовете, ако прескочим оградата...

Един хеликоптер увисва във въздуха над нас като огромно насекомо. Светлините му шарят по тъмния път, звукът от перките му е оглушителен, разбива въздуха на парчета.

Чува се силен като изстрел глас:

— В името на американското правителство ви заповядвам да спрете на място и да се предадете!

Отдясно се появяват туфи висока и пожълтяла от слънцето трева. Вече сме в залива. Алекс извежда мотора от пътя и цепи направо през блатата. Не кара, а се пърза надолу, диагонално на граничната ограда. Прахта пълни устата и очите ми, задушават ме и аз кашлям в гърба на Алекс, усещайки движението на мускулите му. Събудено само наполовина, слънцето в далечината прилича на полуотворено око.

Вляво от нас се показва Турският мост, черен като скелет в утринния здрач. Лампите над пограничните постове пред нас все още светят. Дори и от това разстояние ми изглеждат спокойни и весели, като окачени хартиени фенери, толкова тънки, че можеш да ги счупиш с един удар. Зад тях са оградата, малката горичка и свободата. Толкова сме близо! Само да имаме още малко време...

Нещо профучава край нас и избухва в нощта; прахта се вдига във въздуха и образува арка над главите ни. Отново стрелят, този път от

хеликоптера.

— На място! Слезте от мотора и сложете ръце на главата си!

Патрулките са тук, на пътя, който обикаля заливчето, и стават все повече, гумите им скърцат, когато спират, полицаите се втурват по тревата към блатото, стотици и стотици — никога не съм виждала толкова наведнъж — тъмни, нечовешки фигури, като стадо хлебарки.

И отново сме нагоре по тясната ивица трева, разделяща водата от стария разбит път и караулките, лавираме между храстите с такава бързина, че клоните им жилият краката и ръцете ни.

Изведнъж Алекс спира. Блъскам се в него, прехапвам език и усещам кръвта да пълни устата ми. Проекторите от хеликоптера над нас продължават да шарят, търсят ни и ни намират, лъчите се насочват към нас. Алекс се предава, вдига ръце над главата си, слиза от мотора и се обръща към мен. Лицето му е неразгадаемо на неестествено ярката светлина, прилича на издялано от бял камък.

— Какво правиш? — надвиквам аз шума от хеликоптера, воя на сирените и вечния стон на океана. Водата се връща към брега с оня помощен от всеки друг звук, превръщащ всичко в прах. — Все още можем да го направим.

— Слушай ме, Лена. — Той говори тихо, но незначайно как, успявам да го чуя. Сякаш шепне директно в ухото ми, въпреки че стои на няколко крачки от мен с вдигнати ръце. — Когато ти кажа „тръгвай“, трябва да тръгнеш. Трябва да подкараш мотоциклета. Разбра ли ме?

— Какво? Аз не...

— Гражданка 914-238-619-3216. Слез от мотора и вдигни ръце над главата си. Ако не го направиш незабавно, ще стреляме.

— Лена! — Начинът, по който произнася името ми, ме кара да затворя уста. — Пуснали са ток по цялата ограда.

— Откъде знаеш?

— Мълчи и ме слушай. — Долавям в гласа му нотка на отчаяние. — Когато ти кажа „тръгвай“, тръгваш, когато ти кажа „скачай“, скачаш. Ще можеш да се прехвърлиш през оградата, но ще имаш трийсет секунди, най-много минута, преди отново да пуснат тока. Трябва да се изкачиш бързо. И после да избягаш.

Усещам, че някой ме потапя в кофа с лед.

— Аз ли? Ами ти?

Нищо не трепва по лицето му.

— Ще бъда зад теб — казва той.

— Даваме ви десет секунди... девет... осем...

— Алекс...

Невидима сила стяга гърдите ми с ледени пръсти.

Алекс се усмихва за миг — най-кратката усмивка на света, сякаш вече сме спасени и той се навежда към мен, маха кичур коса от челото ми и ме целува.

— Обещавам ти, Лена. Ще бъда точно зад теб. — Чертите на лицето му отново се вкаменяват — Но искам и ти да ми обещаеш нещо. Не бива да се обръщаш. Няма да поглеждаш назад дори и за миг. Окей?

— Шест... пет...

— Алекс, аз не мога...

— Закълни се, Лена.

— Три... две...

— Окей — казвам задавена от сълзите. Нямаме шанс. Нямаме никакъв шанс. — Кълна се.

— Едно.

В същата секунда около нас се разнасят изстрели, въздухът избухва. Алекс крещи:

— Тръгвай!

Навеждам се напред и давам газ, както го видях да прави. В последния миг усещам ръцете му около себе си, прегръщат ме толкова силно, че ще ме отнесат, ако не стискам здраво дръжките.

Куршумите летят около нас. Алекс вика и едната му ръка отпуска хватката около кръста ми. Поглеждам назад и го виждам да притиска дясната си ръка. Качваме се на стария път и там ни посреща цяла редица охранители с насочени към нас пушки. Всички викат нещо, но аз не ги чувам: чувам само фученето на вятъра и съскането на електричеството по оградата. Виждам само дърветата от другата ѝ страна, виждам как черните им клони изсветляват до зелено на утринното слънце, а широките им листа се протягат към нас като ръце.

Охранителите са съвсем близо, виждам отделни лица, отделни черти: жълти зъби на едно от тях, голяма брадавица на носа на друго. Но не натискам спирачка. Врязвам се между тях и те се разпръскват, отстъпват назад и встрани, за да не ги прегазим.

Оградата е пред нас: пет метра, три, два, „Ще загинем“.

И ето гласа на Алекс, съвсем ясен и невероятно тих, не съм сигурна дали наистина го чувам, или си представям, че шепне в ухото ми: „Скачай с мен! Сега!“

Пускам дръжките и скачам настрани. Моторът се забива в оградата. Болката преминава през всяка част от тялото ми — костите сякаш се отделят от мускулите, а мускулите от кожата, докато се търкалям по остриите камъни, плюя прахта, кашлям и се боря за въздух. Изведнъж светът притъмнява за цяла една секунда. Но след миг всичко пред очите ми лумва в ярки цветове. Мотоциклетът се удря в оградата и във въздуха се разнася мощен гръм. Избухва пожар, огромни оранжеви езици литват нагоре в опит да достигнат небето. Оградата се разтърсва, простенва и замлъква. Късо съединение.

Това е моментът да се покатеря, точно както ми каза Алекс.

Не знам откъде намирам сили да долазя на колене и лакти до оградата, повръщайки прах. Чувам зад мен викове, но те идват отдалече, като изпод вода. Хващам се за телта и тръгвам нагоре, сантиметър по сантиметър. Бързам, напрягам всички сили, но имам чувството, че пълзя, че стоя на едно място. Алекс сигурно е зад мен, защото го чувам да вика:

— Давай, Лена, давай!

Фокусирам се върху гласа му и изключвам всичко останало. Това ми дава сили да продължа. Като по магия стигам до върха и стъпвам на кълбото от бодлива тел, както ме научи Алекс, прескачам я и се оставям на гравитацията цели шест метра до земята. Падам тежко в тревата и като че ли губя съзнание, неспособна да поема повече болка. Само още няколко крачки и гората ще ме погълне; дърветата и гъстите им клони ще ме защитят. Чакам Алекс да се появи до мен. Но той не скача.

И тогава правя онова, което се заклев да не правя. Изведнъж всичките ми сили се връщат, съживени от страха. Скачам на крака в мига, когато оградата започва отново да съска.

И поглеждам назад.

Алекс е все още от другата страна на оградата, зад стената от дим и огън. Не е помръднал и сантиметър, след като скочихме от мотора, дори не се е опитал.

Неочаквано си спомням какво отговорих, когато ме попитаха за „Ромео и Жулиета“ на първото оценяване. Тогава успях да измисля една-единствена дума: красиво. Исках да обясня. Исках да кажа нещо за саможертвата.

Тениската на Алекс е червена и в първия момент решавам, че е игра на светлината, но после разбирам, че е напоена с кръв. Тя се лее от гърдите и оцветява фланелката му, както синьото оцветява небето, докато слънцето носи новия ден на лъчите си. Отзад има цяла армия от хора хлебарки, всички тичат към него с насочени пушки. Охранителите също приближават, заграждат го от двете страни, сякаш искат да го разкъсат на две, точно през сърцето. Хеликоптерът го държи между прожекторите си. Той стои, бял, спокоен, със замръзнала усмивка и аз съм сигурна, че никога не съм виждала нещо по-красиво от тази картина.

Алекс ме гледа през дима и оградата. Не сваля поглед от мен. Косата му е като корона от листа, тръни и пламъци. Очите му са пълни със светлина, повече светлина, отколкото има във всеки град в света, повече, отколкото бихме могли да произведем за милион години.

Той отваря уста и произнася последната си дума, последната, която ще чуя от него:

„Бягай!“

Хората хлебарки се нахвърлят върху него като лешояди и го разкъсват с ръце и със зъби.

Не знам колко време бягам. Часове, а може би дни.

Алекс ми каза да бягам. И аз бягам.

Трябва да ме разберете. Аз не съм нищо специално. Аз съм просто едно момиче. Висока съм един и петдесет и шест и мога да ви уверя, че във всяко отношение съм абсолютно невзрачна.

Но си имам тайна. Може да изградите стени до небето, но аз пак ще намеря начин да прелетя през тях. Може да се опитате да ме приковете към леглото с хиляди ръце, но аз пак ще се бунтувам. Там има много като мен, повече, отколкото си мислите. Ние сме хората, които продължават да вярват; които отказват да се предадат и живеят в един свят без степи, хора, които обичат чрез омразата, чрез отказа, чрез надеждата. И без страх.

Обичам ви. Помнете, те не могат да ни го отнемат!

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на моята удивително търпелива редакторка Розмари Броснан, която е мой съветник, мой терапевт и моята дясна ръка. Благодаря и на всички приятели: на Елиз Маршал, изключителен публицист, за нейната огромна подкрепа; на най-добрия литературен агент на света, Стивън Барбара, че ме изтърпя (не знам как успя); на всички от „Фондри Литерари плус Мидия“ и особено на Хана Гордън и на Стефани Абоу; на Диърдри Фултън, че ме прие в дома си за цяло едно лято, докато правех проучвания за книгата си; на „Арабика кофи Хауз“ в Портланд, Мейн, за прекрасното кафе, за сандвичите и информацията, която ми дадоха за електричеството; на Алисън Джоунс, за ентусиазма ѝ, за подкрепата, разбирането и за разпространението на „Моят свети Валентин“, тя беше единствената в Уилямсбърг, Вирджиния; на всички приятели блогъри и фенове, защото придават смисъл на работата ми; на моето семейство, за любовта му; и разбира се, на моите приятели, които са второто ми семейство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.